

BENİM

NASIL MI DÜŞTÜM? BASİT. O, HAYATIMI ALTÜST ETTİ.

HATAM

MERCEDES RON

İspanya'da
yarım milyon
satan bir gençlik
fenomeni

@psilon'

**AMAZON PRIME'IN EN SEVİLEN FİLMLERİNDEN
BİRİ HÂLİNE GELEN, MERCEDES RON'UN NEFES
KESEN *HATALAR ÜÇLEMESİNİN* İLK KİTABI
BENİM HATAM HAYRANLARIYLA BULUŞUYOR.**

Elinizden bırakamayacağız, tutku ve gerilim dolu bu romanda bambaşka hayatlardan gelen Noah ve Nick karşı koyamadıkları bir aşkla mücadele etmek zorunda... İkisi de herkesten sakladıkları sırların ve unutmaya çalıştıkları travmaların gün ışığına çıkmaması için her şeyi yapabilir.

17 yaşındaki Noah'nın Toronto'da sakin, sıradan bir hayatı vardı. Ta ki annesi bir milyarderle evlenene kadar. Okulunu, erkek arkadaşını ve en yakın arkadaşını geride bırakıp annesinin yeni kocasının Los Angeles'taki malikânesine taşınmak zorunda kalan Noah kendini görkemli havuz partileri, yasadışı araba yarışları ve şımarık zengin çocuklarının arasında bulur. Bu yeni hayata alışmak kolay olmayacaktır.

Kibirli, soğuk ve son derece yakışıklı üvey kardeşi Nick ise onun nefret ettiği her şeyi âdeta kendinde toplamıştır. Ancak Nick'in gizemli hayatına çekilen Noah ve onun gösteriştan uzak, sahici dünyasına çekilen Nick, bu karmaşık ilişkide kendilerini bekleyen tehlikelerden habersizdir.

KDV'den
muaf.

Benim Hatam

Orijinal Adı: *Culpa mía*

Mercedes Ron

İngilizceden Çeviren: Nil Bosna

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Gizem Çiçek

Düzeltili: Selin Saraçoğlu Bayraklı

Kapak ve Sayfa Tasarım: Özkan Köse

Düzenleme
Ny.Ozlem

1. Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-414-587-2

© Mercedes Ron, 2017

© 2017, Penguin Random House Grupo Editorial S. A. U. Travessera de Gràcia, 47-49, Barcelona 08021, Spain

Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin tüm hakları saklıdır, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

ZM

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,

Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

BENİM

NASIL MI DÜŞTÜM? BASİT. O, HAYATIMI ALTÜST ETTİ.

HATAM

MERCEDES

RON

İngilizceden Çeviren
Nil Bosna

Kitap Kurdu

©psilon®

Anneme,

**Arkadaşım, sırdaşım, ihtiyacım olan her şey
ve daha fazlası olduğun için teşekkür ederim.
Elimde her zaman bir kitap olmasını sağladığın için de teşekkürler.**

ÖNSÖZ

“Rahat bırak beni!” diyerek etrafımdan dolaşıp kapıdan geçmeye çalıştı. Kollarından tutup bana bakmaya zorladım.

“Bana neyin olduğunu söylemek ister misin?” diye sordum öfkeyle.

Arkasına baktı, gözlerinin karanlık bir şeyler sakladığını görebiliyordum ama yine de neşesiz bir ifadeyle gülümsedi.

“Bu senin dünyan Nicholas,” diye yanıtladı sakın sakın. “Senin hayatını yaşıyorum, senin arkadaşlarınla takılıyorum, dünya umurumda değilmiş gibi hissediyorum. Sen böylesin ve benim de böyle olmam gerekiyor,” dedi, geri çekilerek benden uzaklaştı.

Duyduklarıma inanamıyordum.

“Kontrolden çıktın,” diye tısladım ona. Âşık olduğum kızın dönüştüğü bu hal hoşuma gitmiyordu. Ama ne yaptığını ve bunları nasıl yaptığını düşündüğümde... Bunlar onunla tanışmadan önce benim yaptığım şeylerin aynısıydı. Onu bu duruma getiren bendim. Bu benim hatamdı. Kendini mahvetmesi benim hatamdı.

Bir bakıma rolleri değişmiştik. Ortaya çıkıp beni düştüğüm kara delikten çıkarmış ama bunu yaparken benim yerimi almaya başlamıştı.

NOAH

Annemin arabasının camını yukarı aşağı kaydırırken, gelecek cehennem gibi yılın bana neler getireceğini düşünmeden duramıyordum. Nasıl bu hale geldiğimizi, nasıl olup da evimizden ayrılarak ülkeyi boydan boya katedip Kaliforniya'ya gittiğimizi kendime sormadan edemiyordum. Hayatımı sonsuza dek değiştirecek, geceleri ağlama isteği uyandıran, on yedi değil de on bir yaşındaymışım gibi bağırp çağırarak ağzıma geleni söylememe neden olan o korkunç haberi aldığımdan bu yana üç ay geçmişti.

Ama ne yapabilirdim ki? Yetişkin değildim. On sekiz yaşına gelip sadece kendini düşünen bir anneden, birlikte yaşamak zorunda kalacağım bu yabancılardan çok uzağa, üniversiteye gidebilmek için on bir ay, üç hafta ve iki günüm vardı, bundan sonra hayatımı hakkında hiçbir şey bilmediğim iki insanla paylaşmak zorunda kalacaktım; işleri daha da kötüleştirecek iki erkekle.

“Şunu yapmayı keser misin? Sinirlerimi bozuyorsun,” dedi annem, anahtarları kontağa takıp arabayı çalıştırırken.

“Senin yaptığın pek çok şey de benim sinirlerimi bozuyor ama katlanıp susmak zorunda kalıyorum,” diye tısladım. Cevap olarak duyduğum gürültülü iç çekiş o kadar rutindi ki beni şaşırtmamıştı bile.

Bana bunu nasıl yaptırabilirdi? Duygularımı hiç mi umursamıyordu? Tabii ki umursuyorum, demişti bana sevgili memleketimden ayrılırken. Annemle babam ayrılalı altı yıl olmuştu ve boşanmalarıyla ilgili hiçbir şey, bırakın dostça olmayı sıradan bile değildi. İnanılmaz derecede travmatikti ama sonunda atlatmıştım. Ya da en azından atlatmaya çalışıyordum.

Benim için değişime uyum sağlamak zordu; yabancılardan korkuyordum. Çekingen değildim ama özel hayatım konusunda içime kapanıktım ve günün yirmi dört saatini pek tanımadığım iki kişiyle paylaşmak beni o kadar tedirgin etmişti ki arabadan inip kusmak istiyordum.

“Kalmama neden izin vermediğini hâlâ anlayamıyorum,” dedim onu son bir kez ikna etmeye çalışarak. “Küçük bir kız değilim. Kendi başımın çaresine nasıl bakacağımı biliyorum. Ayrıca gelecek yıl üniversiteye gideceğim ve o zaman başka bir şehirde kendi başıma yaşayacağım. Bu temelde aynı şey,” dedim; anlamasını, söylediğim her şeyin doğru olduğunu kavramasını sağlamaya çalışıyordum.

“Lisedeki son yılını kaçırmayacağım. Okumaya gitmeden önce kızımın tadını çıkarmak istiyorum. Sana binlerce kez söyledim, Noah: Sen benim çocuğumsun, bu yeni ailenin bir parçası olmanı istiyorum. Tanrı aşkına! Yanında tek bir yetişkin bile olmadan benden bu kadar uzakta olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?” diye yanıtladı, gözlerini yoldan ayırmadan sağ eliyle işaret ederek.

Annem bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlamıyordu. Sevdini söylediği yeni bir kocayla yeni bir hayata başlıyordu. Peki ya ben?

“Anlamıyorsun anne. Bunun lisedeki son yılım olduğunu hiç düşünmedin mi? Tüm arkadaşlarımin, erkek arkadaşımın, işimin, takımımın burada olduğunu? Tüm hayatımın!” diye bağırdım gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. Bu

durum beni fena etkilemeye başlıyordu, bu kadarı açıktı. Asla ve asla kimsenin önünde ağlamamıştım. Ağlamak zayıflar içindi, duygularını kontrol edemeyen insanlar içindi. Hayatım boyunca o kadar ağlamıştım ki bir daha tek bir damla gözyaşı dökmemeye karar vermiştim.

Bu düşünceler tüm bu çılgınlığın başladığı zamanı hatırlatmıştı. Annemle birlikte Fiji'ye o lanet gemi seyahatine çıkmadığım için hâlâ pişmandım. Çünkü inanılmaz, esrarengiz William Leister'la orada, Güney Pasifik'in ortasında bir gemide tanışmıştı.

Zamanda geriye gidebilseydim, birlikte tatile çıkabilmek için nisan ayının ortasında iki biletle gelen anneme evet demek için bir an bile tereddüt etmezdim. Biletler en yakın arkadaşı Alicia'nın hediyesiydi. Zavalılık bir araba kazasında sağ bacağını, bir kolunu ve iki kaburga kemiğini kırmıştı. Belli ki kocasıyla adalara gidememişlerdi, bu yüzden biletleri anneme vermişti. Hadi ama... Nisan ortası mı? Sınavların tam ortasıydım ve voleybol takımının arka arkaya maçları vardı. Takımım ikincilikten birinciliğe daha yeni yükselmişti ve ben kendimi bildim bileli böyle bir şey olmamıştı. Hayatımın en büyük mutluluklarından biriydi. Ancak şimdi evde kalmanın sonuçlarını görünce sırf o düğün gerçekleşmesin diye kupamı memnuniyetle geri verir, takımdan ayrılır, İngiliz edebiyatı ve İspanyolca derslerinden kalırdım.

Bir gemide evlenmek mi? Annem aklını kaçırmıştı! Ve bana tek kelime etmeden gidip bunu yapmıştı! Ben geri döndüğünde öğrenmişim, hem de okyanusun ortasında bir milyonerle evlenmek dünyadaki en normal şeymiş gibi tüm bunları pürneşe söylemişti. Tüm olanlar gerçeküstüydü ve şimdi Amerika'ya, Kaliforniya'da bir malikâneye taşınmak istiyordu. Benim ülkem bile değildi! Annem Teksaslı, babam Coloradolulsa bile ben Kanada'da doğmuştum. Oradan ayrılmak istemiyordum, bildiğim her şey oradaydı.

“Artık senin için en iyisini istediğimi anlamalısın,” dedi annem beni gerçeğe geri döndürerek. “Neler yaşadığımı, neler yaşadığımızı biliyorsun. Sonunda beni seven ve saygı duyan iyi bir adam buldum. Uzun zamandır bu kadar mutlu hissetmemiştim. Ona ihtiyacım var ve senin de onu seveceğini biliyorum. Ve sana daha önce hayal bile edemeyeceğimiz bir gelecek sunabilir. İstedğin üniversiteye gidebilirsin, Noah.”

“Ama ben pahalı bir üniversiteye gitmek istemiyorum anne ve bunun parasını bir yabancının ödemesini de istemiyorum,” diye cevap verdim, ay sonunda küçük zengin çocuklarla dolu yeni, gösterişli bir liseye başlayacağımı düşündükçe içim ürperiyordu.

“O yabancı değil, benim kocam ve bu fikre alışsan iyi olur,” diye ekledi annem kesin bir ifadeyle.

“Bu fikre hiçbir zaman alışamayacağım,” dedim, bakışlarımı onun yüzünden ayırıp yola çevirerek.

Annem yine içini çekerken konuşmanın bitmesini diledim; konuşmaya devam etmek istemiyordum.

“Dan’i ve tüm arkadaşlarını özleyeceğini biliyorum Noah ama iyi tarafından bak: Bir erkek kardeşin olacak!” dedi bağırarak.

Yorgun bir ifadeyle ona döndüm.

“Lütfen, bunu olmadığı bir şeymiş gibi göstermeye çalışma.”

“Ama onu seveceksin. Nick çok tatlı biri,” dedi bana, otoyola bakarken gülümsüyordu. “Olgun, sorumluluk sahibi ve muhtemelen seni tüm arkadaşlarıyla tanıştıırıp kente gezdirmek için can atıyor. Ne zaman oraya gitsem ve o etrafta olsa odasında kalıp çalışıyor ya da kitap okuyordu. Hatta zevklerin bile aynı olabilir.”

“Evet, doğru... Jane Austen’a deli olduğundan eminim.” Gözlerimi devirdim. “Peki kaç yaşında?” Tabii ki biliyor-

dum; annem aylardır sadece ondan ve Will'den bahsediyordu. Nick'in programında her nedense benimle tanışmak için bir boşluk bulamaması ironikti. Daha tüm üyeleriyle tanışmadan yeni bir ailenin yanına taşınmak, tüm bunların ne kadar çılgınca olduğunu özetliyordu.

“Senden biraz daha büyük ama sen yaşıtın çoğu kızdan daha olgunsun. Çok iyi anlaşıyorsunuz.”

Şimdi bana yağ çekiyordu. Olgun. Bu kelimenin beni tanımlayıp tanımlamadığından pek emin değildim ve neredeyse yirmi iki yaşındaki bir adamın bana şehri göstermeyi ya da arkadaşlarıyla tanışmamı isteyeceğinden şüpheliydim. Ben istesem bile, bu tamamen farklı bir konuydu.

* * *

“Geldik,” dedi annem.

Yüksek palmye ağaçlarına, heybetli konaklar arasında kalan sokaklara baktım. Her ev bir bloğun en az yarısını kaplıyordu. Bazıları İngiliz ya da Viktorya tarzıydı; diğerlerinin çoğu cam duvarlı, geniş bahçeli modern binalardı. Yolda ilerledikçe ve evler gitgide büyürken korkmaya başlamıştım.

Sonunda üç metre yüksekliğinde devasa kapılara ulaştık, annem torpido gözünden küçük bir cihaz çıkarıp düğmeye basınca kapılar açılmaya başladı. Arabayı tekrar vitese taktı; etrafı bahçeler ve yüksek çam ağaçlarıyla çevrili, hoş bir yaz ve deniz kokan bir tepeden aşağı indik.

“Ev sitenin diğer evleri kadar yüksek değil, bu da en iyi sahil manzarasının bizde olduğu anlamına geliyor,” dedi kocaman bir gülümsemeyle. Ona baktım, tanımadığım biriymiş sanki. Etrafımızı saran şeyin ne olduğunun farkında değil miydi? Tüm bunların çok fazla olduğunu göremiyor muydu?

Diğer sorularımı dile getirecek zamanım olmadı, çünkü eve gelmiştik; söyleyebildiğim tek şey, “Aman Tanrım!” oldu.

Ev beyazdı, çok yüksek kum renginde bir çatısı vardı. En az üç katlı olmalıydı ama onca balkon, pencere ve diğer her şeye bakıp bunu anlamak zordu. Karşımızda etkileyici bir veranda vardı, ışıkları açıktı –saat yediyi geçiyordu– ve bu, ortama masalsı bir hava veriyordu. Güneş yakında batacaktı; gökyüzü, mekânın kusursuz görünümüyle keskin bir tezat oluşturan renklerle doluydu.

Annem çeşmenin etrafından dolaşıp ana girişe giden merdivenlerin önüne park ettikten sonra motoru kapattı. Arabadan indiğimde ilk olarak Kaliforniya’nın en lüks oteline gelmişiz gibi bir izlenim edindim. Ama bu bir otel değil, bir evdi. Sözde bir yuvaydı... Ya da en azından annem buna inanmamı istiyordu.

Tam arkamdan kapıyı kapatırken kapıda William Leister belirdi. Arkasında frak giymiş üç adam vardı.

Annemin yeni kocası, onunla aynı odada olmayı kabul ettiğim birkaç seferdeki gibi giyinmemiştii. Takım elbise ya da marka bir kıyafet yerine beyaz şort, açık mavi polo tişört ve sandalet giymiştii. Koyu renk saçları geriye taranmak yerine darmadağınktı. İtiraf etmeliydim ki annemin onda gördüğü şeyi anlamıştım: Çok yakışıklıydı. Uzun boyluydu, annemden hayli uzundu ve kendine iyi bakmıştı. Yüzü uyumluydu ama yaş belirtileri (kaz ayakları, alnındaki çizgiler) açıkça görülüyordu ve siyah saçlarının arasındaki birkaç kırık ona çekici, olgun bir hava veriyordu.

Annem öğrenci bir kız gibi yanına koşup ona sarıldı. Ben acele etmedim, eşyalarımı almak için bagaja doğru yürüyerek oyalandım.

Bir anda eldivenli eller belirince geri sıçradım.

“Eşyalarınızı alayım genç bayan,” dedi fraklı adamlardan biri.

“Kendim yapabilirim, teşekkürler,” diye yanıtladım, kendimi çok rahatsız hissetmişim.

Adam bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.

“Bırak Martin sana yardım etsin Noah,” dediğini duydum William Leister’in arkamdan.

İstemeye istemeye bavulumu bıraktım.

“Seni gördüğüme çok sevindim,” diye devam etti annemin kocası muhabbetle gülümseyerek. Yanında duran annem terbiyeli davranmamı, gülümsememi, bir şeyler yapmamı işaret etti.

“Aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” dedim sıkması için elimi uzatarak. Az önce yaptığının çok kötü bir davranış olduğunu biliyordum ama o anda gerçeği söylemek istemiştim.

Yaşamlarımızdaki bu değişimle ilgili duruşumun ne olduğunu tamamen açıklığa kavuşturmak istiyordum.

William gücenmiş görünmüyordu. Elim gereğinden fazla tutunca kendimi tuhaf hissettim.

“Bunun hayatında çok ani bir değişiklik olduğunu biliyorum Noah ama kendini evinde hissetmeni, sana sunacaklarımın tadını çıkarmanı ve özellikle de beni ailenin bir parçası olarak kabul etmeni istiyorum. Zamanı gelince...” Bu son kısmı güvensizliğimi fark edince eklemişti. Annemin mavi gözleri onun yanından bana oklar fırlatıyordu.

Tek yapabildiğim başımı sallayarak elimi bırakması için geri adım atmak oldu. Özellikle pek tanımadığım birinden gelen bu yakınlık gösterileri beni rahatsız ediyordu. Annem evlenmişti; ne mutlu ona. Bu, o adamı benim için önemli biri haline getirmiyordu; ne baba ne üvey baba ne de buna benzer bir şey. Zaten bir babam vardı ve o bana bir ömür boyu yetmişti.

“Sana evi göstereyim,” diye bir teklif sundu William koca bir tebessümle, soğuk tutumumdan ve kötü ruh halimden olabildiğince uzak bir tavırdı bu.

“Hadi Noah,” dedi annem kolumdan tutup, bana yanında yürümekten başka çare bırakmayarak.

İçeride tüm ışıklar yanıyordu; bu yüzden değil dört, yirmi kişilik bir aile için dahi fazla büyük olabilecek bu

malikânenin tek bir detayını bile gözden kaçırmadım. Tavanlar yüksek, ahşap kirişler açıktaydı; dışarıya açılan büyük pencereler vardı. Üst katta ikiye bölünmüş devasa bir alanın ortasında kocaman bir merdiven vardı. Annemle kocası oturma odasından –annemin deli olacağını bildiğim –büyük adalı mutfığa, spor salonundan ısıtılmalı havuza, parti odalarına ve beni çok etkileyen büyük bir kütüphaneye kadar konağın her yerini gezdirdiler.

“Annen bana okumayı ve yazmayı sevdiğini söyledi,” dedi William beni şaşkınlığımdan uyandırarak.

“Diğer tonlarca insan gibi,” diye acı bir ifadeyle cevap verdim. Bana bu kadar arkadaşça davranması hoşuma gitmiyordu. Doğruyu söylemek gerekirse benimle konuşmasından hiç hoşlanmıyordum.

“Noah,” dedi annem gözlerimin içine ölü gibi bakarak. Zor bir zaman geçirdiğini biliyordum ama üstesinden gelirdi. Ben bütün bir yıl boyunca kötü olacaktım ve bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

William sessiz mübadelemizi fark etmemişti sanki, hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye devam ediyordu.

Sinirli ve tedirgindim. Bu kadarı çok fazlaydı: çok farklı, çok abartılı... Böyle bir yerde yaşamaya alışabilir miydim, bilmiyordum.

Birde, yalnız kalmak istedim; her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı.

“Yorgunum, odamı görebilir miyim?” diye sordum o kadar da sert olmayan bir tonla.

“Elbette. Nicholas’la senin odan ikinci katın sol kanadında. İstedğin kişiyi çağırabilirsin, Nick için sorun olmaz. Ayrıca bundan sonra oyun odasını ikiniz paylaşacaksınız.”

Oyun odası mı? Gerçekten mi? Bundan sonra William’ın oğluyla yaşamak zorunda kalacağımı düşünmemek için elimden geldiğince gülümsedim. Onun hakkında sa-

dece annemin söylediklerini biliyordum: Yirmi bir yaşındaydı, Kaliforniya Üniversitesi'nde okuyordu ve berbat bir hazırlık öğrencisiydi. Yani, son kısmı ben uydurmuştum ama doğru olsa gerekti.

Merdivenleri çıkarken tek düşünebildiğim, bundan sonra tanımadığım iki erkekle aynı çatı altında yaşayacağımdı. Evimde bir erkek –babam– olmayalı altı yıl olmuştu. Sadece kadın kadına olmaya, sadece ikimizin olmasına alışmıştım. Hayatım hiçbir zaman güllük gülistanlık olmamıştı, özellikle de hayatımın ilk on bir yılında. Babamla yaşanan sorunlar annem kadar beni de yaralamıştı.

Babam gidince annemle elimizden geldiğince idare etmiş, sıradan iki insan gibi yaşamayı başarmıştık, yaşım ilerledikçe annem en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu. Bana istediğim özgürlüğü vermişti, bunun nedeni bana güvenmesiydi, ben de ona güveniyordum... Ya da en azından annem hayatımızı terk etmeye karar verene kadar güveniyordum.

“İşte odan,” dedi annem karanlık bir kapının önünde durarak.

Önce ona, sonra William'a baktım. Bir şey bekliyor gibiydiler.

“İçeri girebilir miyim?” diye istihzayla sordum kenara çekilmedikleri için.

“Bu oda benim sana özel hediyem, Noah,” dedi annem, gözleri beklentiyle parlıyordu.

Ona ihtiyatla baktım, geri çekildiğinde ne bulacağımdan korkarak dikkatle kapıyı açtım.

İlk fark ettiğim hafif bir papatya ve deniz kokusu oldu. O sırada gözüm kapının karşısındaki duvara takıldı. Tamamen camdan yapılmıştı. Manzara öylesine muhteşemdi ki nutkum tutulmuştu. Durduğum yerden tüm okyanus görünüyordu: Ev bir yamacın tepesinde olmalıydı, çünkü

durduğum yerden sadece denizi görebiliyordum. Deniz ve batmak üzere olan mükemmel güneş. İnanılmazdı.

“Aman Tanrım!” Tekrar ettim. Bu benim yeni favori cümlemdi. Şimdi gözlerimi odanın geri kalanında dolaştırıyordum: Çok büyüktü. Sol taraftaki duvarda, duvarların yumuşak mavisıyla uyumlu büyük beyaz yastık yığınlarıyla dolu sayvanlı bir yatak vardı. Mobilyalar da beyaz ve maviydi, üzerinde devasa bir Mac’le bir masa, güzel bir kanep, aynalı bir konsol ve tüm kitaplarımın durduğu büyük bir raf vardı. Bu renkler ve muhteşem manzara şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerdi.

Şaşkına dönmüştüm. Bütün bunlar benim için miydi?

“Beğendin mi?” dedi annem arkamdan.

“Bu inanılmaz... Teşekkür ederim,” dedim, hoşuma gitmişti ama aynı zamanda tedirgin de olmuştum. Bana böyle şeyler satın almalarını istemiyordum. Bunlara ihtiyacım yoktu.

“Profesyonel bir dekoratörle iki hafta çalıştım. Hep hayalini kurduğun ama sana bir türlü sunamadığım bir şeye kavuşmanı istedim.” Etkilenmesini anlayabiliyordum. Ona bakınca şikâyet edemeyeceğimi anladım. Böyle bir oda her gencin ve her annenin hayaliydi.

Yanına gidip ona sarıldım. Bunu yapmayalı, hatta ona hiç dokunmayalı üç ay olmuştu ve buna ihtiyaç duyduğundan emindim.

“Teşekkürler Noah,” dedi kulağıma, sadece benim duyabileceğim şekilde. “Yemin ederim ikimizi de mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Olacağız anne,” dedim ona ama bunun benim elimde olmadığını biliyordum.

Annem beni bıraktı, yanağından süzülen yaşlardan birini silerek yeni kocasının yanına döndü.

“Yerleşmen için seni yalnız bırakalım,” dedi William nazikçe.

Ona teşekkür etmeden başımı salladım. Bu odadaki hiçbir şey onun çabasını temsil etmiyordu. Buradakiler paraydı, başka bir şey değil.

Kapıyı kapattığımda kilit olmadığını fark ettim. Zemin ahşaptı, döşek olarak kullanılabilecek kadar kalın, beyaz bir halıyla kaplıydı. Masaj duşu, küvet ve iki lavabosu olan banyo eski yatak odam kadar büyüktü. Pencereye gidip dışarı baktım. Aşağıda arka bahçeyi, devasa havuzu, çiçeklerle ve palmiye ağaçlarıyla dolu bahçeleri görebiliyordum.

Banyodan çıkarken banyo duvarındaki boş kapı çerçevesini fark ettim. Aman Tanrım...

Odayı geçip her kadının, kızın ya da gencin rüyası olduğu varsayılan yere girdim: giysi odasına. Giysi odası boş değildi, giyilmeyi bekleyen kıyafetlerle doluydu. Uzun süredir tuttuğum soluğumu bırakıp inanılmaz kıyafetleri incelemeye başladım. Her şey markalıydı ve etiketleri hâlâ üzerlerindeydi, sadece kısaca bir göz atmak bile ne kadar para harcadıklarını anlamaya yeterliydi. Annem –ya da onu o kadar parayı çarçur etmeye ikna eden her kimse– çılgındı.

Hiçbir şeyin gerçek olmadığı, birazdan uyanacağım, eski odama, tek kişilik yatağıma ve her zamanki kıyafetlerime geri döneceğim hissinden kurtulamıyordum. Ve en kötüsü de tüm kalbimle bunu istiyordum, çünkü bu benim hayatım değildi, istediğim bu değildi. Eve dönmek istiyordum. Kendimi endişeli, gergin hissediyordum; hatta kendimi yere bırakıp başımı dizlerimin arasına soktum, ağlama dürtüsünün geçmesi için gerektiği kadar nefes alıp verdim.

Tam o sırada arkadaşım Beth sanki aklımı okumuş gibi bana mesaj attı.

İyi misin? Seni şimdiden özledim.

Ekrana gülümseyerek ona tuvalet masamdan bir fotoğraf gönderdim. Anında ağzı beş karış açık beş emojiyle cevap aldım.

Senden nefret ediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?

Gülerek cevap verdim:

Bana kalsaydı hepsini sana verirdim. Dürüst olmak gerekirse hepinizle birlikte evde olmak, Dan'lerde film izlemek ya da yatak odandaki o berbat kanepede takılmak için her şeyi verirdim.

Bu kadar negatif olma. Artık zenginsin! Tadını çıkar!

Ama ben zengin değildim. William zengindi.

Telefonumu yere bıraktım, valizlerimi açarak şort ve ti-şört çıkardım. Kendimi değiştirmek istemiyordum, markalı bluzlar giymeye başlamam imkânsızdı.

Uzun yolculuktan kaynaklanan tüm kirden ve rahatsızlıktan kurtulmak için duşa girdim. Saçlarının güzel görünmesi için çok uğraşması gereken kızlardan olmadığımı scviniyordum. Neyse ki annemin dalgalı saçlarını miras almıştım ve saçımı kurutur kurutmaz çıkmaya hazırdım. Seçtiğim kıyafetleri giydim, evde dolaşıp yiyecek bir şeyler bulmaya karar vermiştim.

Bunu tek başıma yapmak tuhaf geliyordu. Kendimi davetsiz misafir gibi hissediyordum. Burada yaşamaya, lükse, buranın uçsuz bucaksızlığına alışmam uzun zaman alacaktı. Eski dairemde, hangi odada olursa olsun birisinin sizi duyması için normalden biraz daha yüksek sesle konuşmanız yeterliydi. Burada bunu unutabilirdiniz.

Kaybolmamak için dua ederek mutfığa doğru yürüdüm. Açlıktan ölüyordum. Vücudumun acilen abur cubura ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki köşeyi döndüğümde yalnız olmadığımı fark ettim.

Birisi buzdolabını karıştırıyordu. Tek görebildiğim siyah saçlarıydı. Tam bir şey söyleyecektim ki sağır edici bir havlama küçük bir kız gibi çığlık atmama neden oldu.

Böyle bir kargaşaya kimin sebep olduğunu görmek için dönünce buzdolabı kapısının arkasından siyah saçlı bir kafa belirdi.

Ama beni korkutan o değildi. Mutfak adasının yanındaki siyah köpekti. Çok güzeldi ama gözlerinde sanki beni lokma lokma yemek istiyormuş gibi bir bakış vardı. Labrador olduğunu düşünsem de emin olamadım. Gözlerimi köpekten yanında duran çocuğa çevirdim.

Sadece William'ın oğlu Nicholas Leister olabilecek kişiye merakla ama aynı zamanda şaşkınlıkla baktım. Onu gördüğümde aklıma gelen ilk şey şu oldu: Şu gözlere bak! Odamın duvarları kadar parlak gök mavisiydiler; dağınık ve terden ıslanmış kuzguni saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyorlardı. Yeni spor yapmış olmalıydı çünkü üzerinde tayt ve bol bir spor atleti vardı. Tanrım, çok yakışıklıydı, bunu itiraf etmeliydim ama düşüncelerimin dikkatimi karşımdaki kişiden başka yöne çevirmesine izin vermedim: Bu, yeni erkek kardeşimdi, düpedüz işkence olacağını hissettiğim bir yıl boyunca birlikte yaşamak zorunda kalacağım kişiydi... Ve köpeği sanki düşüncelerimi tahmin edebiliyormuş gibi bana hırlamaya devam ediyordu.

“Sen Nicholas’sın, değil mi?” diye sordum, hırlamasını kesmeyen o vahşi hayvana karşı duyduğum korkuyu kontrol altında tutmaya çalışarak. Hayvanına bakıp gülümsemesine şaşırdım ve sinirlendim.

“Biricik oğlu,” dedi bana bakarak. “Sen de babamın yeni karısının kızı olmalısın.” Bunu bu kadar soğuk bir ifadeyle söylemesine inanmamıştım.

Gözlerini devirdi. “Yani senin adın...?” Bu soruyu sormasına şaşırmaktan kendimi alamadım.

Adımı bilmiyor muydu? Ebeveynimiz evlenmiş, annemle ben taşınmıştık ama bana nasıl hitap edeceğini bile bilmiyor muydu?

NICK

“Noah,” diye yanıtladı küçümser bir ifadeyle. “Adım Noah.”

Bana surat yapması tuhaftı. Yeni üvey kız kardeşim onun ya da annesinin adı umurumda olmadığı için içermiş görünüyordu ama en azından annesinin adını hatırladığımı itiraf etmeliydim. Nasıl hatırlamazdım ki? Son üç haftadır benim evimde benden fazla zaman geçirmişti. Raffaella Morgan artık hayatımın bir parçasıydı ve daha da kötüsü yanında birini getirmişti.

“Bu bir erkek ismi değil mi?” diye sordum, bunun onu rahatsız edeceğini biliyordum. “Tabii ki alınmak yok,” diye ekledim bal rengi gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını görünce.

“Aynı zamanda da kız ismi,” dedi bir an sonra. Önce bana, sonra köpeğim Thor’a baktığını görünce gülmekten kendimi alamadım. “Sınırlı kelime dağarcığında üniseks kelimesi yok herhalde.” Thor dişlerini göstererek hırlamaya devam ediyordu. Bu onun hatası değildi; onu yabancılara güvenmemesi için eğitmiştik. Tek sözümle her zamanki tatlı köpeğe dönüşürdü ama yeni üvey kız kardeşimin yüzündeki korku ifadesini görmek çok eğlenceliydi.

“Benim kelime dağarcığım için endişelenme, oldukça kapsamlıdır,” dedim, buzdolabını kapatıp bu sefer gerçek-

ten ona döndüm. “Köpeğimin sevdiğini bildiğim bir kelime var. S’yle başlıyor, sonra A-L ve D-I-R.” Korkmuş görünüyordu, kendimi tutamayıp güldüm.

İnce ve uzun boyluydu –muhtemelen bir yetmiş beş boylarındaydı ama emin değildim– çekici olduğunu itiraf etmeliydim. Ama yüzü öyle çocuksuydu ki onun için şehvetli bir şeyler düşünmek mümkün değildi. Yanlış duymadıysam daha liseyi bile bitirmemişti; zaten şortu, tişörtü ve siyah spor ayakkabılarına tek bir bakışla bunu tahmin edebilirdiniz. On beş yaşındaki çocukların deli olduğu son TikTok trendini satın alabilmek için büyük bir mağazanın kapılarının açılmasını sabırsızlıkla bekleyen tipik bir genç gibi görünmesi için tek gereken saçını at kuyruğu yapmasıydı. Yine de gözlerimi garip renkli, kirli sarıyla kızıl arası saçlarından ayıramıyordum.

“Çok komik,” dedi alayla ama korktuğu açıktı. “Çıkar onu buradan, beni öldürmeye hazır görünüyor.” Bir adım geri çekildi. O çekilince Thor bir adım öne çıktı.

Aferin oğluma, diye düşündüm. Belki de kızın bu evin gerçekte kime ait olduğunu, ne kadar istenmeyen biri olduğunu anlaması için bir korkutma, özel bir karşılama gerekiyordu.

“Thor, ileri,” diye sertçe emrettim. Noah bir ona bir bana baktı ve biraz daha geri çekilince duvara çarptı.

Thor dişlerini gösterip hırlayarak yavaşça ona doğru yürüdü. Korkutucuydu ama bir şey yapmayacağını biliyordum. Ben ona emir vermediğim sürece yapmazdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Noah. “Hiç komik değil.” Ama komikti.

“Köpeğim genellikle herkesle çok iyi anlaşır. Sana saldırmanın eşiğine gelmesi garip...” dedim, Noah’nın korkusunu kontrol etmesi eğlenceli geliyordu.

“Bir şey yapacak mısın?” diye sızlandı.

Bir şey yapmak mı? Mesela sana geldiğin yere geri dönmeni söylesem nasıl olur?

“Ne zamandır buradasın? Beş dakika mı? Ve daha şimdiden insanlara patronluk mu taslıyorsun?” dedim, musluğa gidip bir bardak su doldurdum. “Belki de burayı kendi başına tanıman için seni bir süre burada bırakmalıyım.”

“Çocukken sık sık başının üstüne mi düştün? Şu köpeği benden uzak tut!”

Döndüm, bu cüretine biraz şaşırmıştım. Az önce bana hakaret mi etmişti?

Sanırım köpeğim bile anlamıştı, çünkü ona biraz daha yaklaştı. Noah’nın pek kıpırdayacak alanı kalmamıştı. O sırada, daha ben onu durduramadan Noah korkuyla dönüp tezgâhın üzerinde uzanabileceği ilk şeyi, kızartma tavasını kaptı. Thor’a vuramadan tek elimle tasmaından tutup diğer elimle onu durdurdum.

“Ne halt ediyorsun sen ya?” diye bağırarak tavayı kap-tığım gibi tekrar tezgâha koydum. Köpeğim çok kızmıştı, Noah çığlığını bastırarak göğsüme büzüldü.

Onu tehdit eden ben olduğum halde korunmak için bana sığınmasına şaşırmıştım.

“Thor, otur!” Thor sakinleşip oturdu, keyifle kuyruğunu sallamaya başladı.

İki eliyle tişörtümü tutan Noah’ya baktım. Gülümsedim ama o sırada neler olduğunu anlamış gibiydi. Ellerini kaldırıp beni itti.

“Aptal mısın nesin sen?”

“Birincisi, bu köpeğime saldırmaya çalıştığın son sefer olsa iyi olur. İkinci olarak...” Ona bakarken burnundaki ve yanaklarındaki çilleri fark ettim. “Sakin bir daha bana hakaret etme, yoksa sorun yaşarız.”

İfadesi garipti. Gözleri yüzüme kilitlenmişti ama sonra bakışlarıma katlanamayarak göğsüme indi.

Geri çekildim. Soluklarım hızlanmıştı ama nedenini bilmiyordum. Ondan daha şimdiden usanmıştım, üstelik daha tanışalı beş dakika olmuştu.

“İyi geçinirsek iyi olur küçük kardeşim,” diyerek arkamı döndüm, tezgâhtan sandviçimi alarak kapıya yürüdüm.

“Bana öyle deme. Senin kız kardeşin değilim, buna yakın bile değilim,” diye yanıtladı. Bunu o kadar nefretle, o kadar içten söylemişti ki durup tekrar ona baktım. Gözleri kararlılıkla parlıyordu, anne babamızın bir arada olmasından onun da benim kadar mutsuz olduğunu anlamıştım.

“Eh, o zaman bir konuda hemfikiriz... küçük kız kardeşim,” diye tekrarlardım gözlerimi devirerek, küçük ellerini yumruk yapmasını izlemekten zevk alıyordum.

Tam o sırada arkamda bir gülme sesi duydum. Arkama dönünce kendimi babamla ve karısıyla yüz yüze buldum.

“Bakıyorum tanışmışsınız,” dedi babam mutfığa girerken, ağzı kulaklarındaydı. Onun bu şekilde gülümsediğini görmeyeli uzun zaman olmuştu, doğrusu bunu görmek ve hayatını yeniden inşa ettiğini bilmek beni mutlu ediyordu. Yolda arkasında bir şey bırakmış olsa bile: beni.

Raffaella kapıdan bana hafifçe gülümseyince kendimi zorlayarak elimden geldiğince gülümsemeye en yakın ifadeyi takındım. Bu kadının alabileceği tek şey buydu. Bu onun hatası değildi, sadece daha fazlasını yapamıyordum.

Babamla aramızda sevgi dolu bir ilişki yoktu, hatta pek bir ilişki bile yoktu ama bizi dış dünyadan ayıran o duvarı inşa etmesini tamamen doğru buluyordum. Annemle yaşadıklarımız ikimizde de iz bırakmıştı, özellikle de bende. Ben oğluydum ve arkasına bakmadan gidişini izlemek zorunda kalmıştım.

O zamandan beri kadınlara güvenmiyor, onları umursamıyordum, benim için önemli olan tek şey seks ya da belki partilerde onlarla iyi vakit geçirmekti. Başka ne isteyecektim ki?

“Noah, Thor’la tanıştın mı?” diye sordu Raffaella moral bozukluğunu gizlemeye çalışmadan hâlâ tezgâhın yanında duran kızına.

O sırada Noah hiç beklemediğim bir şey yaptı. Öne çıktı, yere çömeldi ve Thor’a seslenmeye başladı.

“Thor, gel buraya oğlum...” Yumuşak ve dost görünüyordu. Ve cesur; hakkını vermek gerekiyordu. Daha az önce aynı hayvanın karşısında korkudan titriyordu.

Beni annesine ispiyonlamasını beklemiştim.

Thor kuyruğunu sallayarak yaklaştı. Önce bana sonra Noah’ya döndü, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etmiş olmalıydı. Tavrım o kadar ciddiydi ki o bile görmezden gelememişti.

Kuyruğu bacaklarının arasında, geri gelip yanıma oturdu. Üvey kız kardeşim tedirgindi.

“Aferin oğlum,” diye Thor’u tebrik ettim koca bir gülümsemeyle.

Noah ayağa kalktı. O uzun kirpikli gözlerde nefret vardı. Sonra annesine döndü.

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi.

Tersini yapmaya karar verdim, çünkü o gece sahilde bir parti vardı ve orada olmam gerekiyordu.

“Bu gece dışarı çıkıyorum, beni beklemeyin,” dedim, bunu sadece babama değil birkaç kişiye söylemek garip geliyordu.

Tam kapıdan çıkarken babam beni durdurdu; beni ve küçük kız kardeşimi.

“Bu akşam dördümüz yemeğe çıkıyoruz,” dedi dikkatini bana vererek.

Saçmalık!

“Baba, üzgünüm ama gitmem gerekiyor...”

“Yolculukta çok yoruldum...”

“Bu aile olarak ilk akşam yemeğimiz olacak ve ikimizin de orada olmanızı istiyorum,” dedi babam ikimizin de

lafını keserek. Yanımda duran Noah, ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı.

“Bunu yarın yapamaz mıyız?” dedi Noah.

“Üzgünüm tatlım ama yarın bir iş partimiz var,” diye yanıtladı babam.

Ona böyle hitap etmesi garipti. Demek istediğim, daha Noah’yı tanımıyordu bile! Ben çoktan üniversitedeydim; istediğimi yapabilirdim. Diğer bir deyişle yetişkindim. Ama Noah! Bir ergenle uğraşmak zorunda kalmak yeni evli bir çift için kâbus olmalıydı.

“Noah, birlikte yemeğe çıkıyoruz, nokta, daha fazla tartışma yok,” dedi Raffaella, konuşmayı sona erdirerek.

Bu sefer boyun eğmenin iyi olacağına karar verdim. Onlarla yemeğe çıkar, sonra arkadaşım Anna'lara giderdim... *özel arkadaşım* Anna'lara. Daha sonra da ikimiz partiye giderdik.

“Duş almak için yarım saat verin,” dedim, terli kıyafetlerime işaret ederek.

Babam memnuniyetle başını salladı, karısı gülümsedi ve o gece sorumlu çocuk olduğumu fark ettim... ya da onları öyle olduğuma inandırdım.

NOAH

Ne SALAK şey!

Ayaklarımı olabildiğince gürültüyle yere vurarak merdivenlerden çıkarken, yeni aptal üvey kardeşimle geçirdiğim on dakikayı düşünmekten kendimi alamıyordum. Nasıl bu kadar aşağılık, kendini beğenmiş bir psikopat olabilirdi? Tanrım, ona katlanamıyordum, onunla yaşamaya dayanamam imkânsızdı. Annemin yeni kocasının oğlu olması yeterince kötüydü ama olanlardan sonra rahatsızlığım kat kat artmıştı.

Annemin bana anlattığı mükemmel, sevimli küçük çocuk bu muydu?

Benimle konuşma biçiminden, bana bakışından nefret ediyordum. Sırf parası olduğu için benden daha iyiymiş gibiydi. Beni baştan aşağı süzmüş, sonra da gülmüştü. Yüzüme gülmüştü.

Odama girerken kapıyı arkamdan çarptım ama ev o kadar büyüktü ki kimse beni duyamazdı. Gece olmuştu ve penceremden neredeyse hiç ışık girmiyordu. Karanlıkta deniz simsiyahtı, denizle gökyüzü arasındaki sınırı göremiyordum. Sinirle ve aceleyle ışığı açtım.

Doğruca yatağa gidip kendimi üzerine atarak tavandaki kirislere baktım. Üstüne üstlük akşam onlarla yemeğe

çıkmam gerekiyordu. Annem insanlarla çevrili olmanın şu anda yapmak istediğim son şey olduğunun farkında değil miydi? Yalnız kalmaya, dinlenmeye, hayatımda meydana gelen tüm değişiklikleri değerlendirmeye, bunları kabul etmeye ve onlarla yaşamayı öğrenmeye ihtiyacım vardı; bunun imkânsız olduğunu içten içe bilsem bile.

Telefonumu aldım, erkek arkadaşım Dan’i arayıp aramayacağımdan emin değildim. Sesimdeki acılığı duyup endişelenmesini istemiyordum. Sadece bir saattir Kaliforniya’daydım ve onun yokluğu şimdiden canımı yakıyordu.

Yukarı çıkmamdan on dakika sonra içeri annem girdi. En azından kapıyı çalmaya zahmet etmiş ama ben cevap vermeyince doğruca içeri girmişti.

“Noah, on beş dakika içinde aşağıda olmamız gerekiyor,” dedi sabırla.

“Merdivenlerden inmek bir buçuk saat sürüyormuş gibi söylüyorsun,” diye cevap verdim yatakta doğrularak. Annem sarı saçlarını açık bırakıp taramıştı. Zarif görünüyordu. Daha buraya geleli iki saat bile olmamıştı, ama şimdiden farklı birine benziyordu.

“Bunu söylüyorum çünkü önce kıyafetini değiştirmen gerekiyor.” Ses tonumu duymazdan gelmişti.

Anlayamayarak kıyafetime baktım.

“Kıyafetimin nesi var ki?” diye sordum savunur bir ifadeyle.

“Spor ayakkabısı giymişsin Noah. Bu akşam şık giyinmemiz gerekiyor. Dışarı şort ve tişörtle çıkmayı düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu bıkkınlıkla.

Ayağa kalkıp karşısında durdum. Bugün için sabrım tükenmişti.

“Bakalım şunu kafana sokabilecek misin anne: Seninle ve kocanla akşam yemeğine gitmek istemiyorum, onun şımarık şeytan oğlunu tanımakla hiç ilgilenmiyorum ve

bunun için kesinlikle süslenip püslenmeyeceğim.” Arabasını alıp şehre gitmek için duyduğum karşı konulmaz isteği kontrol etmeye çalışıyordum.

“Beş yaşında bir çocuk gibi davranmayı bırak, kıyafetlerini giy, benimle ve yeni ailenle yemeğe gel.” Sesi sertti. Ama yüzümdeki ifadeyi görünce yüzü yumuşayarak, “Senden bunu her gün yapmanı istemiyorum. Sadece bu gece. Lütfen. Hatırım için,” dedi.

Birkaç kez derin nefes aldım, söylemek istediğim her şeyi yuttum ve başımı salladım.

“Sadece bu gece.”

* * *

Annem gidince giysi odasına girdim. Her şeyden ve herkesten tiksinerak rahat edebileceğim, nefret etmeyeceğim bir kıyafet aradım. Onlara benim de yetişkin olabileceğimi göstermek istiyordum. Nicholas’ın bön bön bana bakarken parlayan gözlerindeki eğlenen, kuşkulu ifadesi hâlâ aklımdaydı. Korkunç köpeğiyle korkutarak eğlenirken bana küçük bir kızmışım gibi bakmıştı.

Bavulum yerde açık duruyordu. Diz çöküp kıyafetlerimi karıştırmaya başladım. Annem muhtemelen bana aldığı bir kıyafetle aşağıya inmemi bekliyordu ama bu, düşündüğüm son şeydi. Eğer pes edersem kötü bir emsal oluşturmuş olurum. Kıyafetleri kabul etmek bu yeni hayatı kabul etmek gibiydi; onurumu kaybetmek anlamına gelirdi.

Öfkeyle siyah Ramones elbisemi seçtim. Bunun şık olmadığını kim söyleyebilirdi? Etrafa bakınarak ayakkabı arandım. Pek ayakkabı meraklısı bir kız değildim, ama aşağıya Chucks spor ayakkabılarımla inersem annemin kesinlikle tepesi atar ve değiştirmemi söylerdi. Sonunda hafif topuklu, güzel görünümlü bir sandalet seçtim; üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

Duvarlardan birindeki dev aynanın karşısına geçip yavaşça kendime baktım. Arkadaşım Beth kesinlikle onaylardı. Ve bence Dan bu elbiseyi her zaman seksi bulmuştu.

Saçlarımı açık bırakıp düzelttim, dudaklarıma biraz parlatici sürdüm. Sonuçtan memnun, küçük bir çanta alıp kapıya yürüdüm.

Tam kapıyı açtığımda Nicholas'ı gördüm, yanında berbat Thor'la durup bana baktı. Geri adım atmaktan kendimi alamadım.

Yeni ağabeyim açıklanamaz bir nedenle gülümsedi, gözleri belirsiz, anlaşılmaz bir duyguyla parlıyordu.

“Taşrada sana kimse dışarı çıkarken nasıl giyinileceğini öğretmedi mi?” dedi.

Ona en meleksi tebessümümle gülümsedim.

“Evet öğretti ama bunu deneyen kişi salağın tekiydi, tıpkı senin gibi, bu yüzden sanırım hiç önemsemedim.”

Nicholas bu cevabı beklemiyordu, ben de o şehvetli dudaklara bir gülümsemenin yayıldığını görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Aniden onun ne kadar uzun boylu ve erkeksi olduğunu bir kez daha fark ettim. Pantolon ve üstten iki düğmesi açık bir gömlek giymişti. Kravat yoktu. Soğuk mavi gözlerinin beni ürkütmesine izin vermedim. Bunun yerine köpeğine baktım. Beni bir katil gibi takip etmek yerine, şimdi ilgiyle kuyruğunu sallıyordu.

“Köpeğin tamamen farklı görünüyor. Bana saldırmasını şimdi mi söyleyeceksin yoksa akşam yemeğine kadar bekleyecek misin?” Dostça bir tavır takınarak sııttım.

“Bilmiyorum, Çilli... Nasıl davrandığına bağlı.” Bundan sonra bana arkasını dönüp aşağı indi.

Birkaç saniye kıpırdamadan durup duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Çilli! Bana Çilli demişti! Bela arıyordu. Gerçek bela.

Onun sözlerine, bana bakışına ya da sadece orada olmasına kızmaya değmeyeceğine kendimi inandırmaya çalışarak arkasından yürüdüm. Bu şehirde sınırlarımı bozacak birçok kişiden biriydi, bu yüzden buna alışsam iyi olacaktı.

Aşağı indiğimde, evin ihtişamına bir kez daha şaşırdım. Biraz eski gibiydi, ama aynı zamanda sofistike ve moderndi. Annemi beklerken, yanımdaki kişiyi görmezden gelerek tavandaki kirişler arasında asılı kristal avizeye baktım. Yere düşen donmuş yağmur damlaları gibi görünüyordu, yere ulaşmak istiyormuş ama kim bilir ne zamandır havada kalmaya zorlanmış gibi, binlerce cam parçasından yapılmış olmalıydı.

Bir an göz göze geldik ama gözlerimi başka yöne çevirmek yerine, bunu ona yaptırmaya karar verdim. Beni etkilediğini, bana istediği gibi davranabileceğini düşünmesini istemiyordum.

Ama bakışları yerinden oynamadı. İnanılmaz bir kararlılıkla bana bakıyordu. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm sırada annemle William çıkageldi.

“Eh, çetenin hepsi burada,” dedi William bize bakıp sırtarak. Benim açımdan bu olay tamamen keyifsizdi. “Kulüpte bir masa ayırttım, umarım hepiniz açsınızdır.” Annem koluna girmişti, kapıya yürüdüler.

Kıyafetimi görünce annemin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Ne giymişsin böyle?” diye fısıldadı kulağıma.

Duymuyormuş gibi davranarak dışarı yürüdüm. Hava sıcak ve canlandırıcıydı, uzaktan kıyıya çarpan dalgaların sesini duyabiliyordum.

“Bizimle gelmek ister misin Nick?” diye sordu William oğluna.

Ama Nick çoktan arkasını dönmüş, yerden yüksek kursuz siyah bir 4x4’e doğru yürüyordu. Bayiden yeni gelmiş olmalıydı. Gözlerimi devirdim. Tipikti!

“Ben kendi arabamı alacağım,” dedi kapıyı açarken arkasına dönerek. “Yemekten sonra Miles’la takılacağım. Refford davasıyla ilgili raporu bitireceğiz.”

“Mükemmel,” dedi babası. Ne konuda konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Kulübe Nick’le gelmek ister misin Noah? Bu şekilde birbirinizi daha iyi tanırırsınız.” William gelmiş geçmiş en parlak fikri söylediğini düşünüyor gibiydi.

Nick’e baktım, tek kaşını kaldırmış cevabımı bekliyordu. Tüm bu durumun komik olduğunu düşünüyor gibiydi.

“Nasıl kullandığını bilmediğim biriyle arabaya binmek istemiyorum,” dedim yeni üvey babama, bunun oğlunu can evinden vurmasını umuyordum. Çoğu erkek iyi araba kullanamayacakları imasından hoşlanmazdı. SUV’dan uzaklaşıp Will’in siyah Mercedes’ine bindim, kesişen sokakları geçerek birtakım zengin adamların kulübüne giderken arka koltukta yalnızlığın tadını çıkardım.

Tek istediğim gecenin bir an önce bitmesi, annemle kocasının yaratmaya çalıştığı bu mutlu aile gösterisinin sona ermesi ve dinlenmek için odama geri dönmekti.

On beş dakika sonra büyük, bakımlı bahçeleri olan bir tür banliyöye girdik. Geceydi ama yol kenarındaki, bizi Mary Read Yat Kulübü’ne davet eden parlak ışıklı tabelayı okuyabiliyordum. Bir güvenlik görevlisi kapının yanındaki lüks kabinden başını uzattı, arabada kimin olduğunu görünce geçmemize izin verdi. Sürücüyü tanıdığı belliydi.

“İyi akşamlar Bay Leister, Bayan...” diye ekledi anneme dönerek.

Yeni üvey babam onu selamladı ve kulübe girdik.

“Noah, üye kartın gelecek hafta hazır olacak ama ondan önce ihtiyacın olursa, sadece benim ya da Ella’nın adını söylemen yeterli,” dedi anneme bakarak.

Anneme böyle söylediğini duyunca yüreğim sızladı. Ona babam böyle derdi, ama annemin bunu hiç umursamadığından emindim. Çok fazla kötü anısı vardı. Ama bunu harika yeni kocasına nasıl söyleyecekti?

Annem üzücü ya da zor şeyleri unutma konusunda uzmanı. Oysa ben içimde, derinlerde tutardım, ta ki sonunda patlayıp dışarı çıkana kadar.

Arabayı lüks tesisin tam kapısının önünde durdurduk. Bir vale annemle bana kapıyı açtı, William'dan bahşiş aldı ve arabayı kim bilir nereye götürdü.

Restoran muhteşemdi. Her şey camdan yapılmış gibi görünüyordu. Durduğum yerden birkaç masaya ilaveten öldürülerek servis edilmeyi bekleyen yengeçler, balıklar ve kalamarlarla dolu devasa akvaryumları görebiliyordum. Arkamda birini hissettim: kulağımda beni ürperten bir nefes. Dönünce Nicholas'ı gördüm. Topuklu ayakkabılarıma rağmen benden yarım baş uzundu. Bana neredeyse hiç bakmıyordu.

“William Leister adına rezervasyonum var,” dedi William hostese. Nedendir bilinmez kadının ifadesi değişti, bizi aceleyle hem tıklım tıklım dolu hem de sakin ve rahat yemek salonundan geçirdi.

Masamız, restoranın her yerine hâkim sıcak mum ışığıyla en iyi noktalardan birindeydi. Cam duvar etkileyici bir okyanus manzarası sunuyordu. Bu tür şeffaf duvarların Kaliforniya'da yaygın olup olmadığını merak ediyordum.

Doğruyu söylemek gerekirse çılgına dönmüştüm.

Oturduk ve annemle William hemen aptal âşıklar gibi konuşup gülümsemeye başladılar. Bu arada garson kızın Nick'e şaşkın, inanamaz bir ifadeyle baktığını fark ettim.

Nick fark etmiş görünmüyordu. Sadece küçük tuzlukla oynuyordu. Elleri çok bakımlı, bronz ve büyüktü. Bakışlarımı ellerinden kollarına, sonra yüzüne kaldırdığımda ilgiyle bana baktığını fark ettim. Nefesimi tuttum.

“Ne sipariş edeceksin?” diye sordu annem büyüüyü bozarak.

Benim adıma seçmelerini istedim, çünkü menüdeki yemeklerin yarısının ne olduğunu bilmiyordum. Dalgın dalgın buzlu çayımı karıştırarak beklerken, William oğluyla beni sohbete çekmeye çalışıyordu.

“Daha önce Noah’ya burada kulüpte yapılabilecek tüm sporları anlatıyordum Nick. Nicholas basketbol oynuyor, ayrıca iyi bir sörfçüdür.”

Bir sörfçü. Ne kadar klişe. Nicholas’ın orada sıkılarak oturduğunu sanıyordum ama belli ki benim küçümsediğimi fark etmişti. Masanın üzerinden eğilip iki dirseğini masaya dayadı ve beni sorguya çekti:

“Komik bir şey mi var Noah?” Dostça görünmek için elinden geleni yapıyordu, ama içten içe onu etkilediğimi biliyordum. “Sörf yapmanın aptalca olduğunu falan mı düşünüyorsun?”

Annem cevap veremeden –vermek üzere olduğunu biliyordum– onu taklit ederek öne eğildim.

“Bunu sen söyledin, ben değil.” Ve ona masum masum gülümsedim.

Takım sporlarını, stratejisi olan, iyi bir lider, tutarlılık ve sıkı çalışma gerektiren sporları seviyordum. Voleybolda bunların hepsini buluyordum ve sörfün bununla kıyaslanamayacağından emindim.

Daha cevap veremeden –ki bunu yapmak istediğini anlayabiliyordum– garson kız gelince Nick onu tanıyormuş gibi baktı.

Bir çift, selam vermek için durunca annemle William hararetli bir sohbete daldılar.

Garson kız gençti, koyu kahverengi saçlıydı ve siyah bir önlüğü vardı. Tabakları masaya koyarken istemeden Nick’in dirseğine çarptı.

“Özür dilerim Nick,” dedi, sonra bir hata yapmış gibi bana döndü. Nick’in ifadesinden aralarında tuhaf bir şeyler döndüğünü görebiliyordum.

Anne babamız meşgulken öne eğilip kuşkularımı gidermek için sordum, “Onu tanıyor musun?”

“Kimi?” diye sordu aptalı oynayarak.

“Garson kızı,” diye cevap verdim, tepkilerini gözlemleyerek. Hiçbir şey belli etmiyordu: Ciddi ama rahattı. O zaman Nicholas Leister’in düşüncelerini çok iyi gizlediğini fark ettim.

“Evet, eskiden benimle ilgilenmişti,” dedi, onunla ters düşmem için bana kafa tutuyor gibiydi. *Eh, tamam, Nick küçük bir yalancıydı.* Bu beni neden hiç şaşırtmamıştı?

“Evet, eminim seninle pek çok kez *ilgilenmiştir.*”

“Nereye varmak istiyorsun küçük kız kardeşim?” Bu sefer bu sözler beni gülümsetti.

“Siz zenginler nasıl da aynısınız: Paraya sahip olmanın sizi dünyanın kralları yaptığını düşünüyorsunuz. O kız sen kapıdan girdiğinden beri gözlerini senden ayırmadı. Seni tanıdığı çok açık.” Nedenini bilmesem de biraz öfkeyle devam ettim, “Ve sen ona bakmıyorsun bile. Bu *iğrenç* bir şey.”

“Zengin dediğin kişiler hakkında çok ilginç teorilerin var. Onlardan hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Kuşkusuz bu annenle bizim çatımız altında yaşamınıza ve paranın satın alabileceği tüm konforlardan yararlanmanıza engel değil. Madem bizden bu kadar nefret ediyorsun, bu masada ne işin var?”

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Beni nasıl sinirlendireceğini iyi biliyordu.

“Bana öyle geliyor ki annenle senin durumun o garsondan bile daha kötü...” diye itiraf etti Nick, sadece benim duyacağım şekilde. “İkiniz de para için kendinizi satmışken, olmadığın biri gibi davranıyorsun.”

Bu kadarı çok fazlaydı. Öfkeden gözüm dönmüştü.
Önümdeki bardağı alıp içindekileri yüzüne fırlatmaya
çalıştım.
Ne yazık ki bardak boştu.

NICK

Bardağının boş olduğunu gördüğünde yüzünde beliren ifade, oturduğumuzdan beri içimde tuttuğum tüm öfke ya da rahatsızlık izlerini yok etmişti.

Bu kız hiç tahmin edilebilir değildi. Soğukkanlılığını bu kadar kolay kaybetmesine ve sadece birkaç kelimeyle sarsılabilmesine şaşırmıştım.

Ne kadar gülünç görüldüğünü fark edince küçük çillerle kaplı yanakları pembeleşti. Önce bana, sonra bardağa, sonra da kimsenin ne kadar aptal olduğunu görmediğinden emin olmak istermiş gibi iki yanma baktı.

Durumun ne kadar komik olduğunu bir kenara bırakırsak –ki çok komikti– bana böyle davranmasına izin vermezdim. Ya bardak dolu olsaydı? On yedi yaşında bir dünkü çocuğun bana böyle bir numara yapmayı aklından bile geçirmesine izin veremezdim. Nasıl bir ağabeye bulaştığını öğrenecekti. Benimle bir daha oynamaya kalkarsa başının nasıl büyük belaya gireceğini ona öğretecektim.

Ona zaferle gülümsediğimde ihtiyatla bana baktı. Gözlerinde o uzun kirpiklerin arasına gizlenmiş korkuyu görmek hoşuma gitmişti.

“Sakın bunu bir daha yapma,” dedim sakın sakın.

Birkaç saniyelik bir duraklamanın ardından annesine döndü ve akşam başka bir olay olmadan devam etti. Noah

bir daha benimle konuşmadı, benimle hiç ilgilenmedi, bu beni hem rahatsız etmişti hem de memnun olmuştum. Noah babamın sorularını yanıtlayıp isteksiz isteksiz anne-siyle konuşurken ben gözlem yapıyordum.

Sade bir kızdı. Ama bana sorun yaratacağını söyleyebilirdim. Masaya servis ettikleri kabuklu deniz hayvanlarını denerken komik yüz ifadeleri yaptı. Neredeyse bir lokma bile tatmadı. O siyah elbiseyle bu kadar ince görünmesine şaşmamalıydı. Uzun bacakları, ince beli ve göğüsleriyle salınarak odasından çıkarken duraklamama yol açmıştı. Kaliforniya'daki çoğu hatun gibi bıçak altına yatmadığı düşünülürse oldukça seksiydi.

İtiraf etmem gerekiyordu: İlk başta düşündüğümde çok daha güzeldi, bu ve diğer düşünceler ruh halimi bulandırıyordu. Onun gibi birinin aklımı çelmesine izin veremedim, özellikle de aynı çatı altında yaşıyorsak.

Tekrar yüzüne baktım. Zerre kadar makyaj yoktu. Tuhaftı... Tanıdığım tüm kızlar makyaj yapmak için odalarında en az bir saat geçiriyorlardı ve buna Noah'dan on kat daha seksi kızlar da dahildi, ama Noah ruj bile sürmeden lüks bir restorana gelmekten endişe duymamıştı. Buna ihtiyacı olduğundan değil: Gergin, neredeyse mükemmel bir cilde sahip olduğu için şanslıydı. Ve bu çiller ona çocuksu bir görünüm veriyor, bana onun daha liseden bile mezun olmadığını hatırlatıyordu.

Daha ne olduğunu anlayamadan Noah sinirli bir ifadeyle bana döndü. Beni ona bakarken yakalamıştı.

"Fotoğraf ister misin?" diye sordu özelliği olduğunu anlamaya başladığım iğneli bir mizahla.

"Evet. Tabii ki çıplak," dedim yanaklarının hafifçe kızarmasının tadını çıkararak. Gözleri öfkeyle parlıyordu, kendilerinden bir adım ötede yaşanan küçük kargaşanın farkında bile olmayan babamlara döndü.

İçeceğimi dudaklarıma götürdüğüm sırada garson kızın barın arkasından bana baktığını gördüm. Babamın fark edip etmediğini kontrol ettim, sonra tuvalete gideceğimi söyleyerek izin istedim. Noah gözleriyle beni takip ediyor gibiydi ama onu görmezden geldim. Uğraşacak daha önemli bir işim vardı.

Bara gidip arada sırada yattığım garson Claudia'nın karşısında bir tabureye oturdum. Kuziniyle de ilişkim vardı; daha karmaşık ama yine de kazançlı.

Claudia gergin bir tebessümle bana baktı, bara yaslandı ve göğüslerinin bir kısmını gösterdi. Üzerindeki üniformayla ancak bu kadarını yapabiliyordu.

“Bakıyorum vakit geçirecek başka bir kız bulmuşsun,” dedi.

Saçma.

“O benim üvey kız kardeşim,” diyerek saatime baktım. Kırk beş dakika sonra Anna'yla görüşecektim. Tekrar karşımdaki aval aval bakan esmere baktım. “Neden ilgileniyorsun bilmiyorum,” diye ekleyerek ayağa kalktım. “Ronnie'ye söyle, bu gece Kyle'ın partisinde onu rıhtımda bekleyeceğim.”

Claudia çenesini sıktı, muhtemelen onunla pek ilgilenmediğim için kızmıştı. Kızların neden benim gibi bir adamdan ilişki beklediklerini anlayamıyordum. Bağlılık istemediğimi söyleyerek onları uyarmamış mıydım? Kiminle istersem onunla yatacağım belli değil miydi? Neden beni değiştirebileceklerini düşünüyorlardı ki?

Claudia'yla yatmayı tam da bu nedenle bırakmıştım ve bunun için beni hâlâ affetmemişti.

“Partiye gidiyor musun?” diye sordu, sesinde biraz umut seziliyordu.

“Tabii ki,” dedim, masaya dönmeden önce kızgınlığını görmezden geldim. “Ben ve Anna... Aklıma gelmişken,

beni tanımıyor gibi davranırken daha başarılı olmaya çalış. Üvey kız kardeşim yattığımızı çoktan anladı ve babamın anlamamasını tercih ederim.”

Claudia dudaklarını birbirine bastırıp tek kelime etmeden arkasını döndü.

Tam tatlılar getirildiği sırada geri döndüm. On dakika sonra, babam ve yeni karısı sohbeti sürdürürken, bir gün için yeterince iyi evlat rolü oynadığıma karar verdim.

“Üzgünüm ama gitmem gerekiyor,” dedim bir an kaşlarını çatan babama bakarak.

“Miles'lara mı?”

Başımı evet anlamında sallayarak saatime dokundum.

“Davada neler oluyor?”

Tevekkülle iç çekmemeye çalışarak elimden geldiğince yalan söyledim. “Ebeveyni tüm evrak işlerinin sorumluluğunu bize bıraktı. Sanırım bu gerçek bir davamız olduğu anlamına geliyor ve üzerinde sadece biz çalışırsak yıllar alacaktır...” dedim, Noah'nın bizi ilgiyle izlediğinin farkındaydım.

“Gerçek bir dava mı? Ne okuyorsun sen?” diye sordu Noah. Şaşırmış, hatta biraz canı sıkılmış görünüyordu.

“Hukuk,” dedim. Etkilenmiş görünüyordu. “Bu seni şaşırttı mı?” Bu soruyla onu köşeye sıkıştırıyor ve bundan keyif alıyordum.

Tutumu değişti ve bana küçümseyerek baktı.

“Doğruyu söylemek gerekirse, şaşırttı. Bunun beyin gerektiren bir branş olduğunu sanıyordum.”

“Noah!” diye bağırdı annesi.

Bu küçük çaylak benimle alay etmeye çalışıyordu.

Ben daha bir şey söyleyemeden babam araya girdi:

“İkiniz de kötü bir başlangıç yaptınız.” İfadesi buz gibiydi.

Ayağa kalkıp hiçbir şey söylemeden dışarı çıkmamak için elimden geleni yaptım. Bu mutlu aileden bir günde bı-

mıştım; kendimi toparlamam ve tüm bu saçmalıklara sahte ilgi göstermekle uğraşmayı bırakmam gerekiyordu.

“Üzgünüm, gitmem gerekiyor,” dedim, kalkıp peçetemi masaya bıraktım. Babamın karşısında serinkanlılığımı kaybetmeyecektim.

Noah da zarafetin zerresi olmadan kalktı, kibar görünmeye bile çalışmadan kendi peçetesini masaya attı.

“O gidiyorsa ben de gidiyorum,” dedi ve sağa sola bakmaya başlayan, üzgün, bunalmış annesine baktı.

“Otur,” diye sıkılı dişlerin arasında emretti annesi.

Bu saçmalıkla vakit kaybedemezdim. Gitmem gereken yerler vardı.

“Onu da yanımda götüreceğim,” dedim Noah da dahil herkesi şaşırtarak.

Bana inanmayarak şüpheyile baktı, gerçek niyetimi gizlediğimi düşünüyor gibiydi. Doğrusu ondan sıyrılmak için sabırsızlanıyordum ama onu eve götürmek bunun daha hızlı olmasını sağlayacaksa öyle olabilirdi. Özellikle de babamdan da uzaklaşabileceğim anlamına geliyorsa...

“Seninle bir metre bile yürümem,” dedi Noah gururla, her kelimenin üstüne basarak.

Kimse cevap veremedi ceketimi aldım, üzerime geçirirken ortaya herkese, “Bu ilkokul oyunları için havamda değilim. Yarın görüşürüz,” dedim.

“Nicholas, bekle,” diye buyurdu babam. “Noah, onunla git ve biraz dinlen, biz de birazdan döneriz.”

Yeni kız kardeşim bocalıyor gibiydi. Sonra içini çekti, somurttu ve “Tamam, seninle geliyorum,” dedi.

NOAH

O anda istediğim son şey şu piç kurusuna borçlu olmaktı, ama annem ve kocasıyla geride kalmayı, kocası paralarını sallayıp gösteriş yaparak ne kadar nüfuzlu olduğunu gösterirken annemin ağzının suyu akarak oturmasını izlemeyi hiç istemiyordum.

Nicholas bana arkasını dönüp dışarı çıktı.

Anneme isteksizce veda edip aceleyle peşinden gittim. Kapıya varınca durdum, kollarımı kavuşturarak valenin arabasını getirmesini bekledim.

Büyük sürpriz; ceketinden bir paket sigara çıkardı, bir tane yaktı, yavaşça dudaklarına götürdü ve uzun duman bulutları üfledi.

Hiç sigara içmemiştim; bütün arkadaşlarım sigara meraklısıyken ve okuldaki kızlar tuvaletinde gizlice içerlerken ben hiç denememişim bile. İnsanın saçında ve kıyafetlerinde kötü koku bırakan, aynı zamanda bir sürü organa zarar veren kanserojen dumanı solumaktan nasıl bir zevk alınabileceğini anlamıyordum.

Nicholas aklımı okuyormuş gibi neşeyle gülümseyerek paketini uzattı.

“Bir tane ister misin küçük kardeşim?” diye sordu, sonra bir nefes daha çekti.

“Sigara içmiyorum. Ve yerinde olsam içmezdim. Sahip olduğun tek nöronu tehlikeye atmak istemezsin.” Onu görmek için öne çıktım.

Yakınımda olduğunu hissedebiliyordum ama ağzından çıkan duman kıvrıla kıvrıla boynuma dolandığında bile hareket etmedim.

“Dikkat et... Seni burada yolda bırakabilirim, eve yürüyerek gidersin,” diye uyardı arabası yanaşırken.

Yol boyunca onu elimden geldiğince görmezden geldim. SUV’u yerden o kadar yüksekteydi ki binerken dikkatli olmazsam her şeyi görebilirdi, o aptal ayakkaşları giydiğime pişman olmuştum. Gece ilerledikçe tüm hayal kırıklığı, öfke ve üzüntü daha da artmış, bu aptalla yaşadığım beş altı tartışma, bunu hayatımın kesinlikle en kötü gecesine dönüştürmüştü.

Ben emniyet kemerimi takmaya çalışırken Nicholas anahtarı kontağa soktu, elini koltuk başlığıma bastırıp geri vitesine aldı ve caddeye çıkan yola saptı. Ada kavşağı –insanların Nicholas’ın kullandığı şekilde araba kullanmasını engellemek için yerleştirilmiş bir kavşak– takip etmemesine şaşırmamıştım.

Ana yola döndüğümüzde kendimi tutamayıp inledim. Kulübün dışında üvey ağabeyim hızlandı, hız sınırının 45 olduğunu belirten trafik işaretlerini bile bile görmezden gelerek 70’e çıktı.

“Problemin ne senin?” diye sordu Nicholas, bana bir dakika daha katlanamayacakmış gibi yorgun bir ses tonuyla sormuştu. Bu ikimiz için de geçerli, diye düşündüm.

“Eh, yol tabelalarını okumayı bilmeyen bir manyakla yolda ölmek istemiyorum. Problem bu,” diye bağırdım. Sınırıma gelmişim. Bir şey daha olursa ölüm perisi gibi bağırmaya başlayacaktım. Çabuk sinirlendiğimi biliyordum. Kendimde en nefret ettiğim şeylerden biri sinirlendiğimde

kendimi kontrol edememek, sesimi bu kadar kolay yükseltip hakarete başvurabilmekti.

“Neyin var senin be? Seninle tanışma talihsizliği yaşadığımdan beri şikâyet etmeyi bırakmadın ve dürüst olmak gerekirse, sorunların umurumda değil. Burası benim evim, benim şehrim ve benim arabam, bu yüzden dönene kadar çeneni kapat,” dedi, tıpkı benim gibi bağırarak.

Bu sözleri duyduğumda aniden tepeden tırnağa vücuduma ateş bastı. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Hele de Nicholas.

“Sen kim oluyorsun da bana çenemi kapatmamı söylüyorsun?!” Kendimi kaybetmişim.

Nicholas birden direksiyonu kırdı ve o kadar sert bir fren yaptı ki emniyet kemerimi takmamış olsaydım ön camdan fırlayacaktım.

Şoku atlatınca arkama baktım, iki arabanın bize çarpmamak için hızla sağa döndüğünü görünce korktum. Kornalar çalıyor, sürücüler hakaretler yağıdırıyordu; bir an sersemledim. Sonra tepki vardım.

“N’apıyorsun be?!” diye ciyakladım, birilerinin bize çarpacağından korkmuştum.

Nicholas hiç istifini bozmadan, “İn aşağı,” dedi.

Ağzım açık kalmıştı, komik görünüyor olmalıydı.

“Ciddi olamazsın,” dedim.

“İki kere söylemeyeceğim,” diye uyardı beni, sesi o kadar sakindi ki tüylerim ürperdi.

Durum giderek kötüleşiyordu.

“Eh, söylemen gerekecek, çünkü kesinlikle buradan kıpırdamayacağım.” Ona, bana baktığı kadar soğuk bir ifadeyle bakmaya çalıştım.

Anahtarlarını çıkardı, arabadan inip kapıyı açık bıraktı. Gözlerim yuvalarından fırlayarak arkadan dolaşıp kapının yanında yeniden belirmesini izledim.

İtiraf etmeliyim ki sinirlendiğinde korkunç bir piç oluyordu ve o anda bundan daha sinirli olamazdı. Çok iyi bildiğim duyguları... korkuyu... dehşeti hissettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Kapıyı açtı ve daha önce söylediği sözleri tekrarladı.

“İn aşağı.”

Aklım saatte binlerce mil hızla çalışıyordu. Çıldırmıştı; beni yolun ortasında, karanlıkta, ağaçların arasında öylece bırakamazdı.

“İnmeyeceğim.” Reddettim, ama sesimdeki titremeyi fark edince kendime sövdüm. İçimi mantıksız bir korku kaplıyordu. Karanlık geceye bakarken eğer bu salak beni burada bırakırsa, diye düşündüm, aptalın biri bana çarpıp ezerdi.

Beni bir kez daha şaşırtmıştı, bir kez daha, bu iyi bir sürpriz değildi.

Koltuğuma tırmanıp emniyet kemerimi çözdü, beni o kadar hızla arabadan çekip çıkardı ki itiraz edemedim.

“Aklını mı kaçırdın sen?!” diye bağırdım Nicholas şoför koltuğuna dönerken.

“Şunu iyi anla,” dedi omzunun üzerinden. Buzdan bir ıykele benziyordu. “Benimle bu şekilde konuşmayacaksın. Senin saçmalıklarına katlanmadan da yeterince soru-
num var benim. Uber çağır, anneni ara, umurumda değil. Ben yokum.”

Tekrar arabaya binip vitese taktı. Ellerimin titrediğini hissediyordum.

“Nicholas, beni burada bırakamazsın!” diye kükredim araba lastikleri patinaj yaparak hareket edince. “Nicholas!”

Bu çığlığı derin bir sessizlik izleyince kalbimin duracağından korktum.

Gökyüzü neredeyse simsiyahtı ve dolunay yoktu. Korkumu ve şehirdeki ilk günümde beni burada mahsur bı-

rakan aşağılık herifi mantıksızca öldürme isteğimi kontrol etmeye çalıştım.

Nicholas'ın geri döneceği umudunu taşıyordum ama dakikalar geçtikçe daha çok endişelenmeye başlamıştım. Telefonumu çıkardım ama şarjı bitmiş, kahrolası şey kapanmıştı. Kahretsin! Yapabileceğim tek şey –ve bu sadece burada durmak kadar korkunç ve tehlikeliydi– otostop çekmek, uygar bir yetişkinin bana acıyıp evime götürmesi için dua etmektir. Ve eğer bu olursa, o aşağılık üvey kardeşimi karşılayarak bunun tadını çıkarırdım. Bu iş böyle gitmezdi. O pislik kiminle ya da neyle oynadığını bilmiyordu.

Yat kulübü yönünden bir arabanın geldiğini görüne Will'in Mercedes'i olması için dua ettim.

Çarpma riskine girmeden olabildiğince yaklaşıp filmlerde gördüğüm gibi başparmağımı kaldırdım. Bir kız bunu yapmaya çalıştığında çoğu zaman öldürüldüğünü ve bir hendeğe atıldığını biliyordum. Ama kendimi bu küçük detayları aklımdan çıkarmaya zorladım.

İlk araba geçip gitti, ikincisi bir dizi hakaret etti, üçüncüsü bir sürü kötü cinsel yorum yaptı ve dördüncüsü... dördüncüsü durduğum yerden iki metre uzakta yol kenarında durdu.

Fahişe gibi görünebilecek bir kıza yardım etmeye karar veren çılgın ama son derece fırsatçı olan kişinin kim olduğunu merak ederek korkuyla yaklaştım.

Arabadan inen kişinin aşağı yukarı benim yaşlarımda bir ocuk olduğunu görüne rahatlardım. Işıklar siyah saçlarını, boyunu bosunu ve bariz şımarık zengin çocuğu (ama o sırada son derece hoş gelen) havasını bir an görme fırsatı vermişti.

“İyi misin,” diye sordu, ben ona doğru yürürken o da bana doğru yürüyordu.

Karşı karşıya geldiğimizde ikimiz de aynı şeyi yaptık: Bakışlarıyla elbisemi baştan aşağı inceledi, ben de onun pahalı kot pantolonuna, markalı tişörtüne ve nazık, endişeli gözlerine baktım.

“Evet. Durduğun için teşekkürler... Aptalın biri beni burada ortada bıraktı.” Böyle bir şeyin olmasına izin verdiğim için utanmıştım, kendimi aptal gibi hissediyordum.

Genç adam şaşırmış görünüyordu.

“Seni öylece bıraktı mı... burada? Gecenin on birinde bu ıssız yerde, öyle mi?”

Yani beni öğle vakti parkın ortasında bıraksaydı sorun olmayacak mıydı? diye sordum kendime, Y kromozomu olan tüm varlıklara karşı ani bir nefret hissetmiştim. Ama yine de çocuk yardım etmek istiyor gibiydi. Kavgı çıkarmanın zamanı değildi.

“Beni eve götürme ihtimalin var mı?” diye sordum, sorusuna cevap verme zahmetine girmedim. “Anlayabileceğin gibi, sadece bu gecenin bitmesini istiyorum.”

Çocuk gülümsedi. Hiç çirkin değildi. Aslında, içten yüzyüyle göze hitap eden, muhtemelen herkesin zor durumdan kurtulmasına yardım edecek türden biriydi. Ya öyleydi, ya da aklım beni her şeyin toz pembe olduğu, erkeklerin kadınları gece yarısı yüksek topuklu ayakkabılarla yol kenarına atmak yerine hak ettikleri saygıyı gösterdiği paralel bir gerçekliğe inandırmaya çalışıyordu.

“Sahildeki bir konakta çılgın bir partiye gitmek istemediğinden emin misin? Böylece bütün gece bu küçük talih-sizlik tanışmamızı sağladığı için bana teşekkür edebilirsin,” dedi memnun memnun.

Histeri miydi, bastırılmış öfke mi yoksa sadece birini öldürmek istemem miydi bilmiyorum ama tam yüzüne güldüm.

“Üzgünüm ama... tek yapmak istediğim eve gitmek ve bugünü arkamda bırakmak. Şimdilik bu şehirden bıktım.”

Bu sözleri daha sakın söylemişim, daha önce güldüğüm için deli gibi görünmek istemiyordum.

“Sorun değil. Ama en azından bana adını söyleyebilirsin, değil mi?” Hiç de eğlenceli olmayan bu durumda son derece eğleniyormuş gibiydi. Ama kurtarıcım olduğu için sincaplarla yatmak istemiyorsam ona iyi davranmam gerektiğini hissettim.

“Adım Noah, Noah Morgan.” Elimi uzatınca hemen sıktı.

“Adım Zack,” dedi ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. “Gidelim mi?” Pırıl pırıl siyah Porsche’sini işaret etti.

“Teşekkürler, Zack. Gerçekten.”

Tıpkı eski moda bir filmdeki gibi beni yolcu tarafına götürüp binmeme yardım etmesine şaşırmıştım. Garipti. Garip ve ferahlatıcı. Tüm istatistiklerin söylediğine rağmen, Nicholas Leister gibi insanlar aksini düşündürse bile, görünüşe göre şövalyelik hâlâ ölmemişti.

Sürücü koltuğuna oturur oturmaz Zack’in Nicholas gibi olmayacağını anlamıştım. Belli ki iyi bir adamdı, eğitimli, makul, bir annenin kızının çıkması için can atacağı tipik bir delikanlıydı. Emniyet kemerimi taktım ve en kötüsünün önlendiğini bilerek rahat bir nefes aldım.

“Nereye?” diye sordu, vitesi takıp Nicholas’ın bir saat kadar önce gittiği yöne doğru yola çıktı.

“William Leister’in evini biliyor musun?” diye sordum bu zenginler mahallesinde herkesin birbirini tanıdığını varsayarak.

“Evet, tabii ki... Ama oraya ne için gitmek istiyorsun?”

“Orada yaşıyorum,” diye yanıtlarken ne kadar acı verici olsa da bunun doğru olduğunu fark edince içimde bir sızı hissettim.

Zack güldü, inanmamıştı.

“Nicholas Leister’in evinde mi yaşıyorsun?” Bu ismi duyunca dişlerimi sıktım.

“Daha kötüsü: Onun üvey kız kardeşiyim.” O sersemle akraba olduğumu itiraf etmek ne kadar berbattı.

Zack gözlerini bir an yoldan ayırıp şaşkın şaşkın bana baktı. Sanırım hayal ettiğim sorumluluk sahibi sürücü değildi.

“Ciddi olamazsın. Yoksa ciddi misin?”

“Of, ciddiyim. Beni yolda bırakan oydu.” Bunu itiraf etmek küçük düşürücüydü.

Zack alaycı bir ifadeyle güldü.

“Doğrusu senin için üzıldüm,” dedi ve bu beni daha da kötü hissettirdi. “Nicholas Leister kesinlikle en kötüsüdür.” Bir yerleşim yerine girdiğimizde vites değiştirip yavaşladı.

“Yani onu tanıyor musun?” Solumdaki centilmenle 4x4’teki suçluyu zihnimde bir araya getirmeye çalıştım.

“Maalesef tanıyorum,” dedi. “Babası bir yıl kadar önce vergi dairesiyle yaşanan oldukça kötü bir davada babamı beladan kurtardı. Adam iyi bir avukat ve adi küçük oğlu her fırsatta bunu yüzüme vurmaktan edemiyor. Aynı lisede okuduk. Seni temin ederim o, görüp görebileceğin en bencil, en kaba pisliktir.”

Vay be! Anlaşılan Anti-Nicholas Leister Kulübü’nün tek üyesi ben değildim. Bu kendimi biraz daha iyi hissettirmişti.

“Onun hakkında iyi bir şeyler söylemek isterdim,” diye devam etti Zack, “ama tanıdığım herkesten daha fazla kirli çamaşırı var. Tavsiyemi dinle ve ondan uzak dur.”

“Senin için söylemesi kolay. Aynı çatı altında yaşıyoruz.” Sanırım kendimi daha iyi hissetmiyordum.

“Sözünü ettiğim partiye gidiyor, belki kışına tekme atmak istersin,” dedi Zack sırtarak. Bu bilgi tam bir sürprizdi.

“Partiye mi gidiyor?” Vücudumun her yerinde yanan sıcak bir utanç hissettim.

“Gerçekten düşünmüyorsun değil mi...?” diye sormaya başladı endişeyle.

“Gidiyorum,” dedim Zack’e, hayatımda hiç olmadığım kadar emindim. “Ve kışına tekme basacağım.”

* * *

Yirmi dakika sonra sahilde devasa bir evin önündeydik. Ama göze çarpan büyüklüğü değil, çevresinde, giriş merdivenlerinde, döndüğünüz her yerde toplanmış insan sayıydı.

Müzik bir mil öteden duyulabiliyordu, o kadar yüksekti ki beynim kafatasımın içinde gidip geliyor gibi hissettim.

“Bundan emin misin?” diye sordu yeni en iyi arkadaşım. Zack’e planımı anlattığımdan beri beni vazgeçmeye ikna etmeye çalışıyordu. Görünüşe göre yeni üvey kardeşim, dik kafalı ve salak olmasının yanı sıra, kavgaya eğilimliydi. “Noah, neye bulaştığına dair hiçbir fikrin yok. Seni orada bırakmaktan hiç rahatsız olmadığını gördün. Ona söyleyeceklerini umursayacağını nereden çıkarıyorsun?”

Kapı kolunu tutarak cevap verdim, “Güven bana. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacak.”

Arabadan inip evin muazzam girişine doğru yürüdük. *Asla Pes Etme* veya *Hızlı ve Öfkeli* gibi filmlerde gördüğünüz partilerden birine gitmek gibiydi. Çılgıncaydı. Ön bahçenin her tarafına bira fiçileri serpiştirilmişti ve bir grup adam bağırıp birbirlerini daha fazla içmeye teşvik ediyordu. Kızlar bikini giymişti, bazılarında sadece sutyen ve külot vardı.

“Gittiği tüm partiler böyle mi?” diye sordum; evin duvarlarından birine yaslanmış, herkesin izlemesini bile umursamadan oynaşan bir çift taksintiyle baktım. İğrençti.

“Hepsi değil,” diye yanıtladı Zack kıkırdayarak. “Bu seferki karışık.” Bu kafamı karıştırmıştı. Karışık mı? Ne demek istemişti?

“Aynı partide hem erkekler hem de kızlar olduğu için mi öyle söylüyorsun?” On iki yaşımıdayken annemin erkeklerle ilk partimi düzenlediği anılarıma geri döndüm. Hatırladığım kadarıyla tam bir felaketti: Oğlanlar beni ve arkadaşlarımı havuza atmış, sonunda Sonsuza Dek En İyi Arkadaşlar Kulübü’nün Anti-Erkekler Bölümü’nü kurmuştuk. Aptalca olduğunu biliyordum ama on yedi değil on iki yaşındaydım.

Zack beni tutup ileri doğru sürükledi. Parmakları sıcaktı, yanımda olduğu için kendimi daha sakin hissediyordum. Bu parti, değil benim gibi bir yabancıyı, herkesin gözünü korkutabilirdi.

“Demek istediğim, herkes gelebilir,” dedi, kalabalığın arasından yol açarak içeri girdi. Müzik vahşiydi ve tekrarlayıp duruyordu, kulak zarlarınıza o kadar derinden işliyordu ki orada olmak bile acı veriyordu.

“Anlamadım.” Beni müziğin anında değil yavaş yavaş öldürdüğü ve ses tellerimi parçalamadan konuşabileceğim odalardan birine soktu.

“Parasını ödeyen herkes gelebilir,” dedi oradaki adamlardan bazılarına el sallayarak. Orada gördüğüm türden arkadaşları olması hoşuma gitmemişti. “Parayı her türlü içkiyi almak için kullanıyorlar ve...” Bir süre bana baktı, belki bunu duyacak yaşta olup olmadığımı merak ediyordu. “Ve bir partinin alevlenmesi için gereken her şeyi.”

Uyuşturucular. Harika. Ve bunun komik olduğunu düşünüyordu. Neye bulaşmıştım ben böyle?

Kanepeye uzanmış çiftler, ayakta müziğin ritmine göre dans edenler vardı ve pahalı kıyafetler giymiş zengin çocuklar arasında en kötü mahallelerden olabilecek kişilerin de olduğunu fark ettim. Patlamaya hazır bir karışımdı.

“Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum,” dedim arkadaşıma, ama o, elinde bir şişe birayla kanepelerden birine oturmuştu.

“Gel buraya Noah,” diyerek ben kucağına düşene kadar kolumu çekiştirdi. “Bu akşam eğlenelim. O pislikle vaktini harcama.” Parmaklarıyla saçlarımı ve omuzlarımı okşayınca gerildim ve olabildiğince hızla ayağa kalktım.

“Burada olmamın bir sebebi var.” Ona öfkeyle baktım. Zack hakkında yanılmıştım, bu belliydi. “Beni getirdiğin için teşekkürler.” Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Beni eve götürmesini istersem arabasını ağaca çarpacak kadar sarhoş olmayan tek adama sırt çevirdikten sonra burada ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Ama Nicholas’ın beni gördüğünde yüzünde belirecek şaşkın ifadeyi hayal etmekten kendimi alamıyordum. Zack bana yalan mı söylemişti? Belki de beni olabilecek en kötü yere sürüklemeye çalışan sarhoşun tekiydi. Eh, bakınacaktım ve eğer onu bulursam oraya ne için geldiysem onu yapacaktım.

Bir bardak soğuk su almayı düşünerek daha az insanın olduğu mutfağa doğru yürüdüm. Bu kâbustan uyanmak için suyu içecek miydim yoksa başımdan aşağı mı dökecektim bilemiyordum. Bugün hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

Oraya giden küçük koridora döndüğümde durdum.

Oradaydı: Üzerinde gömlek yoktu, sadece kot pantolon vardı, etrafı kızlarla ve kaslı, ondan biraz daha kısa boylu dört arkadaşıyla çevriliydi.

Bir süre onu izledim.

Bu, kısa süre önce lüks bir restoranda akşam yemeği yediğim adamla aynı kişi miydi?

Öyleydi ve şimdi onu görmek beni şaşırtmıştı. Mafya filminden yeni çıkmış gibi görünüyordu. Bira pong* oynuyorlardı, ama birayla değil tekilayla. Sevgili üvey kardeşim icabına bakıyordu. Bir kere bile ıskalamamıştı. Bu, diğerleri kadar sarhoş olmadığı anlamına geliyordu.

* Oyuncuların masanın bir ucundan diğer ucundaki bira bardağına pinpon topu attıkları bir içki oyunu. (ç.n.)

Nicholas attı ve bilerek ıskaladı. Bu o kadar belliydi ki diğerlerinin bunu nasıl fark etmediğini anlayamıyordum, ama hepsi onunla alay ederek gülmekten kırıldılar. Nicholas içkisini alıp hızla mideye indirdi.

Sıra arkadaşına geldiğinde Nicholas, siyah mermer tezgâhın üzerinde oturan seksi, esmer bir kızın yanına gitti. Kızın üzerinde gök mavisi bir bikini üstü ve güneşten bronzlaşmış bacaklarını ortaya çıkaran bir şort vardı.

Böyle bir parti için fazla giyinmiştim; fazla kapalıydım.

Nicholas elini kızın ensesindeki saçlara gömdü, başını geriye çekti ve özellikle orada onca insan varken, hayal edebileceğim en iğrenç şekilde Fransız öpücüğüyle öptü.

Bu benim şansımdı. Onu gafil avlayacak ve kahrolası kafasını koparmak için içimdeki yakıcı arzuyu bastıracaktım.

İyi olup olmadığımı bakma zahmetine bile girmemişti. Hâlâ oradan gitmek için debelenip duruyor olabilirdim ve o benim için parmağını bile oynamazdı. Bana bu şekilde davranılmasına izin verdiğim için, hatta onun yüzünden kendimi bu tımarhanede bulduğum için çok öfkeliydim, bu yüzden mutfığa yürüdüm, kolundan tutup onu döndürdüm... ve kendimi bile şoka uğratarak planladığım gibi ona tokat atmak yerine çenesine yumruk attım, neredeyse bir veya daha fazla eklemimi kırıyordum. Ama buna değdi, bunu hak etmişti.

Ne olduğunu, kim olduğumu ya da ona neden vurduğumu anlamamış gibi kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı. Ama bu sadece birkaç saniye sürdü, sonra yüzü değişti, duruşu değişti ve kendimi olduğum yere mihlanmış olarak buldum.

Herkes etrafımıza toplandı, etraf mezar kadar sessizdi. Bütün gözler üzerimizdeydi.

“Ne halt ediyorsun burada?” diye sordu, o kadar öfkeliydi ki beni öldüreceğinden korktum.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan ölmüş, tabuta konmuş ve gömülmüştüm.

“Buraya yürüyebildiğime şaşırdın mı?” diye sordum; duruşundan, boyundan ve o ürküten kaslarından korkmama çalışıyordum. “Tam bir pisliksin, bunu biliyorsun, değil mi?”

Gırtlığından kuru, ölçülü bir kahkaha patladı.

“Noah, neye bulaştığından hiç haberin yok.” Bir adım öne çıktı, vücudundan yayılan ıyıyı hissedebiliyordum. “Evde üvey kardeşim olabilirsin, ama o dört duvarın dışında,” diye devam etti, sesi o kadar hafifti ki sadece ben duyabiliyordum, “bu benim dünyam ve senin saçmalıklarına katlanmayacağım.”

Beni korkutmasına izin vermedim. Sözlerinin ve davranışlarının beni ne kadar korkuttuğunu görmesine asla izin vermeyecektim. Şiddet dolu bir hayat yaşamıştım. Artık buna katlanmayacaktım.

“Defol git,” dedim; oradan çıkmaya hazır halde arkamı döndüm. Bir el kolumdan tutup çekerek bir adım daha atmama izin vermedi.

“Bırak gideyim,” diye buyurdum, ciddi olduğumu görmesi için arkamı dönerek.

Gülümsedi, aval aval bakan herkese baktıktan sonra tekrar bana döndü.

“Kiminle geldin buraya?” diye sordu.

Yutkundum. Yanıtlamam imkânsızdı.

“Kim getirdi seni buraya?!” diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki irkildim. Bu, bardağı taşıran son damlaydı.

“Bırak gideyim seni aşağılık...!” Bağırmaya başlamıştım ama faydası yoktu. O kadar sıkı tutuyordu ki canım acıyordu.

O sırada başka biri konuştu.

“Ben kim olduğunu biliyorum,” dedi daha fazla dövme yaptırmak için vücudunda bir santim bile yer kalmamış şişman bir adam. “Zack Rogers’la geldi.”

“Onu bana getirin.”

Üvey ağabeyim suçlu gibi davranıyordu ve gerçekten korkmaya başlamıştım. Ona vurduğuma pişman olmuş-tum, hak etmediği için değil, şeytanı kışkırtmaktan korktuğum için.

İki dakika sonra Zack mutfakta belirdi ve halka onun geçebilmesi için açıldı. Bana ihanet etmişim gibi bakıyordu.

Bu insanların derdi neydi ya?

“Onu buraya sen mi getirdin?” diye sordu üvey ağabeyim sakın sakın.

Zack duraksadı, sonra başını salladı. Gözlerini Nicholas’tan ayırmamıştı ama korktuğunu görebiliyordum.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Nicholas karnına o kadar sert bir yumruk attı ki Zack acı içinde iki büklüm oldu.

Onun için korkarak, ne zaman bir şiddet olayına tanık olsam göğsümde hissettiğim o acıyla bağırdım.

“Sakın bunu bir daha yapma,” dedim Nicholas’a.

Arkasını döndü, beni kolumdan tutup kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Karşı koyacak gücüm yoktu. Kapıya varınca durdu. Cebinden cep telefonunu çıkardı, alçak sesle küfretti ve aradığı kişinin cevap vermesini bekledi.

“Burada bekle beni,” diyerek insanların gürültüsünün ve müziğin rahatsız etmeyeceği bir yer aradı. Verandaya çıkan merdivenlerin hemen yanına gitti. Beni her açıdan görebiliyordu, bu yüzden kaçmanın bir anlamı yoktu.

“İyi misin?” diye sordu bana adamın biri.

“Doğruyu söylemek gerekirse, hayır.” Bitaptım. Pencereye yaslandım, aklımın derinliklerine gömdüğüm ve o

anda yeniden ortaya çıkarak işkence eden bazı anılardan kaçamıyordum. “Bayılacak gibiyim.”

“Al, bir şeyler iç,” diyerek bana bir bardak uzattı.

Bakmadan aldım. Boğazım o kadar kurumuştur ki ne olduğu önemli değildi. Gözlerimi kapattım, bardağı boşalttıktan sonra tekrar açtığımda Nicholas’ın merdivenlerden uçtuğunu gördüm.

“Ne yapıyorsun sen?” dedi bardağı çekip elimden alarak.

Cevap verecektim ama çoktan gözlerini benden bardağı bana veren adama çevirmişti. Adamı gömleğinden kavrayıp neredeyse yerden yukarı kaldırdı.

“Ne verdin ona?” diye sordu adamı sarsarak.

Korkuyla bardağı baktım.

“Lanet olsun!”

NICK

“Lanet olsun!”

“Ne verdin ona?” diye sordum yakasından tuttuğum pisliğe.

Gözlerindeki dehşeti görebiliyordum.

“Cevap ver bana!” diye bağırdım, üvey kız kardeşimle tanıştığım güne, onu böyle bir partiye getirdiği için o salak Zack Rogers’a lanet ediyordum.

“İsa aşkına dostum!” Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Burundanga, tamam mı,” diye itiraf etti onu duvara çarpınca.

Tanrım. Buluşulan kişiye tecavüz için kullanılan uyuşturucu. Renksiz ve kokusuzdu, içeceğe kimse farkına varmadan karıştırılabiliyordu.

Sadece olabilecekleri düşünmek bile aklımı bulandırıyor ve kendimi kontrol edemiyordum. Ne tür bir pislik bir kıza bunu yapardı? Onunla işim bittiğinde ehliyet fotoğrafından tanınamayacaktı. Gece bittiğinde ellerim hamburger benzeyecekti.

Ona kaç kere vurduğumu hatırlamıyordum.

“Nicholas, dur!” diye bağırdı arkamdan bir ses. Elimi o piçin yüzüne indirmeden durdum.

“Bu pisliği bir daha partime getirirsen o zaman olacaklarla karşılaştırıldığında bu çok merhametli kalacak,”

diye onu tehdit ettim, her kelimeyi duyduğundan emindim. “Anlaşıldı mı?”

Kanlar içinde, benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak sendeleye sendeleye gidince arkama döndüm, dehşet içinde kalmış Noah’yı gördüm.

Onun ifadesini görünce içimde bir şeyler değişti. Ona katlanamıyordum, memnuniyetle boynunu kırabilirdim ama kahretsin, kimse rızası olmadan uyuşturulmayı hak etmiyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu gecenin Noah’nın sınırlarını aştığını söyleyebilirdim.

Onu gözlemlerken sakinleşmeye çalışarak yavaşça yaklaştım. Yanına yaklaştığımda ağzı açık, korku içinde ve titreyerek geriye doğru yürümeye başladı.

“Tanrım, Noah, sana zarar vermeyeceğim, tamam mı?” dedim. Kendimi bir suçlu gibi hissediyordum, oysa hiçbir şey yapmamıştım.

Onu bıraktığımda annesini arayacağını, onu alıp eve götüreceklerini düşünmüştüm. Gelen ilk aptalın arabasına atlayıp onun yaşındaki bir kıza kesinlikle uygun olmayan bir partiye geleceği hiç aklıma gelmemişti.

“Adam bana ne verdi?” diye sordu, bana şeytanmışım gibi bakıyordu.

İçimi çekerek baktım, düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyordum. Az önce babam arayıp Noah’nın nerede olduğunu sormuştu. Annesi endişeliydi, bu yüzden onu hemen arayacağımı söylemiştim. Babama Noah’nın benimle, Erik’in evinde olduğunu ve kız kardeşiyle bir film izlediğimizi söylemiştim.

Bu o anda uydurulmuş bir yalandı ama babam bu gece ne olduğunu veya nerede olduğunu kesinlikle öğrenmeyecekti. Aslında hiçbir şeyin değişmediğini öğrenmemesi gereken çok fazla kötü durumdan kurtulmuştum. Özel hayatımı gizli tutmak benim için zor olmuştu... ve Noah gibi birinin bunu mahvetmesine kesinlikle izin vermeyecektim.

Daha bir gün bile olmamıştı ama Noah, şimdiye kadar tanışma şerefine eriştiğim tüm kadınlardan daha büyük bir baş belası olmayı başarmıştı.

“İyi misin?” dedim sorusunu duymazdan gelerek.

“Seni öldürmek istiyorum,” diye yanıtladı. Gözkapaklarının kapandığını görebiliyordum. Durum daha da kötüleşmeden onu bir an önce annesiyle telefonda görüştürmem gerekiyordu.

“Evet... bunu daha sonra halledelim,” dedim kolundan tutarak. “İyi olacaksın. Rahatlamaya çalış.”

Arabama gelince yan yolcu kapısını açıp oturmasını bekledim. Ardından telefonumu çıkardım.

“Annene iyi olduğunu, seni beklemek için uyanık kalmasına gerek olmadığını söylemelisin,” diyerek rehberimde babamın numarasını buldum. “Annene bir arkadaşın evinde film izlediğimizi söyle.”

“Defol git,” dedi; başı geriye düşüyor, gözleri kapanıyordu.

Yüzünü avuçlayınca gözlerini açtı. Bana öyle bir nefretle baktı ki tekmeleyip kırabileceğim, milyonlarca parçaya ayırabileceğim bir şey bulmak istedim.

“Onu ara yoksa işler gerçekten çirkinleşecek,” dedim, babam bu gece olanları öğrenirse neler olabileceğini hayal ederek. Noah’nın annesi de cabasıydı.

“Bana ne yapacaksın?” dedi, gözbebekleri giderek büyüüyordu. “Biri bana tecavüz etsin diye geride mi bırakacaksın? Bekle... bunu zaten bir kere yaptın.”

Anlıyordum –bunu hak etmişim– ama iğneleme için zaman yoktu.

“Şimdi anneni arıyorum. Aklın varsa ona söylediklerimi söylersin.”

Birkaç saniye sonra karşı hatta Raffaella’nın sesini duydum.

“Noah, iyi misin?”

Cevap vermeden önce bana baktı.

“Evet,” diye yanıtlayınca rahatladım, “Film izliyoruz... Eve biraz geç geleceğiz...” Gözleri arabanın tavanına çevrildi.

“Gittiğine çok sevindim tatlım, Nick’in arkadaşlarını seveceksin, biraz zaman ver.”

Bunu duyunca başka tarafa baktım.

“Kesinlikle,” dedi Noah.

“Yarın görüşürüz bebeğim, seni seviyorum.”

“Ben de seni. Hoşça kal.”

Telefonu alıp cebime koydum.

Şoför tarafına yürüdüm. Orada bekleyip Noah’nın uyuşturucu toleransının ne kadar olduğunu görmemiz gerekecekti.

“Sıcak oldu,” dedi Noah, gözleri kapalıydı: Alnını ve boynunu ter kapladığını görebiliyordum.

“Gececek, seni endişelendirmesine izin verme,” dedim ona, sözlerimin beni ele vermeyeceğini umuyordum.

“Bu şeyin etkileri ne?” Sesi halsiz geliyordu.

“Terleme... ateş ve üşüme... yorgun düşürüyor,” dedim bu kadarla kalacağını umarak.

Kusmaya başlarsa ya da kalp atışları çok hızlanırsa onu hastaneye götürmek zorunda kalırdım ve bunun sonu pek iyi olmazdı.

Yanakları al al olmuş, saçları alnına yapışmıştı. Bileklerinden birine dolanmış saç bandı olduğunu fark ettim. Üzerine eğilip çıkardım. En azından olabildiğince rahat etmesine yardımcı olabiliyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, korktuğu çok açıktı.

Derin bir nefes alarak duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım. Bir kadına asla çizgiyi aşan bir şey yapmamıştım... ve Noah’nın bunu yapacağımdan bu kadar korktuğunu görmek mideme yumruk yemek gibiydi.

Kızı sadece saatlerdir tanıyordum ama şimdiden beni yormaya başlamıştı.

“Sana yardım ediyorum,” dedim; uzun, renkli saçlarını geriye çektim, başının yukarısında toplayarak dağınık bir at kuyruğu yaptım.

“Bunu yapmak için ortadan yok olman gerekir,” dedi geveleyerek.

Kendimi tutamayıp güldüm. Tanıdığım tüm diğer kızlardan daha cesurdu. Kiminle oynadığını bilmiyordu, kim olduğumu ya da neler yapabileceğimi bilmiyordu... ama bu bir şekilde ferahlatıcıydı.

Bana yumruk attıktan hemen sonraki bakışı aklıma geldi. Tam anlamıyla beklenmedik olmuştu: Bana ilk kez birisi yumruk attığında...

İçgüdüsel olarak sağ elini tutup şişmiş eklemlerine baktım. Elinin bu duruma gelmesi için tüm gücünü harcamış olmalıydı. Onun adına üzüldüm. Noah’ya doğru şekilde yumruk atmayı öğrettiğimi hayal ettim.

Beni endişelendiriyordu. Artık saçları yüzünü örtmediği için daha önce gözümünden kaçan bazı özelliklerini fark etmiştim. Boynu güzel, karşı konulamaz çillerle kaplı elmacık kemikleri çıkıktı. Nedense bu beni gülümsetti. Kirpikleri uzundu, gölgesi yanaklarına düşüyordu ama asıl gözüme çarpan sol kulağının hemen altındaki küçük dövmeydi.

Bir düğümdü, sekiz şeklindeydi...

Kendi koluma baktım, üç buçuk yıl önce aynı dövme yaptırılmışım. Kolayca çözölmeyecek mükemmel bir düğümdü, bu yüzden seçmişim. Bu, eğer işler yolunda giderse, kafanızı kullanırsanız, sonucun bozulamaz olabileceği anlamına geliyordu. Aslında bu dövme ya da bir başkasını nasıl yaptırdığını anlamıyordum; bu, kafamda onun hakkında yarattığım imajla çelişiyordu.

Parmağımı benimkine kıyasla çok küçük olan dövmenin üzerinde dikkatle gezdirirken ikimizin de tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. Noah birden bilinçsizce çekilince içimin derinliklerinde garip, rahatsız eden bir şeyler hissettim.

Emniyet kemerimi taktım, direksiyonu kavradım, arabayı vitese taktım, dövmesine baktıktan sonra yola odak-

landım. Şans eseri sadece bir bira ve bir tek içecek zamanım olmuştu, bu yüzden gönül rahatlığıyla eve gidebildim.

* * *

Dışarıdaki ışıklar her zamanki gibi açıktı. Saat sabahın ikisini geçiyor, ebeveynlerimizin yatmış olması için dua ediyordum. Noah kötü durumdaydı ve babamın bizi yakalamasına izin veremezdim.

Arabamı yerime park edip gürültü yapmamaya çalışarak indim. Noah'nın emniyet kemerini dikkatle çözüp onu kollarıma aldım. Yanıyordu. Ateşinin tehlikeli bir hal alabileceğinden korkuyordum.

“Neredeyiz?” diye sordu zar zor duyabildiğim bir sesle.

“Evde,” dedim onu sakinleştirmek için, sonra onu rahatsız etmeden kapıyı açabilmek için döndüm.

Oturma odasındaki masa lambasının zayıf ışığı dışında içerisi tamamen karanlıktı. Raffaella eve taşınır taşınmaz geceleri bir iki ışığı açık bırakmayı takıntı haline getirmişti.

Noah'nın bilincinin hâlâ açık olması tuhaf gelmişti, daha rahat etsin diye hemen yatağına götürdüm.

“Hayır...” dedi Noah korkuyla.

“Sakin ol,” dedim, beni bu kadar sıkı tutmasına şaşırmıştım.

“Beni yalnız bırakma... korkuyorum.” Sesinde panik vardı. Tuhaftı çünkü onu korkutanın ben olduğumdan emindim ve neden benimle kalmak istediğini anlayamıyordum.

“Noah, burası senin odan,” dedim, yatağına oturup onu kucağıma aldım.

Gözlerini açtı, içindeki dehşeti gördüm.

“Işık,” diye mırıldandı, sözcükleri zar zor telaffuz edebiliyordu.

Garipti. Hiç ışık yanmıyordu.

“Aç şunu,” dedi neredeyse yalvararak.

Birkaç saniye gözlemleyince onu korkutan şeyin odasında olmam, uyuşturucu ya da zar zor hareket edebilmesi olmadığını fark ettim. Karanlıktan korkuyordu.

“Karanlıktan mı korkuyorsun?” diye sordum, üzerinden eğilip komodinin üzerindeki lambayı açtım.

Vücudu anında gevşedi.

Kuşkuyla bakarak kendime bu hatunun nasıl bu kadar karmaşık olabileceğini sordum. Ayağa kalktım, onu yastıkların üzerine yerleştirdim, sonra bir süre durup nefes almasının normal olup olmadığına baktım. Normaldi. Noah güçlü bir kızdı.

“Çık odamdan,” diye buyurdu, ben de öyle yaptım.

Sanırım bütün gece yaptığım en akıllıca şeydi buydu.

NOAH

O sabah gözlerimi açtığımda kendimi berbat hissediyordum. Hayatımda ilk kez ılık rahatsız ediyordu. Başım deli gibi ağrıyordu ve her tarafım bir tuhaftı. Açıklaması zordu ama bedenimde olup biten her şeyin, her hissin farkındaydım ve bu rahatsız, nahoş, sinir bozucuydu. Boğazım kurumuştı, sanki bir haftadır hiçbir şey içmemiştim.

Sendeleyerek banyoya gidip aynada kendime baktım.

Yüce İsa, ne kadar korkunçtu!

O sırada hatırladım.

Ve tepeden tırnağa tüm vücudum titredi.

Gözlerim şişmişti, saçlarım karışık, dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Ama geriye topladığımı hatırlamıyordum. Elbisemi çıkardım, ağzımdaki o acı tadı gidermek için dişlerimi fırçaladım ve pijama şortumla birkaç yerden delinmiş en sevdiğim tişörtü giydim.

Anılar aklımdan tek tek fotoğraflar halinde geçiyordu. Uyuşturucu. Tek düşünebildiğim buydu. Biri bana uyuşturucu vermişti. Uyuşturucu kullanmış, bir yabancıнын arabasına binmiş, serserilerle dolu bir partiye gitmişim... ve bunların hepsi tek bir kişinin hatasıydı.

Yatak odamdan çıktım, kapıyı çarparak kapatıp Nicholas'ın odasına gittim.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden kocaman bir yatakta, koyu renk bir battaniyenin altında yatan kişiyle ayı inini andıran odaya girdim.

Yanına gittim, sanki hiçbir şey olmamış ve birisinin bana uyuşturucu vermesi kendi suçu değilmişçesine orada kütük gibi uyuyan kişiyi sarstım.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı gözlerini açmadan.

Dağınık saçları koyu renkli saten çarşaflarla kamufle olmuştu. Nick’in üstü açılana kadar örtüleri çektim. Umu- rumda değildi.

Neyse ki çıplak değildi, ama beyaz boksör külotu beni bir an şaşırttı. Yüzükoyun uyuyor, bana geniş sırtının, uzun bacaklarının ve –bunu söylediğim için bağışlayın– muhte- şem kıcının mükemmel bir panoramasını sunuyordu.

Ama kendimi zorlayarak asıl önemli olana odaklandım.

“Dün gece ne oldu?” Neredeyse bağılıyor, uyanması için kolunu sarsıyordum.

Homurdandı, gözleri hâlâ kapalıyken elimden tutup beni tek hamlede yatağına çekti.

Yanına düştüm, kurtulmaya çalışıyordum ama nafileydi.

“Kafan güzelken bile çeneni kapatamıyorsun,” dedi, so- nunda gözlerini açmıştı.

İki mavi iris benimkilere odaklanmıştı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu, bileğimi bırakıp oturdu.

Derhal yataktan çıktım.

“Dün gece ben kendimde değilken bana ne yaptın?” diye sordum en kötüsünden korkarak.

Ya bu piç kurusu bana bir şey yaptıysa...

“Ah, hepsini yaptım,” dedi küçümseyerek, sonra güldü. Göğsüne vurdu.

“Gerizekâlı!” diye bağırdım, yanaklarıma kan hücum ettiğini hissediyordum.

Beni duymazdan gelerek ayağa kalktı.

O sırada odaya birisi ya da bir şey girdi: Sahibininki gibi koyu renk tüylerle kaplı, o lanet oda kadar kara bir yaratık.

“Hey, Thor, aç mısın oğlum? Senin için leziz bir ikramım var...” Bunu söylerken bana sırıtıyordu.

“Ben gidiyorum.” Kapıya yürüdüm. O salağı bir daha asla görmek istemiyor, buna mecbur olduğumda morali-min daha da kötüleşeceğini biliyordum.

Nicholas beni odanın ortasında yakalayınca az kalsın çıplak göğsüne çarpacaktım.

“Dün gece olanlar için üzgünüm.” Mucizevi birkaç saniye içtenlikle özür dilediğini düşündüm. Ne kadar yanılmıştım: “Ama tek kelime edemezsin, yoksa mahvolurum.” Artık tek isteğinin kendi kışını kurtarmak olduğunu biliyordum. Bana gelince, umurunda bile değildim.

Acı acı güldüm. “Geleceğin avukatı konuşuyor.”

“Çeneni tut.” Sözlerimi duymazdan gelmişti.

“Yoksa ne olur?”

Gözlerini bana dikti, sonra parmağını sağ kulağımın altına, benim için özel bir anlamı olan yere dokundurdu:

“Yoksa o düğüm seni tutacak kadar güçlü olmayabilir.” Dövmem ya da ne kadar güçlü olduğum hakkında ne biliyordu ki?

“Peki birbirimizi görmezden gelmeye ne dersin? Birlikte olmamız gereken kısa sürelerde idare ederiz. Kulağa güzel geliyor mu?” Etrafından dolaşıp çıktım.

Thor kuyruğunu sallayarak gidişimi izledi.

En azından köpek artık benden nefret etmiyor, dedim, kendimi teselli etmek için.

Hemen odama döndüm. Olanları hatırlamamak hoşuma gitmiyordu; hem de hiç. Nicholas bende ona asla göstermek istemediğim bir şey görmüş olabilirdi ve o anda ondan nefret etmeme neden olan da buydu. Onu bu kadar

kısa sürede nasıl bu kadar güçlü bir şekilde reddedebildiğimi anlamakta zorlanmıştım ama Nicholas Leister'in bir insanda kesinlikle nefret ettiğim her şeyi temsil ettiğini düşünürsek bu normaldi: Şiddete eğilimliydi, tehlikeliydi, kötü davranıyordu, yalancıydı, tehditkârdı... Beni ters yöne koşturmayı iten her şey vardı.

Yatağın üzerine atılmış çantamı gördüm. Telefonumu alıp prize taktım. Lanet olsun, Dan beni öldürecekti. Onu dün gece arayacağıma söz vermiştim; hop oturup hop kalkıyor olmalıydı. Kahrolası Nicholas Leister! Her şey onun hatasıydı!

Telefonumu alıp mesajlarımı açtığımda yeni bir mesaj olmadığını gördüm, cevapsız arama da yoktu. Bu garipti...

Dışarı çok güzeldi, plaja gitmek ya da o muhteşem havuzda ilk kez yüzmek için mükemmel bir gündü. Eğer ruh halim daha iyi olsaydı dışarı çıkıp güneşlenirdim; güzel bir kitap okur, olanları, hatta daha da kötüsü neler olmuş olabileceğini unutmaya çalışırdım. Kafamda bu düşüncelerle büyük, süslü giysi odama yürüdüm. Bir çekmecedeki bir sürü mayo gördüm ama tek parça mayo bulana kadar aramaya devam ettim.

Aynada çıplak bedenime bakarken utandığım o kısma özellikle dikkat ettim. Ama bunu aklımdan çıkarmaya karar verdim. Ne de olsa evdeydim.

Askılı bir elbise ve mor havlumu o evdeki ilk kahvaltımı yapmak için yatak odamdan çıktım.

Burada dolaşmak tedirgin ediciydi. Küçük bir kızken arkadaşlarımdan evinde uyuduğum, geceleri tuvalete gitmek istediğim ama ailesinden biriyle karşılaşım diye korktuğum için gitmediğim zamanlardaki gibi hissediyordum.

Aşağıda annemi beyaz ipek sabahlığı ve sandaletleriyle, Will'i takım elbisesiyle işe gitmeye hazır buldum.

"Günaydın Noah," dedi annem. "İyi uyudun mu?"

Kendimden geçtiğim ve şiddetli baş ağrısı çektiğim düşünülduğünde, fevkalade.

“Geçirdiğim en iyi gece değildi,” diye cevapladım.

Yanıma gelip yanağımdan öptü.

“Nick ve arkadaşlarıyla eğlendin mi?” diye sordu umutla.

Ah anne, hayal bile edemezsin. Yeni üvey oğlunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

“İyi insan lafının üstüne gelirmiş...” dedi William arkamdan, tam Nick girerken masadan kalktı.

“N’aber millet?” dedi Nick buzdolabına yürüyerek.

“Dün gece eğlendiniz mi?” diye sordu ona annem.
“Film nasıldı?”

Film mi?

“Ne?” diye sormaya başlamıştım ki Nick buzdolabının kapağını çarparak kapatıp buz gibi bakışlarla arkasına döndü.

“Çok güzeldi, değil mi Noah?”

Orada onun benim elimde olduğunu fark ettim. Doğruyu söyleseydim, kim bilir babası neler söyleyecekti. Hatta polise gidip reşit olmayan birine –bana– alkol teklif ettiği için, birinin beni uyuşturmasına izin verdiği ve kuşkusuz beni yolun ortasında bıraktığı için onu ihbar edebilirdim.

Bakışlarımla ona neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığını belli ederken bundan fazla zevk alamazdım.

“Gerçekten hatırlayamıyorum...” dedim anneme, Nick’in gerilmesini izleyerek. “*Yatağımdaki Düşman* mıydı yoksa *Trafik* mi?” Onu bu durumda görmekten zevk alacaktım ama Nick sadece gülerek geçiştirince yüzümdeki gülümseme silindi.

“Sanırım *Seks Oyunları*’nı kastediyorsun,” dedi, en sevdiğim filmi söylemesi beni şaşırtmıştı. İronikti; iki ana karakterin birbirlerinden nefret eden üvey erkek ve kız kardeşler olduğu da düşünülürse...

Annem bir şeyler döndüğünü hissetmişti, “Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu.

“Hiç,” dedik bir ağızdan, ama bu beni daha da rahatsız etmişti.

Bir an için çatışmada kaldık: Ben onu korkutmaya çalışıyordum, o da bana eğlendiğini göstermeye çalışıyordu.

“Kıpırdamaya niyetin var mı?” diye sordum buzdolabına ulaşmaya çalışarak.

“Bak Çilli, aynı çatı altında yaşayacaksak seninle bazı şeyleri çözmemiz gerekiyor.”

“Bir fikrim var,” dedim. “Sen içeri girdiğinde ben dışarı çıksam, seni gördüğümde görmezden gelsem ve sen konuştuğunda seni duymuyormuş gibi davransam nasıl olur?” Onu tanıdığım âna lanet ediyordum.

“Kusura bakma, giriş-çıkış kısmına takıldım,” dedi –sapık– sırtarak kızarmama neden oldu.

Kahretsin.

“İğrençsin,” diyerek onu yana itmeye çalıştım, sonunda pes etti ve portakal suyunu aldım.

Annem bir elinde kahve fincanı, diğerinde bir gazeteyle çıkıp gitmişti. Ne istediğini biliyordum: Nicholas’la iyi geçinmemi, arkadaş olmamızı ve bir mucizenin etkisiyle onu hiç sahip olmadığım kardeşim gibi sevmemi istiyordu.

Saçmalık.

Mutfak adasının yanındaki banklardan birine oturup meyve suyunu kristal bardağa doldurdum. Nicholas’ın üzerinde eşofman altı ve atlet vardı. Kolları biçimliydi, on dakika içinde iki adama yumruk attığını gördükten sonra ondan uzak durmam gerektiğini biliyordum. Neler yapabileceğini kim bilebilirdi.

Elinde kahvesiyle arkasını döndüğünde gördüm: Dövmesi. Boynumdakiyle aynı dövmeydi. Aynı düğüm, benim için çok şey ifade eden o sembol... O canavarın kolunda da aynı düğüm vardı.

Gelip karşıma oturduğunda göğsümde keskin bir acı hissettim, neye baktığımı fark edene kadar beni izledi. Sonra kahvesinden bir yudum aldı, fincanını masaya bırakarak öne eğildi.

“Ben de şaşırdım,” dedi.

Kendimi huzursuz, korunmasız hissediyordum.

“Görünüşe göre ortak bir noktamız var,” diye devam etti. Dövmelerimizin aynı olmasından o da pek memnun görünmüyordu.

Ayağa kalktım, saç bandımı çıkardım ve dövme görünmez olana kadar saçlarımı serbest bıraktım. Sonra dışarı çıktım. Son söyledikleri içimde bir şeyleri değiştirmişti. O dövmenin ardındaki anlamı biliyormuş gibi, anlamış gibi...

Arka bahçeye çıktım. Çok güzel bir deniz manzarası vardı, tuzlu esinti sıcak ve hoş kokuluydu. İnkâr edemedim: Artık burada yaşıyordum, manzara ve denize bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyordu.

Bahçenin köşesindeki çeşmeye egzotik ama zarif bir hava katan dikdörtgen havuzun yanındaki ahşap şezlonglara yürüdüm. Bahçenin solunda, yamacın yanında, mülkün güzel bir manzarasını sunan iki devasa kayanın arasında stratejik bir konuma yerleştirilmiş bir jakuzi vardı.

Bunun tadını çıkarmaya karar verdim, etrafta kimsenin olmadığından emin olunca elbisemi çıkardım, biraz güneşlenip önümüzdeki hafta güzel bir bronzluk elde edeceğimi düşünerek uzandım. Yaz tatilinin geri kalanından faydalanmam gerekiyordu çünkü bir ay sonra yeni ve son derece pahalı okuluma başlayacaktım. Telefonumu alıp arkadaşlarımdan ya da daha önemlisi erkek arkadaşım Dan’dan gelen cevapsız çağrı olup olmadığına baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Bu canımı sıkmişti ama beni etkilemesine izin vermedim. Dan arayacaktı, bundan emindim. Ona gitmek zorunda olduğumu söylediğimde çıldırmıştı. Dokuz aydır çıkıyorduk ve benim ilk gerçek erkek arkadaşım. Onu seviyordum, onu sevdiğimi biliyordum çünkü beni hiç yargılamamıştı, ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu... Üstelik çok seksiydi. Başladığımızda kendimi zor tutuyordum, gezegendeki en mutlu gençtim. Ve sonra başka bir ülkeye gitmek zorunda kalmıştım.

Ona mesaj attım:

Buradayım ve seni özleyorum, keşke yanında olsaydım, mesajımı aldığı anda beni ara.

Mesaja baktım. En son otuz dakika önce internete girmişti. İçimi çektim, telefonumu koltuğa bırakıp havuza gittim.

Suyun sıcaklığı mükemmeldi, bu yüzden vücudumu esnettim, kollarımı uzattım ve suya daldım. Su aynı zamanda özgürleşmiş ve canlanmış hissetmemi sağlıyordu. Gerginliği atıp biraz egzersiz yapmanın tadını çıkararak yüzdüm.

On beş dakika sonra sudan çıktım, şezlonga uzanıp güneşin büyüsunü gerçekleştirmesine izin verdim. Kimseden cevap gelip gelmediğine bakmak için telefonu elime aldım ve Dan'ın internete bağlandığını gördüm ama yazmamıştı. Kaşlarımı çattım.

Tam o sırada her zamanki dedikoducu ifadesiyle Beth yazdı.

Selam bebeğim, n'aber? Anlat bana.

Gülümseyerek biraz nostaljik bir cevap verdim:

Pekâlâ, üvey ağabeyim tahmin edebileceğimden daha kötü ama onunla yaşamak zorunda kalacağım fikrine alışmaya çalışıyorum. Sizlerle olmayı ne kadar istediğimi hayal bile edemezsin. Seni özledim!

Ona yazarken boğazım düğümlenmişti. Beth'le aynı voleybol takımındaydık. Son iki yıldır takımın kaptanıydım.

Ben gidince o devralmıştı. Mutluydu ve bu beni de mutlu ediyordu. En azından benim gidişimden iyi bir şey elde edebilirdi. Bana takım kaptanı olmak istediğini hiç söylememiş olsa bile.

Muhtemelen abartıyorsun! Bir milyoner olarak yeni hayatının keyfini çıkar. Her zaman dediğim gibi: Annen kimi seçeceğini biliyor! Hahaha.

Bu sözlerden nefret ediyordum. Bana birkaç kez söylemişti. Annemin para için evlendiğini düşünmelerine dayanamıyordum. Annem öyle biri değildi, tam tersiydi: O da benim gibi basit şeylerden hoşlanırdı. William'la evlenmişti çünkü ona gerçekten âşıktı.

Bu konuda hiçbir şey söylememeye karar verdim. Tartışmak istemiyordum, özellikle de binlerce mil uzaktayken.

O sırada Beth bana bir fotoğraf gönderdi.

Dan'le ikisinin fotoğrafıydı, yüzleri kızarmış, kollarını kavuşturmuşlardı. Dan sarışın ve kahverengi gözlüydü: Görülmeye değer bir manzaraydı. Dan'i bu kadar mutlu görmek canımı yakmıştı. Ben gideli daha kırk sekiz saat olmamıştı. Biraz olsun üzülebilirdi, öyle değil mi? Kendimi tutamayıp Beth'e sordum:

Şu anda Dan'le birlikte misin?

Cevabın gelmesinin biraz zaman alması beni alarma geçirdi.

Evet, Rose'un evindeyiz. Ona seninle temas kurmasını söyleyeceğim.

Ne zamandan beri erkek arkadaşına mesajlarımı cevap vermesini Beth'in söylemesi gerekiyordu?

Bir dakika sonra Dan'den gülen emojili bir mesaj geldi:

Salam bebeğim, daha beni özlemedin mi?

Kahretsin, evet, özlemiştim! Bağırarak istiyordum ama kendimi tuttum, moralim daha da bozularak yanıtladım:

Neden, sen özlemedin mi?

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. Ağırdan almasından nefret ediyordum.

Tabii ki özledim. Sensiz hiçbir şey aynı değil. Ama gitmem gerek.

Sonra ararım, tamam mı? Seni seviyorum.

Bunu okuduğumda midemde binlerce kelebek uçuştı. Ona veda mesajı atarak telefonumu bir kenara koydum.

Onunla konuşmak, sesini duymak için sabırsızlanıyordum. Onu günün her saniyesinde özlememek için ne yapacağımı bilemiyordum.

Bahçeden sesler geldiğini duydum. Hızla döndüm, elbiseyi alıp başımdan geçirdim.

Nick yanında üç adamla oradaydı.

Lanet olsun.

Onları önceki gün partide görmüştüm. Biri bronz tenliydi, neredeyse Nick kadar uzundu, altın sarısı saçları ve mavi gözleri vardı. Biri nispeten daha kısa, siyah gözlüydü. Bu beni şaşırtmamıştı. Nick'i iş başında görmüştüm, arkadaşlarının da aynı derecede şiddet yanlısı ve pervasız olduğunu tahmin edebiliyordum. Sonuncusu, muhtemelen bana doğru yürüyen ilk kişi olduğu için, gerçekten dikkatimi çekmişti. Saçları koyu kahverengi, gözleri gece kadar siyahtı. Çok ama çok ürkütücüydü, özellikle de kollarını kaplayan dövmelerle.

"Selam güzellik... Az önce fantezilerimden çıkıp buraya mı geldin?" diye sorarak yanımdaki şezlonga uzandı.

Nick sırtarak diğer şezlonga çöktü.

"Pardon?" dedim doğrulup oturarak.

Güldü ve Nick'e baktı.

"Haklıymışsın, canlı bir kız," diyerek beni huzursuz etti.

İğrenç biriydi. Diğer ikisi havuza atlayarak her yere su sıçrattı. Sular yüzünden elbisem vücuduma yapışmıştı.

“Dikkat edin, pislikler!” diye bağırdı Nick, havlumu alıp kurulanmak için kullandı.

“Bu tarafa doğru su sıçratmaya devam edebilirsiniz,” dedi üç numaralı eşkiya, artık sıırıslıklam elbisemin altından açıkça görülebilen göğüslerime aval aval bakarak. “On beş yaşında bir çocuk için çok çekicisin.”

“On yedi yaşındayım ve bana böyle bakmaya devam edersen anatominin belli bir kısmını alıp ciddi zarar veririm,” dedim, elbisemi çekeleyip bedenimden uzaklaştırdım.

Nicholas havluyu bana geri verdi, üstümü örttüm.

“Bırak şunu dostum,” dedi, “Aksi takdirde kızı susturmak için suya atmak zorunda kalacağım ve burada, olduğum yerde kalmayı tercih ederim.”

“Pardon?” dedim gülerek. Nick mayoluydu, çıplak göğsünü ve dövmelelerinin muhteşem görüntüsünü görebiliyordum.

Ray-Ban gözlüğünü çıkarıp mavi gözleriyle bana baktı. Güneşin altında olağanüstü görünüyorlardı, bir an şaşladım.

“Dün gece bana vurduğunu unuttum sanmıyorsun, değil mi?” Hâlâ ağrıyan eklemlerime baktım. Çenesi hafifçe bile morarmamıştı.

“Beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordum. Beni alt ediyordu.

“Nick, bu hatunu sevdim, bizimle daha sık çıkması gerekiyor,” dedi dövmeli adam kalkıp havuza girmeden önce.

“Dinle Çilli, benimle canının istediği gibi konuşamazsın,” diye uyardı beni. “Şu adamları görüyor musun? Bana saygı duyuyorlar, neden biliyor musun? Çünkü onları bir çırpıda yere serebileceğimi biliyorlar. Bu yüzden benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, aramızdaki mesafeyi koru, her şey yoluna girer.”

Nicholas konuşurken en iyi nasıl karşılık vereceğimi düşünüyordum.

“Canım istediğinde seni babana ispiyonlayabileceğim halde beni tehdit edebileceğini düşünmen komik,” dedim.

Dişlerini sıktı. Gülümsedim. Noah bir, Nick sıfır.

“Benimle bu oyunu oynamak istemezsin Noah, inan bana.”

Ellerimle bir şeyler yapmak istiyordum, eğilip biraz güneş losyonu aldım. “O zaman sana hak etmekten ıstık yılı uzakta olduğun bir saygıyla davranmamı ummayı bıraksan iyi olur. Dün geceyle ilgili baklayı ağzımdan çıkarmamı istemiyor musun? O halde boş lafları bırak ve arkadaşlarına da beni rahat bırakmalarını söyle.”

Nick daha cevap veremedi adamlardan biri havuzdan çıkıp yanıma oturdu. Vücudundan her tarafıma sular damlayınca sinirlenerek geri çekildim.

“Bunun için yardım ister misin bebeğim? Sırtına sürebilirim.”

“Kes şunu, Hugo... Küçük kardeşimle önemli bir konuşma yapıyoruz,” diye emretti Nick.

Hugo ikiletmeden ayağa kalktı. Güzel.

“Bu gece takılıyor muyuz?” diye sordu Hugo. Nick evet anlamında başını salladı. “Ortaya konan para yüksek bira-der, ne olursa olsun bu yarışları kazanmamız lazım.”

Nick bakışlarıyla ona oklar atıyordu. İlginçti.

Az önce yarış sözcüğünü mü duymuştum?

“Git demiştim.”

Hugo bir an şaşkın şaşkın bana baktı, fazla konuştuğunu fark etmiş görünüyordu.

Hugo’yla diğer arkadaşı gidince arkama dönüp üvey kardeşime baktım.

“Yarış mı?”

Nick gözlüklerini tekrar takarak güneş yönünde uzandı.

“Cevap istemiyorsan soru sorma.”

Dudağımı ısırđım, merak ediyordum ama yine de ona baskı yapmayacaktım. Nicholas Leister'ın bulaştığı her neyse beni bundan az ilgilendiremezdi.

Ya da ben öyle düşünüyordum.

* * *

O öğleden sonra annemle biraz vakit geçirmeye karar verdim. William'ın şirketi o gece bir gala düzenliyordu ve annem ailece gitmemiz gerektiğini söylemişti. Bu konuda pek heyecanlı değildim ama kaçış olmadığını biliyordum: William aylardır etkinlik üzerinde çalışıyordu ve orada olmamız bekleniyordu.

Kendimi annemin soyunma odasındaki kanepede otururken buldum. Yatak odası benimkinden hile lükstü. Krem tonlarında dekore edilmiş, Kaliforniya kral yataklı oda lüks bir otel odasına benziyordu ve iki giysi odası vardı. Bunlardan birine bile ihtiyaç olduğunu düşünmezdim ama William'ın yüzlerce gömleğini, kravat ve takım elbisesini görünce ikna olmuşum.

O gece annem için çok önemliydi. Birçok yakın arkadaş, kuşkusuz hepsi annemle şahsen tanışma onuruna sahip olmamış önemli sektör başkanları ve hukukçular orada olacaktı. O kadar gergindi ki komik oluyordu.

“Anne, ne giyersen giy muhteşem görüneceksin. Neden biraz rahatlamıyorsun?”

Işıl ışıl gülümseyerek bana baktı. Onu bu kadar mutlu görmek harikaydı.

“Teşekkürler Noah,” dedi beyazlı yeşilli bir elbiseyi görmem için bana doğru tutarak. “O zaman bu, tamam mı?”

Akşamın neler getireceğini düşünerek başımı evet anlamında salladım. Eğer Nicholas yine başını belaya sokmaya kalkışırsa, o zaman ben de aynısını yapmakta özgür olurum. Ya da teselli olsun diye öyle düşünüyordum.

“Senin elbisen de çok güzel,” dedi annem ve zihnimde yine gördüm. “Tatlım, surat asma, sırf bir günlüğüne biraz süslendin diye ölmezsın.”

“Özür dilerim,” dedim. Son zamanlarda ruh halim lunapark treni gibiydi. “Sadece pek akşam yemeği ve galaya gidecek havada değilim.”

“Eğlenceli olacak, söz veriyorum,” dedi annem beni neşelendirmeye çalışarak.

Dan’i düşündüm. Beni o gece giydiğim elbiseyle görme-yi ne kadar isterdi... Değer verdiğim biri beni fark etmeyecekse, güzelleşmenin ne anlamı vardı ki?

“Eminim,” dedim, mutlu bir ifade takınmaya çalışarak. “Sanırım gidip hazırlanmalıyım.”

Annem yaptığı işi bırakıp yanıma geldi.

“Bunu benim için yapıyorsun, teşekkür ederim canım. Çok şey ifade ediyor.”

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım.

“Merak etme,” diye cevaplayarak bana sarılmasına izin verdim. Bu temasa ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmiştim, özellikle de önceki gece yaşananlardan sonra. Ona sımsıkı sarıldım ve birkaç dakikalığına her şey tıpkı küçüklüğümdeki gibiydi.

NICK

Noah'ya göz kulak olmam gerekecekti. Eğer bir gece önce babam ne yaptığımızı öğrenirse, işler kötüye gidebilirdi. Artık evde ikiden fazla kişi olduğu için özel hayatımı nasıl gizleyeceğim konusunda endişeleniyordum. İki dünyamın birbirine karışmasına izin vermemiştim, buna dikkat ediyordum, öyle olması gerekiyordu.

Her yıl olduğu gibi ıssız yerlerde yarışlar yapıyorduk ve o gün orada olmam gerekiyordu. Çılgınca oluyordu: Rock müzik, uyuşturucular, pahalı arabalar ve güneş doğana ya da polisler gelene kadar yapılan yarışlar, ama hepsi kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde gerçekleştiği için bizi neredeyse hiç rahatsız etmiyorlardı. Kızlar çılgındı, herkes içiyordu ve adrenalin, bunu hayatınızın en güzel gecesine dönüştürmek için mükemmel bir ekstra bileşendi. Yeter ki kaybeden siz olmayın.

Ronnie'nin çetesi bizimle rekabet ediyordu. Kim kazanırsa kaybedenin arabası ve bahislerden elde edilen tüm para onda kalırdı. Tehlikeliydi, bunu ilk elden biliyordum ve bu nedenle iş başa düştüğünde herkes bana güvenirdi. Ronnie'yle dostça bir anlaşma yapmıştık ama bu anlaşma bir kâğıdı yırtmak kadar kolay bozulabilirdi ve o gece kazanmak bir yana, tetikte olmam gerekiyordu.

Noah'nın çenesini kapalı tutması gerekiyordu, bu yüzden galanın yapılacağı otele gitme zamanı gelmeden kapısında durdum.

Kapıyı üç kez çaldım, dışarı çıkana kadar aşağı yukarı bir dakika bekledim.

“Ne istiyorsun?” diye homurdandı.

Yanından geçip odasına girdim. Babam annesiyle evlenmeden önce burası benimdi.

“Bunun önceden benim spor odam olduğunu biliyor muydun?” dedim yatağına yürüyerek.

“Oh hayır... Zavallı küçük zengin çocuk makinelerinden vazgeçmek zorunda kalmış,” diye dalga geçti.

Gözünü korkutmak istercesine ona baktım ama gözlerim vücudunun hatlarında gezinirken ona hayran olmaktan kendimi alamadım. Arkadaşlarım haklıydı, bitirimdi ve durumum göz önüne alındığında bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Özenle geriye toplanmış saçları topuz yapılmıştı, yüzünü bukleler çevreliyordu. Hem zarif hem rahat görünüyordu. Ayaklarına kadar inen ve hayal gücüne pek yer bırakmayan açık mavi elbise dışında beni en çok şaşırtan şey makyajıydı: Cildi mermer gibiydi, gözleri iki dipsiz kuyuya benziyordu. Genelde bol makyajlı hatunlardan hoşlanmıyordum, ama itiraf etmeliyim ki o uzun kirpikler uzanıp dokunma isteği uyandırıyor ve o dudaklar... o kırmızı renk her erkeğin aklını başından alabilirdi.

Beni ele geçiren beklenmedik arzuyu dizginlemeye çalışarak aklıma gelen ilk kötü sözleri söyledim.

“Makyaj işini kim yaptı?” diye sordum. Yanaklarına kan hücum etmesinden onu sinirlendirdiğimi görebiliyordum.

“Gözlerini benden uzak tutman için yaptım,” diyerek dönüp komodinden bir kolye kaptı. Çıplak sırtını ve elbisenin şelale gibi dökülen ipek kumaşını görebiliyordum.

Farkına bile varmadan yanına gittim. Parmaklarımla o yumuşacık teni hissetmek için can atıyordum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Ona yakından bakınca tek bir çilin bile görünmediğini fark ettim.

Kolyeyi elinden alıp ona yardım edecekmişim gibi kaldırdım. Ama belli ki bana güvenmiyordu.

“Hadi ama kardeşim, o kadar kötü bir adam mıyım ben?” diye sordum, aynı anda kendime ne halt ettiğimi soruyordum.

“Sen en kötüsüsün,” dedi, kolyeyi çekip geri aldı. Teninin tenime değdiğini hissedince tüylerim diken diken oldu.

Lanet olsun!

Sebepe olduğu duygular yüzünden hüsrarla geri çekildim. Arzum kontrolü ele geçiriyordu ve ona dokunamamakla kalmayıp, ona doğru düzgün bakamayacağımı da düşünmek beni öldürüyordu.

“Bu gece boşboğazlık etmeyeceğinden emin olmak için geldim,” dedim Noah kolyesini ustalıkla takarken.

“Ne konuda boşboğazlık?”

Neredeyse sarhoş eden parfümünün kokusunu alabilecek kadar yakındım.

“Galadan sonra yapacak işlerim olduğunu biliyorsun ve babama gitmem gerektiğini söylediğimde ukalaca yorumlar yapmanı istemiyorum.”

“Ha, çünkü *dava üzerinde çalışman* gerekecek, değil mi?”

Sırıttım.

“Anladın. Mükemmel. Görüşürüz kardeşim.”

“O kadar çabuk değil Nicholas.” Kapıdan birkaç adım uzakta durdum, adım yüksek sesle söylediğinde içimde uyanan heyecanı fark edince donup kalmıştım. “Bütün bunlardan benim çıkarım ne olacak?”

Geri döndüğümde yüzünde kendini beğenmiş, neredeyse kalp şeklinde bir gülümseme vardı.

“Çıkarın şu, senin hayatım cehenneme çevirmek için zamanımı harcamayacağım.”

Noah kuşkuyla baktı.

“Bunu nasıl yapabilirsin anlamıyorum.”

“İnan bana hiç öğrenmek istemezsin.”

“Galadan ayrılırsan beni de yanma alırsın. Başka birinin partisinde tanımadığım insanlarla çevrili olmaktan daha az çekici gelen bir şey yok.”

“Üzgünüm Çilli, ama senin de fark etmiş olabileceğin gibi taksi şoförlüğü arzuladığım bir iş değil.” Bunları söylerken özel tasarım kıyafetimi işaret ettim.

“O halde ikimizi de kapsayan bir bahane bul çünkü sen gizli yasadışı yarışlarına giderken ben mükemmel kız evlat rolünü oynamayacağım.”

Kahretsin. Söylediklerini sadece duymak bile tedirgin ediyordu.

“Tamam, sanırım bir şeyler uydurabilirim,” dedim sırf onu oyalamak için. Gitme zamanım geldiğinde farkına bile varmayacaktı.

“Herkesi kandırmayı başarmam inanılmaz,” dedi. “Annemin senin mükemmel bir oğul olduğunu düşündüğünü biliyor musun?”

“Birçok yönden mükemmelim bebeğim.” Elimde değildi; sohbetten keyif alıyordum. Bu kızla tartışmak son derece tahrik ediciydi. “Ne zaman istersen sana gösteririm.”

Bana kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı. Normalde kızları sopayla alt etmezdim. Tek bir bakışımla hepsi beni memnun etmek için ellerinden geleni yapmaya çalışırlardı. Nam sahibiydim: Kadınlar bana hem saygı duyuyor hem de tapıyorlardı. Ben onlara zevk veriyordum, onlar da bana alan tanıyordu. On dört yaşımdan beri hep böyleydi, yakışıklı bir yüzün ve güzel bir vücudun bir kadına neler yaptırabileceğini öğrenmiştim. Ama Noah varlığımdan hiç rahatsız olmadan her an beni alt ediyordu.

“Kızları yatağa atmak için bunları mı söylüyorsun?” diye sordu. “Eh, bu bende işe yaramayacak, bu yüzden gücünü kendine sakla.” Sözlerini özümsemişimde pantolonunda rahatsız edici bir baskı hissettim.

Elbisesini yırtıp kadınları çılgına çevirdiğini bildiğim her şeyi ona yaptığımı hayal ettim. Noah’yı ismimi tekrarlamayı bırakana kadar çılgına çevirmek eğlenceli olurdu.

Lanet olsun.

“Bunun için endişelenme. Ben kadınlardan hoşlanırım, saç örgülü ve çilli kızlardan değil.”

“Ben saçımı hiç örmem, aptal.”

Güldüm ve rahatlamaya çalıştım. Şimdi onu saç örgülü görmek istiyordum!

“Eh, sanırım bir anlaşma yaptık,” dedim, gitme zamanının geldiğini düşünerek.

“Sanırım buraya gelip bana ne yapacağımı söylemenin bir anlaşma olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Anlamışsın kardeşim. Şimdilik hoşça kal.”

Noah’nın gözleri buz gibiydi. Geriye bakma zahmetine girmeden yürüdüm, ama dışarı çıktığımda duvara yaslandım. Kendime kontrolden çıkma izni vermeyecektim. Kahretsin. Kendimi... korunmasız hissediyordum, on üç yaşında bir çocuk gibi...

Telefonumu çıkarıp kafamı dağıtmaya çalıştım.

Partiden önce sana uğrayacağım.

Koridordan merdivenlere doğru yürüdüm.

Gece gelmeden biraz stres atmam gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu Anna’yla olmaktı.

Yirmi dakika sonra kapısındaydım. Anna, o akşam olacaklar için mükemmel bir kılıftı. Los Angeles’taki en önemli bankacılardan birinin kızıydı ve babalarımız üniversiteden beri tanışıyordu. Anna büyürken olgunlaştıkça bana işkence olmuş, çocukken, bir kadına nasıl davranacağımı bilmediğim zamanlarda onun kulu kölesi olmuşum.

Birlikte öğrenmiştik, ikimiz de birbirimizin nelerden hoşlandığını biliyorduk. Üstelik hiçbir zaman çizgiyi aşmaz, hiçbir açıklama istemezdi.

Gelip kapıyı açtığında onu odasına sürükledim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu kapıyı kilitleyip kollarımı ona dolayınca.

“Buna düzüşme deniyor, duymuş olabilirsin,” diye cevap verdim onu yatağa atarken.

Gülümsedi, kışkırtıcı bir tavırla elbisesini yukarı çekti. Noah’nın aksine saçlarını açık bırakmıştı ve elbisesi o kadar kısaydı ki ilgimi çeken kısma ulaşmak için pek uğraşmama gerek kalmıyordu.

“Geç kalacağız,” diye yakınarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı, dudaklarımdan öptü.

“Umurumda olmadığını biliyorsun,” dedim, o çilli cadı hayatıma girdiğinden beri ihtiyaç duyduğum sükûneti bulurken onu zirveye çıkardım.

* * *

On beş dakika sonra kravatımı düzeltiyor ve Anna’nın balkonunda bir sigara yakıyordum.

Yanıma geldi, elbisesi yerli yerindeydi, saçları taranmış, öpüşmekten dudakları şişmişti.

“Nasıl görünüyorum?” dedi vücudunu vücuduma bastırarak.

Onu süzdüm. Seksiydi. Vücudu seksiydi. Saçları koyu kahverengiydi, tıpkı gözleri gibi... Anna’nın neden gerçek bir erkek arkadaşı olmadığını hiçbir zaman anlamamıştım, istediği kişiyle birlikte olabilirdi, oysa... işte buradaydı, benim gibi bir adamla vakit harcıyordu.

“Harika,” dedim uzaklaşarak. Rahatlamak, sigaramı bitirmek ve bu gecenin nasıl geçeceğini hayalimde canlandırmak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

“Ronnie konusunda sinirli misin?” diye sordu parmaklıklara yaslanarak. Kendi alanıma, yalnız kalacağım zamana ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu yüzden sürekli ona geri dönüyordum.

Sigaramdan bir nefes çekip dumanı yavaş yavaş üfledim.

“Hayır, sinirli değilim.” *Tedirgin* sözcüğü daha uygundu.

“Üvey annen yüzünden mi?” Babamın yeni evliliğini ve örtbas etmeye çalışmama rağmen bundan ne kadar rahatsız olduğumu biliyordu.

“Kadının kızı,” dedim, ayakkabımla ezip sigaramı söndürdüm. “Benim kim olduğumu ya da neler yapabileceğimi bilmiyor,” diye devam ettim.

“Bunu ona açıklamamı ister misin?” diye sordu; Noah’yla Anna’nın karşı karşıya geldiğini düşünmek bile hem komik hem de sinir bozucuydu.

“Hayır. Sadece çenesini kapalı tutup benim işlerimden uzak durmasını istiyorum.”

“Onu cehenneme giden yola götürmek istemiyor musun?” diye sordu Anna. Bir an, *Evet, istiyorum*, diye düşündüm.

“Onu bundan uzak tutmak daha iyi. Bana dün geceki gibi sorun çıkarmasını istemiyorum.”

Rüzgâr, Anna’nın saçlarını boynundan uzağa savurdu. Yanına gidip saçlarını kulağının arkasına ittim. O sırada beynim orada olmayan bir şey arandı: O dövme, düğüm orada değildi ve tam o sırada öpmek istediğim tek şey o dövmeydi.

Daha fazlasını istediği belli olmasına rağmen onu bıraktım.

“Hadi gidelim,” dedim. “Geç kalacağız.”

“Umurunda olmadığını sanıyordum.” Anna’nın kızdığı belliydi.

“Doğru söylüyorsun,” dedim, biraz kafam karışmıştı.

NOAH

Nick gider gitmez soluklanmak için yatağıma oturdum. Yarışlar... Bu benim zayıf noktamdı, tamam. Bana babamdan miras kalan, birlikte yapmaktan keyif aldığım birkaç şeyden biriydi. Onun ayaklarının dibinde yere oturup televizyonda Nascar izlediğimi hatırlıyordum. Babam kendi kuşağının en iyi sürücülerinden biriydi, ta ki her şey kötüye gidene kadar...

Annemin o dünyaya, hızlı arabalara, yarışlara dönmemi yasakladığı zamanki yüz ifadesini görebiliyordum. Daha on yaşındayken araba kullanmakla ilgili her şeyi biliyordum ve bacaklarım pedallara ulaşacak kadar uzadığında babam onunla birlikte araba kullanmama izin vermişti. Hayatımın en inanılmaz deneyimlerinden biriydi: Saf hızın coşkusu, ön cama yapışan kumları, arabada olmayı, lastiklerin tiz sesini halâ hatırlayabiliyordum. Her şeyden önemlisi bana verdiği gönül rahatlığını hatırlayabiliyordum. Yarış başka hiçbir şeyin önemli olmadığı anlamına geliyordu. Yalnızdık, araba ve ben. Başka kimse yoktu.

Ama bunlar o zamandı... Annem o zamandan beri kesin bir dille yarış arabalarından uzak durmamı söylemişti ve ne kadar özlesem de bunu kabul etmek zorunda kalmıştım.

İçimi çekip ayağa kalktım, titreşmesi kesilmeyen telefonumu aldım. Arkadaşlarım beni özlememiş gibiydi. O gece

başka bir partiye gidiyorlardı ve benim hâlâ grup sohbetinde olduğumun, kimin, nerede ve ne kadar içmeyi planladığı hakkındaki tüm ayrıntıları okuyabildiğimin farkında değillerdi.

Üzgündüm ama aynı zamanda sinirlenmişim. Dan beni hâlâ aramamıştı. sesini duymayı, oradan ayrılmadan önce konuştuğumuz gibi saatlerce konuşmayı özlemiştim. Beni neden aramıyordu? Beni unutmuş muydu?

Bu düşüncelerle odamdan çıktığımda annemle Will'i antrede buldum. Will smokin giymişti ve ne yazık ki oğlunun miras aldığı zarif duruşuyla bir Hollywood aktörüne benziyordu. Nick'i siyah takımı ve beyaz gömleğiyle gördüğümde, ona bakmamak veya fotoğraf çekmemek için kendimi zor tuttuğumu itiraf etmem gerekiyordu. Yakışıklının da ötesindeydi ama ondaki tek olumlu şey buydu. Ama yarış bana sürpriz olmuştu. Demek sadece bir dövmeden daha fazla ortak noktamız vardı.

Annem göz kamaştırıyordu. Bu gece tüm gözler onun üzerinde olacaktı ve hakkıydı.

"Noah, muhteşemsin," dedi ıslıl ıslıl, ama önemli değildi, o benim annemdi, onun için her durumda güzeldim.

Will bana baktı, kaşlarını çatması beni anında huzursuz etmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordum, şaşırmış ve sinirlenmişim. Kuşkusuz bana örtünmemi söylemeyecekti. Bunu düşünen ben olsaydım başka olurdu, ama o... nasıl karşılık verirdim bilmiyordum. Ama o sırada yüzü yumuşadı.

"Tam tersine, muhteşem görünüyorsun...!"

"Sadece küçük bir rötuş," dedi annem, çantasını karıştırarak küçük bir şişe çıkardı, çıplak omuzlarıma ve boyun hattıma sprey sıktı. "Artık daha da iyi bir izlenim bırakacaksın."

Neyse ne. Annem, Nicholas'ın dediği gibi hâlâ saç örgülü küçük bir kız olduğumu düşünüyordu.

Dışarı çıktık, pırıl pırıl bir limuzin bizi bekliyordu. Şaşırmıştım, ama aynı zamanda bıkkındım. Neden şaşırdıysam –başka ne bekleyebilirdim ki?– ama bu lüks yaşam tarzına alışamıyordum.

Kendi kadehlerine şampanya koydular ve beni şaşırtarak bana da bir tane ikram ettiler, memnuniyetle kabul ettim, bir dikişte içip onlar farkına varmadan yeniden doldurdum. Geceyi atlatmak istiyorsam bunlar son olmayacaktı.

Nicholas çoktan gitmişti. Onun istediği gibi gelip gitme, canının istediğini yapma özgürlüğüne imreniyordum. Arabam olmasını istiyorsam, yakında bir iş bulmam gerekecekti. Gitmem gereken yere ulaşmak için başka birine bağımlı olmayacaktım.

Gece çantamdan telefonumu çıkardım ve Dan’ın beni aramadığını, grup sohbetimizde bana herhangi bir mesaj olmadığını gördüm. Birkaç derin nefes alıp kendim ararım dedim, muhtemelen telefonunu kaybetmiş ya da başka bir şey onu lanet düğmeye basıp benimle konuşmaktan alıkoymuştu.

Otele vardığımızda bu durum ruh halimi gölgeliyordu. Bir grup fotoğrafçı William Leister’in şirketini ve dolayısıyla servetini genişleteceği âni ölümsüzleştirmek için orada bekliyordu. Kendimi o kadar yersiz hissediyordum ki o lanet topuklu ayakkabıları giymeseydim koşarak kaçardım.

“Nicholas çoktan burada olmalıydı,” dedi William. Tavrı ciddiye. “Aile fotoğraflarının akşam yemeğinin başında olduğunu biliyor.” Onu tanıştığımızdan beri ilk kez gerçekten kızgın görüyordum.

İnsanlar fotoğraf çekebilmek için dışarı çıkın diye bağırırken limuzinde on dakika bekledik. Orada sıkışıp kalmak saçmaydı ama sanırım milyonerler lanet fotoğrafları için yüzlerce fotoğrafçıyı bekletmekten çekinmiyorlardı.

O sırada bir karmaşa oldu, fotoğrafçılar arkalarını dönüp üvey kardeşimin adını bağırmaya başladılar.

“İşte geldi!” diye bağırdı William, sinirlenmiş ama rahatlamıştı. “Hadi tatlım,” dedi anneme, kapıyı açtı.

Arabadan iner inmez fotoğrafçı flaşlarının Nick’i ve sevgilisini neredeyse kör ettiğini gördüm. Gerçek film yıldızları gibi görünüyordular ve onlara öyle davranılıyordu.

Bu kadar insan onun adını nereden biliyordu ki?

Göz göze geldik. O kadar yakışıklı olmasına rağmen kayıtsızlıkla baktım, bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra kız arkadaşına veya seks partnerine ya da her kimse ona döndü. Kızı dudaklarından öpünce fotoğrafçılar çılgına döndü.

Ayrıldıklarında daha fazlası için bağırdılar.

“Anna, nasılsın?” diye selamladı Will, Nicholas’ın sevgilisini. Çok öfkeli olduğu iyice belli oluyordu. “Senin için bir sakıncası yoksa birkaç aile fotoğrafı çektirmemiz gerekiyor ama birkaç dakika sonra tekrar yanına döneriz.” Birinden kurtulmak için ne kadar kibar bir yoldu!

Anna bana baktı. Muhtemelen Nicholas’ın anlattığı onca saçmalık yüzünden benden nefret ettiği belliydi. Üstelik daha onunla tanışma şerefine erişmemiştim. Onu görmezden gelerek lanet fotoğraf çekilsin de bu iş bitsin diye annemin yanına gittim. Tanrı bilir ne reklamların bulunduğu bir fotoğraf panosunun önünde durduk ve bir an flaşlar gözlerimi kamaştırdı.

Annem ABD’deki en önemli avukat ve işadamlarından biriyle evlendiğinde, zaman zaman gazetelere veya dergilere çıktığını duyunca şaşırmamıştım, ama bu tamamen çılgıncaydı. Leister Şirketi: Her yerde bu logo görülüyordu. Gerçek starlar bile vardı. Bir köşede olağanüstü bir kıyafetle Johana Mavis’i görünce deliye döndüm.

“Bana bunun en sevdiğim yazar olmadığını söyle,” dedim, annem olduğunu düşündüğüm yanımdaki kişiyi tutarak. Ama parmakların koluna değince, annem olamayacak kadar sert olduğunu fark ettim.

“Seni tanıştırmamı ister misin?” diye sorunca ona baktım ve elimi hemen çektim.

“Onu tanıyor musun?” Buna inanamıyordum.

“Evet,” dedi pek de önemli değilmiş gibi. “Babamın firması Hollywood’un pek çok kodamanının davalarıyla ilgileniyor. Çocukluğumdan beri, muhtemelen Los Angeles’taki herkesten daha fazla star tanıdım. Ünlüler avukatları sever, hapisten uzak durmak için onlara ihtiyaç duyarlar. Ne kadar çok olduğuna şaşardın.”

İçimde bir tedirginlik hissederek yanımdan geçen bir garsondan bir kadeh şampanya aldım.

“Peki ya kız arkadaşın?” diye sordum dikkatimi dağıtmak için. “O aleni sevgi gösterisinden sonra onu yalnız bırakmadın, değil mi?”

“Tanışmayı istiyor musun, istemiyor musun?” diye sordu.

“Sormana gerek yok, istediğim çok açık. Kendimi bildim bileli Johana’nın hayranıyım, tüm zamanların en iyi kitaplarını yazdı,” dedim. Onun bu tavrı beni eğlendiriyordu. Birine iyilik yapmanın bir yolunu bulmuştu!

“Hadi o zaman, bebek gibi çığlık atmaya başlama lütfen.”

Aman Tanrım... Johana, Nick’in merhaba demek için geldiğini görünce kocaman gülümsedi.

“Nick, harika görünüyorsun!” dedi ona sarılarak. Daha önce deliye dönmüştüm. Şimdiyse tam anlamıyla elim ayağım tutmuyordu.

“Teşekkürler. Her zamanki gibi göz kamaştırıyorsun. Babamı gördün mü?” diye sordu. Johana’nın her hareketini analiz edip hafızama kazıyordum. O anda fotoğraf makinem olması için neler vermezdim.

“Evet, onu tebrik ettim,” dedi gülerek. “Onun gibi daha çok avukata ihtiyacımız var.”

Sohbet sona erince Nicholas bana döndü.

“Johana, seni bir numaralı hayranınla tanıştırmak istiyorum: üvey kız kardeşim Noah. Ama ben ona Çilli diyorum,” dedi. Gülüyordu ama o anda umurumda bile değildi.

“En büyüksünüz. Kitaplarınıza kesinlikle bayılıyorum,” dedim, sesim çatlak çatlak çıkmıştı. İnanılmazdı. Bunca yıl cümleleri aklımda evirip çevirmiş, sonra kalkıp en klişe şeyleri söylemiştim.

Nicholas sırtıtmamaya çalıştı ama gözlerindeki alaycılığı görebiliyordum.

“Teşekkürler,” dedi Johana, sonra bana sarıldı. BANA SARILMIŞTI!!

“Fotoğraf ister misin?” diye sordu, beni tutup yanma çekti.

“Ben... fotoğraf makinem yok,” dedim.

“Tanrım, Noah. Tanrı cep telefonlarını neden icat etti sanıyorsun?”

Ne kadar afallamış olduğumu fark edince gülümsedim.

Kolunu omzuma attı, Nick iPhone’unu doğrulttu ve böylece hayatımın en güzel ânı ölümsüzleşti.

“Çok teşekkür ederim,” dedim, onu gerçekten gördüğümme hâlâ şaşkındım.

“Sorun değil, tatlım,” dedi gülümseyerek, sonra bir arkadaşıyla uzaklaştı.

“Bana bir borcun var kardeşim,” dedi Nick, telefonunu cebine koyduktan sonra eğilip fısıldayarak devam etti, “ve bu da çeneni kapalı tutman anlamına geliyor.”

Sıcak nefesi boynuma değince sırtımda bir ürperti hissettim. Artık neye bulaştığım umurumda değildi. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Ta ki telefonum titreşinceye kadar. Johana’yla fotoğrafımı görmeyi umarak mesajlarımı açtım. Ve o anda her şey yıkıldı. Kalbim duracaktı. Ellerim titremeye başladı, her yerimi ateş bastığını hissettim. Olamazdı.

Bir fotoğraftı... Dan'ın bir kızla öpüşürken çekilmiş fotoğrafı. Kendimden daha iyi tanıdığım bir kızla.

“İnanamıyorum,” dedim duyulamayacak kadar alçak bir sesle. Boğazım düğümlenmişti, kendimi bıraksaydım yıllardır içimde tuttuğum gözyaşlarımı dökebilirdim.

“Ne oldu?” dendiğini duydum. Nick'in orada olduğunu fark ettim, ekranımda yanıp sönen fotoğrafı görmüş olmalıydı.

Soluklarım hızlanmıştı; kendimi ihanete uğramış, incinmiş, aldatılmış hissediyordum. Oradan çıkmam gerekiyordu.

Telefonumu göğsüne bastırıp soldaki kapıdan çıktım. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Banyoya girip aynanın karşısına geçtim, tezgâha yaslanarak ayaklarıma baktım.

Sakin ol... sakin ol... Yıkılma, şimdi olmaz, ağlama, onlar bunu hak etmiyorlar...

Aynadaki yansımama baktım. Hangisi daha çok acı vermişti? Sevdığım ilk erkeğin beni aldatması mı, yoksa bunu en yakın arkadaşımın yapması mı?

Beth... Beth!

Bağırarak, birilerine vurmak istiyordum; bütün bu birikmiş öfkeyle bir şeyler yapma ihtiyacı duyuyordum; milyon parçaya bölünmemek için bir şeyler yapmam gerekiyordu... Tam da tüm hayatım altüst olmuşken, yeni bir şehirde tamamen yalnızken, hiç arkadaşım olmadan, hiç kimsem yokken, kimsenin benim kim olduğumu bile umursamadığı bir zamanda...

Onun bunun çocuğu... Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Yakında neler yapabileceğimi öğreneceklerdi.

Kendimi kontrol altına alınca herkesin kanepelerden yediği ve tatlı tatlı havadan sudan konuştuğu salona dön-

düm. O anda ne kadar acı çektiğimi kimse bilmiyordu, tüm o yüzeysel insanlara gerçekten acı çekmenin ne anlama geldiğini bilmediklerini haykırmak, bütün o şampanya kadehlerini yere atıp kırılmalarını izlemek istiyordum.

Şampanya... iyi fikir. Doğruca bara gittim.

Bir adam, belki Meksikalı, kokteyl servisi yapıyordu, ellerini nemli bir havluya silerek bana döndü.

“Size ne ikram edebilirim madam?” diye sordu.

Güldüm, “On yedi yaşındayım, sen de daha büyük olamazsın, bu yüzden benimle şu yüzleri gerilmiş burjuva cadılardan biriymişim gibi konuşma,” dedim. Beni şaşırtarak gülmeye başladı.

“Buraları bilmesen böyle konuşmazdın,” dedi arkamda gülüşen milyonerlere bakarak.

“Lütfen bu insanlarla ortak bir yanım olduğunu ima bile etme. Akılsız, çılgın annem William Leister’la evlenmeye karar verdiği için buradayım, burası benim için cennet gibi olduğundan değil,” dedim, kadehteki şampanyayı bitirip tekrar doldurması için barmene geri verdim.

“Bir dakika...” dedi, önce arkasına sonra bana bakarak. “Sen Nick Leister’ın üvey kardeşi misin?”

Yüce Tanrım, lütfen o pisliğin bir başka arkadaşı olmasın.

“Evet,” dedim, tekrar içki almak ve acılarımı bastırmak için sabırsızlanıyordum.

“Senin için üzüldüm,” diye itiraf etti, sonunda şarabı doldururken. Moralim biraz düzelmeye başlamıştı. Nick’ten nefret eden herkes otomatik olarak dünyadaki en sevdiğim insanlar listesinde yer alıyordu.

“Kendini beğenmiş bir pislik olarak tartışmasız şöhreti dışında hakkında ne biliyorsun?”

“Öğrenmek istediğini sanmıyorum,” diyerek ikinci kez istememe gerek kalmadan bardağı yeniden doldurdu.

Böyle giderse gece yarısına kalmadan sarhoş olurdum.

“Yarışlardan bahsediyorsan zaten biliyorum,” dedim, buradan çıkmayı ne kadar istediğimi fark etmiştim. Gerçekten tanımadığım ama bütün ruhumla nefret ettiğim insanlarla dolu bu yerde mi oturacaktım? Sırf annem istedi diye en sevdiğim şeyden uzak mı duracaktım? Annem hayatımızı altüst etmeye karar verdiği zaman bana sormuş muydu? Oradan ayrılmasaydım hâlâ bir erkek arkadaşım ve en iyi arkadaşım olacaktı... veya belki de gerçeğı öğrenmek için oradan ayrılmam gerekiyordu.

“Ben yarışlara gidiyorum, sen de beni götürüyorsun,” dedim, vücudumda kötü bir şey –riskli bir şey, özgürleştiren, bana herkesin beklediğı gibi iyi bir küçük kız olmayacağı mı gösteren bir şey– yaptığım zaman hissettiğim o ürpertiği hissediyordum.

O gece ne istersem onu yapacaktım ve eğer intikamımı da alırsam, o zaman çok daha iyi olacaktı.

NICK

Noah'nın çekip gidişini izlemiş ama hiçbir şey anlamamıştım. Sonra fotoğrafın altındaki mesaja baktım:

Şehri terk edince böyle oluyor. Gerçekten Dan'in seni sonsuza kadar bekleyeceğini mi sandın?

Dan de kimdi? Peki şu sürtük Kay kimdi ki böyle bir mesaj göndermişti?

Noah'nın telefonundaki fotoğrafları açmakta tereddüt etmedim. Esmer bir hatunla çekilmiş tonlarca fotoğrafı vardı, diğer fotoğraftakiyle aynı kız, diye düşündüm, arkadaşlarıyla çekilmiş birkaç fotoğrafı daha vardı. Ve eski okuluna benzeyen bir yerdeki fotoğraf vardı. Orada aradığımı buldum.

Şu Dan denen kişi Noah'nın yüzünü ellerinin arasına almış öpüyor, Noah da gülmeden duramıyordu. Sanırım birinin fotoğraflarını çektiğini biliyordu. Demek Dan onu aldatmıştı.

Ekranı kapatıp telefonunu cebime koydum. Nedenini bilmiyordum ama telefonu okyanusun dibine atmak istiyordum. Noah'nın başka bir adamla öpüşürken çekilmiş fotoğrafını görmek beni kötü etkilemişti. Birdenbire o gece yoluma çıkmaya kalkışan herkesin suratına yumruk atmak istedim.

Üzerinde adım yazılı küçük kartonun olduğu masaya gittim. Bir yanımda Noah'nın, diğer yanımda Anna'nın oturması gerekiyordu. Karşımda babamla karısı olacaktı. İsimlerini hatırlayamadığım iki çift daha vardı ama babam onlara William Leister'in oğlunun mümkün olan en çekici ve mükemmel versiyonunu göstermem gerektiğini söylemişti.

Daha oturalı iki saniye olmamıştı ki yanımda Anna belirdi. Oturur oturmaz parfümünün kokusunu aldım ve tüm bardaklara doldurulmuş kan kırmızısı şaraptan bir yudum almak için eğildim.

“Kız kardeşin nerede?” diye sordu küstahça.

“Adamın biri onu aldattığı için üzgün.”

Anna güldü. Doğrusu bu beni kızdırmıştı.

“Beklenebilir bir şey, o küçük bir kız,” dedi, sesindeki küçümsemeyi hissedebiliyordum.

Bir an onu gözlemleyerek tepkisini analiz ettim. Onu pek tanımadığı halde Noah'dan hoşlanmıyor gibiydi. Önceki gece Noah'nın suratıma yumruk atmasından hoşlanmadığı doğrudu.

“Bana başka bir şeylerden bahset. Onun evimde olması yeterli,” dedim bardağımı masaya geri koyarak.

Farkında olmadan gözlerim çoktan etrafta Noah'yı aramaya başlamıştı. Konukların çoğu çoktan oturmuştu ama o salonun diğer tarafındaki barda, barmenin yanma gelmesini bekliyordu.

Kim olduğunu görünce ayağa kalkıp kararlılıkla yürüdüm. Mario'nun yeni üvey kardeşimle yakınlaşmasına kesinlikle izin vermeyecektim. Ama oraya çok geç varmıştım, şu sözleri duydum:

“Beş dakika sonra kapıda görüşürüz...”

“Beş dakika sonra bir limuzinde oturup eve dönmeyi bekliyor olacaksın,” diye laflarını kestim.

“Sana da merhaba Nick,” dedi Noah.

“Aptal olma,” dedim. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Mario geçmişimin bir parçasıydı ve Noah’ı kesinlikle yakından tanıyamazdı. Bu çok riskliydi. Mario ne düşündüğümü gayet iyi biliyordu, bu yüzden Noah’ya yalakalık etmekte bir an bile tereddüt etmemişti.

“Her şey seni ilgilendirmiyor Nicholas,” dedi Noah, onu susturma arzusuna kapılmışım. “Telefonumu geri alabilir miyim?” diye sorarak elini uzattı. Gözlerinde daha önce gördüğüm gözyaşlarından eser yoktu. Hem de hiç. Buz gibi soğuktu. “Bugün, gelecek yıl olmasın lütfen.”

O gece zorluyordu. Mario güldü, pes etmiş gibi ellerini kaldırdı.

“Ben olsam ona bulaşmazdım,” dedi Noah’ı tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi.

“Noah, bırak oynamayı, Mario’yu tanımıyorsun bile,” dedim, onu ikna etmeye çalışırken cebimden telefonu çıkarıp sertçe eline verdim.

“Sanırım sen tanıyorsun, değil mi? Her neyse, bilgin olsun, sır olarak saklamak için çok uğraştığın yarışlara gidiyorum ben.”

Yanına yaklaştım.

“Ne içtin sen küçük kız? Benim gideceğim yerden olabildiğince uzak dursan iyi olur, duydun mu beni?”

Ama Noah yılmadı.

“Ya ben de gelirim, bu gece nereye gideceğimiz hakkın-da tek kelime etmem ya da burada kalıp babana her şeyi anlatabilirim. Karar senin.”

Lanet olsun!

Tavrını anlayamıyordum. Çoğu kız, eğer erkek arkadaşları aldatırsa yıkılır, bir köşeye kaçıp günlerce ağlardı. Peki onun tepkisi beni uyuz etmeye çalışmak mıydı yani?

Tüm bunlardan yorulmuştum, hayatımı onunla uğraşarak geçiremezdim. Arkamı dönüp masama geri gittim.

En büyük endişem, evden çıktığımda babamın ne yaptığını öğrenmesiydi. Her zaman özel hayatımla aile hayatımı ayrı tutmaya çalışmışım ama şimdi sadece söylediklerimi umursamamakla kalmayan, bir de işime karışmaya kalkışan zavallı, küçük bir dünkü çocuk vardı.

Yirmi dakika kadar sonra kalktım, babamla yeni karısının birkaç arkadaşıyla içki içip sohbet ettiği bara gittim. Babam geldiğimi görünce gülümsedi ve yanına gidince sırtıma vurdu. Bundan nefret ediyordum. Kendi alanıma ihtiyacım vardı ve babamın bunu ihlal etmesi durumu daha da kötüleştiriyordu.

“Şimdiden mi gidiyorsun?” diye sordu. Sesinde serzeniş yoktu. Güzel. Bu sorunsuz gidebileceğim anlamına geliyordu.

“Evet,” dedim içkimi bar masasına bırakarak. “Dava üzerinde çalışmaya devam etmek için yarın erken kalkmam lazım.”

Babam başını salladı.

“Noah çoktan eve gitti, bu yüzden endişelenme. Yorgun görünüyorsun, eve git.”

Memnun memnun başımı salladım, Anna’yla birlikte dışarı çıktım.

NOAH

Aklım bulanıktı. Benim için önemli olan tek şey intikamdı. Büyük bir intikam. Tekrar tekrar Dan'le Beth'in dudaklarının birbirine değmesini düşünüyordum. İğrençti. Sadece düşünmek bile kusma isteği uyandırıyordu. Her şeyi kırmızı görüyordum. Nefret, acı ve derin bir intikam arzusu beni kör etmişti.

Giysi odamda kıyafetlerimi çıkarıyordum ve duvarın diğer tarafında iki saat önce tanıştığım bir çocuk yatağında sabırla bitirmemi bekliyordu. Yarışlara ince topuklu ayakkabı bir yana, balo elbisesiyle de gidemezdim. Tamamen soyunup üzerime bir kot şort, mavi kolsuz bluz ve sıradan sandaletler giydim. Böyle bir yerde cici bir kız gibi görünmezsiniz, bu yüzden her zamanki alışkanlığım olmasa da bu kadar makyaj yaptığım için memnundum. Saçlarımdaki kahrolası tokaları çıkarıp –yüzlerce toka takmış olmalıydım– uzun saçlarımı serbest bıraktım, sonra geriye alıp at kuyruğu yaptım.

Aklımda kesinlikle tek bir düşünce vardı: oradaki en seksi ve en kötü adamla takılmak. Bu beni tatmin edecek, daha az kullanılmış, daha az aldatılmış ve daha az aptal hissetmemi sağlayacaktı; içten içe bunlardan hiçbirinin gerçeği silemeyeceğini bilsem bile: Yıkılmışım ve kendime hâkim olmak için çırpınıyordum.

Beth ona itiraf ettiğim her şeyi Dan'e anlatmış mıydı? İlk ve tek ilişkim için canımı dişime takmışken bana gül-müşler miydi? Bunu planlamışlar mıydı?

Derin bir nefes alarak acıyı bastırmaya çalıştım.

Dışarı çıktığımda, yeni tanıştığım barmen Mario bana hayranlıkla bakınca istediğim etkiyi elde ettiğimi anladım.

“İyi görünüyorsun,” dedi. Gülümseyince aynı şekilde karşılık verdim ama isteksiz isteksiz. Aptalca iltifatlar için havamda değildim.

“Teşekkürler,” dedim, yataktan çantamı alıp kapıya yürüdüm. “Gidelim mi?”

Mario ayağa kalkıp peşimden geldi, çok geçmeden arabasına biniyorduk.

* * *

Mario yarım saat sonra kuru tarlalarla, kırmızı ve turuncu toz toprakla çevrili tali bir yola saptı. Yola devam ederken artık otoyoldaki arabaların sesini duyamıyordum. Bunun yerine tekrarlayan müziğin sesi giderek yükseliyordu.

“Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?” diye sordu Mario, bir eli direksiyonda, diğeri koltuğumun arkasındaydı.

“Birkaç yarışa katıldım, evet,” dedim ters bir ifadeyle.

Şöyle bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndü. Derken uzakta bir sürü insan ve kötü park edilmiş arabalarla dolu ıssız bir alanın etrafında neon ışıkları gördüm.

Müzik sağır ediciydi. Oradakiler yirmi ila otuz yaşlarındaydı. Herkes içiyor, dans ediyor, hayatlarının son günümüş gibi parti yapıyordu. Mario çoğunun durduğu yere yakın bir yerde durdu, arabadan inerek benim de inmemi bekledi.

“Burası da ne?” diye sordum, kıkırdadı.

“Merak etme, bunlar seyirciler. Önemli kişiler şuradakilere,” dedi, bagajlarından yükselen kulak tırmalayıcı berbat bir müzik sesiyle, güçlendirilmiş süslü arabaların kaportalarında uzanmış kızlı erkekli büyük bir grubun bulunduğu sol tarafını işaret etti.

Her tarafta floresan kumaşlar gördüm, farların altında –ki bunlar dışarıdaki ana ışık kaynağıydı– pırıl pırıl parlıyorlardı. Pek çok kız vücutlarını, hatta yüzlerini floresan boyalarla boyamışlardı.

“Ayrıntılara dikkat ettiğini görüyorum,” dedi Mario. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra bedenimi işaret etti ve annemin her tarafıma sıktığı şeyin şimdi soluk tenimde binlerce küçük floresan nokta gibi parladığını gördüm. Saçmaydı.

“Açıkçası hiçbir fikrim yoktu,” dedim.

“Yine de böylesi en iyisi,” dedi şortumla bluzuma bakarak. “Buraya herkes öylece gelemes, alınma ama... buradaki çoğu kişiden biraz daha mütevazı giyinmişsin.”

Mütevazı! Oradaki kızlar mikro minileriyle bikini üstlelerini çıkarsalardı striptizci olabilirlerdi.

“Buradaki anlaşmayı biliyor musun bilmiyorum ama çeteler veya gruplar var. Kardeşin birinin lideri ve Ronnie’yi yenmesi çok önemli,” dedi Mario, yarışacak arabalara yaklaştığımızda.

Nick çete lideri miydi? Bu beklenmedik bir şeydi ama yine de şaşırmamıştım. Onun hakkında bildiğim kadarıyla böyle bir şeye bulaşmış olması mantıklıydı: Şiddet yanlısı, ürkütücü, zorlu biriydi ve ne zaman civarında büyüdüğü kişilerle takılsa bunu inanılmaz bir özgüvenle gizliyordu. Ama Nick zengin bir çocuktı! Onun dünyasında böyle şeyler yaşanmazdı. Babası ülkenin en önemli avukatlarından biri olan bir adamın şu anda baktığım gibi bir çeteyi yönetmesi de neyin nesiydi?

Mario bana tam bir ay kâbuslar yaşatabilecek birkaç adamın yanında durdu. Kollarında dövmeler vardı, bol giysiler giymişler, haç kolyeler, her türden gümüş ve altın zincirler takmışlardı. Yanlarındaki kızlar tahrik edici kıyafetler giymişlerdi ama bu park ettiğimiz yere yakın olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Mario tüm hayatları boyunca arkadaşlarmış gibi onlarla yumruk yumruğa çak yaptı, itişip kakışmaya, gülüşmeye başladılar. Böylesine sıcak bir dostluk görmek çok tuhaftı. Her hallerinden çok korkutucu oldukları belliydi. Erkeklerin hepsinin kollarında, bileklerinde ya da saçlarında floresan sarı bantlar vardı. Hepsinin aynı çetenin üyesi olduğunu fark ettim. Nick'in çetesi.

"Kim bu seksi hatun?" diye sordu birisi, hepsi gülerek bana baktı. İnsanlar gelmeye, bir ileri bir geri yürümeye devam ediyorlardı. Ama onlar kımıldamıyordu. Oldukları yerde duruyorlardı. Sözler hoşuma gitmemiştii ama tek tepkim kaşlarımı çatmak oldu. Mario yardımına yetişti.

"Buna inanmayacaksınız ama o Nick'in üvey kardeşi," dedi. Hayal kırıklığına uğramıştım: Kimsenin bilmesini istemiyordum. Bu gece fark edilmemek ya da en azından Nick'in süt-kuzusu-servet-avcısı üvey kardeşi olarak etiketlenmeden iyi vakit geçirmek istiyordum.

Mümkün olsa daha da gülerlerdi, kızlar bana yenilenmiş bir ilgiyle bakıyorlardı.

"Yeni arkadaşımıza içecek bir şeyler getirin!" dedi siyahı bir adam. Elinde kırmızı bir fincan vardı, kolunu seksi bir kızın beline dolamıştı. Kız arkasını döndü, bir bardağa bir şey koydu, diğerleri konuşmaya ve tiz müziği dinlemeye devam ederken bardağı bana verdi.

"Yani sen sevgili arkadaşımızın yeni hatunu musun?" diye sordu beni süzerek. Ben de aynısını yaptım. Madem bana saygı göstermeyecekti, ben neden ona saygı göstere-

cektim ki? Siyahi, uzun boylu ve çok inceydi. İnce örgüler yapılmış saçları beline kadar iniyordu. Beyaz gömlekle koyu mavi bir tişört giymişti.

“Üvey kardeşiyim,” diye düzelttim, bardağımı alıp şüpheyle ona baktım. “İçine bir şey koymadın, değil mi?” diye sordum. Bu insanlara güvenmiyordum. Bir gece zaten uyuşturulmuştum, bunun tekrarlanması hiç istemiyordum.

“Sen benim nasıl bir insan olduğumu sanıyorsun?” diye sordu, alınmıştı. “Bu bira, ama daha hafif bir şey istiyorsan yanlış yerdesin.” O kadar hızlı döndü ki örgüleri neredeyse bana çarpıyordu, kalçalarını seksi bir şekilde sallayarak uzaklaşırken oradaki birçok erkeğin durup bakmasına neden oldu.

“Sadece yarım saattir buradasın ve insanlar şimdiden senin üzerine bahse giriyor,” dedi Mario.

“Ne tür bahisler?” diye sordum, telaşlanmışım.

“Birani çöpe atıp eve koşmaya başlaman ne kadar sürecektir diye.” Yüzünde beklenti ifadesi vardı.

Yani böyle mi oluyordu?

Mario’ya ve bana şaka yapıyormuşum gibi bakan tüm adamlara öfkeyle bakıp o büyük bardağın içindekilerin hepsini içtim. İçerken giderek daha yüksek sesle bağırmaya başladılar, biraz sersemleyerek ve öksürme dürtüsüyle bitirdiğimde oradaki herkes ıslık çalıp alkışlıyordu.

Bardağı kaldırarak gülümsedim.

“Kim bana yeni içecek getirecek?” Bir an kendimi özgür ve mutlu hissettim.

Az önceki kız bu sefer dudaklarında bir tebessümle geri dönmüştü.

“Adım Jenna,” dedi bana bir bardak daha uzatarak. “Bu oğlanların kalbini gerçekten kazanmak istiyorsan, saçlarını açık bırak, şunu iç ve en yakışıklısıyla takıl. Bu sırayla.”

Kahkahayı bastım. Kız ciddi miydi? Ve ciddiye, umurumda mıydı? Oraya aklımda tek bir amaçla gelmiştim: İğrenç eski erkek arkadaşımın ve eski en iyi arkadaşımın bir şekilde intikam almak; peki saçlarımı açık bırakıp eğlenmek... bunun ne zararı olurdu ki?

“Sanırım seni dinleyeceğim,” dedim kıza, başımdaki bandı çıkarıp saçlarımı omuzlarıma bırakarak biradan çok daha sert içkiyi yudumladım.

Jenna keyifle dans etmeye başladı. Floresan sarı bantlar ve ilerideki farlar dışında neredeyse hiç ışık yoktu.

“Bu arada, adım Noah,” dedim, kendimi tanıtmadığımı fark etmiştim.

Kız gülümsedi. İyi birine benziyordu. Birdenbire bir kargaşa duydum. Arabaların kaportalarında oturanlar ayağa kalkıp yaklaşan birine doğru yürüdüler. Nick’in SUV’unu hemen tanımıştım.

“İşte gözleri olan her kızın rüyası ve kâbusu geliyor,” dedi Jenna.

Neyse ne, diye düşündüm. Nick çok seksiydi ama ağzını açar açmaz koşarak kaçmak ya da kafanızı duvara vurmak istiyordunuz.

Ona bakmamak için bir içki daha aldım, dakikaları sayarak yanıma gelip bana bir şeyler söylemesini bekledim. Böylesi iyiydi. Bunu bekliyordum, bu bana hüsrânımın bir kısmını giderme şansı verecekti.

Ama yapmadı. Aslında yarım saat boyunca beni kasten görmezden geldi. Bu beni ilk başta şaşırtmıştı ama sonradan memnun oldum, çünkü Jenna’yla eğleniyor, onun enerjik konuşmasının ve çalan hızlı müzik eşliğinde dans etmesinin tadını çıkarıyordum.

“Seni erkeğimle tanıştırmalıyım,” dedi, onu izlerken kalçalarını Beyoncé’den bile daha iyi salladığını düşünüyordum. Onu herkesin durduğu yere kadar takip ettim.

Diğer kızlar içki içiyor ya da konuşuyor, iki ya da üçü erkeklerle flört edip onları dansa ikna etmeye çalışıyorlardı.

Jenna'nın erkek arkadaşının oraya gittiğimde yanında gördüğüm adam olduğunu düşündüm. Tam o sırada Nick'le bir tartışmanın ortasındaydı.

Yanlarına yaklaşırken gerilerek herkesten biraz uzakta durdum.

"Lion!" diye bağırdı Jenna, omuzlarından çekip yanağına bir öpücük kondurdu. Hem Lion hem Nick bize doğru döndü. Nicholas beni gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu.

"Bu Noah," dedi Jenna, erkek arkadaşını iyi göreyim diye tamamen arkasına döndürerek. Lion, Nick'le aynı boydaydı, yeşil gözleriyle (mojito kokteylindeki nane yeşili gibi) ve mükemmel biçimli, kaslı vücuduyla çok çarpıcıydı.

Jenna şanslı bir kadındı!

"N'aber Noah?" dedi, dostça gülümsüyordu ama gözünü üvey kardeşimden ayırmamıştı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim gülümseyerek. Jenna'dan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım; erkek arkadaşının, Nick'in hakkımda ona kesinlikle anlattığı laflara inanmasını istemiyordum.

"Vay canına, ne kadar da kibar olabiliyorsun," dedi Nicholas istihzayla. Üçüncü... belki de dördüncü saldırı için hazırlandım.

Ama başka bir kavga havasında değildim, bu yüzden evrensel bir harekete başvurdum: Orta parmağımı kaldırdım ve yapacak daha iyi bir şey bulmak için oradan uzaklaştım.

O sırada koluma girdiğini, beni iki pahalı arabanın arasındaki karanlık bir köşeye doğru çektiğini hissettim. Jenna'yla erkek arkadaşı bir an bizi izlediler ama sonra Jenna onu sertçe öptü. Birlikte bu kadar güzel, böylesine mutlu görünen bir çift görmek acı vermişti. Daha dört saat önce

ben de dünyanın en iyi erkeğiyle birlikte olduğumu sanıyordum. Ve şimdi...

“Ne istiyorsun?” diye sordum tüm öfkemi dışa vurarak. Beni arabaya itmiş, onunla gri bir BMW kapısı arasında sıkışıp kalmıştım.

Kıyafetini değiştirmişti. Şimdi üzerinde Calvin Klein iç çamaşırını açıkta bırakan bir kot pantolonla kaslı kollarını ortaya çıkaran dar siyah bir tişört vardı.

Cevap vermedi, kısa bir süre bana baktıktan sonra telefonumu elimden aldı ve kalbimi kıran fotoğrafın bulunduğu ekranı yüzümden birkaç santim ötede tuttu.

“Kim bu?” diye sordu. Özel hayatımla ilgileniyormuş gibi mi davranıyordu? Telefonumu almak için uzandım ama tepkimi gözlemleyerek telefonu geri çekti.

“Sana ne ki?” diye tısladım olabildiğince aşağılamayla.

“Bana mı? Daha az umurumda olamazdı. Ama sanırım bu erkek arkadaşın ya da kendine biraz saygın varsa eski erkek arkadaşın olmalı. Ve tüm kadınlar temelde aynı olduğu için, bu geceki asıl amacının, beni rahatsız etmenin yanı sıra, bu pislikten intikam almak olduğunu düşünüyorum.”

Bunu nasıl bilebilirdi? Aklımdaki tek şeyin intikam olduğu bu kadar belli miydi? Nick devam etti:

“Öyleyse izin ver yardım edeyim. Seni öpeceğim, bir sürü fotoğrafını çekeceğiz ve karşılığında sen de eve geri döneceksin. Seni burada istemiyorum Noah.”

Şoke olmuşum, söylediklerini sindirmem için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ben orada oyalanırken, arkamdan olup bitenlere bakmıştı. Bu aptalla öpüşmek mi? Asla! Öte yandan, düşünecek olursam... gerçekten çok seksiydi, bununla pek ilgilenmiyor olabilirdim, ama aşağılık Dan'ın bunu nasıl karşılayacağını gayet iyi biliyordum. Burnu havadaydı, okuldaki en yakışıklı erkek olduğunu düşünüyordu ve hiçbir şey beni fiziksel olarak kendisinden üstün olduğu

belli olan bir adamla görmek kadar rahatsız edemezdi.

“Tamam,” dedim. Yüzündeki ifadeden, bunu kabul etmeyeceğimi düşündüğünü görebiliyordum. “O herifin kendini dünyadaki en büyük pislik gibi hissetmesini istiyorum ve eğer bunun için seni öpmem gerekiyorsa...” Omuz silktim. “O halde öyle olsun. Ama bu gece başka bir yere gitmek istemiyorum. Eğleniyorum, bu yüzden şöyle yapacağız. Sen aptal eski erkek arkadaşımın intikam almama yardım etmek için bana vücudunu teklif ediyorsun, ben de bir daha partilerine katılmayacağıma söz veriyorum.”

Nick gülümseyince ona şaşırarak baktım. Bu kadar komik olan da neydi?

“Doğruyu söylemek gerekirse gerçekten kafan gitmiş senin, bunu biliyorsun değil mi?” İnanamaz bir tavırla başını iki yana salladı.

“Şu anda çok ama çok kötü bir yerdeyim ve umursadığım tek şey o piçin benim şu anda çektiğim kadar acı çektiğini görmek.” Sesimdeki acıyı duyabiliyordum. O fotoğraf zihnimde durmadan yanıp sönüyor, bana işkence ediyordu. Nick’in üvey kardeşim ya da birinci sınıf bir embesil olması umrumda değildi. İntikam almak istiyordum, hepsi bu. O gece içtiğim içkilerin muhakememi etkilediğini biliyordum ama umurumda değildi.

“Ee, beni öpecek misin, öpmeyecek misin?” diye meydan okudum.

Nick güldü.

Bu beni sinirlendirmişti, bu yüzden onunla tanıştığım dan beri yapmak istediğim bir şeyi yaptım: Tek ayağımı kaldırıp incik kemiğine tekme attım. Acıdan ziyade şaşkınlıktan bağırdı.

“Kes gülmeyi salak! Burada bin tane adam var. Sen yapmayacaksan başkası yapar.” Söyler söylemez çekip gitmeye ve ona ciddi olduğumu göstermeye hazırlandım.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Nick kaba bir tavırla. “Buradan gitmeni istiyorum, bu yüzden gel buraya.” Beni arabanın kaputuna çekti, neyse ki partide başka kimsenin bizi göremediği bir yerdeydik. Kaportaya çıktım, Nicholas bacaklarıma, belime, göğsüme, gözlerime baktı.

“Bunu yaptığina göre gerçekten çok kızmış olmalısın,” diyerek iPhone’u çıkarıp kamerayı açtı.

“Beni artık görmemek için her şeyi göze almış olmalısın,” diye karşı saldırıya geçtim, hiç gergin değilmişim gibi davranıyordum. Ona güçlükle katlanıyordum; aslında ondan nefret ediyordum ve aynı nedenle onu kendi çıkarım için kullandığımı bilmek beni mutlu ediyordu.

Hiç karşılık vermedi. Sadece elleriyle dizlerimi açıp arasına girdi. Bir eliyle telefonu tutarken diğer eliyle bacaklarımın çıplak tenini okşuyordu. Düşündüğüm ya da düşünmek istediğim şeylere rağmen bedenim bu temasa kayıtsız kalmamıştı.

“Elini çabuk tut, bitir şunu,” dedim, Nick sinirlenmiş görünüyordu ama ensemden tutup dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

İçimde uyanan hoşlanmayı bastıramadım. Dudakları yumuşaktı, hafifçe çıkmış sakallarıyla çenesi tenimi dağlıyordu. Beni öfkeyle öptü, tanıştığımızdan beri yaptığımız tüm tartışmaların bedelini ödetiyormuş gibiydi. O sırada kameranın tıklamasını duymadığımı fark ettim.

Onu elimden geldiğince sertçe ittim ama sadece birkaç santimetre hareket ettirmeyi başardım.

“Neden fotoğrafı hemen çekmiyorsun?” Bu şimdiye dek bana en yakın olduğu andı, o uzun kirpikli parlak gözleri şimdiye kadar hiç bu kadar iyi görmemiştim. Ona bakmak hiç zor değildi. Tanrım! Ondan ne kadar nefret etsem de adi herif bacaklarımın titremesine neden oluyordu.

“Aptalca laflar etmeden ağzını açsan da bu işi bitirsek nasıl olur?” dedi.

Telefonu baş hizamıza kadar kaldırdı. Onu izlerken dudaklarım istemsizce nemlenmişti. Beni kendine çekti. Beni öptü; tıklamayı duydum. Dilini ağzıma soktu, oynatmaya başlayınca birden kendimi hafiflemiş, ağırlıksız hissettim. Dudaklarımız uyum içinde hareket ediyordu ama bu sadece fotoğraf yüzünden değildi.

O andaki duygularımı hissetmek hoşuma gitmişti. O anda tüm vücudum tutkuyla yanıyor, ruhumun derinliklerinde intikamımı aldığımı biliyordum. Bu öpüşmeden zevk alıyordum. Ve eski erkek arkadaşımın bunu öğrenmesini sabırsızlıkla bekliyordum!

Elleri tekrar bacaklarımdaydı. Bu şehvetti; saf, katıksız şehvet. Ve nefret. Birbirimizden nefret ediyor, birbirimize katlanamıyorduk, bu da birbirimizi bu şekilde kullanmamızı uygun kılıyordu.

Uzanıp ellerimi siyah saçlarının arasından geçirdim. İhtiyatlı olmanın canı cehenneme!

Elleri uyluklarımın alt kısımlarındaydı, sıkıyor, beni ürpertiyor, vücudumun adını vermek istemediğim kısımlarını alevler içinde bırakıyordu. Alt dudağımı dişleyince çığlık atmak istedim.

“Durma,” dedim eli belime gidince. Devam etmesini, o anda hissettiğim her şeyi unutturmasını, tüm acılarımı, tüm dertlerimi yok etmesini istiyordum. Onu bunun için kullanmak istiyordum, onu birçok erkeğin kızları kullandığı gibi kullanmak istiyordum, istiyordum ki...

Nick geri çekildi.

Gözlerimi açtım. Ne yapıyordu?

“Fotoğrafın halloldu,” diyerek telefonu elime bıraktı.

Soluk soluğa kalmıştım, durduğu için kızgındım; bir kez olsun doğru bir şey yapmışken berbat ettiği için kızıyordum; kızgındım çünkü iflah olmaz biriydi, onun, babasının ve lanet olası hayatının hayatıma yaptıklarından nefret ediyordum.

“Bu kadar mı?” diye sordum. Yanaklarım yanıyordu. Vücudum tekrar dokunması için yanıp tutuşuyordu.

“Bu gece yoluma çıkmamaya çalış,” diye uyardı beni.

Ne olmuştu? Az önce ne yapmıştık?

Garip, tarif edilemez bir duygu hissederek uzaklaşmasını izledim.

NICK

O an patlayacağımı sandım. Sinir uçlarımın her biri yakıcı, sarsıcı bir yoğunlukla uyanmıştı. Arkadaşlarımın yanma giderken öfkem daha da arttı.

Ne demeye onu öpmüştüm ki? Onun oyununa neden girmiştim? Ne zamandan beri dizginleri kendi elime almadan bir kızın beni bu kadar heyecanlandırmasına izin veriyordum? Bütün bu soruların cevabı dört harften oluşuyordu: NOAH.

Onu bu akşam gördüğümünden beri aklımdan çıkaramıyordum. Üvey kardeşim olduğu için yasakların cazibesinden miydi, yoksa bir şekilde onu kontrol edebileceğimi, ağzından çıkacak o boşboğazlığı engelleyebileceğimi düşünmem, tanıdığım ve kontrol etmeyi başardığım diğer kadınlar gibi davranmasını sağlayabilmek istemem miydi bilmiyordum.

Ancak Noah hepsinden tamamen farklıydı. Ayaklarıma kapanmıyor, bana bakınca dizlerinin bağı çözülüyor, ona meydan okuduğumda geri adım atmıyordu, hayır; karşılık veriyordu ve tepkileri benimkinden daha şiddetli oluyordu. Bu çok sinir bozucuydu... Ve aynı zamanda heyecan veriyordu. Zihnen kendime onun dayanılmaz, mızmız, küçük bir sürtük olduğunu, onu görmezden gelmem gerektiğini

söyleyip duruyordum ama... bedenim bana ihanet ediyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Onu öpmüştüm, bunu eski sevgilisinden intikam alması umurumda olduğu ya da partiden gitmesini istediğim için teklif etmemiştim; bu sadece saf bir arzuydu. Onun tadına bakmak, onu hissetmek istemiştım. O gece onu görür görmez bacaklarının arasına girip ona sahip olmak istemiştım. Nahoştı, çok nahoş ve sinir bozucuydu, özellikle de ona katlanamadığım için. Neden bu kadar çekiciydi ki?

Şortunun büyük kısmını açıkta bıraktığı uzun bacakları beni heyecanlandırıyordu. Her erkeğin uzanıp dokunmak, onu öpmek isteyebileceği kadar pervasızdı. Saçları beni çılgına çeviriyordu, özellikle de alkolden kızarmış yüzünü çerçevelediği zaman. Ama dudakları daha da heyecan veriyordu. Kadife gibi yumuşak ve yaralayıcı bir şey söylemek istediğinde çelik gibi keskindi. Ağzını açıp da dili hiç utanmadan, hiç tereddüt etmeden benimkine dokununca beni deli etmişti. Daha önce öptüğüm hiçbir kıza benzemiyordu. Benim ritmimi takip etmiş, kontrolü bana bırakmıştı, saf cinsel arzuyla dudağını ısırılmışım, onu tüketmek ama aynı zamanda kimin lider olduğunu ona bildirmek istiyordum.

“Bu kadar mı?” diye sormuştu bana, yanakları kızarmış, gözüleri arzıyla parlıyordu. İyi ama benden ne yapmamı istiyordu ki? Eğer o olmasaydı, onu doğrudan arabamın arka koltuğuna götürürdüm. Eğer ona katlanmak o kadar zor olmasaydı, hayatının en güzel gecesini yaşatırdım. Eğer öyle olmasaydı... eğer tüm dünyamı altüst etmeseydi...

“Dostum, nerelerdeydin? İlk yarış başlamak üzere!” diye bağırdı Lion, siyah Ferrari’mi düşmanımın güçlendirilmiş Audi’sinin yanına park ettiği yerden.

Bana gereken de tam olarak buydu. Gecenin bir yarısı kum pistte saatte 170 mil hız yaparak biriken tüm gergin-

liği boşaltmak ve Ronnie'nin çetesindeki eziklerden birini toz içinde bırakmak. Stresimi atmaya, adrenalin hissetmeye ihtiyacım vardı: Adrenalin arzudan daha iyiydi, o gece asıl istediğim tek şeye sahip olamayacağımı bilmekten daha iyiydi.

“Kyle’a buna benim girdiğimi söyle,” dedim arabaya doğru yürürken. Arkadaşlarım beni bekliyor, bayrak inmeden önce eğleniyor, içki içiyor, dans ediyorlardı, moralleri yüksekti, çünkü gecenin para ödölünü alacağımızı düşünüyorlardı. Anlaşma böyleydi. Söz konusu on beş bin dolar ve finalde kaybedenin arabasıydı. Ronnie’ye karşı yarışı çok uzun süredir erteliyordum. Kaybetmekten korktuğum için değildi; hiç değildi. Sorun onun eşkıyanın teki ve kötü bir sporcu olmasıydı. Her yıl ortaya konan para büyüyor, iki çete arasında gerginlik daha da artıyordu. İşler kontrolden çıkarsa ne olacağını açıklı. Kuralları herkes biliyordu.

O gece yarışan dört çete vardı ve her biri en iyi sürücülerini getirmişti. Toplamda sekiz farklı araba yarışlıyordu. Hangi çetenin hangisine karşı yarışacağını öğrenmek için kura çekerek iki ayrı grup oluşturmuştuk. Biri kalana kadar grup başına üç yarış olacak ve kazanan, diğer gruptaki kazananla yarışacaktı. Bu, finali saymazsak toplamda altı yarış demekti.

Ve ben o finalde yer alacaktım.

Beş yıl önce yarışmaya başladığımdan beri takımım hep kazanlıyordu. Ronnie bana saygı duyuyordu ama eline fırsat geçerse beni mahvedeceğini biliyordum. İyi bir aileden geliyordum, bunu para için yapmıyordum ve bu onu etkiliyordu. Onun paraya ihtiyacı vardı; uyuşturucu almak ve çetesindeki adamları hizada tutmak için. Etrafa para saçmak önemliydi, ama onun için önemli görünen tek şeyle oynamak başka bir şeydi. Arabasını kaybederse belaya hazır olmam gerekirdi.

Ferrari'min tavanında elimi gezdirdim. Bu arabayı çok seviyordum; mükemmeldi, şimdiye dek aldığım en hızlı, en iyi araçtı. Sadece güvendiğim kişilerin kullanmasına izin veriyordum. Benim arabam. Benim kurallarım. Anlaşma böyleydi. Bunu kullanmak bir ayrıcalıktı. Çetemdeki herkes bunu biliyordu.

“Kyle çok kızacak kardeşim,” dedi Lion tuhaf bir ifadeyle. Çekilişin ardından arkadaşlarımızı nasıl paylaştıracığımıza karar vermiştik. Dört çete her iki grupta da eşit şekilde temsil ediliyordu. Kyle'ın, karşı karşıya geleceğim Greg'in tarafında olduğunu biliyordum ama maalesef; bu yarışa ben de katılacaktım.

Lion'a baktım. Bu gece burada olduğu için seviniyordum. En iyi arkadaşlarımdan biriydi. Onunla hayatımın en kötü dönemlerinden birinde tanışmıştım ve o zamandan beri ayrılmaz olmuştuk. Onu sevgilisi Jenna'yla ben tanıştırmıştım. Petrol yöneticisinin kızıydı, benimle aynı mahallede büyümüştü ve birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk. Henüz lisedeydi. Diğer milyoner kızlarına benzemiyordu; özeldi ve ona çok değer veriyordum. Lion ilk gördüğü andan itibaren ona tutulmuştu.

“Boş ver Kyle'ı,” dedim. Lion muhtemelen bunun sınırı aştığını düşünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Saçmalık havamda olmadığım zamanları anlıyordu. Ve tam o sırada kesinlikle havamda değildim.

“İkinci viraj birinciden daha dar, bu yüzden erken fren yap, yoksa yoldan çıkarsın,” dedi arabaya binip vitesine taktığım sırada. Beş metre kadar ileride insanlar yarışın başlaması için sabırsızlanarak heyecanla bağırmaya başlamışlardı. İki kız, floresan bayrakları tutmuş, hareket etmemiz için sallamaya hazır duruyordu.

“Anladım,” dedim. Kendimi tutamayıp ekledim, “Noah'ya göz kulak ol.” Onun hâlâ aklımda olduğunu fark

edince direksiyonu sımsıkı kavradım. Elimde değildi, birisinin onunla ilgilendiğini bilmek istiyordum. Böyle bir parti onun gibi bir kız için tehlikeliydi ve Lion bunu herkesten iyi biliyordu.

“Merak etme, Jenna icabına bakıyor.” Bu içimi rahatlatmıştı. O sırada Lion’ın baktığı tarafa baktım. Orada, çetemin bir üyesiymiş gibi başına floresan bir bandana bağlanmış Noah duruyordu, Jenna’yla kol kola girmiş, ısıll ısıll gülümsüyordu. Coşkuluydu. Sarhoş ve coşkulu.

Lanet olsun.

“Bitiş çizgisinde görüşürüz,” dedim, yarışırken her zaman yaptığımız gibi.

Bayraklar indirildi, motor kükredi ve yüzüme çarpan rüzgâr bana o bal rengi gözleri ve o kepaze bedeni unutturdu.

* * *

Şimdiye kadar bütün yarışları kazanmıştık. Başka yerlerde, diğer kum pistlerde tüm rakipler elenmişti. Sadece Ronnie kalmıştı. Sürpriz değildi. Adamım Kyle iyiydi ama Ronnie en iyilerden biriydi.

Final zorlu geçecekti ve sonuç konusunda gergindim.

Daha yirmi dakikam vardı, arabama yaslanmış birayla sigara içiyordum. Noah Jenna’yla birlikteydi. Anladığım kadarıyla gününü gün ediyor, içiyor, dans ederek eğleniyorlardı. Anlıyordum: Muhtemelen erkek arkadaşının anılarını içkiyle silip atabileceğini düşünüyordu. Her hareketini dikkatle izliyordum.

“Bu gece tuhaf davranıyorsun,” dedi arkamdan tanıdık bir ses. Ensemde sıcak nefesini hissedip döndüğümde Anna’yı gördüm. Tıpkı benim gibi o da kıyafetini değiştirmişti. Kocaman göğüslerini ve ince bacaklarını ortaya çıkaran

dar bir elbise giymişti. Bana arzuyla bakıyordu. Birbirimize hep öyle bakardık.

“Pek iyi bir gece değil,” dedim, benden tatlı sözler beklememesi gerektiğini anlasın diye uğraşıyordum.

“Çok daha güzelleştirebilirim,” dedi, yanaşıp göğüs dekoltesini bana göstererek. “Tek yapman gereken benimle gelmek,” diye ekledi baştan çıkarıcı bir ifadeyle.

Son yarışa on beş dakikam kalmıştı. Ve gerçek şu ki arabamın arka koltuğunda Anna’yla biraz rahatlayabilirdim.

“Çabuk ol,” dedim onu arabama sürükleyerek.

On beş dakika sonra herkesin durmuş finali beklediği yere geri döndük. Anna’yla seks kafamı toparlamama yardımcı olmuştu. İstedğim kişiyi elde edebilirdim, on yedi yaşında bir çocuğa takılıp kalmama gerek yoktu.

Ve o sırada onu gördüm.

Herkes başlangıç çizgisinden bitiş çizgisine hareket etmişti. Normalde Lion’la Jenna hep geride kalırdı. Ama onlardan bir iz yoktu.

Siyah Ferrari’m bensiz yola çıkmadan önce tek bir şey gördüm: Dikiz aynasında üvey kardeşimin kızılımsı sarı saçlarını.

NOAH

Nick'le olanlardan sonra bu gece ondan uzak durmaya karar vermiştim. Ne de olsa istediği buydu. Aramızda yaşananlar tuhaf ama güzeldi. Sonra ağzını açmıştı ve kiminle karşı karşıya olduğumu hatırlamıştım.

Ama istediğimi elde etmiştim. Benim için en önemli iki kişinin bana ihanet etmesinden sonra hiçbir şeyin beni daha iyi hissettiremeyeceğini içten içe anlasam bile, Dan'den intikamımı almıştım.

Nick'in çektiği fotoğraf beni sarsmıştı. Dan'le öpüşürken hiç fotoğrafımız yoktu. Aslında Dan beni hiç böyle öpmemişti. Fotoğrafa baktığımda tüylerim diken diken olmuştu. Bizi profilden gösteriyordu, dudakları yarı aralık benimkiler bastırılmıştı, gözlerimiz kapalı, ânın tadını çıkarıyorduk. Yanaklarım kıpkırmızıydı, Nick'in yüzü sert, soğuk ve karşı konulmazdı. Gerçekten çok çekiciydi. Dan yerinde duramayacaktı, biliyordum. Normalde bencil tutumunu başkalarına saklayıp beni bunun kurbanı yapmasa da çok egoistti. Ona aldattığı fotoğrafı gönderdim, böylece gördüğümü bilecekti.

Daha sonra Nick'le fotoğrafımızı göndermeden önce altına bir metin yazdım.

Senden daha büyük bir adam bulmak sadece için dört saate ihtiyacım oldu. Gözümü açtığın için teşekkürler. Bu arada, fotoğrafında hava emen bir balığa benziyorsun. Öpüşmeyi öğren, dangalak!

Beth'le öpüştükleri fotoğrafa baktım.

Yüzü hâlâ aklımı çeliyordu ama bu mesajla ilişkimizin bittiğini biliyordum. Onu bir daha hiç göremeyecektim ve ilk kez aramızda bir sınır olduğu için mutluydum. Beth'e gelince, ona Dan'le öpüşürken çekilmiş fotoğrafıyla birlikte iki kelimelik bir mesaj gönderdim:

İşimiz bitti.

İçimde tuttuğum tüm havayı boşalttım. Hepsi bu kadardı. Böylece dokuz aylık romantizm ve yedi yıllık dostluk sona ermişti. Gözlerimin yaşardığını hissettim ama tek bir damla bile gözyaşı dökmedim. Cehenneme kadar yolları vardı. Bunu hak etmiyorlardı.

Telefonumu arka cebime koyup Nick'i bulmaya çalıştım. Onu son gördüğümde siyah Ferrari'sine yaslanmış bira içiyordu. Dönüp doğruca Jenna'nın yanına yürüdüm.

Dans ediyor, gülüyor, eğleniyorduk. Yeni arkadaşım çılgındı. Arada bir erkek arkadaşıyla öpüşüp koklaşmak için kaçıyor, ben de olanları hatırlayıp üzülüyordum. Yarışları izleyerek oyalanmaya çalışıyordum; bu sporu seviyordum, benim için yarışlara gitmenin gündelik bir şey olduğu zamanlardan en sevdiğim anıları hatırlatıyordu. Tüm farklı sürücülerin tekniklerine dikkat etmiştim. Nick'in arkadaşı oldukça iyiydi ama Nick daha iyiydi. İlk yarışı beni etkilemişti.

Gece devam ederken kendimi farklı stratejileri analiz ederken buldum, kendime neyin eksik olduğunu, tarafımızın avantajını nasıl artıracığımı sordum. Sorun ikinci virajdı. Virajı çok yavaş alınca geride kalıyordunuz; çok hızlı alınırsa kontrolü kaybetme riski vardı.

Piste çıkmak için can atıyordum. Daha iyisini yapabirim gibi geliyordu. Yüzümde rüzgârı, vücudumda hızın her zaman beraberinde getirdiği adrenalini hissetmek, nereye

gideceğini söyleyenin ben olduğumu bilmek, arabanın üzerindeki kontrolü hissetmek istiyordum.

Kafamda bu düşünceler dönüp dururken son yarışın başlamak üzere olduğunu fark ettim. Şu Ronnie denen adam Nicholas'a karşı yarışıyordu. Şansım olsa ona gözlerim kapalı duman attırırım diye düşündüm.

Herkes arabasına binip bitiş çizgisine doğru yola çıkmıştı. Jenna, Lion ve ben geride kalmak zorunda kalmıştık ama Jenna'nın arabasını almak için bir saniyeliğine oradan ayrıldılar. Nicholas da o siyah saçlı şırfıntıyla SUV'una doğru giderek ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden orada birinin direksiyona geçmesini bekleyen roket gemisiyle yalnızdım.

Ronnie'nin tuner'ına doğru yürüdüğünü ve bana baktığını gördüm. Korkunç bir adamdı. Bir gladyatör gibi kaslıydı, kollarında ve sırtında yüzlerce dövme vardı.

"Selam güzelim," dedi kollarını kaportaya dayayarak. "Kimsin sen?"

Korkmuştum ama cevap vermenin akıllıca olacağını düşündüm.

"Noah," dedim.

"Seni izliyordum," diye itiraf etti. "Bu oyunu bilen bir hatunla etrafta dolanan bir hatun arasındaki farkı ayırt etmeyi bilirim. Ve sen bu oyunu biliyorsun," dedi kaportaya vurarak.

"Bir iki kez yarışmış olabilirim," dedim, diğer herkesin nerede olduğunu merak ediyordum. Bu adamın bana bakışından hoşlanmamıştım; tüylerimi ürpertiordu.

"Hayal edebiliyorum," dedi. "O halde neden benimle yarışmıyorsun?"

Gerçekten düşündüğüm şeyi mi teklif ediyordu?

"Nicholas'la yarışman gerekiyor," dedim şüpheyle.

"Evet ama Nicholas burada değil, öyle değil mi?"

Damarlarımda adrenalini dolaştığını hissediyordum. Yeniden yarışmak... İstedğim buydu. Buna ihtiyacım vardı. Ve doğruydı... Nicholas bana hayır demek için orada değildi.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim dudaklarımı ısırarak ama Ferrari’nin anahtarlarının kontakta olduğunu görmüştüm.

Ronnie dilini şaklatarak yavaşça yaklaştı.

Pek öyle sayılmaz, diye düşündüm. Ama bunu kendime sakladım.

“Nick bu gece zaten direksiyona geçti. Ve bir kadının denemesine izin vermenin zamanı geldi, değil mi?”

Benim gibi kızları kimsenin ciddiye almamasının sebebi Nick gibi adamlardı.

“Yoksa korkuyor musun?” diye ekledi Ronnie. Beni zayıf noktamdan vurmayı biliyordu.

Bu beni çileden çıkarmıştı, ağzımı açmadan yüzümde cevabımı görebildiğinden emindim.

“Başardın,” dedim gülümseyerek. Bana sırtarak karşılık verdi.

“Aferin, kıymetlim. Başlangıç çizgisinde görüşürüz.”

Ne düşündüğünü biliyordum. Beni ucuz halı gibi dövebileceğini. *Pekâlâ Ronnie, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama bir Nascar şampiyonunun kızıyla yarıştığını söylemeyi unuttum.*

* * *

Araba harikaydı. Deri koltuklar, kusursuz gövde, o motorun uğultusu... Ne büyük bir zevk, ne çok anı. Vitesle takıp yavaşça başlangıç çizgisine doğru ilerledim. İçinde kim olduğunu kimse bilmiyordu. Rakibimden başka hiç kimse.

Küçük bir çocuk gibi gülümsedim. Sonuçlarını düşünmek istemiyordum, Nick’in muhtemelen beni nasıl öldüreceğini düşünmek istemiyordum; sadece eğlenmek istiyordum.

Hadi Ronnie, seni sert çocuk.

Bayraklar sinyal verince gaza bastım, yola koyulmam bir saniye bile sürmemişti. Etkileyiciydi, özgürleştiriciydi, rahatlatıcıydı, korkutucuydu... Hiçbir şey bundan iyi olamazdı. Yıllardır böyle bir şey yapmamıştım. Kendim için en son ne zaman bir şey yaptığımı, annemle, kocasıyla, eski erkek arkadaşım ile ya da eski en iyi arkadaşım ile ilgisi olmadan sevdiğim bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. Özgürdüm, kuş gibi özgür ve saf bir coşku içindeydim.

Ronnie yanımda tam gaz gidiyordu. Gaza daha sert bastım, ilk virajı geçip onu geride bırakırken deli gibi bağırdım.

“İşte bu!” diye bağırdım.

Ama ikinci viraj hızla yaklaşıyordu ve en zoru da buydu. Bu yüzden kendime milyon dolarlık soruyu sordum: Yavaşlayıp tehlikeden kaçınmak mı yoksa sınırı zorlayıp pistten çıkma riskini almak mı?

Söylemeye gerek yok, ikincisini seçtim.

Virajı güvenli bir şekilde dönmek için kritik anda yavaşlayabileceğim mutlak minimumu hesaplayarak hızlandım.

Yakından görünce ilk düşündüğümünden daha dar olduğunu fark ettim. Kahretsin! Dönmeye başlayacaktım. Frene basarak var gücümle direksiyonu çevirdim, araca çarpan kumların, sürtünen lastiklerin tiz seslerini duydum.

Çenemi sıktım ve kendimi öldürmeden kurtulunca bağırdım. Motor kükreyerek daha hızlı gitmemi söylüyordu, ben kim oluyordum ki hayır diyecektim?

“Evet!” diye bağırdım Ronnie’yi arkamda, neredeyse tamponumda görünce. Aynadaki yansımasında yüzü öfke doluydu. Kaybettiğini biliyordu.

“Al bakalım!” diye bağırdım mutluluk içinde. “Siz tüm maço denyolar, hepiniz alın bakalım!”

Zor kısmı atlatmıştım. Gerisi çocuk oyuncağıydı. Bitiş çizgisine doğru hızlandım. Bir iki mil sonra onu yenmiş olacaktım. Kalbim çarpıyordu, heyecanlıydım. O sırada Ronnie bana arkadan vurdu. Öne doğru sarsıldım ve emniyet kemeri göğsüme battı.

“Seni pislik...!” diyerek direksiyonu daha sıkı kavradım. Ronnie manyağın tekiydi; sürekli yavaşlayıp hızlanıyor, bana tekrar çarpmaya çalışıyordu. Üçüncü bir denemeden kaçınmak için yana doğru geçtim ama beni takip etti ve bu sefer sağ tarafa çarparak beni sıkıştırdı. Aşağılık herif arabamı mahvediyordu!

Hızla sağa çekerek onu kendi silahıyla vurdum, neredeyse dikiz aynasını kıracaktım, onun dikkatinin dağıldığını ve her zamankinden daha öfkeli olduğunu görünce gaza bastım, hedefime ulaşmaya hazırdım.

Sadece birkaç metre daha, üç, iki... sonra bitti. Bitiş çizgisini geçmiştim.

Bağırtilar sağır ediciydi; insanlar ellerini ve fosforlu bandanalarını havada sallıyorlardı. Kazanma duygusu, o eşkıyaya toz yutturduğumu bilmek müthişti.

Seyirci kitlesinin yanında fren yaptım, dikiz aynasına baktım ve Ronnie’nin öfkeyle arabadan indiğini gördüm. Arabamın kapısını tekmeledi. Sadece güldüm.

Sonra penceremde birisi belirdi, kapıyı açtı ve beni dışarı çekip çıkararak neredeyse havaya kaldırdı.

“Aklını mı kaçırdın sen?” dedi Nicholas. Öfkeden kudurmuş gibiydi.

“Tanrım, Nicholas!”

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Önceki gece partide kavga ettiğimizde ve şeker dağıtırmış gibi dayak dağıttığında bile. Saçları dağınıktı, çekip yolmuş gibiydi, bakışları bana ölüp gömülmemi, beni bir daha hiç görmek zorunda kalmamayı istediğini söylüyordu.

O kadar korkmuştum ki aklıma gelen ilk şeyi pat diye söyleyiverdim: “Kazandım ama...”

Yüzü neredeyse yüzüme değiyordu, “Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı senin?” diye sordu. Dehşete kapılmıştım ama beni korkutmasına izin vermeyecektim, o yüzden beni bırakmak zorunda kalana kadar eğilip büküldüm.

“Sakın bana bağırmaya kalkma.”

Zengin herif. Arabasına zarar vermiş değildim; arabaya çok iyi bakmıştım. Aldığı ne hasar varsa o salak Ronnie’nin hatasıydı. Üstelik yarışı ben kazanmıştım!

O sırada Jenna’yla Lion kaosu geride bırakarak yanımıza geldiler. Her taraftan çığlıklar ve ısıklar geldiğini duyunca kulak kesildim.

“Hilekâr! Hilekâr!”

Bu, ahalinin benim tarafımda olduğu anlamına geliyordu. Ronnie’nin hile yaptığını görmüşlerdi; kuralları çiğnemiş, bana arkadan çarpmıştı; bu kesinlikle kuraldışıydı, özellikle de sert darbelere göre yapılmamış böyle bir arabada.

“Bırak kızı, Nicholas,” dedi Lion, ama yüzü Nick’inkinden daha dostça değildi.

Jenna’nın ifadesi de tatsızdı, bu beni hem şaşırtmış hem de üzmüştü.

“İşte Ronnie geliyor,” dedi Jenna, Nicholas beni öyle ani bıraktı ki sırtımı arabaya çarptım.

Neler oluyordu böyle? Neden herkes bu kadar kızgındı? Nicholas yumruklarını sıkarak arkasına döndü.

“Kuralları çiğnedin Leister ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyorsun,” dedi Ronnie, açık bir öfke ama piercingler ve dövmelele dolu yüzünde bir sırıtmayla.

“Zırvalık,” dedi Nicholas. Lion yanındaydı, çetesindeki diğer adamlar ona destek vermek için yaklaştılar. Ronnie’nin ekibi de aynısını yaptı. Bir dakika kadar zaman geçmişti ama hâlâ neler olduğunu anlamamıştım. “Bir

başkasının arabama binip pistte kullanması benim hatam değil, bunu benim üstüme yıkamazsın.”

Şimdi neler olduğunu anlamaya başlamıştım.

“Kız senin çetenin bir üyesi Leister, bu da ondan sorumlu olduğun anlamına geliyor.”

“Hayır değil...” dedi Nicholas, ama sonra dönüp bana baktı. Gözlerinde şaşkınlık ve yine öfke, daha doğrusu eskisinden üç kat daha şiddetli yeni bir öfke gördüm.

“Bandana takmış, bu onun çetede olduğu anlamına geliyor,” diye kükredi Ronnie.

Şimdi anlamıştım. Bandana beni üye yapıyordu. Ama madem üyeydim, o halde Nicholas’ın yerine yarışmamın ne sakıncası vardı?

“Kuralları çiğnedin, Leister. Final seninle benim aramdaydı. Bu yüzden kazanan ben oluyorum.” Arkasındakilerin hepsi uğuldayarak tasdik ederken bakışlarıyla aksini söylememiz için bize meydan okuyor gibiydi.

“Bu saçmalık,” dedi Nicholas öne çıkarak. Lion da yumrukları belinde, aynısını yaptı.

Nicholas konuşurken Ronnie o salak gülümsemesiyle başını iki yana sallamaya başlamıştı.

“On beş bini ve şu bebeği teslim edebilirsin,” dedi Nick’in siyah Ferrari’sine bakarak.

Bu da neydi...?

Bir adım öne çıktım; karşımda kimin durduğu umurumda değildi. Nick’in gerginleştğini hissedebiliyordum ama bana itiraz edemedi konuşmaya başladım:

“Bana seninle yarışmamı söyleyen sendin,” diye bağırdım. “Ve seni yendim. On yedi yaşında bir kız seni yendi...” Ronnie’nin yüzü öfkeli bir ifadeye büründü. Beni öldüreceğini düşündüm. Ama bu beni, söyleyeceklerimi söylemekten alıkoyamazdı. “Senin cılız küçük erkeksi ego nu yaraladım ama şimdi herkese para ve araba üzerinde

hakkın olduğunu düşündürmeye çalışıyorsun.” Devam edecektim ama Nicholas önüme çıktı.

“Çenenı kapa ve arabama bin,” dedi dişlerini sıkarak. “Şimdi!”

“Siktir et şunu!” diye bağırdım ondan öteye, Ronnie’ye bakarak. O salağın durumu kendi çıkarları doğrultusunda değiştirmesine ve arabayı almasına kesinlikle izin vermedim. Yarışı ben kazanmıştım; öne bile geçememişti. “Yarışmayı öğrenmen gerek, salak!”

Nick’in çetesi bağırarak tasdik etti. Bu kendimi daha iyi hissettirmişti.

Nick boynundaki damarlar patlamaya hazır Ronnie’ye dönerken biri beni geri çekti. Ronnie’nin yüzünü görünce birbirlerini öldüresiye dövebileceklerini düşündüm.

“Kapa çenenı Noah, hemen,” dedi Jenna kulağıma. “Bu şekilde durumu hayal edemeyeceğın kadar kötüleştireceksin.”

Cevap vermedim. Nick’le Ronnie gözlerini dikmiş birbirlerine bakıyorlardı. Kavga kaçınılmaz görünüyordu. Ama sonra Nick anahtarları benden alıp teslim etti.

Hayır!

“Sana parayı yarın gönderirim,” dedi sakinmiş gibi davranarak.

Etrafımızda sessizlik hâkimdi. Ronnie gülümsedi, anahtarları aldı ve parmağında çevirmeye başladı. Nicholas nefes almakta zorlanıyordu, için için kaynadığını, patlamaya hazır olduğunu söyleyebilirdim.

“Hey, bu sürtüğü evde tutmaya çalış,” dedi Ronnie. İşte o zaman Nicholas kendini kaybetti.

O kadar hızlı olmuştu ki kimse geldiğini fark etmemişti. Yumruğunu Ronnie’nin çenesine öyle kuvvetle vurdu ki onu arabasının kaputunun üzerine serdi.

Her tarafımda yumruklar uçuşmaya başlamıştı. İki çete kavga ediyordu ve ben bu cehennemin ortasındaydım. Bi-

risi bana arkadan vurunca yüzüstü yere düştüm, dizlerim ve ellerim sıyrıldı.

“Noah!” diye bağırdı Jenna, diz çöküp kalkmama yardım etti.

Hayatları buna bağlıymış gibi dövüşüyorlardı. Paniğe kapılmıştım. Elliden fazla kaslı, korkutucu adam yumruk yumruğaydı.

Birisi kolumdan tutup Jenna’yla beni aynı anda uzaklaştırdı. Lion’dı. Yüzü taş gibi ve kararlı görünüyordu. Dudakları kanıyordu. Bizi oradan çıkarmaya çalışırken yere tükürdü.

“İçeri girin ve kapılarınızı kilitleyin,” dedi Nick’in SUV’unu işaret ederek.

Lion sürücü koltuğuna atlayıp arabayı çalıştırdı, Nick’in artık sersemleyen Ronnie’yi dövdüğü yerde durdu.

“Nick!” diye, bir grup adam dövüşürken duyurmak için olabildiğince yüksek sesle bağırdı.

Nick, Ronnie’nin karnına bir kez daha yumruk atıp bize doğru koştu. Dudağı patlamış, yanağı morarmıştı. Daha yolcu kapısını anca kapatmıştı ki Lion direksiyonu çevirip gazladı.

O sırada arkama döndüm.

Yüreğim dondu. Ronnie bir tabancayı kaldırıp arabanın arkasına doğrultmuştu.

“Eğilin!” diye bağırdım arka cam milyonlarca parçaya ayrılırken, hızla uzaklaşırken aklımı kaybedeceğimi sandım.

“Kahretsin!” diye bağırdı Nicholas’la Lion. Jenna’yla ben de bağıríyorduk.

“Aşağılık...” dedi Nicholas, Lion otoyola çıkarken. Gecenin bu saatinde yolda tek bir araba bile yoktu ve Lion hız sınırını dert etmediğı için seviniyordum. Geri döndüğümde aynı şeyi yapan birkaç araba daha gördüm ama Ronnie’yi görmediğim sürece rahat nefes alabiliyordum.

“İyi misiniz?” diye sordu Nicholas, önce bana, sonra Jenna’ya bakarak.

“Jenna, konuş benimle,” dedi Lion, endişeden ağırlaşmış bir ifadeyle dikiz aynasına bakıyordu.

“Lanet olası aşağılık herif!” diye histerik bir şekilde bağırdı Jenna. Tepeden tırnağa titriyordum.

“Gördüğüm kadarıyla her zamanki kadar iyisin,” dedi Lion sinirine rağmen gülerek.

“Bir benzin istasyonu bul,” dedi Nick.

Put kesilmiştim, yüksek sesle nefes almaktan bile korkuyordum. Hayatımda hiç kimse bana silah doğrultmamıştı. Ronnie ateş etmeden önce gözlerimin içine bakmıştı. Yüzünün o görüntüsü uzun süre aklımdan çıkmayacaktı.

Her şeyi kavrayamamıştım. İşler nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?

Çöküşün eşiğindeydim. Önce Dan’le Beth vardı, ardından yıllar sonra ilk kez içimden geçen adrenalin, uyandırdığı iyi ve kötü anılar, Nick arabasını o pislige vermek zorunda kaldığında hissettiğim güçsüzlük ve suçluluk duygusu, düşmekten dolayı kanayan dizlerimin ve ellerimin acısı... Telaş azalınca olup bitenleri kavramaya başladım.

On dakika sonra, tedirgin eden bir sessizlik içinde bütün gece açık olan bir benzin istasyonuna geldik.

Lion motoru kapattı, arabadan inip Jenna’nın kapısını açarak ona uzun uzun, tutkuyla sarıldı. Nick aynı anda inip içeri girdi. Ben yerimden kıpırdamadım. Ona bakmıyordum. Bakmak istemiyordum.

Kendimi suçlu hissediyordum; olup biten her şey benim hatamdı ve o kavga bin kat daha kötü olabilirdi. Ronnie’nin silahla ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama en azından bu yarışların küçükken gördüklerime hiç benzemediğini anlamıştım, buradaki insanlar da oradaki insanlara hiç benzemiyordu. Bu tehlikeliydi, çok fazla para söz

konusuydu ve sürücülerin hepsi sabıkalı kişilerdi. Bir çete üyesini gülünç duruma düşürmüş ve yeni edindiğim üvey kardeşimi kavgaya zorlamıştım.

Durum başlangıçta kötüydü ama şimdi hayal edebileceğimden daha kötü olmuştu.

Nicholas benzin istasyonundan dolu bir torbayla çıktı, Jenna'yla Lion'a yara bandı, alkol ve bir kutu ağrı kesici verdi. Kavgaya karışanlardan biri Jenna'nın alnını yarmıştı. Lion yarayı temizleyip onu rahatlattı.

Nicholas arabanın diğer tarafına dolaştı. Bana bakma zahmetine bile girmeden alkolle bandaj çıkardı. Kafasına bir şişe su boşalttı, saçlarını silkeledi ve kapımı açtı. Arabadan inmeye çalıştım. Yaralarımın çaresine kendim bakabilirdim. Ama bana bırakmadı.

“Ellerini ver bana,” dedi ifadesiz bir sesle. Dudağı patlamıştı, yanağındaki morluk berbattı. Ve bunların hepsi benim hatamdı. Karnımda bir düğüm hissettim.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım, o kadar usulca söylemişim ki duyup duymadığını bile bilmiyordum.

Ellerimden birini alıp kan ve toprakla dolu yarayı özenle temizledi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bana bağırmasını ya da ne kadar aptal ve berbat olduğumu söylemesini tercih ederdim ama bunun yerine sadece yaralarımınla ilgileniyordu. Arkamızda Jenna'yla Lion alçak sesle, tatlı tatlı konuşuyorlardı. Şimdi Jenna, Lion'la ilgileniyordu. Nicholas bana sadece bir kez baktıktan sonra sürücü koltuğuna geçti. Dakikalar sonra tekrar yola çıkmıştık. Kimse tek kelime etmiyordu, hatta Jenna ve Lion bile.

O zaman fena çuvalladığımı fark ettim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

NICK

Dört gün geçmişti ama hâlâ eve gitmemiştim. Yarışlarda olanlardan sonra adımımı atmak bile istemiyordum. Noah'yla tekrar yüz yüze geldiğimde nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Bir yanım onu boğmak ve küçük aptal oyununun bana maliyetinin bedelini ona ödetmek istiyordu. Arabama, iki yüz bin dolardan fazlaya mal olan siyah Ferrari'me ve Ronnie'nin çetesiyle ateşkesimin kesin olarak sona ermesine mal olmuştu. O şerefsiz bizi sırtımızdan vurmaya çalışmıştı. Silah sesini ve arka koltukta Noah'nın çığlıklarını duyduğumda göğsümde hissettiğim duyguyu hâlâ hatırlıyordum. Arkama bakmak istememişim. Ne bulacağımdan korkmuştum; daha önce hiç böyle bir korku yaşamamıştım. Ve tüm bunlar, aptal bir kız kendisine söylenenlere bir kez bile kulak vermediği için olmuştu.

Onun yarışını gördüğümde kendimi tamamen güçsüz hissetmişim. Bu şekilde araba kullanmayı nereden öğrendiğini hiç bilmiyordum, Ronnie'ye kesinlikle nal toplatmıştı. İkinci virajı alma şekline hayran kalmalıydım –ben bile virajı o hızla almaya cesaret edemezdim– ama bu bana onun hayatta kalma güdüsünün ne kadar az olduğunu gösteriyordu.

Ayrıca onunla öpüşmemi ya da bunu tekrar yapmayı ne kadar istediğimi aklımdan çıkaramıyordum. O dolgun,

leziz dudakları, o vücudu unutamıyordum. Beni çılgına çeviriyordu.

Lanet olsun..

Eve gidemiyordum; nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bir yanımla, sapkın yanımla, düşünmek için aklıma ihtiyaç duymayan yanımla sarı saçlı, bal rengi gözlü o kızı yakalayıp ona her şeyi yapmak, ona en değerli varlığımı kaybetmenin bedelini ödetmek istiyordum; diğer yanımla onu yanımda olmaktan, hatta ben odadayken fazla sesli nefes almaktan bile korkar hale getirmek istiyordum. İlk seçenek daha çekiciydi ve bunu kabul etmek kendimden nefret etmeme neden oluyordu.

Dört gündür aralıksız parti yapıyor, sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalıyor ve her seferinde farklı bir kızla uyanıyordum. Olanlardan sonra Ronnie'yle işimiz sonsuza dek bitmişti ve bir dahaki sefere birbirimizi gördüğümüzde, ki bu aynı çevrelerde yaşadığımız için fazla sürmeyecekti, nasıl davranacağından endişeleniyordum.

İnanılmazdı. O kız her şeyi bir çırpıda mahvetmişti ve daha da kötüsü onu her sabah görmek zorundaydım.

Arabamın arka camım tamir ettirdikten sonra eve gittim. Moralim kötüydü ve daha da kötüleşmek üzereydi. Yerime park ettim, güneş gözlüklerimi taktım –akşamdan kalma halim beni öldürüyordu– ve günün geri kalanında odamda kaybolacağımı düşünerek kapıya yürüdüm. Ama maalesef: İçeri girer girmez mutfaktan duyduğum bağırıtı içimden küfretmeme ve katlanmak için sabır duası etmeme neden oldu.

Yavaşça mutfağa yürüdüm, üvey annem, kızı ve Jenna mutfak adasında kahvaltı ediyorlardı. Noah; benim kişisel sarışın cehennemim. İçeri girdiğimi görünce şaşırmış gibiydi. Teni bronzlaşmıştı, saçları son gördüğümünden daha sarı ve daha renkliydi. Üstünde mayo vardı ama koltuk altlarından sarmalandığı havlu büyük kısmını örtüyordu. Mısır

gevreği kâsesini tezgâhta sudan geçiriyordu. Jenna da aynı şeyi yapıyordu ama havlusuzdu ve yüzünde arkadaşlarıyla ailesine ayırdığı o içten gülümsemesi vardı.

Yani artık arkadaş mı olmuşlardı?

“Nick, sonunda geldin. Baban dün bütün gün seni aradı,” dedi Raffaella nazikçe ama yüzünden bütün gece ayakta olduğu anlaşılıyordu. Üzerine ne bulursa geçirmekten memnun görünen Noah’nın aksine, görünüşüne çok dikkat ediyordu, platin saçlarını geriye toplamış, özenle ütülenmiş beyaz keten bir takım giymişti.

Bayan William Leister olarak yeni rolünü ciddiye alıyordu.

“İşim vardı,” dedim lafını keserek, buzdolabına gidip bir bira aldım.

“N’oldu Nick, bize merhaba demeyecek misin?” dedi Jenna sandalyesinde dönüp bana bakarak.

Ona nahoş bir bakış attım. Jenna havamda olmadığını gayet iyi biliyordu. Neden Noah gibi yapıp çenesini kapatarak mısır gevreğini yemiyordu ki?

Homurdanarak birayı dudaklarıma götürdüm, Noah’nın benim varlığımdan hiç etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştığını fark etmiştim.

“Nicholas, baban arıyordu çünkü bu gece New York’a gidiyoruz,” dedi Raffaella dikkatimi çekerek. “Konferansı var ve benim de gitmemi istiyor. Burada Noah’yla kalabilirsen çok sevinirim. Onun bu kadar büyük bir evde tek başına kalmasını istemiyorum ve...”

“Anne, sana böyle iyi olduğumu söylemiştim,” dedi üvey kardeşim kaşlarını çatarak. “Burada tek başıma kalabilirim. Her neyse, Jenna burada kalıp bana eşlik eder, değil mi Jenna?”

Jenna başını salladı, omuz silkti, önce bana, sonra Noah’ya baktı. Demek beni görmezden gelmeye çalışıyor ve gitmemi istiyordu. İlginçti.

“Evde kalacağım,” dedim, neye bulaştığımı gerçekten bilmiyordum.

Yanıt olarak takındığı yüz ifadesinden, Noah’nın o an orası dışında herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğini söyleyebilirdim.

“Teşekkür ederim Nick, bu beni gerçekten daha iyi hissettirdi,” dedi Raffaella, kalkıp kahvesinden son bir yudum aldı. “Gidip bavullarımı toplayayım. Gitmeden önce hepinizle görüşürüz.” Sonra çıkıp gitti.

“Bu konuda endişelenmene gerek yok, başımın çaresine nasıl bakacağımı biliyorum,” dedi Noah.

Gidip yanına oturdum.

“Bundan fazlasıyla kuşkuluyum ama kalma nedenim bu değil,” dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak. “Sanırım seni özledim Çilli. Bugün bana iki yüz bin dolar daha kaybettirecek misin?”

Noah birkaç derin nefes alıp bir cevap gevelemeye başlayınca işkencesine bir son vermeye karar verdim.

“Sakin ol. Ciddi değildim, zaten en çılgın rüyalarında bile bana borcunu ödeyemezdin.” Konuştukça öfkemin ve ona duyduğum arzunun birlikte büyüdüğünü fark ettim. İstmeden havuzdan ıslanmış dekoltesine ve beni çılgına çeviren dövmesine baktım.

“Bana bunu unutacağını mı söylüyorsun?” diye sordu inanamaz bir ifadeyle.

“Bana borcunu ödemenin başka bir yolunu bulacağım diyelim.” Tam o sırada onunla yine flört ettiğimi fark ettim. Lanet olsun.

“Bak, başa dönmeye ne dersin. Seni görmezden geleceğim, sen de beni görmezden gelebilirsin, böylece herkes mutlu olur.”

Jenna’ya göz attım, dolgun dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti, yüzünde fesat bir ifade vardı.

Arkamı dönüp bahçeye çıktım.

NOAH

Yarışlarda olup bitenleri az çok unutmayı başardığım, onu düşünmekten kaçınmaya çalıştığım –onu düşündüğümde içimde garip, nahoş bir duygu hissediyordum– dört günün ardından onu görünce balyoz inmişten farksız hissetmiştim. Ona ödülü kaybettirdiğimi ve o gece bizi öldürebileceklerini biliyordum ama hepsi benim hatam değildi. Dan beni aldatmamış olsaydı asla gitmezdim; ayrıca o eşkıya Ronnie beni kandırmış, yarışmama izin verildiğini düşündürmüş, ama benim kazandığımı görünce on beş bin doları ve Nick’in arabasını almak için aptalca kurallardan yararlanmıştı.

O küçük zengin çocuğun beni affedip yaptıklarımı unutmamasının günler, aylar, yıllar alacağını düşünmüştüm ama bana söyleyeceğini hayal ettiğim onca şeye rağmen temiz bir sayfa açmış görünüyordu.

Ama bana başka bir şekilde ödetmek; bu şaka olmalıydı, öyle değil mi?

Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum, ayrıca Nicholas Leister’ın bunu telafi etmek için benden ne isteyeceğini çözmeye çalışarak çok fazla zaman harcamak da istemiyordum. Tanrım; iki yüz bin dolar. Ömür boyu bu kadar parayı görmeyeceğime emindim. Ancak onun kadar zengin

biri böyle bir şeyi savurabilirdi, o arabanın onun için sadece bir oyuncak, satın alabileceği birçok oyuncaktan biri olduğunu bilsem bile, beni affetmeye hazır olduğu için rahatlamıştım ve minnettardım.

Son birkaç günümü o evdeki hayata alışmaya çalışarak, pişmanlıkla ve her türden karışık duyguyla geçirmiştım. En kötü yanı ve üzüntümün asıl kaynağı, erkek arkadaşımın beni aldatmaya karar verdiğini bilmektı. Ve şimdi beni arıyor, onu affetmemi, hatta onunla tekrar birlikte olmamı sağlamak için bana binlerce mesaj gönderiyordu.

Telefonum her çaldığında kalbim duruyor, yeniden atmaya başladığında çekiç darbesi gibi acı veriyordu. Güneşlenerek geçirdiğim onca zaman beni şehrim, evime bağlayan şeyleri ve bunların nasıl sonsuza dek yok olduğunu hatırlatmıştı. Bana en çok acı veren şey buydu. En iyi arkadaşım bir erkek için, benim erkeğim için arkadaşlığımızı bir kenara atmaya karar vermiş, üstelik erkek arkadaşım kendisini affetmemi isteme küstahlığını göstermişti. Deli miydi ne?

Bir daha ikisiyle de konuşmam mümkün değildi, kesinlikle bir adamın ayaklarına kapanacak kadar aptal değildim. Erkekler bana yeterince sorun çıkarmıştı, şimdi de yarım akıllı kimsenin yaklaşmak istemeyeceğı, paralel bir hayatı olan çekici, tehlikeli bir adamla yaşıyordum.

“Nick’in en kötü kâbusu olmalısın,” dedi Jenna. Göğüslerinin arasından bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktı. Annemin yakınlarda olup olmadığını görmek için etrafıma bakmadan edemedim.

O feci geceden edindiğim tek iyi şey Jenna’ydı. Neşesi, mizah anlayışı son birkaç günü kolaylaştırmıştı. Bana Nicholas’ı çocukluğundan beri tanıdığını söylemişti. Aslında onu en iyi tanıyan kişiydi.

Ona göre, yeni üvey ağabeyim iflah olmaz bir adamdı; parti yapmaktan, içki içmekten, eğlenmekten, seks yap-

maktan ve insanların gecenin gerçek kralı olduğunu fark etmesi için Ronnie'yi gereği kadar dövmekten başka bir şey düşünmeyen bir uçkuru gevşekti.

Bunlardan hiçbiri beni şaşırtmıyordu ama Jenna pek bir şey anlatmasa da şaşırtan bir şey vardı. Nicholas on sekiz yaşındayken bir süre babasının evini terk etmiş, Lion'ın şehrin sorunlu bir bölgesindeki evinde yaşamaya başlamış ve her türden belaya bulaşmıştı. Suçla dolu hayat yaşayan tüm o kabadayılarla orada tanışmıştı. Lion o dönemden bağlı kaldığı arkadaşlarından biriydi.

Şoke olmuşum. Annemin bunlardan haberi olmasa gerekti. Bilseydi bana söylerdi. Artık Nick gibi zengin bir aileden gelen bir adamın, onunla takıldığım iki gecede gördüğüm türden karanlık işlere nasıl bulaştığını anlıyordum.

“Neden öyle diyorsun?” diye sordum Jenna'ya, dalgın dalgın mısır gevreği kâseme baktım.

“Kendine hiç baktın mı?” diye sorunca biraz gücendim. “Sen tabak bile kırmayan tipik bir iyi kızsın ama birdenbire arabaya atlayıp bir yarış kazanıyorsun ve hepimizin başını büyük bir belaya sokuyorsun. Kesinlikle öngörülebilir diyebileceğim biri değilsin, Noah... Bahse girerim şu anda Nick, arabasını kaybetmesinin hüsrânını atlatmak için bu tezgâhın üstünde sana her türlü cezayı vermeyi düşünüyor. Problemleri genellikle bu şekilde çözer. Bunu öylece unutacak biri değildir.” Son sözleri söylerken tırnak işareti yaptı ve şaşkın ifademe bakarak güldü.

“Hadi ama!” dedi. “Sakın aklından bile geçmediğini söyleme bana... Onu altı bezli olduğundan beri tanımıyor olsaydım, bu kentteki diğer kızlar gibi ben de onun kulu kölesi olurum.”

Arabanın kaputundaki öpüşmemizi zihnimde yeniden canlandırmaya başladım. Bu ilk hatırlayışım değildi, vücudum her seferinde titreyerek, ellerinin beni tekrar okşa-

masını dileyerek tepki veriyordu... ama bu sadece gözlerim olduğu anlamına geliyordu!

“Söylediklerime inan; onun hiçbir yerde bana *bunu yapmasına* izin vermeyeceğim. Ömür boyu yetecek kadar güzel yüz tanıdım. Böyle erkekler ilk fırsatta seni kazıklar. Erkek arkadaşım Dan’e bak.”

“Eski erkek arkadaşın Dan,” diye beni düzelterek sigarasından bir nefes aldı. “Haklısın, onun gibi erkekler tehlikelidir ama bu, eski erkeğini unutmak için sana sunabileceklerinden zevk almaman gerektiği anlamına gelmez. Kim demiş bir kadın sırf zevk için bir erkekle yatamaz diye? Bekârsın, güzelsin, yaz mevsimindeyiz... Keyfini çıkar ve fazla düşünme.”

Yüksek sesle güldüm. Jenna çılgındı! Ben öyle bir kız değildim.

“Leister’lar konusunu bir kenara bıraksak da bu gece burada kalacağına söz versen nasıl olur?” dedim. Bu devasa evde Nicholas’la üç gün yalnız kalmak zorunda kalırsam pazartesi gelmeden ölürdüm.

Jenna düşünüyordu.

“Nick’in çocukları davet edeceği neredeyse kesin, bu da Lion’ın burada olacağı anlamına geliyor, eğer buna alkol ve müziği de eklersen...” Parmaklarıyla yanağında tempo tutuyordu. “Öyleyse varım!” Gülümsüyordu.

Bu moralimi düzeltmişti. Jenna yanımdayken günler daha hızlı geçirdi, o an tam da buna ihtiyacım vardı: Beni nereye götürdüklerini düşünmek zorunda kalmadan günlerin uçup gitmesi...

* * *

Tıpkı Jenna’nın dediği gibi, birkaç saat sonra evde tam anlamıyla bir çılgınlık yaşanıyordu. Kapı zili çalmaya başla-

dığında saat daha akşamın dokuzu bile olmamıştı. Az sonra bira fıçılarıyla bir grup erkek ve kız içeri girdi. Nicholas gürültüyü duyunca merdivenlerin tepesinden başını uzatıp herkesi içeri davet etti ve müziği açmalarını söyledi.

İçecekler su gibi akıyor, göremediğim hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyordu. Spor şortum, geriye çekilmiş saçlarımla kendimi yersiz hissediyordum. Jenna üstünü değiştirmek için eve gitmiş ama hâlâ dönmemişti, ben de kendime çeki düzen vermek için odama gittim, giyilebilecek hem rahat hem de güzel bir şey var mı diye dolabıma baktım.

Üzerime ikinci bir ten gibi oturan siyah bir şort ve bronzlaşmaya başlayan tenimde harika görünen turuncu bir bluz buldum. Halimden memnuniyet duyarak saçlarımı açık bıraktım, düz ayakkabılar giydim –kendi evimde topuklu ayakkabı giymenin canı cehenneme– ve müzik sesleri arasında yine kapının çaldığını duyunca oradan ayrıldım.

Ben daha oraya varmadan arkadaşım erkek arkadaşı Lion’la içeri girmişti bile. İkisi görülmeye değerdi. Jenna yüksek topuklu ayakkabılarını eksik etmemişti ama kot pantolonlu, bol siyah tişörtlü erkek arkadaşından biraz daha kısaydı.

Jenna gülümseyerek hızla yanıma geldi.

“Kızım güzel olmuşsun,” dedi. “Şimdiden birini mi gözüne kestirdin? Bu vücudun ziyan olmasına izin vermek ayıp olur!” diye bağırınca hem kızardım hem kıkırdadım.

“Hadi içki alalım, dilim damağım kurudu,” dedi Lion. Şimdiden yanına gelip yumruk tokuşturan birkaç kişiyle selamlaşmıştı.

Jenna mutfakta doğruca bira fıçısına gitti, bana köpüklü bir bardak uzatınca memnuniyetle aldım. Güzeldi, canlandırıyor, rahatlatıyordu, eski sevgilimi unutturacak bir şey bulduğum için memnundum.

İçtikçe içimdeki kötü duygular, Dan'ın çok sarışın, çok yakışıklı imajı, yalnız kaldığımızda beni nasıl okşadığı veya kışın beni burnumdan öpmesi, ren geyiğine benzediğimi söyleyerek gülmesi aklımdan silinip gidiyordu. Bunları düşünmeye devam etmek aptalcaydı ama bu hayatımın dokuz ayıydı. Belki o kadar uzun değildi ama çok yoğundu. Onu sevmiştim. O benim ilk gerçek erkek arkadaşımdı ve beni benim için çok önemli biriyle aldatması... Beni aldatmış olması...

Şimdi kızmıştım. Bir bira daha almak için geri döndüm. Tam o sırada telefonumda bir e-posta belirdi. Dan olacağını düşünmüştüm ama baktığımda bana Dan'le Beth'in öpüşme fotoğrafını gönderen kişi olduğunu gördüm. Her kimse belli ki bana işkence etmek istiyordu, çünkü konu başlığında şöyle yazıyordu:

SENİN İÇİN DAHA FAZLA ALDATMA KANITI.

Dosyaya tıklarken kalbim çarpıyordu ama bir şey göremeden telefonum kapandı. Kahretsin. Şarjı bitmişti. Tahmin etmeliydim; Dan bütün gün aramış, görmezden gelmeye çalıştığım mesajlar atmıştı. Sinirlerim yıpranmıştı, mazoşist bir içgüdüye kapılmıştım –çünkü öyle olmasaydı, neden erkek arkadaşımın beni aldattığı daha fazla resim görmek isteyecektim ki– o sırada, oturma odasındaki masada Nick'in iPhone'unu gördüm. Etrafta bir sürü insan vardı, bu yüzden telefonu alıp Will'in ofisine yakın bir köşeye yürüdüğümü kimse fark etmedi. Ellerim o kadar titriyordu ki tuşlara zar zor basabiliyordum, e-posta adresimi beş kez falan yeniden yazmak zorunda kalmıştım. Nihayet açıp şifremi doğru girince dosyayı açtım ve daha önce gördüğüm fotoğrafın yanı sıra, Dan'le Beth'in aynı partide öpüşüp oynadıkları bir sürü fotoğraf belirdi. Beni ilk kez orada aldattığını sanıyordum... ama hayır. Daha fazlası vardı, hatta kollarını uzattığı, dudakları şişmiş, göz-

leri pırıl pırıl selfie'ler bile vardı. Onlara bakarken o kadar sinirlenmişim ki öfke ve acıdan az kalsın telefonu yere düşürecekdim.

O sırada arkamdan biri yaklaştı.

“Telefonumla ne halt ediyorsun?”

Yerimden sıçradım, daha ekranı kapatamadan Nicholas elimden alıp kaşlarını çatarak resimlere bakmaya başladı.

“Ver şunu!” dedim, talihsizliklerimin içinde boğulmaya başladığımı hissederek.

Hınzır bir ifadeyle gülümsedi.

“Benim telefonum olduğunu unuttun mu?” dedi Nick, ekrana dalmıştı.

Çekip gitmek için arkamı döndüm. Kendimi kaybetmeye yakın olduğumu biliyordum; her ağlamak istediğimde hissettiğim ellerimin titremesinden ve gözlerimdeki acıdan anlayabiliyordum.

Bir el kolumdan tuttu.

Arkama dönünce Nick'in gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm.

“Şu pislige neden bakıyorsun? Mazoşist misin nesin?” diye sordu tiksintiyle, kolumu tutarak telefonunu arka cebine soktu. Galiba bu soruyu soran tek kişi ben değildim.

“Belki de. Ama her iki durumda da şu anda görmek isteyeceğim son kişi sensin,” dedim, kötü ruh halimin acısını çıkarabileceğim mükemmel kişi olduğunu düşünerek.

Kafamda neler olup bittiğini gerçekten anlamak istiyormuş gibi bana garip bir bakış attı.

“Bu da ne demek oluyor Çilli?”

Bana taktığı o lanet lakap karşısında gözlerimi devirdim.

“Bir düşüneyim...” dedim istihzayla. “Buraya geldiğimden beri tek yaptığın bana kötü şeyler söylemek, tehdit etmek, beni ıssız bir yerde mahsur bırakmak, abazan gibi davranmak ve... ah, unuttum! Birisinin bana uyuşturucu

vermesine izin vermek!” Bunları parmaklarımla sayarak söylüyordum.

“Yani şimdi pislik erkek arkadaşının seni aldatması benim hatam oldu,” dedi, beni bırakarak tüm bunları komik buluyormuş gibi bana baktı.

“Genel olarak hayata kızgınlım o yüzden beni rahat bırak, tamam mı?” dedim, yanından geçip odama gitmeye hazırlanarak. Önüme çıkıp tek koluyla beni belimden kavradı.

Daha ne olduğunu anlamayadan beni iterek Will’in ofisine soktu, kapıyı kapattı ve gözlerimin içine baktı. Masayla sandalyelerin arkasındaki pencerelerden gelen ay ışığı dışında oda karanlıktı.

Öne çıkıp beni kapıya sıkıştırırken ciğerlerimdeki tüm havayı bıraktım. Ona yakından baktığımda ne kadar sarhoş olduğunu gördüm.

“Bırak o pisliği düşünmeyi,” dedi, saçlarımı geriye itip omzumdan öptü.

Beklenmedik olduğu kadar yoğun da. Yarışlardaki öpüşmeyi hatırlatmıştı. Basit bir intikam olarak başlamış, zevk veren, heyecanlı bir öpüşmeye dönüşmüştü. Ve şimdi yine aynı şey oluyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum dudakları yavaş yavaş boynuma tırmanmaya başlayınca; kulağıma ulaşana kadar küçük sıcak öpücüklerden oluşan bir iz bıraktı. Tenimi dişlediğini hissedince gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

“Sana hayatın ne kadar güzel olabileceğini gösteriyorum,” dedi, solukları hızlanarak elini bluzumun altına soktu, önce hafifçe sırtımı okşamaya başladı, sonra beni sert vücuduna bastırdı.

Ne yaptığını biliyor olamazdı. Kimi öptüğünü unutmuş muydu? En sevdiği oyuncağını kaybettirmiştim ve baş düşmanı arkasından ateş etmişti, şimdi birbirimizden daha da fazla nefret ediyorduk. Benim hatamdı. Ama madem tüm

bunlar doğruydu, neden bu ateşli, beklenmedik okşamalardan zevk almaktan kendimi alamıyordum?

“Sana karşı kendimi tutuyordum. Kahretsin, aklıma takılıp kaldın, seni düşünmekten kendimi alamıyorum,” dedi, beni kolaylıkla kaldırıncı bacaklarımı sırtına dolamak zorunda kaldım.

Sözlerini özümseyecek zamanım bile olmamıştı çünkü birdenbire dudakları dudaklarımdaydı; ateşli, hükmeden, daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde öpüyordu.

Onu bu şekilde hissetmek çok tuhaftı, özellikle de daha birkaç saat önceki davranışlarından sonra ama düşünceleirim, duygularım, sorunlarım, geçmişte beni etkileyen her şey artık arka planda kalmıştı, çünkü –Tanrım!– bu çocuk ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Dili tutkuyla dilime değiyor, solukları sarhoş ediyordu. Farkında olmadan aynı şekilde karşılık vermeye başlamıştım. Ellerimi boynuna dolayıp oksijenimmiş gibi kendime çektim. Bu bir çelişkiydi, çünkü beni öpme şekli nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Nefes alabilmek için saçlarından çekerek başını uzaklaştırdım. Ağzını benimkinden ayırmadığı için daha sert çekmem gerekince acıyla homurdandı.

Soluk soluğa kalmıştık, tepeden tırnağa vücudumdan akan yakıcı zevk dalgalarını kontrol etmeye çalışırken mavi gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bacaklarım ona dolanmıştı, bedenlerimiz arasında boşluk kalmasına dayanamıyormuş gibi beni sımsıkı kendine çekti.

“Vahşinin tekisin,” dedim nefes nefese, kendimi tutamamıştım. Umurumda olduğundan değildi: Sadece beş dakikadır oradaydık ve beni çoktan avucunun içine almıştı.

“Sen de dayanılmazsın.”

Karşılık olarak bir şey söyleyemedim; dudakları saldırıda bulunamayacağım kadar hızlıydı.

Tüm bunlar fazla yoğundu. Her yerimde onu hissediyordum. Bir eliyle bluzumun düğmelerini açmaya çalışırken diğeriyle uyluğumu kavradı. Sağa doğru yürümeye başladı, muhtemelen beni oradaki masaya yatırmak istiyordu ama onu kendime doğru çektim ve sırtım duvara çarptı. Bir tı-kırtı duydum, ışıklar yandı ve etrafımızdaki her şeyi ve bizi acı verici bir netlikle aydınlattı.

Sanki birisi başımızdan aşağı soğuk su dökmüştü. Nicholas durdu, benim gibi nefes nefese, şaşkınlıkla bana baktı; gerçeklik, bedenlerimizin fiziksel çekiciliğine kendini kabul ettirdi. Nicholas alnını alnıma dayadı, sonu gelmez gibi gelen birkaç saniye boyunca gözlerini kapattı.

“Lanet olsun!” diye bağırarak beni bıraktı. Sırtını dönüp arkasına bakmadan kapıdan çıktı.

Gerçek bana o kadar sert çarpmıştı ki bacaklarım taşıyamadı, kendimi yere bıraktım, sırtımı duvara yaslayıp dizlerime sarıldım. Ne yaptığımızı ancak o zaman anlamaya başladım.

Nicholas’la takılmak hiçbir şeyi çözmezdi. Bu, Dan’in beni aldatmasını geri alamazdı, aile ve arkadaşlar olmadan orada yaşamının getirdiği yalnızlığı dolduramaz, ikimizin daha iyi geçinmesine kesinlikle yardımcı olamazdı. Nick’le yaşanan bu durumun tek bir anlamı olabilirdi: *Problemler*.

NICK

İçten içe yanıyordum. Kelimenin mümkün olan her anlamıyla. Bir haftadır yarışlardaki o öpüşmeyi düşünmeden duramıyordum ve bu moralimi bozuyordu. Onu kendi evimde görmek, bitap düşene kadar düşünüp sonuç alamamak dayanılacak gibi değildi. Bu gece inanılmaz görünüyordu; gözlerimi vücudundan alamamıştım. Bacakları, göğüsleri, uzun, parıldayan saçları... Her erkeğin gözü ondayken önümde arkadaşlarımla dans etmesine katlanamıyordum. Birçoğunun onun hakkında müstehcen sözler söylediğini duymuş, bunun beni bu kadar etkilemesine şaşırılmıştım. Etrafta seksi bir hatun varken genellikle böyle şeyleri ilk söyleyen ben olurdum ama Noah hakkında bu şekilde konuşulması beni deli ediyordu.

Onu telefonumla görüp hangi fotoğraflara baktığını fark edince ona acımış, onu inciten insanlara, özellikle de eski erkek arkadaşına öfkelenmişim ama bu onu babamın ofisine götürüp onunla sevişmeyi planladığım anlamına gelmiyordu. Kuşkusuz biraz fazla içmişim ve ışıklar yanıp da her şeyi açıkça görene kadar ne yaptığımın farkına varmamıştım. Noah'nın yanakları pembeleşmiş, öpüşmekten dudakları şişmişti. Tanrım, bunu düşünmek bile daha fazlası için geri dönme isteği uyandırıyor. Ama yapamaz-

dım, onunla olmazdı. O benim üvey kardeşimdi, kahretsin, tüm hayatımı altüst eden ve arabamı kaybetmeme neden olan üvey kardeşimdi.

Dışarı çıkıp kafamı boşaltmaya çalıştım. Ondan uzak durmak istiyordum. Evimde yaşayan, her gün gördüğüm ve annemin uzun zaman önce unutmayı öğrendiğim yerini alan kadının kızıyla yatamazdım.

İnsanlar gitmeye başlayana kadar dışarıda kaldım. Ev harabeye dönmüştü; çimlerin her yerinde plastik bardaklar, her yerde bira şişeleri vardı. Tam bir felaketti. Hüsrân içinde mutfak kapısına gittiğimde geriye kalan birkaç kişiyi gördüm, aralarında Jenna'yla Lion da vardı. Lion kucağında oturan Jenna'yı boynundan öperek kıkırdatıyordu.

Neredeyse umutsuzluğa düşecektim. Bu ikisinin böyle sonuçlanacağı kimin aklına gelirdi ki? Lion benim gibiydi; kadınları, partileri, yarışları, uyuşturucuları severdi. Ama artık küçük bir kızın süs köpeğine dönüşmüştü.

Kadınlar yalnızca tek bir konu için iyiydi. Bunun ötesine geçerseniz sorun yaşırdınız. Bu söylediklerimi tecrübelerimden biliyordum.

“Selam kanka!” diye bağırdı Lion ve arkama döndüm. “Yarın Joe'larda barbekü var. Orada görüşür müyüz?”

Joe'larda barbekü. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: şafağa kadar bir parti, seksi hatunlar ve iyi müzik... Ama ertesi gün için planlarım vardı, altı saat uzakta beni eşit ölçüde hem heyecanlandıran hem üzen planlarım vardı.

“Yarın Vegas'a gidiyorum,” dedim ona, ikircikli bir surat yapınca hemen anladı.

“Tamam dostum. İyi eğlenceler, Maddie'ye selam söyle,” dedi.

“Döndüğümde ikinizle de görüşürüz,” dedim, evin içinden geçip üst kata, odama çıktım. Noah'nın kapısının altından hafif bir ışık geliyordu, uyanık olup olmadığını merak ettim ama sonra karanlıktan korktuğunu hatırladım.

Bir gün ortalık sakinleştğinde ona bunu sorardım. Ama şimdilik sadece uyumak istiyordum. Ertesi gün uzun bir gün olacaktı.

* * *

Telefonumun alarmı sabah 6.30'da çaldı. İnledim, öğlene Vegas'ta olmak istiyorsam acele etmem gerektiğini düşünerek alarmı kapattım. Uzun bir yolculuğun, önceki gecedan kalan kötü ruh halimi gidermeye yardımcı olacağını umuyordum. Yataktan kalktım, hızlı bir duş aldıktan sonra Nevada'ya ilk gittiğimden beri nefret ettiğim o cehennem sıcaklığını hatırlayarak kot pantolonla tişört giydim. Vegas klimalı otellerde kaldığınız sürece muhteşemdi ama dışarıda hiç kimse o kuru çöl sıcaklığına bir saatten fazla dayanamazdı.

Tekrar Noah'nın kapısının önünden geçer geçmez, önceki gecenin anısı aklıma hücum etti. Bütün gece onu hayal etmek yetmemiş gibi!

Bir fincan kahve içmek için aşağıya mutfağa indim. Aşçımız Prett saat ona kadar gelmezdi, bu yüzden iyi bir kahvaltıyı kendi başıma halletmem gerekiyordu. Saat yedide arabadaydım, yola çıkmaya hazırdım.

Müzik dikkatimi dağıtırken, Madison'ı göreceğim zaman daima içimi kaplayan duyguyu göz ardı etmeye çalıştım. Doğduğunu öğrendiğim günü hâlâ hatırlıyordum. Basit bir tesadüf olmasaydı kız kardeşimle hiç tanışamayacağımızı düşünmek beni dehşete düşürüyordu. O zamanlar hayatım oldukça kötüydü: Babamla yaşamıyordum, Lion'la oda arkadaşydık ve başımız büyük belaya girmişti. Bir hafta sonu birkaç arkadaşımızla Vegas'a gitmiştik. Bundan hep nefret etmiştim çünkü annem yeni kocası Robert Grason'la orada yaşıyordu.

Onu yedi yıl sonra, özellikle de kucağında bir bebekle görmek acı vermişti. Donmuştum –o da öyleydi– ve birkaç saniye, geçmişimizden gelen hayaletleri görüyormuş gibi birbirimize bakmıştık. Annem beni on iki yaşındayken terk etmişti. Bir gün okuldan çıktığımda beni almaya gelmemişti. O zamandan beri sadece ikimiz kalmıştık, ben ve babam, başka kimse yoktu.

Annemle her zaman iyi bir ilişkim olmuştu, büyüdüğümde babam eve neredeyse hiç gelmiyor olsa da sorun değildi çünkü annem yeterliydi. Onu bir daha orada göremeyeceğimi fark ettiğimde kalbimde oluşan boşluğu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Ancak bu üzüntü çok geçmeden annemden ve genel olarak kadınlardan nefrete dönüşmüştü. Beni her şeyden çok sevmesi gereken tek kişi, beni Vegas'ta, on milyonlarca dolarlık dolandırıcılıkla suçlandıktan sonra ismini babamın temize çıkardığı milyoner bir otel imparatoruyla takas etmişti.

Babam yeterince büyüdüğümde bana tüm hikâyeyi anlatmıştı. Annem onunla hiç mutlu olmamıştı. Beni sevmişti ama her geçen gün para takıntısı giderek artmıştı. Amerika'nın en prestijli avukatlarından ve iş adamlarından biriyle evli olmak yetmemişti; hayır, dolandırıcı Grason'm yatağına girmek istemişti. Beni görmesini ya da babamla temas kurmasını yasaklayan adam. Ve annemin bunu kabul etmesi aramızdaki her türlü ilişkinin sonu olmuştu.

Bu, babamın tam velayet alması, annemin tüm ebeveyn haklarından feragat etmesi anlamına geliyordu. Birbirimizle yeniden görüşmeye başladığımızda işler tuhaflaşmıştı. O sarı saçlı, mavi gözlü kızın kardeşim olduğunu biliyordum ve umurumda değilmiş gibi davranmak istesem bile bir noktada bunun benim için bir anlam ifade ettiğini fark etmiştim.

Babama söylediğimde benden fazla şaşırılmıştı. Bana ne yapmak istediğimi sormuştu. Onu tanımak ya da bir tür ilişki kurmak istersem yardım edeceğine söz vermişti.

O zamanlar babamla pek anlaşılamıyorduk. Beni iki kez hapisten çıkarmıştı ve tamamen cebim delikti. Madison konusunda yardım etme bahanesi ona istediğini kazandırmıştı: dizginlerimi elinde tutmak.

Avukatlarla aylarca uğraştıktan sonra yargıç kız kardeşimi yedide eve götürmem koşuluyla haftada iki kez görmeme izin vermişti. Annemle hiçbir bağlantımız yoktu; Madison'ı bana getiren kişi bir sosyal hizmet görevlisiydi, böylece onu alıp onunla vakit geçirebiliyordum. Mesafe yüzünden onu sık sık göremiyor ama ayda en az iki kez dışarı çıkarıp kalbimi açmaya karar verdiğim tek kızla arkadaşlığın tadını çıkarıyordum.

Bu, daha önce yaşadığım hayattan vazgeçmem anlamına geliyordu. Eve, üniversiteye dönmem ve daha fazla soruna bulaşmayacağıma söz vermem gerekmişti. Babam kesin konuşmuştu: Eğer işi batırırsam, bir daha Madison'ı ziyaret edemeyecektim.

Duruşmadan sonra annemle görüşmemiştik ama o yokmuş gibi davranmak da imkânsızdı. Kız kardeşim sürekli ondan bahsediyor, ona da beni anlatıyordu. Bu en kötüsüydü çünkü ilişkiyi hiçbir zaman tamamen koparamayacağım anlamına geliyordu. Acı daima orada olacak, ruhumun derinliklerinde saklı kalacaktı. Neticede o hep annem olacaktı.

* * *

Dört buçuk saat sonra kız kardeşimin sosyal hizmet görevlisiyle birlikte beni her zaman beklediği parkta durdum. Ona aldığım hediyein yolcu koltuğunda görünür olmasına özen göstererek arabadan indim, yüzlerce çocuğun koşup oynadığı parkın ortasındaki çeşmeye doğru yürüdüm. Küçük çocuklara hiçbir zaman bayılmamıştım, bu kadar ilgi bekle-

melerinden ve mızızlıklarından hâlâ hiç hoşlanmıyordum, ama bu ağlak, mızız çocuklardan biri kalbimi fethetmişti.

Küçük sarı kafasını arkadan gördüğümde gülümsemekten kendimi alamadım. Tam o sırada çeşmeye eğilmişti, düşmekten zerre kadar korkusu yoktu.

“Hey, Maddie!” diye bağırarak dikkatini çektim, iki metre ötede beni görünce gözlerinin irileşmesini izledim. “Suya girmeyi mi düşünüyorsun?” diye sordum. Melek yüzünden kocaman bir tebessüm geçerek bana doğru koştu.

“Nick!” diye ciyaklayarak yanıma geldi. Eğilip onu havaya kaldırdım. Altın bukleleri uçuşuyor, tıpkı benimki gibi mavi gözleriyle heyecanla bana bakıyordu. “Geldin!” Küçük kollarını boynuma doladı.

Ona sımsıkı sarıldım. Bu küçük kız tüm kalbimi avucuna almıştı.

“Tabii ki geldim, bir kız her gün beş yaşında olmuyor. Ne bekliyorsun?” Onu yere indirip elimi başına koydum. “Çok büyümüşsün! Ne kadar uzadın? En az dokuz on santim!” dedim yüzündeki gururu izleyerek.

“Daha fazla, *otuz beş* falan!” dedi bir aşağı bir yukarı zıplayarak.

“Vay be! Yakında benden bile uzun olacaksın,” dedim, uzun boylu, tombul kadın kolunun altında dosyayla yanıma geldiğinde.

“Ne var ne yok, Anne?” diye sordum küçük kardeşime ziyaretlerime nezaret eden kadına.

“Yuvarlanıp gidiyoruz,” dedi her zamanki ifadesiz tonuyla. “Bugün tonlarca işim var, bu yüzden kız kardeşini zamanında geri getirirsen sevinirim, bir dakika bile erken ya da geç değil, tamam mı Nicholas? Geçen seferin tekrarlanmasını istemeyiz, değil mi?”

Geçen sefer gitmem gerektiğini söylediğimde kız kardeşim o kadar ağlamıştı ki Anne’le buluşmama bir buçuk

saat geç kalmıştığ. Kızılca kıyamet kopmuştu: Anne polisleri, Sosyal Hizmetleri aramıştı... ve az kalsın onu görme hakkımı kaybediyordum.

“Rahat ol, saat yedide burada olacağım,” dedim onu sakinleştirmek için, Maddie’yi alıp arabama götürdüm.

“N’oldu biliyor musun, Nick?” dedi parmaklarını saçlarımdan geçirerek. Bunu yapacak kadar büyüdüğünden beri en sevdiği eğlence saçlarımı karıştırmaktı.

“Ne?” dedim. Az nceki şakalaşmamıza rağmen kız kardeşim yaşına göre normalden ufaktı. Tip 1 diyabet hastasıydı. Pankreası yeterince insülin retmiyordu. İki yıl günde üç kez iğne olmak zorunda kalmıştı ve yediklerine çok dikkat etmemiz gerekiyordu. Yaygın bir hastalıktı ama bu tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Madison’ın her zaman kan şekeri ölçüm cihazını yanında bulundurması gerekiyordu ve glikoz seviyeleri bozulursa ona iğne yapmak zorunda kalıyorduk.

“Annem bugün hamburger yiyebileceğimi söyledi,” dedi ışıl ışıl bir gülümsemeye.

Ona kaşlarını çattım. Kardeşim yalan söylemezdi ama kendisini kötü hissettirecek bir şey yemesine izin verme riskini almak istemiyordum. Doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek için annesini kesinlikle aramayacaktım. Bu tür bağlantıların Anne aracılığıyla yapılması gerekiyordu ve o bana bir şey söylememişti.

“Maddie, Anne bana bu konuda hiçbir şey söylemedi,” diyerek onu sürücü tarafına bıraktım. Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

“Ama annem yiyebileceğimi söyledi,” diye üsteledi. “Doğum günüm olduğunu ve McDonald’s’a gidebileceğimi söyledi.”

İçimi ektim. Kız kardeşimi tüm küçük çocukların sevdiği bir şeyden mahrum kalmaya zorlamak istemiyordum.

Normal bir hayatın tadını çıkaramamasından nefret ediyordum. Karnına iğne yapmak zorunda kalmıştım ve sürekli enjeksiyonların soluk teninde bıraktığı morluklardan nefret ediyordum.

“Tamam, Anne’i arayacağım, bakalım ne diyecek,” dedim, bagajı açıp araba koltuğunu çıkardım.

“Nick, bugün benimle oynar mısın?” diye sordu. Kız kardeşimi yetiştiren bakıcıların onun sevdiği oyunları oynamaktan hoşlanmadıkları belliydi. Annem hiç evde olmuyordu, aşağılık kocasıyla sürekli seyahatleydi; kardeşim kendisini hak ettiği gibi sevmeyen insanlarla çevriliyken çok fazla yalnız zaman geçiriyordu.

“Oynamaktan bahsetmişken, sana bir hediyem var prenses,” dedim koltuğu ayarlarken. Uzanıp mağazadaki satış görevlisinin benim için koyduğu büyük fiyonguyla, parlak kâğıda sarılı yuvarlak paketi aldım.

“Yaşasın!” diye bağırdı, aşağı yukarı zıplayarak.

Gülümseyerek paketi ona verdim. İçindeki bundan daha belli olamazdı.

Kâğıdı bir hayvan gibi eşeleyerek fuşya rengi futbol topunu ortaya çıkardı.

“Ooh, çok güzel,” dedi. “Bayıldım, Nick! Pembe ama gerçekten çok güzel bir pembe, annemin çok sevdiği küçük bebek pembesinden değil. Ayrıca annem futbol oynamama asla izin vermiyor ama seninle oynayabilirim, değil mi?” diye bağırdı, neredeyse kulak zarlarımı patlatacağı.

Ne diyebilirdim ki? Kız kardeşim futbol topunu ebeveyninin almayı bırakmadığı o sevimsiz bebeklerden çok daha fazla seviyordu.

Mavi elbisesine, rugan ayakkabılarına ve dantelli çorabına baktım.

“Kim giydirdi seni?” diye sorarak onu tekrar kucağıma aldım. Tüy kadar hafifti; muhtemelen az önce ona verdi-

ğim toptan daha hafifti. Bu bakımdan anneme benziyordu, ona bakmak bile her zaman içimde bir sızıya neden oluyordu. Madison, bir bakıma çok küçükken annemi kaybetmenin tesellisiydi. Bana tek benzeyen yeri parlak mavi gözleri ve uzun koyu kirpikleriydi. Onda annemin gamzeleri bile vardı!

Maddie bana ekşi bir bakış attı; bu bakışı benden öğrendiği belliydi.

“Bayan Lillian futbol formamı giymeme izin vermedi. Ona ikimizin birlikte oynayacağımızı söyledim ama beni azarladı, hasta olacağım için egzersiz yapmamam gerektiğini söyledi ama bu doğru değil, iğnem yanımda olduğu sürece seninle oynayabilirim. Bunu biliyorsun. Oynayabiliriz, değil mi Nick?”

“Sakin ol ufaklık, tabii ki oynayabiliriz, Lillian’a da ben buradayken istediğimizi oynayabileceğimizi söyleyebilirsin, tamam mı? Sana birkaç kıyafet getiririm, böylece elbiseni bozmadan yapabiliriz.” Yanağından öpüp kemerini bağladım. Rahat durmuyordu; topla oynamaya devam ediyordu, sonunda onu iyice yerleştirip sürücü koltuğuna dönmem biraz zaman almıştı.

Yolda Anne’i arayıp hamburgeri sordum, evet dedi, McDonald’s yiyebilirdi. Bu sorun da çözülünce onunla konuşarak Las Vegas’taki en sevdiğim McDonald’s’a gittik. Onu indirmeden önce, her gün öğle yemeğinden önce aynı saatte yapılması gereken iğnenin olduğu sırt çantasını aldım.

“Hazır mısın?” diye sordum, elbisesini kaldırıp göbek deliğinin altındaki deriden bir parçayı sıkarak iğneyi yarı saydam tenine yaklaştırdım.

Gözleri her zaman yaşarır ama hiç şikâyet etmezdi. Kız kardeşim cesurdu ve bu hastalığa yakalanmasından nefret ediyordum. Elimde olsaydı bir an bile tereddüt etmeden onun yerini alırdım ama hayat böyleydi: Adaletsizdi.

daha fazla iç huzuru veriyordu. Öğle yemeğinden sonra onu Vegas'ta gezmeye götürdüm, ona ayakkabılar dahil pembe beyaz bir futbol forması aldım ama kazara küçük oyuncak bebeğinin kıyafetini soyunma odasında unuttuk. Günün geri kalanı uçup gitmiş, daha ne olduğunu anlamadan Anne'in gelip onu almasına on dakikam kalmıştı. Çoktan parka gelmiş, yarım saattir topla oynuyorduk. Bundan sonraki kısmın zor olacağını biliyordum.

Kız kardeşim veda etmekte pek iyi değildi. Neden gitmem gerektiğini ya da neden arkadaşlarının kardeşleri gibi onunla yaşayamayacağımı anlamıyordu. Altüst oluyordu, ne zaman ayrılacak, korkunç bir üzüntü ve onu yanımda götürmek için dayanılmaz bir arzuyla kalıyordum.

"Dinle Maddie, Anne birazdan burada olacak," dedim kucağıma oturarak. Çimlere uzanmıştık, ellerini yine saçlarımda gezdiriyordu. Ama ben bunları söyleyince durdu, tam da korktuğum gibi alt dudağı titremeye başlamıştı.

"Neden gitmek zorundasın?" diye sordu donuk bakışlarla, üzüntüsü yüreğimin derinliklerine işliyordu.

"Hey, neden ağlıyorsun?" dedim. "Buraya her geldiğimde çok eğleniyoruz. Eğer sürekli burada yaşasaydım benden sıkılırdın." Parmağımla gözyaşlarını sildim.

"Sıkılmazdım," dedi göğsü hafifçe inip kalkarak. "Beni seviyorsun, benimle oynuyorsun ve eğlenceli şeyler yapmama izin veriyorsun. Annem neredeyse hiçbir şey yapmama izin vermiyor."

"Annem sadece senin için endişeleniyor. Neyse, sana söz veriyorum daha sık geleceğim." Ona bunları söylerken içimden gerçekten yapacağıma yemin ettim. "Okula başladığında gelmeye çalışmama ne dersin?"

Gözleri parıldadı.

"Ama annem orada olacak."

"Bunun için endişelenme," diyerek onu sakinleştirdiğim sırada Anne'in parke taşlı yoldan geldiğini gördüm.

Maddie kollarımda ayağa kalktım, döndü ve sosyal hizmet görevlisini gördü.

“Gitme!” diye bağırarak başını boynuma gömdü, deli gibi ağlıyordu.

“Hadi ama Madison, ağlama,” dedim, kendi duygularımı da kontrol altında tutmaya çalışıyordum. “Sorun yok.” Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Onu teselli etmeye çalışarak sırtını sıvazladım.

“Hayır! Benimle kal! Oynamaya devam edebiliriz!” diye yalvardı. Tişörtüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. O sırada Anne’in yanına gelmiştik, onu benden almak için kollarını uzattı. Ama geri adım attım. Onu bırakmaya hazır değildim.

“Ağlamayı kesersen bir dahaki sefere sana çok özel bir hediye getiririm. Ne dersin?” diye teklif ettim, ama kollarını boynuma sımsıkı dolamış ulumaya devam ediyordu. Ondan kurtulmaya çabaladım ama tüm gücüyle bana sarılıyordu.

“Onu teslim etme zamanı geldi,” dedi Anne sabırsızlanarak.

Bu kadından nefret ediyordum.

“Maddie, gitmen gerekiyor,” dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. Hemen sonra onu benden ayıracak kadar sertçe çektim, yüzünde gözyaşlarından çizgiler olduğunu gördüm. Bukleleri alnına yapışmıştı.

Anne onu kucağına alınca adımı bağırarak uzandı.

“Gitmen lazım Nicholas,” dedi Anne onu uzaklaştıracak. Maddie’yi ondan almak, çok uzaklara, onunla ilgilenebileceğim, ihtiyacı olduğunu bildiğim sevgiyi ona verebileceğim bir yerlere götürmek istiyordum.

“Seni seviyorum prenses, yakında görüşürüz,” dedim, yanına gidip başından öptüm, sonra arkamı dönüp geriye bakmadan uzaklaştım. Los Angeles’a geri dönerken geçen beş saat boyunca düşünebildiğim tek şey kız kardeşimin feryatlarıydı.

NOAH

Saat on bir buçukta nihayet uyumamın mümkün olmadığını kabullendim. Önceki gecedен ve Nicholas'la yaşananlardan beri, onun öpüşlerinin, her yerimi saran ellerinin hatırası rahat vermiyordu. Ondan ve dudaklarını dudaklarıma bastırmasından başka bir şey düşünemiyordum. Sanırım bu oyalanma hoşuma gitmişti. Acılarım ve önceki hayatıma dair anılarım içinde debelenmekten daha iyiydi.

Bu koskoca evde yapayalnız olmak hoşuma gitmiyordu. Nicholas'ın nerede olduğunu hiç bilmiyordum, ama sekizde kalkmış olmama rağmen onu çıkarken görmemiştim.

Neden umursayacaktım ki? Bilmiyordum. Yeri ne zamandan beri benim için önemli olmuştu? Muhtemelen listesindeki kolay kızlardan biriyle yatıyor, aramızda olanları hatırlamıyordu bile. Bunun çılgınca olduğunu düşünen sadece ben miydim? İkimiz kardeş gibi bir şeydik! Aynı çatı altında yaşıyor, birbirimize katlanamıyorduk; o öpüşmeler, okşamalar dışında kalan her hatıra kan basıncımı yükseltiyordu.

Ama ilgiye ihtiyacım vardı. Annem ülkenin öbür ucunda, arkadaşlarım ve hayatım boyunca tanıdığım insanlar çok uzaktaydı. Buradaki her şey benim için yeniydi; bu devasa şehirde nasıl dolaşacağımı bile bilmiyordum. Jenna

erkek arkadaşından ayrılamazdı, bu yüzden onunla çok sık görüşmeyi unutabilirdim. Ve o anda birine ihtiyacım vardı; konuşacak ya da en azından kendimi yalnız hissetmemek için yanımda olacak birine.

En azından Nick'in köpeğine kendimi sevdirmeyi başarmıştım. O sırada Thor'la kanepede yatıyorduk. Koyu, tüylü başı kucağımda duruyor, sabit bir ritimle kulaklarını kaşıyordum. Bu köpek Nick'in tasvir ettiği gibi değildi: Tatlıydı, hazırda bir avuç köpek bisküvisi olduğu sürece kazanılması kolaydı. Hayatım bu kadar üzücüydü: Bu evde güvenebileceğim tek varlık bir insan bile değildi, yalnızca kulaklarının kaşınmasından hoşlanan ve en sevdiği eğlencesi defalarca top kovalamak olan dört ayaklı bir yaratıktı.

Televizyonda film izlerken ön kapının açıldığını duydum. Thor o kadar uykuluydu ki eşikte uzun boylu bir figür belirlediğinde sadece birazcık kulaklarını dikti. Kim olduğunu görmüştüm ve neredeyse fenalık geçirecektim.

Nick oturma odasına doğru döndü, bana bakarak yanıma geldi.

Televizyonun ve girişteki lambanın zayıf ışığında pek bir şey göremiyordum ama bitkin olduğu belliydi. Kapıya dayanıp kayıtsız bir ifadeyle bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu az sonra. Kısa bir an hipnotize olarak cevap veremedim. Daha yaşlı görünüyordu. Yorgun. Ama daha az yakışıklı değildi. Soruya odaklanmaya çalıştım.

"Uyuyamadım..." dedim ihtiyatla. Galiba tanıştığımızdan beri ilk kez birbirimizle biraz normal bir şekilde konuşuyorduk.

Başını sallayarak Thor'a baktı.

"Gördüğüm kadarıyla onu kendi tarafına çekmişsin. Köpeğim bir hain."

Gerçekten tedirgin olduğunu görünce istemeye istemeye gülümsedim.

“Biliyorsun,” dedim şakayla, “cazibeme karşı koymak kolay değil.”

Kahretsin.

Duraksayıp bakiştık. Sonra Nick televizyona döndü.

“Gerçekten çizgi film mi izliyorsun?” Bu konu değişikliğine sevinmişim.

“*Mulan* favorilerimden biri,” diye itiraf ettim.

Nick sırtınca yine içimde kelebekler uçuştüğünü hissettim.

“Sakin ol Çilli, eskiden benim de favorimdi. Ben dört yaşındayken.” Alayına rağmen yanıma gelip kanepede yanıma çöktü, ayaklarını sehpayla benimkinin yanına uzattı. Bir süre sessizce film izledik.

Bu çok tuhaftı. Tam bundan fazla rahatsız olamayacağını düşünürken Nick’in bana baktığını fark ettim. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu düşünerek dondum kaldım. Bu yeni Nick’in geldiğinde tanıştığım Nick’le hiç alakası yoktu. Çok rahattı, önceki küçümseyici tutumundan eser yoktu. Ve gözlerinde gizleyemediği bir hüçün vardı.

“Neredeydin?” diye fısıldadım. Neden bu kadar usulca konuştuğumu bilmiyordum ama ona sormak tuhafıma gitmişti. Ne yaptığını umursadığımı bilmesini istemiyordum.

“Bana ihtiyaç duyan biriyleydin,” dedi, konuşma biçiminden bir başka kadından bahsetmediğini anlamıştım. “Neden, beni mi özledin?”

Bana yaklaştığını hissettim ama uzaklaşmadım. Onun evde olması bende gülümseme isteği uyandırmış, bütün gün hissettiğim o acıyı, göğsümdeki o baskıyı ortadan kaldırmıştı.

“Bu kadar büyük bir yerde yalnız olmak hoşuma gitmiyor,” dedim.

Elini kanepenin arkasına uzatıp şefkatle saçlarımı, ardından kulak mememi okşayınca kendimi boğulacakmışım

gibi hissettim. Zaman durmuş gibi geliyordu. Onun nefesleri ve kalbimin çılgın atışları dışında filmi ya da başka bir şeyi duymuyordum.

“O halde iyi ki buradayım,” dedi, eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sıcak ve beklenti dolu bir öpücük-tü. Gözlerimi kapatıp kendimi o âna kaptırdım, ellerimi yüzüne götürerek avuçlarımla önce kirli sakalını, ardından saçlarını yokladım. Dudakları ısrarlıydı, dudaklarımı aralayıp dilini içeri aldım. Elini omuzlarımda gezdirdi, kaburgalarıma dokunarak belimde durduğunda tüylerim diken diken oldu.

Bu geçen geceye hiç benzemiyordu. Beni kırmaktan korkuyormuş gibi, dokunuşları sıcak, yumuşaktı. Eli belimden sırtıma doğru hareket ederken neredeyse duyulmaz bir şekilde inlediğimi fark ettim; bana yaklaşması için istemsizce yay gibi gerildim. Sonra hiç düşünmeden harekete geçtim.

Doğrudum, bir bacağımı üzerinden aşırıp kucığına oturdum. Hipnotize olmuş gibi doğruldu, beni kollarının arasına aldı. Artık daha derin, daha şevkle öpüşüyorduk, elleri her yerimdeydi. Ama tam eriyeceğimi sandığım sırada durup gözlerimi açtım, zihnim bomboştu. İşte bana yaptığı buydu; bana her şeyi unutturuyordu, bu tam da ihtiyaç duyduğum şeydi.

Dudaklarıma baktığımı gördüm, tekrar öpmesini istiyordum ama bunun yerine geri çekildi, ciddileşti ve “Bu doğru değil,” dedi. “Bir daha bunu yapmama izin verme. Üvey kardeşimsin ve on yedi yaşındasın. Bu bir daha olamaz.”

Kalkıp beni kanepede bıraktı.

Kızmış ve incinmiştim. *Önce beni öpüyor, sonra da bunları mı söylüyordu?* Hem yaşımın ne önemi vardı ki? Onu geri istiyordum, beni tekrar iyi hissettirmesini istiyordum. Ona her zamankinden fazla ihtiyacım vardı çünkü bugün korkunçtu. Konuşabileceğim, hatta arayabileceğim kimse

yoktu, kendimi berbat hissetmişim. Sevdiğim herkes meşguldü ya da bana ihanet etmişti.

“Bunun olmasını istemiyorsan,” dedim, “bunu denemekten vazgeç. Üç seferinde de başlatan sen oldun.”

Onu iterek yanından geçerken, “Hadi, Thor,” diye bağırıp yukarı odama çıktım. Kapıyı çarparak kapatıp yatağa girdim. Ama ben de bunu doğru buluyordum: Bir daha olamazdı.

* * *

Ertesi sabah tanıdık bir sesle uyandım, annem kaburgalarıma sarılmış beni ileri geri sallıyordu.

“Kalk! Saat on ikiyi geçiyor!” dedi annem. Hâlâ uyukulu gözlerimi açınca yanımda oturduğunu gördüm, ıslıl ıslıl görünüyordu. “Özledin mi beni?” diye sordu koca bir tebessümle. Gülümseyerek karşılık verdim, doğrulup ona sarıldım. Sonunda evdeydi. Onu tabii ki özlemiştim. Hayatımdaki tek normal şeydi.

“New York nasıldı?” diye sordum gözlerimi ovuşturarak.

“İnanılmazdı! Alışveriş için gelmiş geçmiş en iyi yer. Sana bir sürü hediye getirdim.”

Banyoya giderken alayla, “Harika anne! Zaten giymediğim yeterince kıyafetim yokmuş gibi,” dedim.

Saçlarımı yıkayıp dişlerimi fırçalarken annem de klozet kapağına oturdu ve gittiği tüm harika yerlerden bahsetti.

“Bu kadar iyi vakit geçirmene sevindim,” dedim, dolaşıma gidip asılı tüm kıyafetleri gözden geçirdim, ne giyeceğimi bilemiyordum. Bu kadar fazla kıyafet olmasa her şey daha kolay olacaktı, bu yüzden durmadan yerde yarı açık duran bavuluma başvuruyordum. Bir yanım bavulu boşaltmayı reddediyordu çünkü bu, tüm bunların gerçek olduğu, burada kalacağım ve geri dönüşün olmadığı anlamına geliyordu.

“Bugün planlarımız var Noah, bu yüzden seni uyandırmaya geldim.” Sesindeki tonu duyunca teklifinden hoşlanmayacağımı anlamıştım.

“Ne planı?” dedim bir elim belimde.

Annem yanımdan geçip yavaş yavaş dolabımdaki giysileri gözden geçirmeye başladı.

“St. Marie’de bir görüşmemiz var.”

“Nerede görüşme?”

“Yeni okulunda Noah. Sana söylemiştim, ülkedeki en iyilerden biri. Oraya herkes gidemiyor ama William’ın bağlantıları ve Nick’in oradan mezun olması sayesinde seninle görüşmeyi kabul ettiler,” dedi sabırla. “Bu sadece bir formalite ama okulu görmek isteyeceksin, bu başka bir şey...”

Kusmak istiyordum.

“Kahretsin anne! Beni normal bir okula sokamaz mıydın?” diye bağırdım, askıları itince ileri geri sallandılar. İyice tepem atmıştı. “Sana söylemiştim, burnu havada bir okula gitmek istemiyorum. Ayrıca bir mülakata neden ihtiyacım var? Tanrı aşkına, bu bir iş değil.”

“Noah, başlama yine. Bu büyük bir fırsat. O okula gidenler sonunda en iyi üniversitelere gidiyorlar ve seni son sınıf öğrencisi olarak kabul etmeye hazırlar ki bu genellikle yaptıkları bir şey değil...”

“Yani bağlantıları olduğu için okula giren bir ucube olacağım, öyle mi? Harika anne.”

Annem kollarını kavuşturdu. Karar verdiğinde hep bu hareketi yapardı, bu yüzden bu konuda daha fazla tartışamayacağını biliyordum.

“İleride bana teşekkür edeceksin. Her neyse, arkadaşın Jenna St. Marie’ye gidiyor, bu yüzden tek başına olmayacaksın.” En azından bunu duyduğuma sevinmişim. Öğle yemeğinde yanımda biri olacağını bilmek teselli ediyordu. “Şimdi giyin, orada olmak için iki saatten az zamanımız var.”

İçimi çekerek siyah dar bir kot pantolonla gök mavisi bir bluz bulana kadar etrafıma bakındım. Bir elbise falan giyecek değildim. O okuldaki kızların nasıl giyindiğini sadece düşünmek bile tüylerimi ürpertiordu.

* * *

Okulu ziyarete gitmenin tek güzel tarafı daha sonra annemin beni yeni bir araba almaya götürmesi oldu. Bir yıldır ehliyetim vardı ve pikabımı Kanada'da bırakmak zorunda kalmak beni çok üzmüştü, bu yüzden tüm birikimimi yanıma almıştım, annemin de yardımıyla şehirde kullanmak için ikinci el bir araba alacaktım. William bana memnuniyetle yeni bir araba alabileceğini ısrarla söylemiş ama ben ayak diremiştim. Anneme bir şeyler alması ya da okulumun ve kıyafetlerimin parasını ödemesi bir şeydi ama araba; bu farklı bir hikâyeydi. Bir yandan da masraflarımı karşılayacak bir iş bulmayı düşünüyordum. O adamın on iki yaşındaymışım gibi her şeyimi ödemesi fikri hoşuma gitmiyordu. Bir iş bulup kendi başımın çaresine bakacak yaşıyordum ve bu kapasitem vardı.

Annem kararına karşı çıkmamıştı. Çalışmamı kabul ediyordu. Bunu on beş yaşından beri yapmıştım ve ihtiyacım olduğunda para dilenmek zorunda kalmamayı seviyordum. Evimizden arabayla yirmi dakika mesafede tanınmış bir yerde garsonluk için başvurmama yardımcı olmuştu. Adı Bar 48'di ve yiyecek içecek servis ediliyordu; kuşkusuz içki servisi yapmama izin yoktu, ama müşterilere hizmet etmeme izin veriliyordu. Bunu daha önce yapmıştım ve oldukça iyiydim. Bir sonraki hafta gece vardiyasına başlayacaktım.

Bir araba bulmamız uzun sürmemişti. Çalıştığı süreçte detayların üzerinde durmuyordum. İyi durumda eski

model bir Beetle seçtik. İyi kullanmama rağmen arabalar hakkında pek bilgim yoktu ama sevimli bir arabaydı ve kırmızı rengi hoşuma gitmişti. Parayı ödedim, imzaladım ve eve kendim gidebildiğim için kendimi gerçekten özgür hissettim.

O küçük arabayı Will'in Mercedes'iyle Nick'in SUV'unun arasına park etmek komikti. Bu, aileye nasıl uyum sağladığımın bir tür metaforuydu. Halimden memnun arabadan indiğim anda Nick, tek parmağında Range Rover'ının anahtarlarını döndürerek evden çıktı. Güneş gözlüğünü çıkarıp yeni satın aldığım arabaya baktı.

Yüzünde hem eğlenen hem de dehşete kapılmış bir ifade vardı. Kavga durumu alıp yorumlarını dinlemeye hazırlandım.

"Lütfen şu arabayı buraya senin getirmediğini söyle," diyerek yanıma geldi, başını iki yana sallayarak bakışlarını küçümseyen bir ifadeyle benden Beetle'a sonra da bana çevirdi.

Moralimi bozmasına izin vermeyecektim, bu yüzden dilimi tutup hakaretlerimi kendime sakladım.

"Bu *benim* arabam, beğeniyorum ve arabama böyle bakmazsan memnun olurum," dedim, onu kanepede öpüştüğümüzden beri ilk kez görüyor, sınırlarıma hâkim olmaya çalışıyordum.

Şaşırmış görünüyordu. Soru bile sormadan arka tarafa gitti, bagajı açarak motora baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, yanma giderek. Kapatmak için uzandım ama Nick gücüne karşı yaptığım beyhude çabalarımı aldırış etmeden tutup kaldırdı.

"Kontrol ettirdin mi?" dedi, isimlerini bile bilmediğim farklı iç parçaları kurcalayarak. "Bu hurda yığını seni yolun ortasında bırakır. Buna bakmak bile tehlikeli. Annenin bunu almana izin vermesine inanamıyorum."

“Eh, sayende yolun ortasında kalmam ilk kez olmayacak. Bu yüzden merak etme, hallederim ben,” dedim, bir parmağını sıyırarak çektim. Nihayet pes edince bagajı çarparak kapattım.

“Eğer normal bir insan gibi telefonun yanında olsaydı, bir ucubeyle arabaya binmek zorunda kalmazdın. Her neyse, artık bunu aşmanın zamanı gelmedi mi?” Benimle tıslayarak konuşuyordu ama gözlerinde biraz pişmanlık gördüğümü sandım.

“Telefonumun şarjı olup olmadığına bakmadan beni arabadan attın,” dedim. “Her neyse, kimin umurunda? Beni tanıdığını unut gitsin.” Sonunda çekip gideceğini umuyordum.

Bana zor dayanıyormuş gibi baktı. *Harika, kulübe hoş geldin*, diye düşündüm.

Gitmek için döndüğümde kolumdan tutup onunla yüz yüze gelene kadar çekti.

Aklı çelişki içinde olmalıydı, ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmiyormuş gibiydi. Ancak birkaç saniye sonra, çoktan onun koyu mavi gözlerine teslim olduğumda, kalbim küt küt çarparken konuştu.

“Seni istediğin yere götürürüm,” dedi kaşlarını çatarak, kendi söylediğine kendi de inanmıyormuş gibiydi.

Biraz oyalandıktan sonra cevap verdim. “Gerek yok.”

Nicholas Leister bana gerçekten iyi mi mi davranıyordu? *Kendine gel, öyle bir şey olamaz.*

Bu çocuğun yakın olması bana bunu nasıl yapabilirdi? Ona daha birkaç dakika önce duyduğum nefret neredeydi? Neden şu anda tek hissettiğim onu öpme isteği, o gece partide ne yaptığını bilemeyecek kadar sarhoşken yaptığı gibi beni kollarına alması için duyduğum karanlık, bastırılmaz arzuydu?

Şimdi tuttuğu el neredeyse fark edilmeden ona doğru hareket ediyordu. Bir şeyler olabilecek kadar yakındık. Tanrım... O dudaklar! Sadece beni tuttuğunu, dilinin dili-me değdiğini düşünüyordum.

Tam öpüşeceğimizi düşünürken bir korna sesi yerimden sıçrattı. Nicholas sakın sakın kim olduğunu görmek için dönerken nefes almaya çalıştım.

“Selam Noah,” dedi Jenna, Lion’ın arabasının yolcu penceresinden. Lion el salladı. “Nick, Noah’yı davet etmem sorun olmaz değil mi?” diye sordu Jenna. Nick bir şey işaret eder gibi ellerini başının üzerine götürdü; hüsrana mı, öfke mi yoksa tiksinti mi anlamak mümkün değildi.

Bana asırlar gibi gelen uzunca bir süre baktıktan sonra, “Bunu istiyor musun?” diye sordu.

Nedendir bilmiyordum ama otomatik olarak cevap verdim.

“Kesinlikle evet. Nereye?”

Nick, Lion’a gizemli bir bakış attı.

“Bunu kaldırabilir mi bilmiyorum...” dedi Lion, gülererek pencereden bakarken.

Nick karşı konulamaz bir şekilde gülümsedi. “Eğlenceli olabilir.”

* * *

Yirmi dakika sonra terk edilmiş bir sanayi bölgesine benzeyen bir yerde Lion’ın arabasından iniyorduk. Etrafta dolaşan tonlarca insan ve ardına kadar açık bagajlarıyla müzik çalan arabalar vardı. Bana yarış gününü hatırlatmıştı ama ortam farklıydı. Nick’le Lion’ın arkadaşları yanımıza gelip gürültüyle selamlaştılar. Jenna kolunu omzuma attı. Omuzlarını ve sırtının bir kısmını açıkta bırakan dar siyah bir elbise giymişti. Saçları dalgalar halinde yüzüne düşü-

yordu ve muhteşem görünüyordu. Lise mülakatı için giydiğim kot pantolon ve bluzla kendimi kılıksız hissediyordum ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

“Erkeğimi iş başında görmekten zevk alacaksın,” dedi gülümseyerek, gözleri parlıyordu. “Nick’i de.” Beni Nick ve Lion’la konuşan bir grup adamın arasından geçirdi, çemberin içine girince ne hakkında konuştuklarını duyabildim.

“Ronnie burada değil, çetesinden de kimse yok,” dedi yarışlarda gördüğüm adamlardan biri. Nicholas elinde sigarayla arabasına yaslanmıştı, Ronnie’nin adı geçince bana baktı. Bu sefer kinle değil, en büyük düşmanına başka bir ders veremediği için bariz bir hayal kırıklığıyla. Bana göre, silahlı bir adamla bu işe bulaşmak istiyorsa aklını kaçırmıştı ama yeni üvey kardeşimi tanıdığım için onun buna hazır olduğunu öğrenince şaşırmamıştım.

“Greg’le A.J. orada ve ortaya konan para yüksek,” dedi Lion. Nick sırtıttı, arabadan uzaklaştı, sigarasını yere atıp pat pat onun sırtına vurdu.

“O halde ne bekliyoruz?”

Etrafımızdaki kalabalık sevinçle bağırıştı. Neler olduğunu hiç bilmiyordum ama sanırım işin nereye varacağını hissedebiliyordum. Ve hiç hoşuma gitmiyordu.

Herkes kapıları açık depoya doğru yürüdü. İçerisi kalabalıktı, sağır edici bir gürültü ve müzik sesi vardı. Bu insanların hiç küçük ölçekli bir şey yaptıkları oluyor muydu? Kahve içmek veya sinemaya gitmek gibi? Cevabın hayır olduğunu biliyordum: Nicholas bir kızla çıkacak, onu romantik bir yemeğe davet edecek tipte biri değildi. Nicholas tehlikeye odaklıydı ve çevresinde kendisine benzer kişilerle olmaktan hoşlanıyordu. Ama madem öyleydi, benim onunla ne işim vardı?

Lion, Nick’e doğru eğildi, “A.J.’yi bana bırak,” dediğini duydum. “Olanlardan sonra onun kışını istediğimi biliyor-

sun.” Nicholas başını sallayarak şöyle bir baktı. Hiçbir şey söylemedim. Orada ne yaptığımı bilmiyordum.

“Her zamanki gibi önce ben gideceğim,” dedi, sonra beni gruptan uzaklaştırdı. Parmakları beni ürpertiyordu.

“Ne yapacaksın?” diye sordum.

Heyecanlı görünüyordu.

“Dövüşeceğim Çilli. İyiyim. İnsanlar Lion’la dövüşmemizi izlemeyi seviyor. Ama seni uyarıyorum, hınca hınç dolu olacak, bu yüzden işim bitip seninle ve Jenna’yla ilgilenene kadar Lion’ın yakınından ayrılma.”

Dövüşecekti. Sırf eğlence olsun diye başka bir adamla yumruklaşacaktı. Yani, ortada para vardı ama Nicholas’ın paraya ihtiyacı yoktu, o bir milyonerdi. O halde bu işe neden bulaşmıştı ki? Kendini ne demeye bu durumlara sokuyordu?

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum, korkmuştum. Bunda hiçbir mantık göremiyordum.

“Bir şekilde rahatlamam gerekiyor,” dedi. Beni orada, göreceğim şeylerin korkusuyla bırakıp gitti.

NICK

Onu orada bırakırken aklım bulanıktı. Hiçbir kızın beni Noah kadar etkilediğini sanmıyordum. Bu güzeldi ama aynı zamanda canımı sıkıyordu. Her zaman her şeyin, özellikle de etrafımdaki kadınların kontrolünün elimde olmasını sevmiştim. Her zaman nasıl tepki vereceklerini bilirdim. Her zaman beni isteyeceklerini biliyordum. Noah farklıydı. Birlikte büyüdüğüm ve şu anda etrafımda olan insanların tam tersi olduğunu görmek için ona bir bakmanız yeterliydi. Babamın parasını çarçur etme şansı varken nasıl olup da basit kıyafetler giymekte ya da o tehlikeli hurda parçasını kullanmakta ısrar ettiğini hâlâ anlayamıyordum. Hatta iş bile arıyordu. Onu anlamaya çalışmaktan kendimi alamıyordum. Bunun ötesinde bir de ona karşı hissettiğim fiziksel çekim vardı. Ne zaman karşıma çıksa onu öpüp okşamak istiyordum. Sarhoşken, ne yaptığımı bilmeden bunu yapmışım ve şimdi tek düşünebildiğim deneyimi tekrarlamaktı. O gece bu yüzden burada benimleydi. Tam onu öpmek üzereyken Jenna'yla Lion gelmişti. Tüm geceyi onunla geçirmeyi planlamıştım. O yumuşak dudakları öpmek varken dövüşün ne önemi olabilirdi ki?

Ona dokunduğumda verdiği tepkiyi görmek tuhaftı. O ilk gece öpüşürken ondan gelen hafif inlemeleri duyduğum-

da neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Ve yine oradaydık; kendime, şimdiye kadar tanıştığım en büyük aptallardan biriyle dövüşmemi izlemeye onu neden davet ettiğimi soruyordum. Neyin peşinde olduğumuzu öğrendiğinde yüzünde dehşet belirmişti. Yine de onu orada görmek güzeldi. Ve tuhaftı, çünkü zerre kadar uymuyordu.

Bu tür etkinlikler için kullandığımız terk edilmiş binaya yürüdüm. Lion'la tanıştığımдан beri dövüşler hayatımın bir parçası olmuştu. Yetenekliydi ve neredeyse bildiği her şeyi öğrenmiştim. Ama benim öfkem onunkinden daha yoğun olabiliyordu, bu yüzden neredeyse hiç kimse beni yenememişti. Çoğu rakibimin işini bitirirken hiç zorlanmıyordum. Dövüşürken tüm duyularım kazanmaya odaklanıyordu; başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor, bu da konsantre olmama, içimde taşıdığım tüm pisliklerden kurtulmama yardımcı oluyordu. Bugün buna özellikle ihtiyacım vardı: Kardeşime yaptığım son ziyaretten sonra üzgündüm, hele ailesi Barbados'a giderken onun bir hafta yalnız başına kalacağını öğrenince daha da yıkılmışım. Bir ebeveynin ilk çocuğunu hiç pişmanlık duymadan terk edip sonra da küçük kızına aynı şeyi tekrar nasıl yaptığını anlamıyordum. Bu beni deli ediyordu.

Burası dikkatli olunmazsa tehlikeli olabilirdi, bu yüzden genellikle geliyor, dövüşümü kazanıyor, parayı alıyor ve oradan ayrılıyordum. Çoğu kişi, uyuşturucu ve alkolle dolu etkinlik sonrası partiye katılıyordu. Ben bununla ilgilenmiyordum, soğukkanlılığımı koruyarak gömleğimi çıkarıp ringe girdim.

Greg spor salonundan çıkmayan iri yarı bir adamdı ve hiçbir zaman anlaşılamamıştık. Ben gelmeden önce herkes onu göklere çıkarıyor, benimle dövüşürken her yolu deniyordu. Zayıf noktası tekniğiydi; tamamen kaba kuvvetten ibaretti, yumruklarını savuşturmakta hiçbir zaman zorluk

yaşamamıştım. A.J. tamamen farklı bir hikâyeydi. Lion'la ikisinin bir geçmişi vardı. A.J. bir zamanlar Jenna'ya bir kulüpte tecavüz etmeye çalışmıştı. Tanrıya şükür ki Jenna'nın yanındaydım ve işler kötüye gitmeden icabına bakmıştım. O zamanlar Lion, Jenna'yı tanımıyordu ama çıkmaya başladıklarında Jenna ona anlatınca A.J.'i neredeyse döve döve öldürecekti.

Herkes ringin etrafında toplanmıştı. Bahisler canlıydı, bu sadece kalabalığın daha yüksek sesle bağırmasına ve ısıklık çalmasına neden oluyordu. Isınmaya çalışarak olduğum yerde zıplamaya başladığım sırada Greg diğer taraftan içeri girdi. Bana nefret dolu, kana susamış bir bakış atınca gülümsememek için çabaladım, on dakika sonra onunla işimin biteceğini biliyordum.

Paradan sorumlu adam, benim ve Greg'in adını bağırdı, bir dakika sonra eğlence başladı. Greg'in kötü bir alışkanlığı vardı: Güçlü yumruklarını hemen baştan atar ve her zaman çabuk yorulurdu. Sadece saldırmak için bekleme-yi bilmek gerekiyordu. Öne doğru ilk sallandığımda bel-den yukarısına bir yumruk attım. Greg öne eğildi, dizimle burnuna vurunca herkes çılgınca bağırmaya başladı. Adrenalin devreye girmişti, kendimi her şeyi yapabilecek kapasitede hissediyordum. Greg kendini toparlayarak bu kez yüzüme tekrar vurmaya çalıştı. Yana çekilip gülümseyerek savuşturdum ve sağ gözüne vurdum.

Çok sert bir darbeydi, yere düştü, bu bana onu tekrar tekmeleme fırsatı vermişti. Ama bir adamı yerdeyken tekmelemenin nesi eğlenceliydi? Greg tekrar ayağa kalktı, etrafta dans etti, beni itti, sağ yanağımı sıyırdı. Ama onu sırtüstü yere seren bir yumrukla karşılık verdim ve bu sefer ayağa kalkamadı.

Zaferin coşkusu bana iyi gelmişti. Bitirecek güce sahip olduğumu bilmek sevindirmişti.

Herkes adımı bağıyor, ringin etrafından bana ulaşmaya çalışıyorlardı. Ama hemen ringden inip ödül paramı almaya gittim. Ödül beş bin dolardı, parayı kot pantolonuma tıktırdıktan sonra Lion'ı aramaya gittim. Jenna ve bir grup arkadaşıyla son sıradaydı, büyük girişi için hazırlanıyordu. Orası ön tarafa göre daha rahattı. Kimse itişip kakışmıyordu.

Yanlarına gidip de Noah'nın orada olmadığını görünce kalp atışlarım istemsizce hızlandı. Etrafıma bakındım ama hiçbir yerde göremedim.

"Noah nerede?" diye sordum Lion'a, vücudum yine gerilmişti.

Lion sırttı.

"Bunlar ona fazla geldi. Sana vurulduğunu görünce dışarı çıktı," dedi Jenna.

"Gidip onu bulayım. Jenna, sen çocuklarla kal."

Noah dizlerine sarılmış, kapının yanındaki duvara yaslanıp oturuyordu. Yüzündeki ifade hoşuma gitmemişti. Tişörtümü giyerken yaklaştım. Bakışları önce gövdeme, sonra yüzümdeki küçük kesiğe odaklandı.

"Burada ne halt ediyorsun?" dedim, rakibimin işini bitirdiğimi görmediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Ters ters bakarak ayağa kalktı.

"İçeride yaptıkların... hiç bana göre değil."

Sanırım korkmuştu. Onu bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim. Başka kızlar yaptıklarını görünce kendini doğrudan kollarıma atardı, ama Noah...

"Dövüşler sana göre değil, anlıyorum," dedim, nazik olmaya çalışarak kolumu boynuna doladım. Noah başka bir gezegenden gelmiş gibiydi: Kimi zaman kaya gibi sert oluyor, yüzüme yumruk atmaktan çekinmiyordu; ama bazen o kadar küçük ve kırılgan olabiliyordu ki onu kollarıma alma dürtüsüne karşı koyamıyordum.

Ensesini gıdıklayınca baktı, bir şey söyleyeceğini düşündüm ama daha söyleyemeden eğilip onu öperek kendime çektim.

Tam istediğim gibi kollarımda gevşemişti. Ona dokunduğum zaman vücudunun verdiği tepki hoşuma gidiyordu. Parmaklarını nemli saçlarımın arasına sokunca her yerine dokunmamak için çabalamak zorunda kaldım.

Az sonra geri çekildiğimde kesiğime bakarak parmaklarını şişliğin üzerinde gezdirdi. Bu hafif ama belirgin okşama içimin bir tuhaf olmasına neden olmuştu.

“Orada olduğun her andan nefret ettim,” dedi. Doğruyu söylediğini biliyordum. Noah beni önemsiyordu, bu o kadar tuhaf, o kadar yeni bir şeydi ki beni şaşırtmıştı.

“Ben buyum Noah,” dedim onu bırakarak.

“Peki ama bunu neden yapıyorsun? Anlamıyorum. Gereğinden fazla paran var, buna ihtiyacın yok ki...”

“Ama Lion da yapıyor,” diye lafını kestim savunmaya geçerek.

Bunu anlamış görünüyordu ama yine de bir şeyler ekleme gereği hissettim.

“Bunu sadece para için yapmıyorum. Dövüşmeyi seviyorum. Karşımdaki insanı durdurabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor. Durumun kontrolünün bende olduğunu bilmekten hoşlanıyorum. Nereye varmak istediğini anlayabiliyorum ama bunlardan vazgeçeceğimi sanıyorsan sırf sen ve ben...”

“Sen ve ben ne?” diye lafımı kesti. “Bu cümlenin sonu ne?”

Cevap veremedim. Ne olup bittiğini bile bilmiyordum. Sadece bunun bir hata olduğunu biliyordum. Noah kalp şeklinde bir kutuda çiçek ve şeker vereceğin türden basit bir kızdı ama ben bu değildim. Bunun düşüncesi bile saçmaydı. Ama sorun, ona yaklaştığımda tüm şüphelerimin ortadan kalkmasıydı. Onu öpmemem, ona dokunmamam

gerektiğini biliyordum. Ama elimde değildi. Noah haklıydı: Onu arayan bendim.

“Önemli değil, Nicholas, bir şey söyleme. Senin kim olduğunu biliyorum. Senden şu andakinden fazlasını bekleyecek değilim.”

Arkamı dönüp Lion’ın dövüşünü izlemek için içeri girdim.

Kim olduğunu biliyorum derken ne demek istemişti? Sözleri hoşuma gitmemiştir. Onun uzaklaşmasını izlerken öfkeye kapıldığını hissettim. Ama nedenini tam olarak bilemiyordum.

NOAH

Bu gece Nicholas'la buraya gelmem bir hataydı. Evet, çekiciydi ve evet, bana dokunduğunda ya da öptüğünde düzgün düşünemiyordum bile, ama kimliği hoşuma gitmiyordu. Nicholas Leister hayatım boyunca kaçındığım bir çevrenin içindeydi: kavgalar, kontrolden çıkan partiler, uyuşturucular, alkol... Bunların hepsi, parçası olmak istemediğim şeylerdi. Hâlâ buradaki hayatıma alışmaya çalışıyordum. Evden daha iki hafta önce ayrılmıştım ve kelimenin tam anlamıyla her şey değişmişti. Dan yüzünden hâlâ berbat haldeydim, Nicholas'la ilişki kurmak işleri daha da kötüleştirirdi çünkü onun gibi bir erkeğin benim gibi bir kızıdan ne isteyeceğinin farkındaydım. Belki eski kafalıydım ya da gariptim ya da her neyse, ama işleri geleneksel şekilde yapmayı seviyordum. Bir erkeğin benimle olmak istemesini ve bunu bana her gün göstermesini isterdim. Tatlı sözleri, nazik jestleri seviyordum ama Nick bu değildi. Kalbimin daha iyileşmeye bile başlamadan tekrar kırılmasına hazır değildim. Artık bir kalbimin olduğundan bile emin değildim; sadece binlerce küçük parçayı tekrar birleştirmeye çalışıyordum.

Kendime Nick'le normal bir ilişki kurmaya çalışmam gerektiğini söyledim. Birlikte olamazdık ama bu birbiri-

mizden nefret etmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Onunla kavgalarımız, tanıştığımızdan beri yaşanan çekişmeler, tüm bunlar çok yorucuydu. Birlikte yaşıyorduk, bu yüzden arkadaş olmaya çalışmalıydık; tabii bu şekilde heyecanlandıran biriyle arkadaş olmak mümkünse.

Kapının yanında durup Lion'ın dövüşünün bitmesini bekledim. İzleyemiyordum. Fiziksel çatışmalardan nefret ediyordum. İnsanların bundan zevk alabilmesi üzücüydü; hatta dövüşçüler için bahis oynayarak para bile kazanıyorlardı. İğrenç ve aşağılayıcıydı.

Nicholas yanımdan geçip Jenna ve arkadaşlarının yanına gitmişti. Kalabalıkta iki yüz kişi olmalıydı. Lion on beş dakika sonra dövüşünü kazandı ama Nick'in aksine, göğsüne aldığı darbeler nedeniyle morluklar ve sol gözünün altında çirkin bir kesik vardı. Jenna onu görünce kollarına atıldı, herkes tezahürat yaparken onu öptü. Nick'in istediği bu muydu? Sırf bir adamı yere serdiği için kollarına atılmam mı? Saçma...

Nick yanıma geldi, elimi tuttu ve beni dışarı çıkardı. Parmaklarını parmaklarıma geçirdiğini hissetmek garipti, ama sanki sadece pratik olduğu içindi –kaybolmayayım diye– bir şekilde mesafeliydi, hiç muhabbet yoktu. Son konuşmamızdan beri bir şeyler değişmişti. Bana kızgın görünüyordu, beni orada bile istemiyormuş gibiydi. Acı veriyordu ama ne bekleyebilirdim ki?

Berelenmiş eklemlerine baktım. Rakibine vurduğu yerde kurumuş kan vardı. Midem bulanmıştı, havaya ihtiyacım vardı. Burada ne işim vardı benim?

Arabasına yaklaşıncı arkadaş grubuyla konuşmak için beni bıraktı. Jenna gitmişti, kendimi yalnız ve korkmuş hissediyordum. Uber çağırmaya karar vererek uygulamayı açmaya giriştim. Ama Nicholas aceleyle gelerek telefonu elimden aldı.

“Ne yapıyorsun?”

“Uber çağırıyorum.”

“Delirdin mi sen? Bu yasadışı, yerimizi ele veremezsin, tutuklanabiliriz.”

Umurumda değildi. Burası tehlikeli geliyordu ve beladan kaçınmak istiyordum. Nick ne kadar iyi görünse de buna değmezdi.

“Gitmem gerekiyor,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü senin dünyanı sevmiyorum Nicholas.”

Gücenmiş görünmüyordu. Olsa olsa kayıtsızdı.

“Buna göre değilsin. Seni getirmemeliydim.”

Buna göre değil miydim? Beni rahatsız eden cevabı değildi, söylerken kullandığı ses tonuydu.

“Buraya gelmeye kendim karar verdim. Ve şimdi de gitmeye karar veriyorum.”

Nick güldü.

“Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. Senin daha dayanıklı olduğunu sanıyordum Çilli. Ronnie’yle birbirinize girdiğinizde hiç çekinmemiştin. Birbirine yumruk atan birkaç adamın sana bunu yapacağını kesinlikle düşünmezdim.”

Orada durup birbirimize bakarken göremediği şey, vücudumu kaplayan soğuk ter ve ellerimdeki hafif titremelerdi.

“Sanırım cesaretim gelip geçici,” dedim, telefonumu bana geri vermesi için avucumu açarak. Ama telefonumla oynamaya devam ediyordu, akli başka yerdeymiş gibiydi.

“Sana sormak istediğim bir şey var. Böyle yarışmayı nerede öğrendin?”

“Acemi şans. Telefon lütfen.”

Nick sırtıttı.

“Tahminimden fazla sırrın var, Çilli.” Bana doğru bir adım atınca sırtım arabasının kapısına çarpana kadar geri çekildim.

“Hepimizin sırları vardır,” dedim şimdi daha sakın.

“Seni uyarmalıyım, oldukça iyi bir dedektifim,” dedi, öpmek için eğilerek. Elimden geldiğince onu durdurdum.

Bana yaptığı büyüden uyanmıştım. Nabzım hızlanmaya başlamıştı.

“Benden uzak dur Nicholas,” dedim her zamankinden daha ciddiyetle.

Geçmişimin keşfedilmesi istediğim son şeydi. Düşüncesiyle bile paniğe kapılıyordum. İblislerimi her zaman kontrol altında tutmuştum; kimse bir şey bilmiyordu ama onunla aramda sadece bir duvar varken saklayamayacağım şeyler vardı. Onu pek tanı mıyordum ama şimdiden kimsenin görmesine izin vermediğim şeyleri gün yüzüne çıkarmaya başlamıştı.

“Senden uzak durmamı mı istiyorsun? Vücudun pek öyle söylemiyor gibi...”

Lanet olsun ona. Daha önce kimse bana bu şekilde ulaşmamıştı. Onu karşımda böyle iri yarı, böyle erkeksi görünce, kendimi her an katledilmeye hazır, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissettim. Ve kendimi bu kadar küçük ve savunmasız hissetmekten hiç hoşlanmıyordum.

Ellerini kafes gibi başımın iki yanına koydu.

“Neden bu kadar korkuyorsun?” diye sordu, dudakları dudaklarıma yakındı, nefesi yüzümü ısıtıyordu. Gözleri masmaviydi, gözbebeklerinde mavimsi benekler vardı.

“Senden korkuyorum,” diye fısıldadım.

Nick sırtıttı. Belki de cevabım hoşuna gitmişti. Sanki biri kafama bir kavanoz dolusu buzlu su dökmüştü. Onu iterek elinden kurtuldum.

“Pislik,” dedim. Ona karşı açık yüreklilikle konuştuğuma inanamıyordum.

“Neden? Korkmanın tuhaf olduğunu düşündüğüm için mi? Bu normal Çilli. Korkmasaydın bu beni endişelendirirdi.”

“Başımı belaya sokmandan korkuyorum,” diye yalan söyledim, az önce söylediklerimi unutacağını umuyordum. Üzerimde bu kadar gücü olmasını istemiyordum.

“Beladan sıyrılmak gibi bir yeteneğim var. Bunun için endişelenmene gerek yok.”

“Aynen öyle. Endişelenmek istemiyorum. Şimdi telefonumu ver de buradan çıkabileyim.”

Nicholas içini çekti ama ifadesi değişmedi.

“Bu kadar katı olman çok kötü. Sen ve ben birlikte eğlenebiliriz diye düşünmüştüm.”

“Sen ve ben diye bir şey yok... ve hiçbir zaman da olmayacak.”

Yirmi dakika sonra Jenna beni evime bırakmıştı. Yeniden rahat nefes almaya başlamıştım, kendime artık tuzağa düşmeyeceğime söz verdim. Nicholas’la aramıza mesafe koymamız gerekiyordu.

* * *

Ertesi günü arabamı yıkayarak geçirdim. Nicholas Tanrı bilir ne yapmak için içeride kaldı ve yollarımız pek kesişmedi. Benim Beetle uzun süredir satıştaydı, bu yüzden kimse ilgilenmemişti ve kir pas içindeydi. Saçlarımı geriye çekip topuz yaparak, üstü şirket logolu tişörtüm ve şortumla arabamı yıkarken Chanel kıyafetli, burnu havada tutumlarıyla tüm yeni komşularımın bana şaşkın şaşkın bakmaları komik geliyordu. Berbat görünüyordum, ama boya sarışını komşumla bir televizyon kanalı yöneten kocasının ya da bir başkasının hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olacaktı ki?

Üfleyerek bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırdım, süngerle kaportanın üzerine eğilmiş inatçı bir lekeyi çıkarmaya çalışıyordum ki o anda duymayı beklediğim son sesi duydum.

“Görüyorum ki araba yıkama servisinden hâlâ nefret ediyorsun.” Dondum. Gerçek olamazdı.

Arkamı dönüp ona baktım. Nicholas’ın arabasının yanında duruyordu, üç hafta önce vedalaştığımız günden hiç farklı görünmüyordu. Sarı saçları darmadağınktı, çikolata rengi gözleri her zaman hayran olduğum bir özgüveni yansıtıyordu ve bir hokey oyuncusunun vücut yapısına sahipti. Soluklanma gereği duydum.

Beni en yakın arkadaşımın aldatan Dan şimdi karşımda duruyordu.

Elimdeki işi bıraktım, bir elimle sular damlayan süngeri tutarken diğerini yanıma indirdim. Kıpırdıyamıyordum. Karşımda durması bile acı veriyor, onunla paylaştığım tüm anılar bir slayt gösterisi gibi zihnime akın ediyordu: Tanıştığımızda maçlarından birine gitmiştim ve kazanmış, yanıma gelip beni tribünde görünce konsantre olamadığını söylemişti; ilk buluşmamızda beni bir Hint restoranına götürmüştü, yemekler o kadar baharatlıydı ki üç gün hasta olmuştuk; ilk öpüşmemiz o kadar yumuşak ve özeldi ki yakın zamana kadar en değerli anılarım arasında yer alıyordu; bana ilk kez kız arkadaşım dediğinde...

Sonra Beth’le resmini hatırladım ve diğer her şey yok oldu.

Orada olmasından ne kadar etkilendiğimi belli etmeyecek bir şeyler söylemekte zorlanıyordum.

“Ne işin var senin burada?” diye sordum, süngeri kova-ya bırakarak. Çıplak ayaklarıma sular sıçradı.

“Seni özledim,” dedi.

Neşeyle güldüm.

“Beni özlemedin. Arkadaşın vardı, öyle değil mi?” diyerek arkamı döndüm.

“Noah... Üzgünüm,” dedi, beni her şeyden çok sevdiğini defalarca söyleyen aynı kadife gibi sesle.

Başımı iki yana salladım, bunların olmamasını diliyordum. Dan’le yüzleşmeye hazır değildim. İçimde hâlâ her şeyin eskisi gibi olmasını dileyen, dönüp bana sarılmasını, öpmesini, beni ne kadar sevdiğini ve özlediğini söylemesini isteyen bir yanımdı. Çaresizce geçmiş hayatımdan biriyle olmak istiyordum. Sadece birkaç saniyeliğine bile olsa, arabaya binip yeni bir şehre, istemediğim bir hayatı yaşamaya gitmeden önceki Noah Morgan olmak istiyordum.

“Noah... Seni seviyorum,” dedi arkamdan yaklaşarak.

Kalbim çoktan milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Şimdi onları ezip toz haline mi getirecekti?

“Bana bunu söyleme,” dedim. Ama sonra dönünce onu gördüm, o kadar yakındı ki... Kahverengi gözlerindeki o altın benekleri, hokey sopasıyla vurulan yanağındaki yara izini gördüm; dikiş atılırken yanımdaydım, histerik bir haldeydim çünkü kan görmeye dayanamıyordum. Dan’le ilgili her şey o kadar çok anıyı geri getiriyordu ki... Artık dayanılmaz derecede acı veren anıları.

Gergin görünüyordu. Onu iyi tanıyor, bunun onun için benden daha zor olduğunu biliyordum.

“Söylüyorum çünkü bu doğru Noah.” Yüzümü ellerinin arasına alıp parmaklarıyla yanaklarımı okşadı. “Lütfen beni affet. Sen gidince tüm dünyam yıkıldı. Ne yapacağımı, nereye başvuracağımı bilmiyordum. Beni affetmen lazım. Noah, lütfen beni affettiğini söyle...”

Ellerini omuzlarıma indirdi. Sesinde çaresizlik vardı. Gözlerimi kapattım. Böyle bir şey olmamalıydı. Neden? Ve onun varlığı beni neden bu kadar üzüyordu? Onu çoktan unutmalıydım. Buraya gelip af dilememeliydi ama öte yandan... onu tekrar görmek, eski hayatımın o kısmını geri almak bir şekilde teselli veriyordu.

Tam o sırada dudaklarını dudaklarımda hissettim. Beklenmedik bir hareketti ama aynı zamanda normal gelmişti.

Bu alışkın olduğum bir şeydi, güzel, hatta gerekli bir şeydi, bir daha geri dönmek üzere o arabaya bindiğim andan itibaren istediğim şeydi.

Ensemden tutup beni kendine çekti. O kadar şoke olmuşum, hissettiğim binlerce çelişkili duygu karşısında o kadar bunalmışım ki tek yapabildiğim hareketsiz kalmak oldu.

“Noah, öp beni, lütfen, böyle yapma.” Kendini bana bastırmaya çalıştı, tıpkı ilk sefer yaptığımız gibi ağzımı açtırmayı başararak diliyle dilimi aradı. Bunda bir çeşit sıcaklık vardı ama aynı zamanda farklı bir şeyler de vardı. Bir şeyler değişmişti. Vücudum daha güçlü bir şey bekliyor gibiydi. Sıcaklık istemiyordum, ateş istiyordum.

Birisinin ses çıkararak dikkatimizi çekmeye çalıştığını duydum. Geri çekildiğimde Dan yüzünde sevinçle bana baktı, sonra kimin böldüğünü görmek için döndük.

Annemle William yeni gelmişlerdi. Düşüncelerime ve duygularıma o kadar kapılmışım ki arabalarının durduğunu bile duymamışım. Annem dudaklarında koca bir tebesümle bize baktıktan sonra, yüzünde memnun bir ifadeyle gözleri parlayan William’a döndü.

“Hediyemizi beğendin mi?” diye sordu William.

Anlamamışım.

“Annen sana sürpriz yapmak için bana bir bilet gönderdi,” dedi Dan omuz silkerek ama yüzündeki suçluluk ifadesini görebiliyordum. Şimdi anlıyordum. Annem erkek arkadaşımı ziyarete getirerek bana gelmiş geçmiş en güzel hediyeyi verdiğini düşünüyordu. Sadece küçük bir ayrıntıyı atlamıştı: Dan artık benim erkek arkadaşım değildi.

“Çok üzgündün, Noah...” dedi annem, yanıma gelip bana sarıldı. “Seni gülümsetebilecek tek kişinin Dan olduğunu biliyordum, o halde onu bizimle birkaç gün geçirmeye davet etmenin ne zararı vardı ki?”

Ah anne. İşte şimdi çuvalladım.

William, Dan'ın elini sıkarken ne kadar zor olsa da kendimi zorlayarak gülümsedim. Annem de Dan'e sarıldı, ikisi geriye çekilip bize baktılar.

“İkinize mahremiyet sağlayacağız, herhalde biraz yalnız kalmak istersiniz,” dedi annem. “Dan, misafir odasını hazırlatıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa çekinmeden söyle.”

Dan kibarca başını salladı ve annemle William ön kapıdan geçip gittiler.

Onlar gidince öfkeyle Dan'e baktım.

“Buraya gelme cesareti gösterdiğine inanamıyorum,” diye bağırarak araba yıkamak için getirdiğim kovayla sabunu aldım. Şu anda bitiremezdim. Yapacak çok daha önemli işlerim vardı.

Bu yanılttı. Dan evimde kalamazdı. Onu evde istemiyordum, beni tekrar öpmesini de kesinlikle istemiyordum.

“Üzgün olduğumu şahsen söylemek için mükemmel bir fırsattı.”

“Burada kalamazsın Dan.”

“Bana hâlâ kızgın olduğunu, beni affetmen için uzun zamana ihtiyacın olacağını biliyorum ama bu günlerde seninle olmama izin ver, Noah. Sorun ne olursa olsun, birlikte çözeriz, lütfen... Sen benimsin, ben de seninim, unuttun mu?”

Bu cümle can evimden vurmuştu.

“En iyi arkadaşım ile ilişki kurduğun anda senin olmayı bıraktım,” dedim, önümüzdeki günlerde ondan kesin olarak ayrılmak zorunda kalmanın beni şu anda hissettiğimden daha kötü hissettireceğini biliyordum. “Burada kalabilirsin çünkü William'ın ya da annemin üzülmesini ve bana yaptıklarını öğrenmelerini istemiyorum. Ama bu süre dolduğunda senden bir daha asla haber almak istemiyorum.”

“Seni incittiğimi biliyorum Noah. Ama seni seviyorum, her zaman sevdim, sensiz hayatım bir felaket. Şimdi seni gördüğümünden beri her şey yeniden anlam kazandı. Bana gideceğini söylediğinde, bununla baş edebilmek için kafamda bir plan yapmaya çalıştım ama işe yaramadı. Noah, Beth’le olanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bana seni hatırlattığı için ona yaslandım, ikiniz hep birlikteydiniz, birbirinize çok benziyordunuz. Bir pislik olduğumu biliyorum ama aramızdakilerin bu şekilde bitmesine izin veremem...”

Önüne bakarak akmak isteyen gözyaşlarını bastırmaya çalıştım. Ağlayacak değildim. Artık ağlamıyordum. Ağlamayacaktım.

“Demek şu anda bu noktadayız,” dedi. “Gözlerimin içine bile bakamıyorsun.”

Yine yüzümü tuttu.

“Lütfen, beni affettiğini söyle,” diye fısıldadı, dudakları neredeyse dudaklarıma değiyordu.

Ne dediğimi bile bilmiyorum ama beni yeniden, sertçe, duyguyla öptü ve *yine* yapmasına izin verdim. Kontrol edememiştim. İhtiyaç duyduğum bir şeydi. Ama doğru olmadığını biliyordum. Onu kabullenirken garip bir duyuya kapılmıştım; kendimi suçlu hissediyordum, suçluydum, çünkü çok önemli birini kandırıyordum: kendimi.

Sonunda “Biraz alana ihtiyacım var,” diyebilirdim. Ve bu doğrudu; düşünmeye ihtiyacım vardı, onu karşımda istemiyordum.

“Tamam,” diye kabul etti. “Hiç olmazsa eşyalarımı misafir odasına bırakabilir miyim?”

Kabul ettim ve onu oraya götürdüm. Onunla bir dakika daha geçiremezdim, bu yüzden yatağıma girip ertesi güne kadar uyuyacağımı düşünerek odama yürüdüm. Saatin ne kadar erken olduğu umurumda değildi. Düşünmeye, duy-

gularımı doğru bir perspektife oturtmaya ihtiyacım vardı ama vücudum beni, bana ait olmayan bir odada durdurdu, kendime engel olamadan Nicholas'ın kapısını çalıyordum.

Cevap verdi mi bilmiyordum. Tek bildiğim bir ses duyup içeri girdiğimdi.

Köşedeki masada dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. İçeri girdiğimi görünce bilgisayarı kapattı. Bana bakmak için koltuğunu döndürürken vücudunun her santimini bir sanat eseriymiş gibi inceledim. Gri bir eşofman altı giymişti, üst tarafında bir şey yoktu. Ziyaretçi beklemediğini anlayabiliyordum, özellikle de beni. Orada yaşamaya başladığımdan beri kapısını ilk kez çalıyordum ama içimden bir ses, neden onun yanına gelerek kendime işkence etmeyi seçtiğimi anlamaya çalışırken bile üvey kardeşimin beni teselli edebileceğini söylüyordu.

Yüzümde bir şeyler görmüş olmalıydı çünkü hemen ne olduğunu sordu ve ne yapacağını bilemeden ihtiyatla yanıma yaklaştı. Baş başa kaldığımız diğer zamanlarda olduğu gibi havada karşı konulmaz bir çekim vardı. Bir bakıma Dan'ın bana bu şekilde tepki verdiremeyeceğini anladığım için seviniyordum: Seviniyordum ama aynı zamanda kafam karışık.

O gözler sadece karanlık vaat ediyordu. Ama durup düşünmeden ensesinden tuttum, onu kendime çektim ve umutsuzca öptüm.

Önce tepki vermedi. Sanırım şaşırmıştı ama vücudu ne istediğini açıkça biliyordu. Belimden tuttu, ağzıyla dili devreye girdi. Oraya neden geldiğimi bile unutturdu, ondan başka her şeyi unutmuştum. Nefes alabilmek için bir an geri çekilmem gerekti. O zaman bana ne yaptığımı sordu, dişleriyle kulak mememi yokladıktan sonra dudaklarını yanağıma, boynuma indirdi. Aklımdaki her türlü acı, kayıp veya nostalji fikri silindi. Ama sonra beni uzaklaştırdı.

“Ne oldu?” diye sordu.

Bunu sorması neden gerekiyordu ki? Neden beni öpüp kuşku götürmez yeteneklerinin tadını çıkarmama izin vermiyordu? Nick ne zamandan beri birinin onunla öpüşmek istemesinin sebebini umursuyordu ki?

Şimdi yine Dan’i düşündüğümü fark etmiştim. Çok sevdiğim biri tarafından ihanete uğramanın yarası –ve ikisini de, hem Beth’i hem de onu çok sevmiştim– yeniden açılmıştı. İhanet ve ikisini de sonsuza kadar kaybettığımı bilmenin yarasıydı çünkü onları asla affedemeyecektim, bunu hak etmiyorlardı. Ve en kötüsü de korkuydu... Ondan uzak duracak kadar güçlü olamama korkusu.

Başımı Nick’in çıplak omzuna yasladım, beni tuttu. Böyle bir ânı ilk kez paylaşıyorduk. Kokusu büyüleyiciydi; televizyonda reklamı yapılan lüks parfüm modellerinden biri olmalıydı, göğsü sıcak ve rahatlatıcıydı, kendimi donmuş gibi hissetmeme rağmen içimde derinlerde bir yerde küçük bir ateş yanmaya başlamıştı.

“Sana sarılmayı sevmediğimden değil Çilli ama bana ne olduğunu söylemezsen yanlış sonuçlar çıkarabilirim ve sonunda yanlış birinin canına okurum.”

Ruh halime rağmen bu sözler gülümsememe yol açmıştı.

Geri çekilmeye yeltendim ama beni geriye doğru yürüttü, kucığına alarak masasına oturdu.

“Lütfen Tanrım, bana diğer arabamı da mahvetmediğini, şimdi bana bu konuda kendini kötü hissettiğin için gelmediğini söyle, çünkü yemin ederim, dünyadaki tüm öpüşmelerin buna faydası olmayacak...”

Normalde soğuk ve mesafeli Nicholas Leister’in bu tarafını –şakalar yapan, insanları güldürmeye çalışan tarafını– bilmiyordum ve itiraf etmeliyim ki hoşuma gitmişti. Hem de çok.

Bu yüzden odasına neden geldiğimi söylemeye karar verdim. Çünkü ister inanın ister inanmayın, onunla birlikte olmayı falan planlamamıştım.

“Dan burada,” dedim. Söylediklerimi kavraması zaman almıştı. Sonra vücudu gerildi.

“Seni aldatan o şerefsiz burada mı? Nerede, Los Angeles’te mi?”

“İıı... Burada. Bu evde.” Bunu söylerken durumun ne kadar acınası ve saçma olduğunu biliyordum. Nicholas can alıcı noktayı bekliyor gibiydi. Açıklamaya çalıştım.

“Onu annem davet etmiş. Dan’ın yaptıklarından haberi yok, ayrıldığımızı bilmiyor. Ama Dan burada Nicholas, kendimi berbat hissediyorum.”

Ayağa kalkıp odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Bunu üvey kardeşime neden anlattığımı hiç bilmiyordum ama Nick başka şeyler düşündürmekte ustaydı.

Masasından bir sigara alıp ağzına koydu. Kızgın mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı bilmiyordum.

“Bunu bana neden söylüyorsun?” dedi, sigarasından kısa bir nefes çekerek. Gözlerindeki o eski soğukluk geri dönmüştü. Daha önce defalarca gördüğüm, birbirimizden nefret etmemize, hakaret etmemize neden olan soğukluk. Ona karşı hissettiğim, kendim bile anlayamadığım duyguları bir yana bırakmaya çalışarak ona aslında neye gerek duyduğumu söyledim.

“Dan seni görür görmez kim olduğunu anlayacak,” dedim, Dan geldiğinden beri kaybolmuş görünse de kendimi savunmak için hep kullandığım zırhın arkasına saklanmaya çalışarak. “Seni fotoğrafımızdan... öpüştüğümüz fotoğraftan tanıyacak.”

Basit bir fotoğrafın başımı bu kadar ağrıtaacağı kimin aklına gelirdi? Nick’le öpüşmenin, bunu tekrar yapma arzusunun bedenimi ve zihnimi istila edeceği anlamına geleceğini bilseydim, başından beri bundan kaçınırdım.

Nicholas sigarasını kül tablasına bırakıp bana horgörüyle baktı.

“Ne istiyorsun Noah?”

“Sadece gitmesini ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmamayı istiyorum.” Bu doğruduydu; ne kadar acı verirse versin istediğim buydu. Beni aldatan birinin yanında olmak istemiyordum.

Bu Nicholas’ı rahatlatmış gibiydi, lafıma devam ettim:

“Ama bunu nasıl halledeceğimi bilmiyorum.” Elimle alınımı sildim. “Buraya sırf kendini affettirmek için geldi... ve bir yanımla bunu istiyorum, ama yapamayacağımı biliyorum, yapmamalıyım.”

“Ben burada mı devreye giriyorum?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

“Sadece birkaç gün. Hayatıma devam ettiğimi, onunla ilgilenmediğimi görürse belki beni rahat bırakır.”

Nicholas başını sallayıp sigarasını geri aldı. İnsanların sigara içmesinden hoşlanmıyordum ama o yaptığında çok seksi oluyordu.

“O halde onun önünde öpüşmemiz gerekiyor,” diye bitirdi Nicholas.

İstediğim şeyden utanıyordum. Ama o da önceden öpüşme fotoğrafımızı çekerken aynı şeyi teklif etmişti. Durumu tuhaflaştıran son zamanlarda farklı vesilelerle bunu yapmış olmamızdı.

“Birlikte olduğumuzu düşünmesini istiyorsun.” Koltuğundan kalktı. “Suratını dağıtıp bu işi bitirsem daha kolay olmaz mıydı?” Gözlerinde öfke ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şey, karanlık bir şeyler vardı.

“Annem bilemezdi,” diye mırıldandım. Birden elini uzatıp çenemden tutunca kendimi tutsak gibi hissettim. Tek parmağıyla alt dudağımı okşadı.

“Bana çok şey borçlanıyorsun,” dedi, huysuz bir sesle olsa da beni öptü. Öpüşü güçlüydü, tatlı değildi, onu

Dan’le kıyaslamaktan kendimi alamamıştım. Eski erkek arkadaşım hassas ve sevecendi –içten içe bir pislik olsa bile– oysa Nicholas soğuk ve hükmediciydi. Ne düşündüğünü hiçbir zaman bilmiyordum. O zamanlar elleri bana dokunmuyordu bile. Sadece dudakları.

“Umarım o pisliğin sana el sürmesine izin verecek kadar aptal değilsindir.”

Arkasını döndü, bir tişörtle masasındaki araba anahtarlarını aldı, kendimi toparlayıp toparlayamayacağımı anlamaya çalışırken çıkıp gitti.

NICK

Kızgındım... Sadece kızgın da değildim. Bu başka bir şeydi. Hayatımda hiç hissetmediğim bir şey. Noah'nın bana ne yapacağımı söylemesine nasıl izin verdiğimi bile anlamıyordum. Tek mesele, şimdi onunla istediğim gibi birlikte olabilirdim. Vücudumdaki her hücre canlanmıştı ama bu Noah'nın erkek arkadaşından kurtulmak için aklıma gelen o saçma fikri kabullenmem için yeterli bir neden değildi. Tüm bu lise saçmalıklarını uzun zaman önce atlatmıştım ve dürüst olmak gerekirse, bununla başa çıkmanın daha hızlı, daha iyi bir yolu vardı: Mesela Dan'in bacaklarını kırıp evimden kovmak gibi. Noah istediğini alırdı, ben de biraz stres atardım.

Arabama binip kapıyı çarparak kapattım, Noah'yı o pislikle evde bıraktığımı düşünmekten kendimi alamıyordum. Onu gördükten sonra aralarında bir şey olacağından şüphem vardı. Ama onları birlikte düşünmek bile gaza basmamı ve benim için kolayca bir hapishaneye, bir işkenceye dönüşebilecek durumdan uzaklaşmamı gerektiriyordu.

İlk öpüşmemizden bu yana her şey değişmişti. Birbirimize duyduğumuz kızgınlık artık dindirilemez bir özlem haline gelmişti ve bu beni zor duruma sokuyordu. Ne istediğimi bilmiyordum ama Noah'yla gerçek bir ilişki kurma-

nın benim gibi biri için iyi olmadığından emindim. Noah kız arkadaş tipine benziyordu ama benim hiçbir zaman tek eşli ilişkilerim olmamıştı. Çeşitliliği seviyor, bağlılıktan var gücümle kaçıyordum. Hiçbir kadın vermek istediğimden fazla ilgiyi hak etmiyordu ve kimsenin beni ya da kararlarımı kontrol etmesine izin vermeyecektim. Canım kimi isterse onunla istediğimi yapardım. Noah Morgan beni diğer kızlardan fazla etkiliyordu –bu kadarını itiraf etmem gerekirdi– onu o kadar istiyordum ki uzakta olmak bile canımı yakıyordu. Onunla ilgili o kadar fantezim vardı ki o yanımdayken aklım devreden çıkıyor, bedenim kendi kendine hareket ediyordu. Noah’yla her şey farklıydı. Bu yüzden dikkatli olmam gerekiyordu.

* * *

Anna’nın evinin önüne park ettim, telefonumu alıp onu aradım.

“Dışarıdayım,” dedim hattın diğer ucunda onun sesini duyunca. İki dakika sonra evinden çıkıp son derece çekici bir gülümsemeyle arabama doğru yürüdü.

Arabaya binmek için kapıyı açmadığını görünce camı indirdim.

“Annemle babam evde değil. İçeri gelmek ister misin?” diye sordu sıcak, seksi bir tebessümle.

Tereddüt etmedim, indiğimde arabanın benim tarafıma geldi. Daha ben konuşmadan her tarafıma sarılmıştı. Her zamanki ruju sürmüştü; tuhaf bir tadı vardı ama beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Bugüne kadar... Onu uzaklaştırdım ve içeri girdik.

“Uzun zaman oldu,” dedi.

“Meşguldüm,” diye cevap verdim sertçe. Onu düşünmüyordum; Noah’nın eski sevgilisiyle aynı koridor üzerinde uyuduğunu düşünüyordum.

Oturma odasına yürüdüm. Nedense onun yatak odasına gitmek içimden gelmemiştir.

“Seni özledim Nick,” dedi Anna yanıma oturarak.

Yanakları pembeleşmiş, dudakları parlıyordu. Güzel görünüyordu, eğilip elimi çıplak dizine koydum, sevdiği şekilde okşadım.

“Beni özlememelisin Anna,” dedim. “Biz bir şey değiliz.”

Gözlerinde gergin bir ifade vardı ama devam etmeme engel olmadı. İkimiz de neyin ne olduğunu biliyorduk. Anna’ya özel muamele yapıldığı doğrudu ama hiçbir zaman olduğumuzdan fazlası olamayacağımızı biliyordu. Hiçbir zaman bir kadına ait olmayacaktım. Bir kadının beni yeniden incitmesine izin vermeyecektim.

Beni öptü, arzudan ziyade alışkanlıkla karşılık verdim. Bu canımı sıkıyordu. Anna seksiydi; onunla her zaman kimyam tutmuştu, başka kızlardan çok daha fazla, ama şimdi... Hiçbir şey yoktu. Ve bu beni şaşırtmıştı.

Ensesinden tutup yüzünü yüzüme yaklaştırdım. O da buna uydu; neyi sevdiğimi, nasıl davranmasını istediğimi biliyordu. Tişörtümden tuttu, birbirimizin sıcaklığını hissediyorduk ama... Bunun bir önemi yoktu. Aradığım bu değildi.

Vazgeçtim. Daha fazlası için hazır, ateşli ateşli bana baktı, “Neden yatak odama çıkmıyoruz?” diye sordu. Ellerini tuttum, itip uzaklaştırdım ve gözlerimi televizyona diktim.

“İçimden gelmiyor,” dedim.

Masadan çantasını aldı.

“Bundan ister misin?” dedi bir esrar çıkararak.

Esrarı dudaklarına götürürken çakmak çıkardım.

“Bu seni daha iyi bir ruh haline sokar,” dedi uzatarak.

O gece problemlerimin ortadan kalkmasına izin verdim.

* * *

Evc sabahın üçünde döndüm. Her tarafım ağrıyordu, dayak yemiş gibiydim. Noah'nın odasının önünden geçerken ışığının açık olduğunu görünce öfkelen dim. Uyanık olmalıydı, muhtemelen misafiri vardı. Evimi işgal eden o şerefsizi yere sermeye hazır, kapıyı açtım.

Noah'yı, ince bir yorganın altına kıvrılmış, sarı bukleleri yastığa yayılmış, gözleri kapalı, huzur içinde rahat rahat uyurken görünce birden durdum. Komodinin üzerindeki lambadan oradaki her şeyin üzerine hafif bir ışık vuruyordu ve Dan'den hiçbir iz yoktu.

Noah'nın yatakta eski erkek arkadaşıyla yattığını, uymak dışında bir şeyler yaptığını hayal ederken içimi kaplayan öfke dalgalarını yatıştırmaya çalıştım. Karanlıktan korktuğunu hatırlayınca içimde hassas bir şeyler uyandı.

Yumuşak, düzenli nefesler alıyordu. Bir kızı uyurken hiç izlememişt im. Büyüleciydi. Bir teoriyi doğrulamak için yaklaştım. Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. Rahatladığımı hissediyordum. Garipti ama rahatlamıştım. Elim seğirdi, o dudaklara dokunmayı çok istiyordum; dolgundu, kiraz rengiydi. Her zerremle onun her zerresine dokunmak istiyordum, o zaman her şeyin değiştiğini anladım. Anna ya da başka biriyle ilişki kurmamın bir önemi yoktu. Hiçbir şey şu anda evimde uyuyan bu kıza karşı hissettiğim duygular kadar yoğun olamazdı.

NOAH

O sabah normalden geç kalktım. Yatağa girdiğim sıradaki tüm çelişkili düşüncelerden mi, yoksa önümde zor bir günün beklediğini bildiğimden miydi bilmiyordum ama gökyüzündeki bulutları gördüğümde, Nicholas'tan iyilik isteyerek hata yaptığımı, eski sevgilimin evimde kalmasının hiç iyi sonuç vermeyeceğini biliyordum. Mayomu ve plaj elbisemi giydim, yeni işime giderek Dan'ın neden olacağı sorunlardan kaçınabileceğim zamana, saat yediye kadar dayanmam gerektiğini düşünüyordum.

Uykuya dalmadan önce uzun uzun düşünmüştüm, benim için her şey demek olan adama karşı hâlâ hissettiğim tek his öfke ve içerlemeydi. Kızgındım. Onu görmek istemiyordum. Beni öpmesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Belki de bunun nedeni eski anıları canlandırmak için karşımda olmamasıydı. Ama bu sabah böyle kalmasını istiyordum. Yüzünü bile görmek istemiyordum.

Mutfağa gidip onu masada oturmuş, elinde bir fincan kahveyle telefonuna bakarken gördüğümde kaşlarımı çatıp ters ters bakmaktan kendimi alamadım. Yanından geçip doğruca buzdolabına giderek portakal suyu çıkardım.

“Aşağı inmeni bekliyordum,” dedi ayağa kalkıp tezgâha yaslanarak. Onu duymazdan gelerek ekmek dilimleyip kızartma makinesine koydum. “Annenle baban gitti.”

“Annem gitti,” diye düzelttim. “William ebeveynim değil.”

Dan içini çekince sonunda ona baktım. Saçları iyi taranmıştı, üstünde kot pantolon ve üzerinde aptalca bir yazı bulunan bir tişört vardı.

“Benimle konuşmak istemiyor musun?” diye sordu. “Seni geri istiyorum Noah. Başka bir ülkeden buraya sadece tatil için gelmedim. Beni affetmen için geldim.”

“Seni affedemem, Dan. Beni aldattın, hem de sadece bir kere değil. Elimde fotoğraflar var, kimin gönderdiğini bilmiyorum ama senin küçük kız arkadaşlarından biri olduğunu tahmin ediyorum. Seninle çıkmamızdan hiçbir zaman hoşlanmadılar, sanırım en iyi arkadaşım ile çıkmadan da hoşlanmıyorlar.”

Dan daha cevap veremedi gömleksiz, kalçalarına sarkan pijama pantolonuyla Nick geldi. Saçları darmadağın, ayakları çıplaktı. Ve kalbimi çarptırıyordu. Dan beni anında büyüleyen genç adama baktı.

Nick kapı aralığında durup durumu analiz etti. Dudağı mı ısırıldı. Şimdi ne yapacaktı?

“Merhaba, henüz tanıştırılmadık,” dedi Nick elini uzatarak. Dan bir saniye geç karşılık verdi. Dan’ın elini sırkarken üvey kardeşimin kolundaki damarların gerildiğini görebiliyordum. Ben orada kıpırdanıp dururken Dan acı-mıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. “Ben Nicholas.”

“Dan,” dedi eski sevgilim.

Biraz sonra olanlar onu derinden sarsmış olmalıydı: Nick yanıma geldi, eğilip sevgiyle dudaklarımdan öptü.

“Günaydın kıymetlim,” dedi, gözleri tam olarak çözemediğim bir ifadeyle parlıyordu. Sonra kendisine kahve alıp bahçeye çıktı.

Vay be. Nick, beni zor duruma soktuğun için teşekkürler.

“Bütün bunlar da ne demek oluyor, Noah?” diye sordu Dan, öfkeden köpürerek.

Omuz silkerek onu duymazdan gelmeye çalıştım.

“Bu, hayatıma devam ediyorum demek oluyor,” dedim, oturup meyve suyumdan bir yudum aldım.

“Daha iki hafta bile geçmeden yerime bu mankafayı mı koydun?”

“Sen yirmi dört saat bile geçmeden yapmıştın.”

Dan yanıma gelip sandalyemin arkasını tuttu.

“Ne yaptığını biliyorum. Anlıyorum. Beni kendi silahımla vurmaya çalışıyorsun. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez Noah. Bizim bir ilişkimiz var.”

“Vardı. Bir ilişkimiz *vardı*,” dedim ayağa kalkıp sesimi yükselterek.

“Beni affetmen için başka ne yapmam gerekiyor?”

Güldüm. “Başka mı? Ne yaptın ki? Annemin sana uçak bileti almasına izin vermek mi? Tanrım, çok zavallısın.”

Kapıdan bahçeye çıktım. Nick şezlonga uzanmıştı. Yanına oturdum. Güneş gözlüğünü çıkarıp kayıtsızca bana baktı.

“Artık suratını dağıtabilir miyim?” diye sordu.

“Kimseyi kandırdığımızı sanmıyorum,” diye yanıtladım.

“Sana kıymetlim dedim. Benim için bu, evlenme teklif etmekle eşdeğer Çilli.” Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bu arada, eski sevgilin pencereden bakıyor.”

“Peki ne yapmam lazım?”

“Sana ne dersem onu yap,” diyerek kulağıma eğilip fısıldadı. “Şimdiki gibi: Dokun bana.”

Ne?

“Hadi yap şunu.”

Uzanıp söylediğini yaptım. Teni sıcaktı, soğuk ellerimin altında adeta ateş gibiydi. Parmaklarımı karın hatlarında gezdirirken gerildi, yüzünü boynuma gömerek hafifçe dişledi.

“Şimdi sokul ve tam olarak benim yaptığının aynısını yap.” Elim çoktan göbek deliğinin çevresindeki tüylere gitmişti ama tutup daha ileri gitmemi engellemiştir.

“Yani boynunu öpmemi mi söylüyorsun?”

“Aynen Çilli.”

Elimi ensesine koyup dudaklarımı omzuyla köprücük kemiği arasındaki boşluğa yerleştirdim. Elini gömleğimden sokup sırtımı okşadı. Kulağını dişleyip kulak memesini çekti. Bundan sadece rol yapmaktan çok daha fazla zevk alıyordum.

Sonrasında ilk hatırladığım, Nick at kuyruğunu geriye çekti, başım geriye gidince dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Arzuyla sırtımı yay gibi geriye eğince karınlarımız birbirine değdi, dilini ağzıma sokunca oracıkta eriyeceğimi sandım.

Başımı sıkıca kavrayıp beni sabitledi, diliyle yorulmak bilmeden dilimin etrafında daireler çizmeye başladı. Ona tekrar dokunmak istiyordum; Nick talimat verdiği için değildi, Dan’i kıskandırmak için de değildi; sadece ihtiyaç duyuyordum, tıpkı nefes almak için oksijene ihtiyaç duyduğum gibi. Kollarını, sert göğüs kaslarını, şezlongda beni üstüne çektiğinde ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissettim.

Nick gözlerini açtı. Göz bebekleri büyümüştü. Mavi gözlerinde tehlike ima ediyormuş gibi vahşi bir ifade vardı.

“Dan hâlâ bakıyor mu?” diye sordum zorlukla nefes alarak.

Nick gülümsedi.

“Baktığını kim söyledi?”

Mutfak penceresine baktım. Hiç kimse yoktu.

“Pencereden bakıyor demiştin!”

“Öyle mi dedim?” diye sordu safiyane bir alayla.

Ayağa kalktım, kızmıştım.

“Bu kadar yeterli!” diye bağırdım.

“Benim için değil, kıymetli.”

“Numara yapmayı bırakabilirsin, Nicholas. Bizi görecek kimse yok.”

“Numara yaptığımı kim söyledi?”

Bu beni şaşırtmış, dengemi bozmuştu.

Lanet olsun. Neye bulaşıyordum ben böyle?

* * *

Ne yapacağımı bilmiyordum. Ev büyüktü, ama Dan’le Nicholas’ın orada olduğunu unutamıyordum. Kaçmak, iş başlayana kadar vakit öldürmek istiyordum, bu yüzden şort, atlet ve Nike ayakkabılarımı giyerek sahilde koşmaya hazır halde koridora çıktım.

Tam o sırada misafir odasının kapısı açıldı, Dan yanıma geldi. Onu görmezden gelerek merdivenlere yürüdüm.

“Kahretsin, Noah, bir bekle,” dedi sahanlıkta bana yetişerek.

“Ne istiyorsun, Dan?” diye sordum, bıkkın bıkkın.

“Benimle konuşmak bile istemiyorsun, bilmem burada ne halt ediyorum.”

“Belki de bunu buraya gelip beni bu garip duruma sokmadan önce düşünmeliydin,” dedim, arkamı dönerek geri kalan basamaklardan indim. Kuşkusuz beni takip etti.

“Peki o zaman ne yapmalıyım?”

“Gerçekten mi soruyorsun? Gitmelisin.”

“Sanırım birlikte dokuz ay geçirdikten sonra en azından bazı şeyleri düzeltmeye çalışabileceğimizi düşündüm,” dedi. Gerçekten onu incitmişim gibi mi davranmaya çalışıyordu? O mu?

“Ben öyle bir kız değilim Dan. Olmak da istemiyorum.”

“Nasıl bir kız?”

“Erkek arkadaşının kendisini aldatmasına izin veren, sonra da sırf birkaç kez ‘özür dilerim’ dediği için hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar veren bir kız. Beni bunu anlayacak kadar iyi tanıdığını sanıyordum ama galiba yanlışmışım.”

“Ne olacağını sanıyordun?” diye bağırdı. “Her şeyin eskisi gibi devam edeceğini mi? Sen çekip gittin!”

Dudağım titremeye başlamıştı. Çekip gittiğimi biliyordum. Bağırmasına, bana bunu hatırlatmasına gerek yoktu.

“Doğru, gittim. O halde asıl soru şu: Burada ne halt ediyorsun?”

“İşlerin böyle gelişmesini ben istemedim. Sırf beni incitmek için önüne çıkan ilk adamla takılıyorsun. Ama bunu yaptığını görüyorum. Bundan anlam çıkarabiliyorum.”

Küçümseyerek güldüm.

“Nick’le gerçekten istediğim için birlikte olduğuma inanmak senin için bu kadar mı zor?”

Dan’ın yüzünde hor gören bir ifade vardı.

“Hadi Noah... Ben aptal değilim. Bütün bu sergilediğin gösteri, mutfaktaki öpüşme... Neyin peşinde olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun?”

Kızardığımı hissettim, bu beni daha da sinirlendirdi.

“Neyin peşinde olduğumu bilmek ister misin?” dedim ona doğru adım atarak. “Seninle hiç yapmadığımız her şey... Onunla yapmaya çalıştığım bu.”

Kaygan bir zeminde olduğumu biliyordum. Dan çok kıskanmıştı ve buraya gelmesinin tek sebebi benim hâlâ avucunda olduğumdan emin olmaktı. Sayfayı bu kadar çabuk kapattığımı düşünmeye bile dayanamıyordu: Bu onun kırılğan erkeksi egosuna indirilmiş bir darbeydi.

İfadesinden onu can evinden vurduğumu anlayabiliyordum.

Karşılık vermek istemiş olmalıydı ama yapamadan Nick girişte belirdi, yanımıza gelerek aramızda durdu.

“Defolup gitmeye ne dersin?” diye sordu Dan’e buz gibi bir sesle.

“Sevgilimle yatıyor musun?” diye sordu Dan kavga vaziyeti alarak. Kasları gerilmiş, boynundaki damar seğiriyordu.

“Noah’yla ne yaptığım seni ilgilendirmez.”

Dan bundan sonra ne yapacağını düşünüyor gibiydi. Tereddüdünü anlıyordum. Nick, özellikle o sırada yaptığı gibi sakin ve soğukkanlı konuştuğunda korkutucuydu. Ayrıca yaşça daha büyük, daha cüsseli ve kuvvetliydi. Hatta Dan için biraz üzölmüşüm ama çok fazla değil.

“Dan, gitmelisin,” dedim, Nick’in yanına giderek.

Konuşacak başka bir şey yoktu. Durum ikimiz için de saçma ve rahatsız ediciydi. Sadece Nicholas’la aramızda olmayan bir şey varmış gibi davrandığım için değil, aynı zamanda Dan’le geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmiş olduğumuz içindi. Ben gittikten sonra beni aldattığını itiraf ederken kendisi söylemişti. O halde söylenecek başka ne vardı ki?

“Tüm bunlar için üzgünüm Noah,” dedi üvey kardeşimin varlığını görmezden gelerek.

Dudağımı ısırdım. Aramızdakilerin bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim.

“Sanırım uzun mesafeli ilişkilerin yürümemesinin mükemmel bir örneğiyiz.”

Dan başını sallayarak yukarı çıktı, herhalde eşyalarını alacaktı.

“Uçağa binmesini garantiye alacağım,” dedi Nick. Orada olduğunu, beni izlediğini unutmuşum. Kendimi toparlamaya çalıştım. Beni bu şekilde görmesini, hak etmeyen biri için üzüldüğümü görmesini istemiyordum.

“Benim kaçmam lazım,” dedim.

O anda tam olarak buna ihtiyacım vardı: Ondandır, Dan’dan, o evden, her şeyden uzaklaşmak.

Arkamı döndüğüm sırada kolumdan tuttu.

“İyi misin?” diye sordu.

Nick gerçekten benim için endişelenmiş miydi?

“Olacağım,” diyerek uzaklaştım.

* * *

Sonraki bir buçuk saati kumsalda yürüyerek, düşünerek, daha doğrusu düşünmemeye çalışarak geçirdim. Dan’i, Beth’i ya da eski hayatımdaki başka birini bir daha göremeyecek olmanın ne kadar acı verdiğini inkâr edemezdim. Eski şehrim dönmek için hiçbir nedenim yoktu ve bu içimi parçalıyordu. Erkek arkadaşım, arkadaşlarım bunun için bir sebep olurdu. Ama şimdi...

Vücudum kendimi bitkin bir halde kumlara atmaya zorlayana kadar koştum, koştum. Bulutlu gökyüzüne bakarak kendime her şeyin nasıl bu kadar hızlı değişebildiğini sordum. Bir dakika birisi oluyordunuz, bir dakika sonra başka birisi.

Farkında bile olmadan aklıma Nick’le sabahki öpüşmem geldi. Dudaklarını neredeyse hâlâ dudaklarımda hissediyordum. O kadar yoğundu ki... Bu işe girmekten korkuyordum, dikkatli olmam gerekiyordu: Kimsenin ağına düşmek istemiyordum, özellikle de Nicholas Leister’in ağına.

Kalbimi korumam gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu, o bana bu kadar az şey verirken beni yoğun duygulara sürükleyen her şeyden uzak durmaktı.

Nicholas’a bu gücü veremezdim. Verecek olursam beni yok edebilecek tek kişi o olurdu.

Eve dönerken serinlemek için denize girdim. Egzersizden sonra vücudum yanıyordu. Kurumak için kıyı boyunca yürürken, Nick’in çetesinden beni yarışlara götüren barmen Mario’ya rastladım.

“Selam Nick’in kardeşi,” dedi mükemmel bir tebessümle, güzel bir Alman çoban köpeğini yanma gelene kadar tasmaından çekti.

“Selam!” dedim, onu gördüğüme sevinmişim, eğilip köpeğinin kulaklarını kaşıdım.

“Leister ailesine daha alışamadın mı?” diye sordu. Bulaşıcı bir gülümsemesi ve bembeyaz dişleri vardı.

“Aslında genel olarak her şeyi aştım ama hâlâ alışmaya çalışıyorum.” Bazı şeyleri gizlemeye çalışıyordum. Zavallı adamı kendi problemlerimle bunaltmak istemiyordum.

Birlikte yürümeye başladık.

“Sana şehri göstermemi istersen söylemen yeterli, seveceğini düşündüğüm yerler var.”

Teklif için minnettardım ama Mario’nun benim için başka planları olabileceğinden biraz korkuyordum. Kuşkusuz ondan hoşlanmışım ama kendimi hiçbir şeye kaptırmamaya çalışıyordum. Erkeklerle zaten yeterince sorunum vardı.

“Aslında pek etrafı görecektim vaktim olmadı, şimdi de işe başlayacağım için yapabilir miyim bilmiyorum.”

“İşe başlıyorsun! Harika! Nerede?”

“Bar 48, ahşap kaldırımın orada. Bugün ilk günüm.”

Mario’nun aklını bir şey kurcalıyormuş gibiydi ama sonra, “Evet, orada tanıdıklarım var, güzel bir yerdir,” dedi. Ama bana söylemediği bir şey var gibiydi. O sırada yamacın eteğine ve doğruca bahçeme çıkan merdivenlere gelmiştik.

“İstediğin zaman beni görmeye gel. Sana içki ısmarlayamam ama bedava kola vermemin bir sakıncası olacağını sanmıyorum,” dedim.

Güldü.

“Gelirim. Ve unutma; eğer takılmak istersen teklifim hâlâ geçerli.”

Başımı salladım ama bir şeye söz vermeden elimi sallayarak veda ettim.

* * *

Odama giden merdivenleri çıktığımda, başımı uzatıp Dan'ın odasına bakmadan edemedim. Ondan ya da eşyalarından hiç iz yoktu.

Beni bu kadar inciten birinin yokluğuna üzüldüğüm için aptal mıydım ben? Neyse ne. Artık bunu düşünmek istemiyordum, bu yüzden odama gittim, duş alıp iş için giyindim.

Bar 48'e gelince ön taraftaki otoparka park ederek içeri girdim. Güzel bir yerdi; duvarda rock şarkıcılarının resimleri ve köşede bazen canlı müzik yapılan bir sahne vardı. Etrafta siyah sandalyeli masalar ve arkasında şişelerin olduğu kocaman bir bar vardı. İçeri girdiğimde, tumbul müdire bana görevlerimin ne olacağım söyledi.

"Hepimiz üstümüzü burada değiştiriyoruz. Sana hemen bir tişört vereyim," diyerek bana arka tarafta soyunma odası olarak da kullanılan kuru depoya açılan kapıyı gösterdi. "Geldiğinde ve giderken kart basıyorsun. Alkol isteyen olursa bana ya da iş arkadaşlarından birine söyle."

Hevesle başımı salladım. İş daha önce Kanada'da yaptığım işe çok benziyordu. Akşam yediden ona kadar süren vardiyamda çalışan diğer üç garson kıza kendimi tanıttım. Çalışma saatleri fazla değildi ama bahşişlerimle birlikte geçinmek için yeterli olurdu.

Zaman çabuk geçiyordu, birkaç saat oyalanacak bir işim olmasından memnundum. Hemen işe koyuldum; siparişleri alıyor, müşterileri karşılıyordum. Farkına bile varmadan saat 21.50 olmuştu. O sırada kapıdan Mario girdi.

Gülümsedim, sonunda gelmeye karar vermesine şaşırmıştım.

“İyi görünüyorsun,” dedi üniformamı kastederek: bar logolu siyah bir gömlek ve belime bağlı beyaz bir önlük.

“Teşekkürler. Bir şey ister misin?” diye sordum.

“Bir kola alayım.”

“Komik bir şey mi var?” diye sordum, şişeyi açıp onun için bir bardağa doldururken. Gülümsemesi neredeyse tuhaf bir şekilde genişti.

“Sadece ikimiz de ihtiyacın olmadığını çok iyi bildiğimiz halde neden garsonluk yaptığını merak ediyorum.”

“Benim masraflarımı başkalarının karşılamasından hoşlanmıyorum. Kendim yapmayı tercih ediyorum,” dedim bana ihtiyacı olan biri var mı diye etrafıma bakınarak. Ama yoğun değildik, bir süre orada durup konuşabilirdim.

Bu Mario’yu sevmiştim.

“İşin ne zaman bitiyor?” diye sordu bir süre şakalaştıktan sonra.

Saate baktım.

“Şimdi,” diyerek bardağını alıp bara koydum.

“Seni sinemaya davet etmeme ne dersin?”

Aslında tek istediğim eve gidip yatmaktı. Ama Mario yakışıklıydı, nazikti... Ve acı vermeyecek biriyle çıkmak güzel olurdu. Ne eski sevgilimdi ne de üvey ağabeyim...

“Bugün bunun için harika bir gün değil ama istersen hafta sonu gelebilirim, olur mu?”

Mario taburesinden inerek, “Bundan caymana izin vermeyeceğim,” dedi.

Dışarı birlikte çıktık. Elimde anahtarlarım vardı; onun elinde motosiklet kaskı vardı. Başımı kaldırıp baktığımda görmeyi beklediğim son kişiyi arabamın kaputuna yaslanmış buldum: Nick.

Durdum, bakışlarının benden yanımdaki adama döndüğünü fark etmiştim. Tüm vücudu kasılmış gibiydi, gözlerinde salıvermekten hiç çekinmediğini bildiğim büyüyen

öfkeyi görebiliyordum. Ama zoraki bir gülümsemeyle yanımıza geldi. Ben daha bir şey söyleyemeden kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti, o kadar sıkıydı ki kıpırdayamıyordum.

“Merhaba kıymetlim,” dedi. Kendimi tutamayıp gözlerimi devirdim.

“Nick,” diye selamladı Mario, ama ona bakmadan.

Durumun hiç de görüldüğü gibi olmadığını söylemeye çalıştım ama Nick kısaca el sallayarak Mario’ya veda edip beni arabasına doğru çekti.

“Kusura bakma koca adam, ama kız arkadaşımın planlarımız var.”

“Ne yaptığını sanıyorsun ya?” dedim, ondan sıyrılarak uzaklaştığımda Mario’nun uzaklaştığını gördüm. “Delirdin mi sen?!”

“Senin için deli oluyorum, kıymetlim,” dedi, sıra dışı bir şey yokmuş gibi bir sigara yaktı.

“*Kıymetliyi* bırakabilirsin, sana yakışmıyor,” dedim kollarımı kavuşturarak.

“Yakışmıyor, öyle mi?” Güldü. “*Bebegim*, sanırım bu daha çok benim tarzım.”

“Bunu neden yaptın?”

“Bunu istemiyor muydun? Erkek arkadaşınmışım gibi davranmamı sen istemedin mi?”

“Dan’ın yanındayken demek istemiştin Nicholas.”

“Ah!” Cık cık yaptı. “Bana yardım et, Çilli, kafamı karıştırıyorsun.”

“Şimdi olmayan bir şeyin olduğunu düşünecek,” dedim, her birlikte olduğumuzda çatırdayan elektriği göz ardı ederek.

“Yani diyorsun ki...”

“Yani birlikte olmamızı kastediyorum.”

“O aptalın ne düşündüğünü neden önemsiyorsun ki?”

Sesi çatallanmış, haşin bir hal almıştı. İkimiz de fark ettik.

“Kimsenin seninle birlikte olduğumuzu düşünmesini istemiyorum. Dan’leyken gerekliydi. Ama artık gittiğine göre...”

“Henüz gitmedi,” dedi Nick, sigarasını yere attı. “Ona uçak bileti aldım ama on üç saat daha burada. Tarihin en uzun yolculuğu olacak!”

Dan için üzölmüşüm. Havaalanında on üç saat ve havada beş saat daha...

“Bunu yapmamam gerektiğini mi düşünüyorsun? İstersen gidip onu alabilirim. Hep beraber yemeğe çıkabiliriz.”

İtiraf etmeliydim ki alaycılığı hoşuma gidiyordu.

“Onu başımdan savmama yardım ettiğin için teşekkür ederim,” dedim, hâlâ Nicholas’ın benim için bu kadar zahmete girdiğine inanmakta güçlük çekiyordum. “Bunu yapmak zorunda değildin...”

“Kayıt tutuyorum,” diye yanıtladı. “Böyle giderse, yirmi ikinci doğum gününden önce benim sözleşmeli hizmetkârım olacaksın.”

Az önce söyledikleri pek hoşuma gitmemişti ama bu, dudaklarının dudaklarıma değmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlatmıştı, *bana istediğin kadar iyiliğin karşılığını ödetebilirsin*, diye düşündüm.

Kahrolasica çekiciliği...

“Yani içinden gelerek, çıkarsız bir şey yapamayacağını mı söylüyorsun?” Sinirlenmeye başlamıştım. Bana o kadar yakındı ki gözlerine bakmak için geriye yaslanmak zorunda kaldım.

“Ben içimden gelerek çıkarsız hiçbir şey yapmam aşkıım.”

Bu son kelime neredeyse kalbimi durduracaktı ama eğilip boynumdan tutarak sertçe öpmesi daha da kötü oldu. Konuşamıyor, düşünemiyor, hiçbir şey yapamıyordum.

Uzanıp onu çektiğimi gördüm. Yine öyle olmuş, onunla arabanın arasında kalmıştım. Diğer eliyle belimden tuttu,

yumuşak vücuduma kasları çok sert geliyordu. Nefeslerimiz sıklaştı. Daha fazlasını istiyordum, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Nick içimde hayatım boyunca uyuyan hisleri uyandırıyordu.

Dizini bacaklarımın arasına bastırınca vücudumu harika bir sıcaklık sardı.

Tam başka bir dünyaya ışınlandığımı düşünürken telefonu çaldı, bizi o basit öpüşmenin yarattığı trans halinden uyandırdı.

Biraz geri çekilerek kulağına götürdü. Başka tarafa bakarken, tek bir dokunuşla beni ne kadar kolay baştan çıkarabileceğini fark ettim; hem de herkesin içinde, bir otoparkın ortasında!

“Hemen geliyorum,” dedi az önce bana kullandığı ses-ten olabildiğince farklı bir tonda.

Telefonu kapattı, bana, “Gitmem gerek. Yapmam gereken bir şey var,” dedi.

Başımı salladım.

“Evde görüşürüz,” diye ekledi.

Onu bu kadar mesafeli kılacak ne olmuştu?

“Görüşürüz, Nicholas,” diyerek arabama bindim.

Anlayamadığım şey, o gün olanlardan sonra, beni kızdıran tek şeyin tavrı olmasıydı.

NICK

Niyetim onunla barın otoparkında öpüşmek değildi. Tam tersine: Havaalanına giderken arabamda o salak Dan'le yaptığım konuşma beni kabul etmek istemediğim kadar derinden etkilemişti. Aklımda sürekli tekrarlanıyordu.

“Neye bulaştığından hiç haberin yok,” demişti onu un ufak etmeyi düşünmeden duramadığım yoğun bir sessizlikten sonra. “Noah kesinlikle çok seksi ama seninle benim toplamımızdan daha berbat durumda.”

Nefesimi kontrol ederek sakın kalmaya, oyununa gelmemeye çalıştım ama nereye varmak istediğini öğrenmek istiyordum. Noah'yla bir ilişki yaşamaya çalışmıyordum ama ona olan ilgimi inkâr etmek de mümkün değildi.

Cevap vermeden direksiyonu kavradım.

“Sana tecrübelerime dayanarak söylüyorum. Bu hatunun ilk bakışta düşündüğünden çok daha fazla sırrı var ve...”

“Bu yüzden buraya gelmeye karar verdin, öyle mi?” diyerek bir ara sokağa saptım.

“Sanırım kendine bu kadar çok şey saklayan bir kıza karşı koymak zor. Her zaman soymaya çalıştığın başka bir katman vardır.”

Bununla ne demek istediğini tahmin etmeye çalıştım: *Kendine bu kadar çok şey saklayan bir kız...* Böyleleriyle pek karşılaşmamıştım.

“Senin için işleri bozmaya çalışmıyorum ama bekleme-ye istekli bir erkek olduğunu sanmıyorum. Kendimi anla- tabiliyor muyum bilmiyorum...”

“Sabırlı olabilirim,” dedim önümdeki araba kuyruğuna bakarak, “ama sabırsız da davranabilirim. Mesela şu anda burnunu patlatmak için sabırsızlanıyorum.”

Dan gülümseyince dönüp hemen oracıkta yapmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bu şerefsiz eski kız arkadaşından hiç saygı duymadan bahsediyordu.

Tamam, ben de parlak zırlı şövalye değildim ama en azından öyleymişim gibi davranmıyordum. Kim olduğum konusunda dürüsttüm. Bu adam bir yalancı ve sahtekârdı.

“Sadece seni uyarıyorum birader. Onu aldığın zaman bırakmak zor... Tıpkı dediğin gibi... Buradayım, değil mi? Dikkat etmezsen, kendini onun avucunda bulacaksın ama oraya nasıl ve neden geldiğini bilemeyeceksin.”

Havaalanının kapısında durdum.

“Kaybol,” diye emrettim çenemi sıkarak.

Dan çantasını alıp arabadan indi ama birkaç laf etme- den değil:

“Düzeltemek istiyordum... Beth onunla kıyaslandığında bir hiç.”

Sonra arkasını dönüp gitti.

* * *

Günün geri kalanını kumsalda geçirdim. Dan’ın söyledik- lerini düşünmeden duramıyordum ama uyarısına rağmen tek istediğim Noah’yı görmek, iyi olduğundan emin ol- maktı. Ona olan duygularımla nasıl baş edeceğimi bilmi- yordum.

Sörf tahtamı alıp okyanusa doğru açılmaya başladım. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Onun evimde yaşama-

sı işkenceydi. Onu deli gibi arzuluyordum, onu ne zaman görsem hayal gücüm çılgına dönüyordu. Babam olan biteni bilseydi beni öldürürdü. Unutamazdım, Noah benden beş yaş küçüktü.

Buna rağmen, gidip onu barda bulmuştum, iş bulacak kadar inatçıydı. Bunu neden yaptığını anlayamıyordum, özellikle de garson olarak. Bar 48 birçok grubun çaldığı bir yerdi. Arkadaşlarımla oraya sık sık giderdik. İçkiler ucuzdu, her türden insanın gittiği bir yerdi. Noah'nın orada çalışmasından hiç memnun değildim, Mario'yla çıktığını görmek daha da kötü olmuştu.

Mario'yla bir geçmişi paylaşıyorduk – Noah'nın bilmesini hiç istemediğim bir geçmişti. Evden ayrıldığımda yaptıklarım, annem kaçtıktan sonraki davranışlarım... Mario bunların her aşamasında yanımdaydı ve şu anda bulunduğum yere gelmek için yaşadığım her şeyi biliyordu. Bu sırların gün yüzüne çıkarılmasını istemiyordum – hele de evimi paylaştığım biri tarafından.

Noah'nın saçları açıktı. Yorgun görünüyordu. Benim yanımda aşırı strese girdiği belliydi. Bana ters davranıyor, cevapları onu daha derinden inceleme isteği uyandırıyor. Aramızdaki çekişme beni eğlendiriyordu. Sinirlendiğini görmek hoşuma gidiyordu.

Uzak durmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Bacaklarım beni aramızda neredeyse hiç mesafe kalmayınca kadar ona doğru itmeye devam etti. Onu ya öpecek ya da aklımı kaybedecektim; başka alternatif yoktu. Ne konuştuğumuzun bile farkında değildim. İyilik yapmakla ya da onu hizmetkârım yapmakla ilgili bir şeyler... Bilmiyordum.

Onun insafıma kalması düşüncesi bile beni dayanılmaz derecede tahrik ediyordu. Yanlış olduğunu bilsem de buna ihtiyacım vardı. Ona, nefes almak için oksijene ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım vardı.

Ellerimi uzun saçlarına gömerek onu kendime çektim. Çaresizliğin eşiğindeydim. Noah'nın elleri boynuma dolandı, vücutlarımız birbirine değiyordu. Ağzının güzel tadına baktım, dilimle yoklarken öleceğimi düşündüm. O dudakları öpmek gibisi yoktu. Kollarımda ürperdiğini hissetmek, daha önce hiç kimsenin, özellikle de o pislik eski erkek arkadaşının ona hissettirmedeği şeyleri hissettirmek istiyordum. Bu bir numaralı önceliğimdi: onun memnuniyeti. Yaklaştım, onu arabanın kapısına yaslayıp dizimi bacaklarının arasına bastırdım.

İçinin derinliklerinden gelen iç çekişi tepeden tırnağa titrememe yol açtı, ta ki telefonum çalıp park yerinin ortasında başladıklarımıza devam edemeyinceye kadar.

Ona bir kez daha baktım ve kaybolduğumu anladım...

“Dikkat etmezsen, kendini onun onun avucunda bulacaksın ama oraya nasıl ve neden geldiğini bilemeyeceksin...”

Pembeleşmiş yanaklarından, şişmiş dudaklarından başımı çevirip duyduklarıma odaklanmaya çalıştım. Gitmem gerekiyordu, aramıza mesafe koymam gerekiyordu. Noah'nın düşüncelerimi, hayatımı ele geçirmesine izin vermezdim.

“Gitmem gerek. Yapmam gereken bir şey var,” dedim, şaşkınlığımı fark etmeyeceğini umarak. “Evde görüşürüz.”

Noah dudaklarını büzerek arabasına bindi.

Onun gidişini izlerken içimde hoş olmayan bir his vardı. Şimdiden çok mu geç olmuştu?

NOAH

Nicholas'la son konuştuğumdan bu yana koca bir hafta geçmişti. Koca bir hafta çalışmış, koca bir hafta Dan'den tek bir mesaj bile almamıştım. Bunun için şükreliyordum. Otoparkta olanlardan sonra Nick benden kaçıyordu. Bu onur kırıcıydı. Ben kalktığımda çoktan gitmiş oluyor, işten on gibi eve döndüğümde annem az önce gittiğini söylüyordu. Sanki birdenbire beni artık görmek istemiyordu, en kötüsü de bu mesafenin bana hayal bile edemeyeceğim kadar acı vermesiydi. Vücudum onu tekrar öpmemi, kollarına sokulmamı istiyor, bu kadar heyecan dolu anları paylaştıktan sonra neyi yanlış yapmış olabileceğimi, neden bana bu kadar soğuk davrandığını merak ederek kendime eziyet ediyordum.

Evde vakit geçirdiğini biliyordum çünkü annem onu hemen hemen her gün görüyordu ama eve ancak ben yokken ya da gece geç saatlerde kim bilir ne yaptıktan sonra geliyordu. Ve bir cumartesi akşamı, patronum barı üç günlüğüne kapatacakları için gitmemi söylediğinde, sonunda onu yakalayacağımı düşündüm. Eve gideceğinden emin değildim. Bir bakıma onu karşımda görmek istediğimden de emin değildim.

Kendi içimdeki çelişkilerden kaçarak mutfağa gittim. Annemle o akşam yemek yiyip birkaç film izlemeyi konuşmuş-

tuk. Kanada'dayken bunu hemen her gece yapardık ama taşındığımızdan beri neredeyse hiç birlikte vakit geçirmiyorduk. Annem her zaman iş gezilerinde, alışverişte oluyor veya Leister Enterprises için sayısız etkinlik veya parti organize ederken William'a eşlik ediyordu. Ama o gece annem boştu: William geç vakte kadar ofiste olacaktı, annemle programlarımızı görüşebileceğimiz şekilde ayarlamıştık.

Saat sekizi biraz geçiyordu ama annem hâlâ evde değildi, ben de patatesli rosto yapmaya karar vermiştim. Yemek yapmayı seviyordum. Harika bir aşçı değildim ama ocağın başında yeterince iyiydim. QVC alışveriş kanalında satılan bıçaklardan biriyle patates doğrarken ön kapının açıldığını duydum. Kasıldım. Nick miydi bilmiyordum ama ağır ayak seslerinin yaklaştığını duyunca kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Göz göze gelince ikimiz de donup kaldık; o kapı eşiğindeydi, ben de az önce bıçağımı bıraktığım mutfak adasının yanında. Önce şaşırmış göründü, sonra kayıtsız. Kızmaya çalıştım ama çok geçmeden siyah takımı ve beyaz gömleğiyle kıyafeti, güzel gözlerini çerçeveleyen kasıtlı olarak dağınık saçları beni hipnotize etti.

"Çalıştığını sanıyordum?" dedi, ikimiz -ya da en azından ben- yedi gündür birbirimizi görmemenin etkisinden kurtulunca. İçeri girdi, mesafeli bir havayla mutfak adasının etrafından dolaşıp buzdolabını açtı.

"Beni serbest bıraktılar," dedim, ona karşı hissettiğim inanılmaz çekim karşısında hazırlıksız yakalanmıştım. Saçlarını daha da dağıtmak, özenle ütülediği gömleğini yırtmak isteğiyle parmak uçlarım kaşınıyordu.

"Ne güzel," dedi.

"Nerelerdeydin?" diye sordum, doğradığım patatese bıçağı gereğinden sert indirince ahşap kesme tahtasında küt diye bir gürültüyle iz bıraktım.

“Buralarda,” dedi arkamdan. Dönemedim. Dönersem nasıl keyifsiz olduğumu anlayacaktı. Son günlerde beni ele geçiren o dayanılmaz saplantıyı Nicholas’ın bilmesini istemiyordum. Tezgâha yaslanmış beni izlediğini bilmek sinirimi bozuyordu. Yoğun, rahatsız edici bir sessizliğin ardından, “Sırtın güneşte yanmış,” dedi.

Bana bu şekilde baktığını bilmek beni daha da tedirgin etmişti.

“Havuz kenarında uyuyakalmışım,” dedim, işime konsantre olmaya çalışarak biraz daha patates doğradım.

Nefesini boynumda hissettim, “Daha dikkatli olmalısın,” dediğinde bıçağın hareketini kestim.

Az kalsın kendimi kesiyordum, Nick beni çok geriyordu. Ama Nick’in refleksleri elimi yakalayacak kadar hızlıydı. Bıçağı bırakıp ona baktım.

“Geçen hafta neden benden kaçıyordun?”

“Senden kaçmıyordum.”

Bir nefes aldım.

“Pekâlâ, aynı evde yaşıyoruz ve bir haftadır seni görmüyorum. Bunun benden kaçmak olduğunu söyleyebilirim.”

Peki ama neden önemsiyordum ki? Dan’le yeterince sorun yaşamamış mıydım? Bundan iyi bir şey çıkmayacağı ortadayken neden başka bir ilişkiye atılacaktım?

“Sana rapor vermek zorunda değilim. Meşguldüm.”

Damarlarımdaki kanın kaynadığını hissediyordum.

“Ya öyle mi? İyi, umarım uzun süre meşgul kalırsın.” Gidecekmiş gibi davranınca beni durdurdu.

“Ne ima ediyorsun?”

Verdiğim tepkinin, vermem gerekenin tam tersi olduğunu biliyordum. Dışarıda hayatını yaşayıp yaşamadığıyla ilgilenmem için hiçbir neden yoktu. Elbette birkaç kez öpüşmüştük. Elbette ondan etkilenmiştim ve elbette onu özlüyordum, ama bu Nicholas’ın temsil ettiği tüm kötü şeyleri azaltmıyordu.

“Hiçbir şey,” dedim. Beni etkilemesine neden izin veriyordum ki?

“Noah, benden uzak durmalısın,” diye uyardı beni.

“İstedğin bu mu?”

“Evet, istediğim bu.”

Sözlerinin incitmediğini söylersem yalan olurdu. Artık her şey söylenmişti. Kendime onun ağına düşmeme sözü vererek arkamı döndüm.

Ama verdiğim sözleri tutmakta pek iyi değildim.

* * *

Çalışmak harikaydı, beni evden ve günün yirmi dört saati Nick’i görmezden gelmenin yarattığı duygusal yükten uzak tutuyordu. Bir gece Jenna arayarak bir Meksika restoranında geç bir akşam yemeğine davet etti, saat on olsun da gidebileyim diye can atıyordum. Hızlı bir duş alıp bir şortla birinin bana uzun zaman önce hediye ettiği Dodgers bluzumu giydim. Artık Los Angeles’taydım; bunu giymek için daha iyi bir yer olabilir miydi? Saçlarımı at kuyruğu yaptım, makyaj yapma zahmetine bile girmedim.

Okulun başlamasına ne kadar az zaman kaldığını ya da çekilmez zengin çocuklarla dolu bir okulda yabancılarla çevrili olmanın ne kadar garip olacağını düşünmemeye çalışıyordum. O gece eğlenecektim.

Tam giyinmeyi bitirdiğim sırada birisi kapıyı çaldı.

“Gir!” diye bağırdım, Converse ayakkabımı bağlarken günümün nasıl geçtiğini sormak için annemin geldiğini düşünüyordum.

Ne kadar yanılmıştım. Kapıyı açtığımda eşikte Nick duruyordu. Ayakkabının tekini elimde tutarken ona baktım. Kot pantolon, siyah bir tişört ve spor ayakkabı giymişti. Siyah saçları her zamanki gibi, yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı, mavi gözleri soğuk soğuk bana bakıyordu.

“Ne?” diye sordum, ona ne kadar kızgın olduğumu belli etmemeye çalışarak.

“Bu gece benimle çıkacağını duydum?” dedi mesafeli bir ses tonuyla.

Kollarımı kavuşturdum. “Bildiğim kadarıyla Jenna’yla çıkıyorum, seninle değil.”

“Tuhaf. Ben de Jenna’yla... Lion’la... ve Anna’yla çıkıyorum.” Son ismi belirgin bir şekilde üstüne basa basa söylemişti.

Lanet olsun, Jenna... Bana neden söylememişti ki? Bir kıskançlık patlaması hissettim.

“Plan sadece dışarı çıkıp eğlenmekti, bana uyar,” dedim, onunla tartışmaktan, öpüşmekten, sonra da ona kızmaktan bıkmıştım. Bu çok yorucuydu. Onunla iyi geçinmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. “Hadi eğlenelim ve iyi vakit geçirelim,” dedim, hiç inandırıcı olmayan zoraki bir gülümsemeyle. Sözleri incitiyor, bana bir daha dokunmak istememesi daha da acı veriyordu.

Teklifimi düşünüyor gibiydi.

“Ateşkes mi teklif ediyorsun küçük kardeşim?” diye sordu tuhaf bir ses tonuyla. Bu sözleri duyunca kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım: *küçük kardeşim*.

“Aynen,” dedim ayakkabımı giyerek.

“Harika. O halde aynı arabayla gidebiliriz.” Ben daha itiraz edemedi lafına devam etti, “Jenna bana seni alamayacağını söyledi ve aynı yere gideceksek iki araba almak aptalca olur.”

“Eğer uygun olan buysa,” dedim, çantamı alıp kapıdan çıktım.

“*Teşekkür etmeni* tercih ederdim,” dedi, merdivenlerden aşağı koşarken bana yetişerek.

Kollarının üst kısmını ve sırtını sıkı sıkı saran tişörtüne baktım. Neden bu kadar seksi olmak zorundaydı ki? Neden?

Giriş kapısından geçerken hiç param olmadığını fark ettim. Durdum, ne yapacağımı bilemiyordum.

“Ne yapıyorsun?” dedi sinirlenerek.

Çaresizlik içinde bir yalan uydurdum.

“Sanırım cüzdanımı kaybettim.” Çantamda arıyormuş gibi yaptım. Numara yapmaktan nefret ediyordum, onun paralı olduğunu bilmeseydim evde kalırdım ama o anda bunu yapma fikri korkunç geliyordu.

“Bana neden zaman kaybettiriyorsun?” diye sordu.

“Demek istediğim, hiç param yok,” dedim anladığından emin olmak için.

Gözlerini devirdi.

“Bana zaten iki yüz bin dolar kaybettirdin. Şimdi sana taco ismarlamak bir şey değiştirmez. Hadi, git arabaya bin.” Sürücü tarafına atlayıp vites taktı.

Kısa bir an kendimi suçlu hissettim ama onun ne kadar pislik olduğunu hatırlar hatırlamaz bu duygu ortadan kayboldu.

Restoran yirmi dakikalık mesafedeydi. Sessiz sessiz vites değiştirmesini, radyoyu kurcalamasını izledim. Mutfaktaki o günden beri onunla yalnız kalmamıştım, bu tuhaf bir duyguydu.

Seçtiği radyo istasyonu tarihteki en kötü rap şarkılarını çalıyordu ama bütün sözleri biliyor gibi bir hali olduğu için şikâyet etmemeyi tercih ettim. Pencereden geride bıraktığımız devasa evlere bakarken otoyola çıkmayıp kuzeye, bizimkinin yanındaki bir siteye sapınca şaşırdım.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Anna’yı almam gerekiyor,” dedi bakmadan. Bu sözlerin uyandırdığı korkunç duyguyu olabildiğince göz ardı etmeye çabaladım.

Bunun beni etkilediğini görebiliyordu. Gerginlik ve rahatsızlık elle tutulur haldeydi, düşüncelerim aramızda olup bitenlere kaymıştı.

“Bak, son zamanlarda olanlara gelince...” dedi sakın ama soğuk bir tonda. Harika. Tam da hiç konuşmak istemediğim konuydu.

“...İki kardeş gibi daha iyi geçinmeye, olup bitenleri unutmaya çalışmamızı öneriyorum.”

Ona dönerek kuşkuyla baktım.

“Onca kez sarkıntılık ettikten sonra bana kardeşin gibi davranacağını mı düşünüyorsun?”

Çenesini sıktı, teninin altında damarları oynuyordu.

“Kahretsin, o zaman arkadaş gibi,” dedi. “İmkânsız birisin. Sadece daha iyi geçinelim diye uğraşıyorum.”

“Bana kardeşinmişim gibi davranarak mı?” dedim, geçen her dakika daha da sinirleniyordum.

Bana öfkeyle bakınca ters ters ona baktım. Göz göze geldiğimizde oluşan o yakıcı duygu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tehlikeliydi.

“Sana söylemiştim: Biz arkadaşız,” dedi bağırarak ama söyledikleriyle ses tonu arasındaki tezat beni güldürdü. Neyse ki yola geri dönmüştü.

“Tamam,” diye kabul ettim birkaç saniye sonra. Nicholas’ın arkadaşı gibi davranmanın, günün yirmi dört saati birbirimize saldırmamızdan daha iyi olduğunu düşünüyordum ama onu her gördüğümde arzulamayacağıma hiç güvenemiyordum. Ama *arkadaşın* doğru kelime olduğunu sanmıyordum. *Akrabaların birbirlerine hoşgörü göstermesi gerekir.* Bunu ona söyledim, bu terimden memnundum çünkü *arkadaş* pek çok şey ima ediyordu. Arkadaş olmak, iyi günde de kötü günde de birlikte olmak anlamına geliyordu. Jenna’yla bile henüz o noktada değildim ve onu tanımak harikaydı.

Nicholas’ın dudaklarından yorumlanması mümkün olmayan bir gülümseme geçti.

“*Akraba* konusunda pek emin değilim... *Peki ya birbirlerine hoşgörü göstermek ve arada bir takılmak zorunda*

kalan uzak sözümona akrabalar?” Ya, demek benimle dalga geçiyordu.

Şakadan vurunca gülümsemesi daha da genişledi. Gidene kadar kalan birkaç dakika kendimi bu kadar rahat hissetmem tuhaftı. Hatta anlaşılmaz, garip bir şekilde eğlenceli bile olmuştu.

Nicholas büyük bir evin önünde arabayı durdurdu; bizimki kadar büyük değildi ama benim gibi birini aval aval baktıracak kadar büyüktü. Nick telefonunu alıp aradı.

“Geldim, dışarı çık,” dedi soğuk bir tavırla, hele de onu hiç görmediğim kadar rahat olduğu son birkaç dakikaya kıyasla.

“Gerçekten centilmensin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Bu saçmalıklardan hoşlanmıyorum,” dedi, telefonunu bıraktı ve kapının aralandığını görünce arabayı birinci vitese aldı. “Bir kız pekâlâ yanında refakat edecek biri olmadan evinden çıkabilir.”

Nicholas’ın flörtü çok uzun boylu değildi –ondan nereden baksanız on santim uzundum– o kadar katı ve snop bir ifadesi vardı ki onu doğruca düşman listeme koydum. Eski sevgilim hakkındaki sözlerini hâlâ hatırlıyordum ve bu beni öfkeliendiriyordu.

Arabada beni görünce gözlerinin büyümesi ilginçti. Önce dudaklarını büzdü, sonra kaşlarını çattı, yanımıza geldiğinde gerçekten çirkinleşmişti.

Penceremin önünde durdu, bir şey söylemek istediği belliydi. Ne yazık ki onu duyabilmek için camı indirmek istemiyordum. Nicholas inledi, yan tarafındaki düğmeye dokunarak camı isteğim dışında indirdi.

“Bu da ne?” dedi Anna inanamaz bir ifadeyle bize bakarak.

“Bir araba,” dedim ona gülerek.

Bacağımda bir çimdik hissettim, tam Nick’in eline vurmak üzereyken sözlerimi beğendiğini gördüm. Ciddi gö-

rünmeye çalışıyordu ama kıkırtısını tutmaya çalışırken gözleri parlıyordu.

“Arabaya bin Anna,” diyerek camımı tekrar kaldırdı.

Bana bir kez daha pis pis baktıktan sonra arka kapıyı açıp arabaya bindi. Arkaya binmeye alışık değildi, dikiz aynasından şımarık küçük bir kız gibi davranmasını izlemek beni eğlendirmişti.

Siteden ayrılarak nihayet otoyola girdik. Açlıktan ölüyor, bir an önce oraya varmak istiyordum.

Kimse konuşmuyordu; sadece motorun ve yolun gürültüsü geliyordu, bu sefer radyoyu açan ben oldum. Sonra arkama yaslandım, kollarımı kavuşturarak pencereden dışarı baktım. Anna aptal, sözümona esprili sözlerini tüketmiş gibiydi; Nicholas düşüncelere dalmıştı, seks yaptığı sürtükle aynı arabada oturmanın benim için ne kadar zor olduğunu umursamıyor gibiydi. İlişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama onca zaman benimle takıldığına göre çok ciddi olamazdı.

Şehrin eteklerinde, barlarla dolu bir yol üzerinde, ortalıkta gürültücü insanların dolandığı restorana vardığımızda sevindim. Kapının yanında Jenna’yla Lion’ı gördüm, Nicholas arabayı park edince onlara doğru koştum.

Jenna bana sarıldı. Lion’ın tepkisi daha soğuk olsa da Nick’ten daha cana yakındı. Yanında Mario’yu görünce şaşırdım. Birkaç kez çalıştığım barda beni görmeye ve sohbet etmeye gelmişti, onun gülümsemesine ve inci gibi beyaz dişlerine alışmıştım.

“İşte en sevdiğim garson!” dedi. Ama Nick’le Anna’nın geldiğini görünce gülümsemesi kayboldu.

Birbirlerine şüphe götürmez düşmanca bakışlarla baktılar.

“Burada ne işin var?” diye sordu Nicholas kaba kaba. Neden hep böyle pislik gibi davranıyordu ki?

“Onunla yeni karşılaştık ve yemekte bize katılmasını söyledim,” dedi Jenna bana göz kırparak. Aralarındaki gerginlikten hiç haberinin olmadığı belliydi.

Üvey ağabeyim hemen oracıkta kavga etmeye fırsat bulamadan –onu tanıdığım için bu beni hiç şaşırtmazdı– “Harika!” diye bağırdım ve zoraki gülümsedim.

* * *

Restorana girmek için uzun bir kuyruk vardı. Neyse ki lüks bir yer değildi, bu yüzden Anna’nın yüksek topuklu ayakkabılarıyla kısacık elbisesinin aksine kıyafetim aykırı kaçmamıştı. “Mario, bu akşam benim kavaljem olacaksın,” dedim. “Dış kapının mandalını oynama havasında değilim.” Mario memnun görünüyordu, kolunu omzuma atıp beni kendine çekti.

“Harika!” diyerek stant hostesine yürüdü. Nicholas’a arkamı döndüm. Öfkeli görünüyordu.

Birkaç dakika sonra bizi yan bölümde gürültüden uzakta yuvarlak bir masaya oturttular. Nicholas Leister ve Jenna Tavish isimlerinin orada bir önem taşıdığını tahmin ettim.

Mario’yla Jenna’nın arasına oturdum. Lion Jenna’nın, Anna da Mario’nun yanında olduğu için bu Nicholas’ın tam karşımda olduğu anlamına geliyordu. Herkes içkisini sipariş ettikten sonra rahatsız eden bir sessizlik içinde oturduk. Nicholas sert adamı oynamaya çalışırken ona defolup gitmesini söylememek için elimden geleni yapıyordum. Neyse ki sonunda Jenna konuşmaya başladı.

“Ne diyeceğim biliyor musun, Anna?” Jenna bana sırtıttı, etrafa bakınarak olup biteni anlamaya çalışan Anna’nın rahatsızlığının farkında olduğu belliydi. “Noah St. Marie’ye gidecek. Onu Cassie’yle tanıştırmalısın çünkü muhtemelen hepimiz aynı sınıfta olacağız.” Jenna aynı okula gideceğimizi öğrendiğinden beri tek konuştuğu buydu.

“Cassie kim?” diye sordum, Anna pek havasında olmasa da konuşmayı sürdürmeye çalışıyordum.

Kara gözlerinde bir parıltıyla başını cep telefonundan kaldırdı. Kendimi tehdit altında hissettim. O aptal kafasında ne hazırlıyordu?

“Benim küçük kız kardeşim,” dedi Nick’e göz atarak. Göz göze gelince Nick masanın üzerinden eğilip elini tuttu.

“Küçük mü?” diye sordum kuşkuyla. “Sen kaç yaşındasın?”

Tepeden bir bakışla yanıtladı, “Yirmi. Bir yıl içinde üniversiteyle işim bitecek.” Demek benden daha iyi olduğunu düşünüyordu.

“Hiç tahmin etmezdim,” diye cevap verdim, öfkesini kışkırtarak. Nick başını şiddetle iki yana sallarken Jenna kıkırdadı.

“Söylesene Noah, bu kadar iyi araba kullanmayı nerede öğrendin?” diye sordu Mario konuyu değiştirerek. Bu konunun Nick’i rahatsız edeceğini, arabasını kaybetmesini hatırlatacağını biliyordum.

“Hiçbir yerde. Yarışı kazanmam büyük bir şanstı,” dedim omuzlarımı silkerek. Sonra cipsleri salsa sosa batırarak gergin gergin çiğnemeye başladım. Bu konuya girmek istemiyordum. *Bazı şeylerin tamamen unutulup gitmesi daha iyi olur gibi geliyordu.*

“Yok artık! İnanılmazdı!” dedi Jenna. “Biri Ronnie’yi yenmeyeli çok uzun zaman olmuştu, ama sen ona nal toplattın, hatta Nick bile...” Lafın nereye gittiğini fark edince susmaya karar verdi.

“Gerçekten tesadüfen kazandığını düşünmemizi mi istiyorsun?” diye sordu Anna yapmacık bir samimiyetle.

Nick her iki kolunu masaya yaslayıp mavi gözlerini bana dikti.

“Çıkar ağzındaki baklayı. Öyle yarışmayı nasıl öğrendin?”

Soru o kadar doğrudandı ki yalnızca saf ve basit gerçek işe yarayabilirdi. Ama ona bunu söylemeye hazır değildim. Geçmişimde konuşmak istemediğim şeyler vardı. Bu yüzden yalan söyledim.

“Amcam bir Nascar sürücüsüydü. Bildiğim her şeyi o öğretti.”

Yüzünde şaşkınlık ve biraz şüphe gördüm ama tam o sırada garson kız siparişlerimizi getirdi. Meksika yemeklerini, özellikle de taco’yu her zaman sevmiştim, bu kesintiyi Mario’yla sohbet etmek için kullandım. Onunla konuşmak her zaman kolaydı. Bir noktada, söylediği bir şeye gülme-ye başladım, herkes kendi konuşmasına daldığı için kimse duymamıştı.

Sakinleşince eğilip içeceğimden bir yudum alarak Nick’e baktım; Anna, Jenna ve Lion’la konuşmaya ilgisiz ve öfkeli görünüyordu.

Ne olduğunu tahmin edemedim ama soracak da değildim. Son birkaç günlük ateşkesimiz iplik kadar kırılgan görünüyordu ve onun sinirine dokunacak herhangi bir şey söyler ya da yaparsam bozabileceğimi biliyordum.

“Senin evdeki parti harikaydı Nick. Daha büyük bir parti düzenlemeli ve herkesi yaz sonunu kutlamaya çağırmalıyız,” dedi Jenna.

Bütün masa başını salladı ama benim tek düşünebildiğim orada Nick’le aramızda geçenlerdi. İlk kez gerçekten öpüşmüştük.

“Noah, domates gibi kızardın,” dedi Jenna.

Ölmek istedim, özellikle de Nick’e bakıp onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü görünce.

“Salsa sos yüzünden,” diyerek içkimden bir yudum aldım.

Az sonra hesabı istedik. Nick’ten borç almam gerektiğini unutmuştum ve Mario’nun hesabımı ödemek istediğini söylemesi durumu tuhaflaştırmıştı. Nicholas onun sözünü kesti:

“Onunkini ben hallederim.”

Mario’nun tartışacağını biliyordum, bu yüzden hemen araya girdim. Anna da sinirlenmişti, özellikle de Nick onun parasını ödeme konusunda tek kelime etmediği için.

“Cüzdanımı kaybettim,” dedim kayıtsız görünmeye çalışarak.

“Tamam, mesele çözüldü. Onu ben ödüyorum Nicholas,” dedi Mario.

“Paranın çıkışacağından emin misin?” dedi Nicholas kötü niyetle. “Tüm bahşış parayı tek bir yemeğe harcamanı istemem.”

Söylediklerine inanamıyordum. Rahatsız edici bir sessizlik oldu, Mario saldırı altındaki bir köpek gibi gerilmişti. Çatışma çıkmak üzere olduğunu görüyor, ama bundan nasıl sakınacağını hiç bilemiyordum.

Mario daha cevap veremeden masanın altından elini tuttum. Şaşırmıştı ama sonra hemen elimi sıktı.

“Madem istiyorsun sen öde,” diyerek ayağa kalktı, beni de birlikte çekip kaldırdı. Masaya bir yirmilik bırakarak bana döndü. El ele olmamız kimsenin gözünden kaçmamıştı.

“Sana dondurma ısmarlamamı ister misin?” dedi. Öfkesine kapılmaması hoşuma gitmişti. Nick’le kavga edecek kadar kaslı olsa bile Mario şiddet yanlısı biri değildi. Gü-lümsedim.

“Evet, çok isterim!” Jenna önce şaşkın şaşkın bana baktı, sonra bilgiç bilgiç gü-lümsedi.

NICK

O aptala yumruğumu indirmeyi düşünmeden duramıyordum. Tüm yemek boyunca onu duvara çarpıp kum torbası olarak kullanmanın hayalini kurmuştum. Mario, Noah'yla birlikte olamazdı; o kadar. Aslında kimsenin onunla olmasını istemiyordum, nedenini düşünmek de umurumda değildi. Tüm yemek boyunca gözümü Noah'dan alamamıştım. Gülüşü –benden çok farklıydı– onunla konuşmanın bu kadar kolay olması, farkında olmadan boynundaki dövmeyle ovuşturması, tüm bunlar beni bütün gece çıldırtmıştı.

Mario'yla gittiğini gördükten sonra kalkıp Anna'yı eve götürmüştüm ve şimdi kendimi bir bara doğru giderken buluyordum. Anna'nın evinde kalamamıştım, dayanılmaz gelmişti. Son birkaç haftadır onunla çok fazla vakit geçirmiştim. İşlerin ciddileşmesini istemiyorsam takılacak başka bir kız bulmam gerekiyordu. Son yıllarda sık sık gittiğim bir kulübe doğru yola koyuldum, pek de saygın olmayan insanların takıldığı, şehrin kaba bir bölgesindeydi. Kapıdaki görevliler beni tanıyordu, bu yüzden sırada beklememe gerek kalmadı. İçeride müzik sağır ediciydi, yanıp sönen ışıklar orada dans eden terli bedenlere garip, hatta ürkütücü bir parıltı veriyordu. Kim bilir kafaları ne kadar güzeldi.

Bara gittim, bir J&B sipariş ederek etraftaki kalabalığa bakındım. Lion'la birlikte babamdan, onun parasından ve Leister adının temsil ettiği her şeyden uzakta o mahallede yaşadığım yıldan beri bu insanların arasında yerimi bulmuştum. Bana saygı duymuşlar, beni kabul etmişler, şu anda yaşamak zorunda kaldığım hayatta nefret ettiğim her şeyden mükemmel bir kaçış yolu olmuşlardı. On sekizime gelir gelmez kaçmıştım. Annem gittiğinden beri babamla olan ilişkim yok denecek kadar azalmıştı ve bir anda ortadan kaybolup tek başıma yaşamaya kalkışmamı kimsenin umursayacağını düşünmüyordum. Ama sonunda beni bulması için güvenlik amiri Steve'i göndermişti. O zamanlar yaşadığım eve takım elbiseli uzun boylu bir adamın gelmesi ironikti, daha da önemlisi, beni geri götürmek istiyorsa bir orduya ihtiyacı olacağını anlaması daha da ironik olmuştu.

Steve çocukluğumdan beri babamın yanında çalışıyor, beni isteğim dışında eve gitmeye zorlamasının mümkün olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu ama sonra kız kardeşimle ilgili mesele olmuş ve babamın yardımı gerekmişti.

Steve'in gelmesinin ertesi günü tüm kredi kartlarım iptal olmuş, çek hesabım bloke edilmişti. Geçimimi sağlamak için Lion'ın babasının garajında işe girmek zorunda kalmıştım. Ama kendimi hiç bu kadar özgür ve bu kadar kendim gibi hissetmemiştim.

O mahallede hayat zorluydu. Oraya gelir gelmez fena halde dayak yemiştım ve onlardan birine dönüşmediğim sürece milyoner oğlu olarak asla başarılı olamayacağımı anlamıştım. Her gün hiç aksatmadan antrenmana başlamıştım: Bir daha bana kimse el süremeyecek, mutlaka karşılık vereceğimi bilecekti. Lion bana kendimi nasıl savunacağımı, yumrukları nasıl karşılayacağımı, nasıl yumruk atacağımı göstermişti. İlk gerçek dövüşüm antrenmana başladıktan iki ay sonra gerçekleşmişti. Ronnie'yi kanlar

içinde yere sermiştım, bu bana orada bulunan herkesin saygısını kazandırmıştı. Yarışlarla kumar bir süre sonra gelmişti ve Ronnie'yle ateşkes yapmıştık ama bu, insanların taraf seçmeye başlaması anlamına geliyordu. Lion, ben ve bizim çocuklar, bir de Ronnie ve onun torbacılarıyla suçluları vardı. Bizimle dost olmanın kendisi için daha iyi olacağını biliyordu, özellikle de huzuru bozmakla suçlandığımız sırada babam bizi hapisten çıkardıktan sonra.

Babamın yardımına ihtiyaç duyduğumda her şey değişmişti. Bir kız kardeşimin olduğunu ve onunla tanışma isteğimi göz ardı edemezdım. Babam eve taşınmam, üniversiteye gitmem ve en az üç yıl onunla kalmam halinde davaya yardım edeceğini ve ziyaret hakkı kazanacağımı söylemişti. Kabul edip Leister malikânesine geri dönmek zorunda kalmış, döndüğümde babamın bana karşı kayıtsız olmadığını fark etmişim. İlişkimiz düzelmişti ama hayatım temelde aynı kalmıştı. Artık onunla yaşıyordum ama zamanımın çoğunu Lion'la geçiriyor, sarhoş oluyor, kafayı buluyor, başımı belaya sokuyordum... Evde uyuduğum ve okula gittiğim sürece babam hayatıma karışmıyor, ben de onun işlerinden uzak duruyordum. Şimdiye kadar işler böyle devam etmişti.

Kavgalar ve yarışlar benim için gündelik bir olaydı ve Ronnie'yle Lion'ın çeteleri giderek daha fazla çatışmaya giriyordu. Artık işler eskisinden daha kötüydü ama Ronnie'nin gözlerindeki gizli kını her zaman görmüştüm. Bu ateşkese ihtiyacımız vardı: Aynı şehirde yaşıyor, aynı insanlarla takılıyorduk. Ancak dostane rekabetimiz iki çete arasında kavgaya dönüşmüştü ve geçen sefer de görüldüğü gibi tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Son yarışta onun yüzünü dağıtmam bir hakaretti ve tepki alacaktı ama ne zaman olacağını bilmiyordum. Noah'nın onu yenmesi akla gelebilecek en büyük aşağılamaydı ve sonunda bununla

uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordum. Sorun şu ki Ronnie artık sadece bir sokak dövüşçüsü değildi. İşler çirkinleşiyordu. Bize ateş ettikten sonra ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamıştım, yakın gelecekte bir noktada Noah için geleceğini düşünmeden edemiyordum.

Lanet olası Noah. Bunu neden yapmıştı ki? Kahrolasica benim için her şeyi mahvetmişti. Onu düşünmeyi bırakmak, hayatıma geri dönmek, her zamanki gibi eğlenmek, keyfime bakmak istiyordum...

Daracık bir bluzla siyah deri pantolon giymiş bir sarışın barda yanıma yanaştı.

“Merhaba Nick,” dedi, köprücük kemiğindeki ejderha dövmesini görünce onunla daha önce yattığımı hatırladım. İsmi S harfiyle başlıyordu: Sophie, Sunny, Susan, öyle bir şeydi.

Onu başımla selamladım. Konuşma havamda değildim ama başka şeyler yapacak havadaydım. Bana zaten yakındı; bu yakınlığı öpüşmeye dönüştürmek fazla zaman almadı.

Belinden tutup kendime çektim. Nefesi votka ve tatlı bir şey kokuyordu. Bu kız son birkaç gündür yaşadığım gerilimi azaltmak için tam ihtiyacım olan şeydi. Elini tutup onu ışıklardan kaçabileceğimiz VIP masalarından birine sürükledim.

Ama neon ışığın altından geçerken Susan’ın saçlarının farklı renklerde parladığını görünce aklıma Noah geldi. Söverek onu gereğinden sert bir şekilde duvara ittim ama kız zevkle içini çekince kendimi devam etmekte özgür hissettim. Vücudu vücudumun doğru yerlerine baskı yapıyordu ama dudakları çok ihtiraslıydı, istediğim bu değildi. Eğilip onu boynundan öptüm. İçki ve sigara kokuyordu. Saçlarını yana çekip ejderha dövmesine baktım... ama öpmek istediğim başka bir dövmeydi, bakar bakmaz beni çıldırtan boyun bu değildi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Tek bir çil yoktu. Mavi gözleri bal rengi değildi, kirpikleri uzun değildi...

Geri çekildim.

“Ne oldu?” diye sordu Susan, ellerini kasıklarına indir-miş okşuyordu. Bileğinden tutup uzaklaştırdım.

“Üzgünüm. Gitmem gerekiyor,” diyerek arkamı dön-düm. Şikâyetlerini dinleme zahmetine bile girmedim. Git-mek istiyordum.

Altüst olduğumu göz ardı etmeye çalışarak köşeyi dö-nüp bir ara sokağa girdim. Kötüydü. O kadar kızgın, o kadar kendimle meşguldüm ki tanıdık sesler duyup da ba-kıncaya kadar sokağın sonunda kimin olduğunu fark et-memiştim. Bir anda sinirlerim gerildi.

Ronnie ve üç uyuşturucu satıcısı arkadaşı bir arabaya, bir Ferrari’ye yaslanmışlardı. Benim Ferrari’me. Durdum, yumruklarımı sıkarak çıkmak için feryat eden öfkemi bas-tırmaya çalıştım.

“Bakın burada kim var!” diye bağırdı Ronnie, kaporta-dan uzaklaşıp bana doğru bir adım attı. “Babasının küçük zengin oğlu.” O gülünce adamları da güldü. Üçünü de tanı-yordum: zil zurna sarhoş iki dövmeli adam ve Ronnie’nin sağ kolu Cruz.

“Arabayı geri almak için yalvarmaya mı geldin?” dedi. Yüzündeki gülümsemeyi memnuniyetle yok edebilirdim.

“Yani hile yaparak aldığın arabayı mı kastediyorsun?” diye sordum. “Her neyse. Belki gerçek bir arabayla araba kullanmayı öğrenirsin... yani, bir daha on yedi yaşında bir kıza yenilmek istemezsin, değil mi?”

Bu sözlerin onu nasıl etkilediğini görmek çok zevkliydi. Artık gülümsemiyordu. Hayır, boynundaki damarlar şişi-yordu.

“Buna pişman olacaksın,” diye tehdit etti, sakın kalma-ya çalışıyordu. “Yakalayın onu!” diye bağırdı.

Bunun olacağını biliyordum. Onları görür görmez anlamıştım ve hazırdım. İlk gelen adama yumruk attım, burnunun kırıldığını anlayınca sıırttım. Birisi beni arkamdan yakaladı, dirseğimi kullanarak karşılık verince sert bir şeye, muhtemelen birinin ağzına çarptım. Cruz diğer ikisine yardım etmek için davrandı ama daha gelemeden bir numaralı serserinin yüzüne tekrar vurmuştum. Artık canı yanma sırası bana gelmişti. Birisi sağ gözüme beni yana devirecek kadar sert bir yumruk attı ama yine de kollarımı tutmaya çalışan her kimse tekmelemeyi başardım. Bir süre daha dayandım ama bire karşı üç benim için bile çok fazlaydı, özellikle de Cruz varken. Lion kadar zorluydu. Bire bir dövüşte onu yenebilirdim ama diğer adamlar beni zapt ederken yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Cruz kaburgalarımaya vurmaya başladı, onu çıplak ellerimle öldürmeyi ne kadar istediğimi düşünürken çığlık atmamaya çalıştım. Ronnie yaklaştı. Yüzündeki ifade bunun son olmayacağını söylüyordu.

“Kız kardeşine yarış pistinde olanları unutmadığımı söyle,” dedi. Zihnimde Noah’nın masum yüzü belirdi. Ronnie saçlarımdan tutup yüzümü yaklaştırdı. Pis pis ucuz bira ve esrar kokuyordu. “Söyle ona, onu gördüğümde bunu ödeteceğim ve sadece para ya da arabadan bahsetmiyorum...” Kan beynime sıçramıştı. Şiddetten titriyordum. O şerefsizi öldürecektim.

“Ağzını burnunu kıracağım, Nick,” dedi. Hareket edebilseydim ona kafa atar, burun kemiğini beynine sokardım. “Ve bunu yaptığımda, kukusunu öylesine mahvedeceğim ki yanına yaklaşmak bile istemeyeceksin.”

“Seni öldüreceğim.” İki kelime, bir vaat.

Güldü ve karnıma yumruk attı. İçimdeki tüm hava dışarı çıktı, eğilip öksürmek ve kan tükürmek zorunda kaldım.

“Bir daha buralara gelme yoksa seni öldüren ben olacağım. Yapmayacağımı sanma,” diyerek arkasını döndü. Beni tutan adamlar yüzüme son bir yumruk attıktan sonra bıraktılar.

Aşağılık herifler.

Sendeleyerek arabama gittim. Eve zar zor varabildim. Herkes uyuyordu, saat gecenin biri olmuştu. Tuhaf bir şekilde Noah’nın odasından ışık gelmiyordu. Hâlâ dışarıda olması mümkün değildi. Kapıyı açtım. Yatağı topluydu, bozulmamıştı.

Söverek odama gittim, acıya göğüs germeye çalışarak kıyafetlerimi çıkardım. Kötü durumdaydım; böyle dayak yemeyeli uzun zaman –tam olarak dört yıl– olmuştu. O sokakta tek başıma dolaşmak aptallıktı. O piçin işini kolaylaştırmıştım.

Duşa girerek suyun kan ve teri temizlemesine izin verdim. Daha ziyade mideme ve kaburgalarım vurmuşlardı, bu yüzden morluklarımı tişörtle kapatabiliyordum. Morarmış göz ve patlamış dudak farklı bir hikâyeydi. Babama iyi bir açıklama bulmam ya da şişlik inene kadar ondan uzak durmam gerekiyordu. Biraz pratiğim vardı. Yüzüme sık sık darbe almıyordum ama kavga ettiğimizde ve ortada para olduğunda bazen bu konuda pek yapabileceğim bir şey olmuyordu.

Ronnie’nin Noah’yı tehdit ettiğini düşünmeden durmıyordum. Yarışlarda herkesin önünde aşağılanınca onu boğmak istemiş olmalıydı. O pisliğin ona dokunması düşüncesi bile beni o kadar sinirlendiriyordu ki karşımdaki aynayı yumruklamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kurulanıp üzerime bir eşofman geçirdim. Tişört giyemedim çünkü bazı yaralarım hâlâ kanıyordu. Ağzımı çalkalayıp dişlerimin kırılmadığımdan emin oldum, iyiydim; dudagımın kanaması durmuştu ama tıpkı gözüm gibi kırmızı ve mordu. Ve ikisi de bir süre böyle kalacaktı.

Telefonumu aldım, Noah'nın hangi cehennemde olduğunu bulmayı ve yaralarım için buz almayı düşünerek koridora çıktım.

Beş dakika sonra, gözümde bir torba dondurulmuş bezelye, kulağımda telefonumla mutfaktan çıkarken, ön kapının anahtarının döndüğünü duydum ve kötü ruh halimin asıl nedeni görüldü.

Telefonu vızırdıyordu. Ben telefonu kapatınca kesildi. Bana baktı. Gözlerinde önce şaşkınlık, sonra dehşet belirdi. "Hangi cehennemdeydin?" diye sordum.

NOAH

Kapıyı açtığımda beklediğim son şey Nick'in fena halde hırpalanmış halde orada durduğunu görmektir. Merdivenlerden çıkarken bana seslendiğini duyunca şaşırdım. Ona baktığımda bu duygu dehşete dönüştü.

"Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı. Her zaman ki gibi korkutucuydu. Soru rahatsız ediciydi ama Nick'in görünüşü gerçekten berbat. Sol gözü morarmış, dudağı patlamıştı ama en kötüsü bu değildi: O biçimli karın kaslarının üzerinde, o bronzlaşmış teninin altında yayılmaya devam eden hematomlar vardı. Yaraları görmek beni paralyze etmişti. Panik içinde baygınlık hissetmeye başlamıştım. Kan görmekten nefret ediyordum, kulaklarım çınlamaya başlamıştı. Ayakta durabilmek için kapı çerçevesine tutunmak zorunda kaldım.

"Ne oldu sana?" diye sordum usulca.

Kızgındı. Bunu her hareketinde görebiliyordum. Yaraları benim suçummuş gibi davranıyordu.

"Sana bir soru sordum," dedi.

Başımı iki yana sallayarak kapıyı sessizce kapattım. Annemle Will yatmışlardı, onları uyandırmak istemiyordum. Ama neredeyse bağırın sesine bakılırsa Nick bunu umursamıyor gibiydi.

“Mario’yla birlikteydim,” dedim ona yaklaşarak. O korkunç yaralardan kaıp uzaklaşmak istiyordum ama iinde bulunduğu durumu görmezden gelemezdim. “Li-on’la Jenna dondurma yemek iin bizimle buluştular. Hem zaten sana ne ki? Kendini gördün mü?” Farkında olmadan kaburgalarındaki morluğa dokunmak iin uzandım.

Elimi itmek iin uzandı ama fikrini değiştirmiş gibi ydi, elimi acıyana kadar sıkı sıkı tuttu. Ona bakınca gözlerindeki öfkeyi ve korkuyu gördüm.

“Mutfağa gel, seninle konuşmam lazım.” Beni uzaklaştırırken çıplak sırtına bakmaktan kendimi alamadım. Tanrım, yürürken kaslarının her birini görebiliyordunuz! Bu iimde onun sert bedenine dokunma arzusunu uyandırmıştı. Yan tarafında başka bir morluk oluşmaya başlamıştı. Ona bunu yapandan o kadar nefret ediyordum ki görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Nick bir masa lambası aıttı, loş ışıkta mutfak adasının yanındaki banka oturduk. Elim i  bırakmamıştı. Onu böyle görmek beni öldürüyordu; acıdan gözleri kısılmıştı, sadece onu nasıl daha iyi hissettirebileceğimi d ş nebiliyordum.

“Dışarıdayken tuhaf bir şey fark ettin mi?” diye sordu, yüzünü endişe kaplamıştı. “Seni takip eden falan var mı?”

Bunu beklemiyordum. Dosdoğru gözlerinin iine baktım, duyduklarıma inanamıyordum, “Hayır, tabii ki yok. Neden?”

Beni bırakıp hüsranla yana döndü. Keşke beni tutmaya devam etseydi ama orada öylece hareketsiz oturdum.

“Ronnie yarışı unutmamış.” Artık tüm bunların neyle ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum.

“ ntikam istiyor, seni görürse sana zarar vermekten  ekinmeyecek.”

“Seni döven o muydu?” diye sordum içimden pislige lanet ederek.

“O ve üç arkadaşı,” dedi Nick.

“Aman Tanrım, Nick!” dedim göğsümde tuhaf bir baskı hissederek. Ellerimi yüzüne götürüp yaralarını yokladım. “Bire karşı dört kişi mi?”

Önce kasıldı, sonra gevşedi. Parmaklarımı yaralarının etrafından yanaklarına indirdim, onu hem korkutucu hem de seksi yapan yeni çıkmış sakallarının temasını hissettim.

“Benim için endişelendin mi Çilli?” diye sordu. Komik olmaya çalışıyordu ama berelerine değdiğimde yüzünü buruşturunca gülemedim. Uzanıp ellerimi uzaklaştırdı. “Ben iyiyim,” dedi.

“Polise gitmelisin,” dedim buzdolabına doğru yürürken. Bir torba donmuş bezelye aldım, yanına dönüp gözünün üzerine koydum.

“Böyle adamlarla polise gidilmez ama başka endişelerim var.” Torbayı yüzünden çekip doğrudan bana baktı. “Noah, ortalık yatışana kadar tek başına bir yere gitmeni istemiyorum, duydun mu beni?” Bir ağabey gibi konuşuyordu. “Bu adamlar tehlikeli ve gözleri üzerinde. Benim de üzerimde ama dayak yemem gerekse de umurumda değil, ben kendimi savunabilirim. Ama sen... seni dışarıda tek başına bulacak olurlarsa çiğ çiğ yerler.”

“Nicholas, bana hiçbir şey yapmazlar, sırf bir pislğin egosunu yaraladığım için sorun istemezler,” dedim, gözlerindeki uyarıyı görmezden gelerek.

“Bu iş bitene kadar gözlerimi senden ayırmayacağım. Bu konuda ne hissettiğin umurumda değil.”

Hiçbir zaman anlaşılamayacak mıydık?

“Tahammül edilmezsin, biliyor musun?” diye tısladım.

“Bana daha kötöleri de söylendi.” Omuz silkti.

“Morlukların üzerine sıcak bezler, gözlerine ve dudaklarına soğuk bir şeyler koy,” dedim, onun için üzüler.

“Yarın kendini berbat hissedeceksin ama bir aspirin alıp yatakta kalırsan iki üç gün içinde iyileşirsin.”

Alnı kırıştı ama dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

“İnsanların dayak sonrası iyileşmelerine yardım etme konusunda uzman mısın?”

Cevap verme zahmetine girmedim.

O gece hemen yattım. Ve kâbuslar gördüm.

* * *

Ertesi sabah uyandığımda moralim berbattı. Hiç uyuyamamıştım, tek istediğim odamda kalıp yatmaktı. Beni yataktan çıkarıp banyoya sevk eden tek bir neden vardı. Kabul etsem de etmesem de Nick’in nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Ne zaman, nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum ama aniden onun için endişelenmeye başlamıştım. Aramızdaki işler daha düzgün gidiyor gibiydi. Mutfakta bana dokunduğu ve neredeyse parmağımı keseceğim günden bu yana benimle bir deneme yapmamıştı ama bir yanımla buna üzülüyordum. Los Angeles’taki hayatımda kendimi iyi hissettiğim tek zaman onun kollarındayken olmuştu. Bana başka her şeyi unutturuyordu. Ama iyi geçinmemizin, sürekli sevişmekle birbirimizden ölesiye nefret etmek arasında gidip gelmekten daha iyi olduğunu biliyordum.

Hızlı bir duş alırken önceki geceyi düşündüm; akşam yemeğinde Mario’yla o şekilde konuştuğu için Nick’e kızgındım ama onu evimizin girişinde berbat halde görür görmez öfkem kaybolmuştu.

Mario bir gece önce tam bir centilmendi. Beni tekrar dışarı davet edince evet demiştim. Eski sevgilimi ve Nicholas’a hissettiğim saçma saplantıyı unutmak istiyordum.

Çabucak giyinip kahvaltı etmek için yalınayak mutfığa gittim. Nick’ten eser yoktu ama Will’le annem masada oturmuş yüksek sesle bir şeyler konuşuyorlardı.

“Günaydın,” dedim, buzdolabına gidip kendime bir bardak portakal suyu aldım. Aşçımız Prett harika kokan bir şeyler hazırlıyordu. Yanına gidip köpüren çikolatayı karıştırdığı tencereye baktım.

“Nefis görünüyor! Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Prett gülümsedi.

“Bay Leister’in doğum günü pastası,” dedi neşeyle. Will’e döndüm.

“Vay canına, doğum günün kutlu olsun, farkında değilim,” dedim süklüm püklüm bir ifadeyle. Will güldü.

“Benim değil, Nick’in doğum günü,” dedi memnun memnun. Annem de gülümsüyordu.

Vay. Nick’in doğum günü... Nedenini bilmiyordum ama bilmemek beni kızdırmıştı.

“Nick dışarıda, git tebrik et onu,” dedi annem. “Dün onu soymaya çalışan bir haydutla kavga etmiş, bu yüzden yüzünü görünce korkma.”

Başımı salladım, üvey kardeşimin yalan söyleme becerisinden etkilenmiştim. Masadan bir çörek alıp bahçeye çıktım. Güneş gözlüğü, tişört ve mayoyla gölgede bir şezlonga uzanmıştı. Uyuyor gibiydi. Onun da benden daha iyi uyuyamadığını düşündüm.

Sessizce yanma yaklaştım.

“DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN!” diye bağırdım olabildiğince yüksek sesle, onu korkuttuğumu görünce güldüm.

“Kahretsin!” diye bağırarak gözlüğünü çıkardı, artık yeşil, mor ve mavi karışımı bir renk alan gözü ortaya çıktı.

Kendimi tutamadım, gülmekten kırılıyordum. Sert davranmaya çalışıyordu ama gülmeyi kesemediğimi görünce öfkesi gülümsemeye dönüştü.

“Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu, gözlüğünü bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Geriye doğru

yürümeye başladım. “Üzgünüm!” diye bağırdım ellerimi havaya kaldırarak, kıkırdamamı bir türlü bastıramıyordum.

“Oh, elbette üzülürsün,” dedi arkamdan hamle yaparak. Koştum ama anlamsızdı. Bir saniye sonra arkamdaydı, çok geçmeden beni omzuna kaldırmıştı. İnledi; her yeri ağrıyor olmalıydı ama gülmekten zar zor duyabildim.

“Hayır Nick, lütfen!” diye bağırdım, her tarafım titreyerek. Beni duymazdan geldi, ikimiz de tamamen giyinik olarak doğruca havuza atladık.

Suya girer girmez ondan uzaklaşmaya çalıştım. O yaz sonu hava sıcaktı. Yüzeye çıktığımda yüzüne su sıçrattım. Nick katıla katıla gülüyordu. Beyaz elbisem üzerime yapışmıştı. Siyah iç çamaşırı giydiğim için seviniyordum. Aksi halde gerçekten utanç verici olabilirdi.

Justin Bieber’ın yaptığına benzer bir hareketle saçlarını savurdu, ayaklarını çırparak yanıma gelip beni havuzun köşesine sıkıştırdı.

“Şimdi yirmi ikinci doğum günümde neredeyse kalp krizi geçirmeme sebep olduğun için özür dileyebilirsin,” dedi, vücutlarımız arasında sadece birkaç santim kalana kadar yaklaşmıştı.

Onu itip uzaklaştırmaya çalıştım ama başaramadım.

“Rüyada görürsün,” dedim uyumlu davranarak. Damarlarımda adrenalin dolaşıyor, midemde kelebekler uçuşuyordu. Çöl kumlarında saatte iki yüz mil hızla yarışmak gibi bir duyguydu.

Hesaplı bir bakışla ellerini belime doladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum boğuk bir sesle, o kadar yaklaşmıştı ki göğsü benimkine değiyordu.

“Bana şu anda ne hissettiğini söyle,” dedi boğuk bir sesle. Artık ifadesinde komik bir şey yoktu; yüzde yüz arzu vardı. Aynı anda hem zevk hem de korku dalgası hissettim. Ya bizi görselerdi?

Elleri bacaklarıma doğru kayarken başımı iki yana salladım. Parmakları elbisenin ıslak kumaşını kenara itip bacaklarımin arasına kayd. Bacaklarımı açıp kalçasına doladım.

“Sen söyleyene kadar durmayacağım,” dedi beni havuzun duvarına yaslayarak. Su onun omuzlarına, benim boynuma geliyordu. Neredeyse onun insafına kalmıştım. Tek kelimeyle beni bırakacağını biliyordum; öyle söylemişti, değil mi? Ama asıl istediğim neydi?

“Bizi görecekler,” diye mırıldandım. Yanaklarım yanıyordu, vücudum yanıyordu; suyun dindirmeye bir faydası olmuyordu.

“Bunun endişesi bana ait,” dedi, elbisemi biraz daha yukarı itip göğüslerimin altına kadar sıyırdı. Bana baktı. Bakışları ve şimdi sırtımı okşayan parmakları beni heyecanlandırıyordu. Onun kalçalarımın zonkladığını hissedebiliyordum, tek düşünebildiğim dudaklarımızın bir kez daha birleşmesiydi.

“Durmamı istiyor musun?” diye sordu, dudakları dudaklarımdan birkaç milimetre ötedeydi.

Gözlerinde mavinin tüm tonlarını görebiliyordum. Bana bir çırpıda bitirip tüketmek istermiş gibi bakmasından sarhoş olmuştum.

Başımı iki yana sallayarak beni öpmesi için yaklaştım. Ellerim çoktan boynuna dolanmıştı. Ellerimin oraya nasıl gittiğini bile hatırlamıyordum, onu kendime çektim ama karşı koyarak ters yöne hareket etti.

“Bana ne hissettiğini söyle, sana istediğini vereyim,” diye emretti bana.

“Bana verebileceğin şeyi istediğimi sana düşündüren ne?” diye sordum arzudan yanıp tutuşarak.

Sırıttı. “Çünkü titriyorsun ve dudaklarıma bakmayı bırakamıyorsun.”

“Sana ne hissettiğimi söylemeyeceğim,” dedim.

Gırtlığından bir homurtu geldiğini duydum.

“İmkânsızsın,” dedi, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı: O oyunu kazanmanın verdiği coşku çok geçmeden başka bir şeye dönüştü. Hiçbirini sesli dile getiremeyeceğim milyonlarca duygu hissediyordum. Dilini ağzıma sokarak beni vahşice öptü. Sırılsıklam olmuştuk, bedenlerimiz bir bütünün iki yarısı gibi birleşmişti. Saçlarını çektişirdim, alt dudağımı ısırınca zevkten öleceğimi sandım.

Sürgülü kapının açıldığını duyunca geri çekildim, elbise mi aşağı çektim ve derinlere batmamak için havuzun kenarına tutundum.

“Hey çocuklar, biz gidiyoruz!” diye seslendi annem. Nicholas el salladı, tamamen rahat görünüyordu. Bakmadan önce birkaç derin nefes almam gerekti. “Ona söyledin mi Nick?”

“Daha değil!” diye seslendi, eğlendiği belliydi.

“Tamam. Eh, sonra konuşuruz. İyi eğlenceler!” dedi annem.

Annem içeri yürürken Nick’e döndüm.

“Bana neyi söyledin mi?”

Beni tekrar kendine çekti. Karşı koymadım: Buna gücüm yoktu ve bu göz ziyafetini kaçırmak istemiyordum.

“Doğum günüm için bana Bahamalar’a dört bilet verdiler. Senin de gelmeni istediklerini açıkça belirttiler, bilirsin, kardeş olarak ilişkimizi geliştirmemize yardımcı olsun diye.” Fesat fesat sırıttı. “Jenna’yla Lion’ı davet ettim, senin de gelmeni istiyorum.”

Buna inanmakta güçlük çekiyordum, özellikle de daha önceki konuşmalarımızdan sonra. Nick’le tatile çıkmak... Tepkilerimi gözlemlediğinin farkındaydım.

“Sadece arkadaş olmamıza ne oldu?” diye sordum. Fikir değiştirmesinin nedenini bilmek istiyordum.

“Hâlâ tartışmaya açık... Özellikle şimdi, tehlikedeyken ve bu benim hatamken.”

“Beni bu yüzden mi götürmek istiyorsun? Beni Ronnie’den korumak için mi?” Asıl sebep buysa, hayal kırıklığına uğramıştım.

Nick dudaklarını büzdü.

“Bu sebeplerden *biri*, ama öncelikli sebep değil Çilli.” Alnını alnıma dayadı.

“Nicholas, ne yapıyoruz biz?”

“Dellenme tamam mı?” Suya batmaya başlayınca belimden tuttu. “Ben yokken burada olmanı istemiyorum. Dün söylemiştim ve bunda ciddiym. Fena halde zarar görebilirsin.”

“Nicholas...” Bu rahatsız etmişti, uzaklaşmaya çalıştım ama bırakmadı.

“Gel! Eğleniriz,” dedi beni tekrar dudaklarımdan öperek. Bu hareketin tadıyla ürperdim.

“Peki ya biz?” dedim. Anne-babamız öğrenirse ne olur diye düşünmeden edemiyordum. “Seninle bunu yapamam. Saçma, anlaşıyoruz bile, sadece fiziksel çekime kapılıyoruz...”

“Tek bildiğim seni gördüğümde, sana dokunmak ve seni her yerinden öpmekten başka bir şey düşünemediğim,” dedi dudaklarını kulak mememin hemen altına getirerek.

“Şu anda hiç kimseyle birlikte olamam,” dedim uzaklaşarak. Bozulmuş görünüyordu.

“Kim birisiyle birlikte olmaktan bahsetti ki? Her şeyi analiz etmeyi bırak ve tadını çıkar. Eğlenceli olacak.”

Bana karşı dürüst olmadığını görebiliyordum –daha fazlasını istiyor olmalıydı– ama öte yandan bu Nick’ti; kızları kullanıp bir kenara atıyordu. Beni sadece vücudum için istiyordu, başka ne olabilirdi ki? Ve madem ben de onu aynı sebepten istiyordum, neden bu zevkten vazgeçecektim ki?

“Tamam ama bazı şartları var,” dedim. “Bağlanmak yok, tartışma yok. Bir ilişkiden yeni çıktım ve isteyeceğim son şey Dan’le olanları yeniden yaşamak.”

“Açık bir ilişki istediğini mi söylüyorsun?” diye sordu. “Sanırım bunu isteyen tanıdığım ilk kadınsın ama neyse ne. O zaman sadece seks mi?”

Bakışları soğuktu. Bu sözler hiç hoşuma gitmemişti.

“Geri zekâlı!” diye hakaret ettim. “Ne demek sadece seks? Kim olduğumu sanıyorsun benim? On yedi yaşımdayım ben, yirmi yedi değil. Gidip de seninle yatacak değilim!”

Şaşıarak cevap verdi, “Demin bana açık bir ilişki istediğini söylemiştin. Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun?”

Kaybolmuştum... Benim dünyamda, açık ilişki bazen öpüşmek anlamına geliyordu ve temelde yaptığımız da buydu... ama öte yandan... Nick deneyimliydi, pek çok kez bu sınırı aşmıştı. Onunla kıyaslandığında ben sadece bir genç kızdım; onun liginde oynayamazdım. Nicholas birazla mutlu olmazdı; sonuna kadar gitmek isterdi. Son üç haftayı açıkça düşününce bunu anlayabiliyordum. Bu kadar kısa sürede onunla Dan’le yaptığımdan çok daha ileri gitmiştim.

“Unut gitsin,” dedim dezavantajlı oynadığımı hissedererek. Nick ateşti ve ben yanmak istemiyordum. “Aramızdaki bu yeni ilişkiden memnunum. Hatta iyi geçinmeye başlayabileceğimizi bile hissediyorum. Bunu neden bozmak isteyeyim?”

Bana, söylediklerimden tek kelime anlamamış gibi bakıyordu. Ne istediğimi ben de bilmiyordum ama rastgele seks bana göre değildi.

“Noah... senin istemediğin hiçbir şey yapmayacağız,” dedi beni eriten bir ses tonuyla. Aklımdan geçen her şeyi anlıyormuş gibiydi. Düşüncelerimi bu kadar kolay okuyabilmesi beni neredeyse korkutuyordu.

Kızardım, yer yarılısın içine gireyim istiyordum.

“Sadece arkadaş olmamızı tercih ederim,” dedim, pek de inanmadan.

“Emin misin? Sadece arkadaş mı?”

Başımı sallayarak önüme, suya baktım.

“Tamam,” dedi bana küçümseme gibi gelen bir ifadeyle. “Ama benimle doğum günümü kutlamaya geleceksin. Madem arkadaşımsın, öyle davranabilirsin.”

Yüzerek uzaklaştı, kendini yukarı çekerek havuzdan çıktı. Bana sözleri *Korkuyorsun ve bunu biliyorum, sen hazır olana kadar bekleyeceğim*, der gibi gelmişti.

Ama eğer öyleyse... bende Nick'i bekletecek ne vardı?

* * *

Günün geri kalanını odamda uzun zaman önce üzerinde çalışmaya başladığım bir kısa öyküyü okuyup yazarak geçirdim. Okumak kadar yazmayı da seviyordum, hayallerimden biri de gelecekte büyük bir yazar olmaktı. Bazen tüm dünyada tanındığımı, milyonlarca kopya sattığımı, kitaplarımı tanıtmak ve insanlara sonsuza kadar hatırlayacakları hikâyeler anlatmak için seyahat ettiğimi hayal ediyordum.

Annem on altı yaşındayken bana hamile kaldığı için hayatıyla ilgili hiçbir şey yapmamıştı. Babam o zamanlar sadece on dokuz yaşındaydı ve herhangi bir eğitimi yoktu. Tek şansı NASCAR'da yarışmaktı. Annem, kendisi daha küçükken beni büyütmenin ne kadar zor olduğunu hâlâ hatırlıyordu ve benim yaşındayken istediği her şeyi bana vermek istiyordu. İyi bir üniversite... Hepsi onun hayaliydi ve gerçekleştirecekti. Onu memnun etmek için her zaman iyi notlar almaya çalışmış, hokey takımında oynamış ve küçüklüğümden beri yazmıştım. Bir yanımla her zaman onu gururlandırmak istemiştım.

Düşüncelere dalmış odamın devasa penceresinden bakarken birisi kapımı çalarak içeri girdi. Annem elinde St. Marie logolu bir çantayla gelmişti. İçinde her ne varsa, gü-nünden geriye kalanı mahvedeceğini biliyordum.

“Üniforman geldi. Üstüne giyip aşağı in de yardımcımız gerekli düzeltmeleri yapabilsin. Ayrıca, birazdan Nick’e pastasını vereceğiz. Seninle doğum günlerimizde yaptığımız gibi mum falan üflemiyorlar ama bence bu korkunç ve alışkanlıklarını değiştirmek için elimden geleni yapacağım.”

“Anne, Nick’in bununla ilgileneceğini sanmıyorum,” dedim, onu masaya oturmuş dilek dilerken hayal etmeye çalışarak.

“Her neyse,” dedi annem, kapıyı arkasından kapattı.

Kalkıp üniformayı çıkardım. Düşündüğüm kadar berbattı. Pileli yeşil ekose eteğin yan tarafında kapatmak için bir çeşit klips vardı. Dizlerimin altına kadar iniyordu. Gömlek beyaz ve boldu, beni dehşete düşüren grili, kırmızı, yeşilli kazakla eşleşen yeşil ve kırmızı bir kravat bile vardı. Çoraplar da yeşildi ve dizlerime kadar çıkıyordu. Hepsini giyip aynaya baktığımda, yüzümde tarihteki en kötü somurtma vardı. Etekle gömlek –Prett’in düzeltebileceği iki şey– hariç her şeyi çıkarıp aşağı indim.

Merdiven sahanlığında telefonunu kulağına bastırmış Nick’i buldum. Beni görünce gözleri irileşti, yüzünden bir tebessüm geçti. Ona kaşlarımı çatarak yumruklarımı belime koydum.

“Üzgünüm, kapatmam lazım, biriyle dalga geçmek istiyorum,” dedi, kıkırdayarak telefonunu cebine koydu.

“Komik olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordum, utançtan ölüyordum.

“Bu bana verebileceğin en iyi doğum günü hediyesi olmalı Çilli,” dedi beni üzmeğe pahasına.

“Öyle mi? Ya bunu da vermeme ne dersin?” dedim, orta parmağımı gösterip yanından geçerek annemle yardımcısının beni beklediği oturma salonuna gittim.

“Bu akşam benimle yemeğe gelersen, söz veriyorum, az önce çektiğim fotoğraflarını kimseye göndermeyeceğim,” dedi. Öfkeyle arkama döndüm. Şakayı fazla ileri götürüyordu.

“Bu akşam Mario’yla yemek yiyeceğim, bu yüzden hayır, teşekkürler,” diye cevap verdim.

Oturma odasında Prett’in ölçülerimi alabilmesi için üzerinde durabileceğim bir tabure vardı. Üzerine çıktığımda Nick kanepeye çöktü, soğuk ve dalgın bir bakışla beni izliyordu.

“Kollarını yukarı kaldır Noah,” dedi annem, iğnelemesi için Prett’e yardım ediyordu. Nicholas’ı görmezden gelmeye çalıştım ama özellikle havuzdaki öpüşmemizi ve onunla birlikte gelen onca şeyi hatırladığımda bu çok zordu. Ona direnip direnemeyeceğimden emin değildim ama kesin olan bir şey vardı: Beni kullanmasına izin vermeyecektim. Akşam bu yüzden Mario’yla çıkacaktım. Yazın geri kalanında eğlenmek, farklı kişilerle arkadaşlığın tadını çıkarmak, kimseye bağlanmamak ve o pislik Dan’i unutmak istiyordum.

“Of!” dedim uyluğuma bir iğne batınca. Aptal Nick kanepede gülmeye başlamıştı.

“Kıpırdanma, tamam mı?” dedi annem. Yapılacak fazla bir şey kalmamıştı. Etek boyunu diz üstüne ayarladılar, düzeltmelerden sonra gömlek de neredeyse feminen görünüyordu.

Beş dakika sonra kıyafetleri çıkarıp üzerinde çalışabilmesi için Prett’e vermeye hazırdım.

Nick beni takip etmek için ayağa kalktı ama annem ikimizi de kolumuzdan tutarak mutfağa doğru çekti.

“Bugün senin doğum günün Nick, bu yüzden tıpkı Noah’yla benim ve diğer herkesin yaptığı gibi mumları üfleceksin,” dedi gülümseyerek.

Nick’in yüzündeki inanamayan ifadeyi görünce sııttım. Benim yanımda yaşça o kadar büyük, o kadar olgun görünüyordu ki...

“Gerçekten, hiç gerek yok...” diye itiraz etmeye çalıştı.

William mutfakta gözlüklerini takmış dizüstü bilgisayarına bakıyordu. Çalışıyor olmalıydı. İçeri girdiğimizi görünce gülümsedi.

“Harika görünüyorsun Noah,” dedi iğnelerle dolu üniformama bakarak. Yürürken iğne batmasın diye dikkat etmem gerekiyordu.

“Evet, öyle,” dedim.

Annem Nicholas’ı bir sandalyeye iterek oturtup Prett’in yaptığı çikolatalı pastayı getirdi. Nicholas o kadar tuhaf görünüyordu ki tıpkı dakikalar önce benim ikilemimle eğlendiği gibi, ben de onunla eğlenmeden edemedim.

Pastanın üzerinde 22 şeklinde iki mum vardı. Annem mumları yaktı, Will’i katılsın diye dürterek şarkıyı söylemeye başladı. Her şey o kadar komikti ki Nick gök mavisi gözleriyle hepimize öfkeyle bakarken ben de onlara katıldım.

“Dilek tutmayı unutma,” diye hatırlattım Nick’e, mumları üflemeden önce.

Bana bakarak mumları üflerken kendime sordum: Her şeye sahip olan bir insan ne isteyebilirdi ki?

NICK

Onu hafta sonunu Bahamalar'da benimle geçirmesi için neden davet ettiğimden hâlâ emin değildim. Biletleri görünce yüzü gözümün önüne gelivermişti. Babamın Noah'yı da götürmemi söylemesini dinlememe gerek bile olmamıştı. Aynı fikir çoktan benim de aklıma gelmişti.

Sakinleştiği ve geçinilmesi kolaylaştığı için kendimi, onu giderek daha fazla düşünürken buluyordum. Ronnie tehdit ettiğinden beri onu yalnız bırakmayı düşünemiyor, ne zaman başka bir erkeğin ona yaklaştığını düşünsem çıldırıyordum. Eskiden Dan'le birlikte olduğunu hatırlamak bile moralimi bozuyordu. Noah'yı incittiği için onu hurda haş etmek istiyordum. Onu incittiği için ve dokuz ay onunla keyif çattığı, ona dokunduğu, öptüğü, Tanrı muhafaza, hatta belki elbiselerini çıkardığı için...

Noah'nın kendini benden başka birine vermesi fikri bana gece gündüz eziyet ediyordu. Kendimi hiç kıskanç biri olarak görmemiştim, muhtemelen hiçbir hatunu benim saymadığım içindi ama şimdi bu beni öldürüyordu. Noah'nın gülüşü, neredeyse çocuk gibi... Doğuştan seksiydi, en hoşuma giden yanı da buydu. Nasıl giyindiği, makyaj yapıp yapmaması fark etmiyordu. Berbat halde olabilirdi ama yine de ne zaman gözüm ilişse, onu zevkle inletebileceğim binlerce farklı yol hayal ediyordum. Belki havuzda olanlar pek

doğru değildi ama sonrasında ondan uzak duracağıma kendime söz vermiştim. Ne var ki Noah bunu zorlaştırıyordu. Bir gece önce Ronnie'yle olanlardan sonra —o dayak onun hatasıydı— onu öldürmek istemişim, Mario'yla çıkması da cabasıydı, yaralarımı gördüğünde gözlerindeki korkuyu görüp sıcacık parmakları çıplak tenime dokunur dokunmaz... Mutfak tezgâhının yanında üzerine atılmamak için tüm gücümü kullanmak zorunda kalmıştım.

En kötüsü de kendine güveni artıyordu. Pek kendini savunmuyordu; ben uyurken bana bağırmaktan bile korkmuyordu. Ellerimin kontrolünü kaybedip suyun altında onu okşadığımda geri çekilmemişti. Bacakları o kadar uzun, kıvrımları o kadar seksiydi ki...

Ve bu gece yine o moron Mario'yla çıkacaktı. Mario kadınlara sarkıntılık etmekte hızlı davranır, fırsat bulursa yatağa atardı. Benim gibiydi ama Noah'yla bunu yapmasına izin veremezdim. Noah çok masumdu, daha çocuktuk; gözleri olan her erkeği çılgına çevirecek bir çocuktuk.

Özellikle doğum günümde gitmesi beni rahatsız etmişti. Noah'yı kendime istiyordum; ona şehirde yapılacak eğlenceli şeyleri göstermek istiyordum. Bana bakışının değişmesini istiyordum. Onu hak etmediğimi düşünmesine dayanmıyordum.

Birisi kapıyı çaldı. Hâlâ giyiniyordum, bu yüzden içeri girmesi için bağırardım. O gece giyeceğim gömleği iliklerken aynada bal rengi bir çift göz bana baktı.

“Şimdiden yemekten döndün mü?” diye sordum alaycı bir tavırla, arkama dönmemeye, bütün gece odamda kalması için kısıtırmamaya çalışıyordum.

“Doğum günü partin mi var?” diye sordu, sorumu duymazdan gelerek. Kayıtsız görünmeye çalıştım.

“Ne sandın kardeşim, burada kalıp film izleyeceğimi mi?”

“Bana söylemen gerekirdi. Jenna’yla Lion davet edildiğimi sandılar, aşağıda bekliyorlar.” Siyah elbisesinin üzerinde kollarını kavuşturdu. Elbise dardı ve poposunun sadece birkaç santim altındaydı. Mario’nun elini o elbisenin altına sokup sokamayacağını düşünürken öfkeye kapıldım.

“Bunun için zamanım yok. Gelmek mi istiyorsun? Gel o zaman, listede ismin var. Ama küçük arkadaşının yok, bu yüzden bir çaresine bak.” Ona yaklaştım. Ona sahip olamıyorsam, en azından beni bu kadar tahrik eden parfümün kokusunu alabilirdim.

“Bana filmdeki kötü karaktermişim gibi bakıyorsun, ama bu benim hatam değil. Birkaç saat öncesine kadar doğum günün olduğunu bilmiyordum. Mario çoktan davet etmişti. Onu öylece başımdan savamazdım.”

“Onun bilmediğini mi sanıyorsun?” diye sordum, kızmıştım. Mario’nun her şeyi kasten ayarladığını biliyordum.

Şaşırmış, öfkelenmiş, hatta biraz suçlu görünse de çok sevimliydi. Haberinin bile olmadığı bir partiyi neredeyse kaçırdığı için kendini kötü hissetmişti.

Kendimi tutamayarak beline sarılıp kendime çektim. Kuşkulu ama beklentiyle bakıyordu.

“Hadi Çilli, doğum günü partime gel,” dedim, omzundan saçlarını çekip oradan öptüm. Tüylerinin diken diken olduğunu görünce gülümsedim. En azından benden hoşlandığından ve onun üzerinde – ya da daha doğrusu bedeninin üzerinde– hâlâ bir miktar etkim olduğundan emin olabilirdim.

“Gelmemi istiyor musun?” diye sordu dudaklarım boyunca çıkarken.

Gelmesini istiyor muydum? Kuşkusuz o partide ona dokunamazdım; aramızda neler olduğunu kimse bilemezdi ve öpüşemezdik. Karmaşık olacaktı.

“Tabii ki istiyorum.” Neye bulaştığımı bilmiyordum ama ne yaptığını bilmemektense orada olması daha iyiydi.

Döndü, zevkine varamayacak kadar çabuk dudaklarımdan öptü.

“Yemek bittiğinde orada olurum,” dedi.

“NE?” diye gereğinden yüksek sesle bağırdım, dışarı çıkmasını diye onu tuttum.

“Nicholas, onu ortada bırakmayacağım. Biraz geç kalacağım, hepsi bu. Her neyse, onunla takılmak hoşuma gidiyor, iyi biri.”

Bu kız beni öldürecekti.

“Ne istersen onu yap,” dedim, masadan anahtarlarımı aldım, yanından geçerek merdivenlere yürüdüm.

Mario gibi bir aptalı benden üstün tutmuştu, zamanımı boşa harcamasına izin veremezdim. O gece eğlenecek, sonunda da onu aklımdan çıkaracaktım.

Ama buna kendim bile inanmıyordum.

* * *

Parti mahalleden arkadaşım Mike’ın evindeydi. İyi bir insandı; onu üniversiteden tanıyordum, büyük bir şeyler yapmak istediğimizde her zaman göl evini kullanmamıza izin verirdi. Siyah ve kırmızı helyum balonları ve diğer her türlü saçmalık dahil, dekorla Anna ilgilenmişti. Önemli kısmı Lion’la adamlarının elindeydi: alkol, yiyecekler ve daha fazla alkol. Kapıdan girdiğimde insanlar hep bir ağızdan *doğum günün kutlu olsun* diye bağırdılar. Herkesi selamladım, beş dakika sonra dans etmeye, aptalca şeyler yapmaya, göle gitmeye ve ellerine geçen her şeyi içmeye başlamışlardı.

Bu partilerin iyi yanı, benim için her zaman bir sürü kız bulunmasıydı. Bir içki alıp benim için tuttukları iki dansçının yanına gittim. Bir yandan Noah’nın ne zaman geleceğini düşünürken bir yandan da kurtlarımı dökme zamanının geldiğini düşünüyordum.

Dansçılardan biri –adını unutmuştum– ellerini üzerimden çekmiyordu. Diğeri, oldukça genç bir kızıl saçlı, numarasıyla işi biter bitmez ortadan kayboldu. Beni sürekli tuvalete sürüklemeye çalışan pilice Y kromozomlu hiç kimse kayıtsız kalamazdı. Ama benim bozulmaz kurallarımın biri, striptizcilerle, fahişelerle ya da buna benzer kimselerle yatmamaktı, bu yüzden elimden geldiğince kibarlıkla onu başımdan savıp evin arka tarafına doğru yürüdüm. Oradan Toluca Gölü’nü ve dolunayın sudaki yansımasını görebiliyordum. Arkadaşlarımın hepsi dalgasına bakıyor, birbirlerine su sıçratıyor, hatunları kıyıya sürüklüyorlardı.

Tam o sırada Lion yanıma geldi, ahşap trabzana yaslanarak bana baktı. Onu ilk gördüğüm zamanı hatırladım. Çok daha iriyarı ve korkutucuydu ama en azından yüzümü parçalamadan önce gözlerinin içine bakabilecek kadar uzundum. Neye kızdığını bile bilmiyordum –sanırım götü-rüldüğüm bu partide onun kızıyla falan takılmıştım– ama işin komik yanı, reflekslerim sayesinde kaçmayı başarinca arkamdaki duvara vurmuştu.

O kadar gülünçtü ki Lion acı içinde yumruğunu tutup terlemeye başlarken ben kahkahalara boğulmuştum. Ama sanırım o da komik bulmuştu ve o gün bugündür çok yakın arkadaş olmuştuk.

“Beni geziye davet ettiğin için teşekkürler dostum. Jenna’yla hiçbir yere gidemiyorum, sonunda ihtiyacımız olan o yalnız zamanı yakalayabileceğiz.” Işıl ışıl gülümsüyordu. Biramı yudumladım. Bu gezi... Noah’ı düşünmeden geziyi de düşünemiyordum.

“Onun üvey kardeşin olduğunu biliyorum dostum, ama... onu neden davet ettin?” diye merakla sordu az sonra, sanki düşüncelerimi okuyordu.

Yanıtlamadan önce yanıtlımı tarttım. Kendim de emin değildim ama tam iki günü onsuz geçirme fikrinin dayanılmaz derecede tedirgin ettiğini biliyordum.

“Ronnie yarış konusunda halâ kızgınken onun burada kalmasını istemiyorum. Noah’yı tehdit etti. Başına bir şey gelmesine izin veremem.” Noah’ya yan gözle bile baksa onu çıplak ellerimle öldüreceğim detayını atladım.

Lion göle sırtını dönerek sert sert bana baktı.

“Gerçekte ne olduğunu bilmiyorum ama ona nasıl baktığını gördüm kardeşim. Onunla takılamazsın. O üvey kardeşin... Jenna’yla konuşuyordum da, Noah diğer kızlar gibi değil Nicholas. Onu korkutacaksın.”

Ona cehenneme gitmesini söylememek için sakinleşmeye çalıştım. Yanılmıyordu. Noah farklıydı: Bunu gözlerinde, davranışlarında, insanlar üzerinde bıraktığı etkiyi bile anlamamasında görebiliyordunuz. Saf ve masumdu, onu yoldan çok kolay çıkarabilirdim.

“Ne demek istediğini biliyorum, ama bir şey yok,” derken aklım büyük harflerle YALANCI diye bağıırıyordu. “Biz sadece arkadaşız, öyle olmamız gerekiyor: Birlikte yaşıyoruz, ebeveynlerimiz evli... Birbirimizden nefret edersek bu imkânsız olurdu, o yüzden iyi geçinmeye karar verdim.”

Lion bu hikâyeyi yutmuş görünüyordu.

“Sen ne yaptığını bilirsin,” dedi, sonra gömleğini çıkarıp herkesin yüzdüğü yere doğru koştu.

Onunla gitmek isterdim ama Noah’nın aptal randevusundan dönmesini beklerken gözlerimi kapıdan ayıramıyordum. O sırada Jenna’yla birlikte içeri girdiklerini gördüm. Kol kola girmişlerdi, Noah beni görünce gülümsedi. Bu şekilde gülümsediğinde göz kamaştırıyordu, onu yakalayıp sol yanağında beliren gamzesini öpmek istedim.

“Tekrar tebrikler!” diye bağırdı. Jenna bir süre bize baktıktan sonra göle döndü, Lion gelip girmesi için ona sesleniyordu.

“Peki ya siz çocuklar?” diye sordu Lion; Noah önüne, siyah elbisesine baktı.

“Mayo getirmedim,” dedi omuz silkerek.

“Müşkülpesent olma, iç çamaşırınla yüzebilirsin, aynı şey,” dedi Jenna onu çekerek.

Onu iç çamaşırıyla hayal etmek keyfimi kaçırmıştı, partimdeki o sarhoş pisliklerin önünde soyunması fikri de cabasıydı.

Noah’nın rahatsız olduğunu söyleyebilirdim.

“Olmaz,” dedim, neredeyse yanıma düşene kadar onu kendime doğru çekerek.

“Lanet olsun Nicholas!” diye şikâyet etti. Ama sonra Jenna’ya gülümsedi. “Havamda değilim. Ama sen git, daha sonra görüşürüz.” Jenna çekip gitti.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Jenna çılgındı ama Noah’yı diğer herkesin önünde soyunmaya ikna etmeye çalıştığı için kızamayacak kadar ona değer veriyordum. Gölgede pek iyi göremediğim çillere baktım.

“Randevundan memnun kaldın mı?” diye sordum, alaycı ifademi bastıramadan.

“Harikaydı ama kimin umurunda. Sana bir hediye getirdim.”

Trabzana dayanarak ona –dişlemek istediğim o dudaklara– baktım ve anında keyfim yerine geldi.

“Gerçekten mi?” diye sordum, Noah’nın her zamanki tavrından çok farklı olan bu neşenin altında neyin gizlendiğini öğrenmek istiyordum. “Sormaya korkuyorum.”

Noah’nın ifadesi değişti. Gerilmeye mi başlamıştı? Şimdi daha da merak ediyordum.

“Aptalca ama olan bitenler düşünüldüğünde, özellikle de dün gece... işte. Küçük bir dükkândan aldım. Sadece bir anlık bir şeydi ama benim özür dileme şeklim.”

Özür dilemek mi?

Kutuyu alıp krem renkli ambalajı yırttım. Minik, siyah bir Ferrari’ydi, tıpkı benimki gibi.

“Bir not var,” dedi arabanın şasisini işaret ederek.
Küçük harflerle yazılmıştı:

Araban için gerçekten üzgünüm. Bir gün sana yenisini alacağım. Doğum günün kutlu olsun. Noah.

O kadar saçmaydı ki gülmekten kendimi alamadım. Orada yanımda dururken o da aynısını yaptı.

“Sana bir araba borçluydum, değil mi?” dedi.

“Bunun için seni göle atmam lazım,” diye tehdit ettim, onu kaldırıp etrafımda döndürdüm.

“Hayır, Nick!” diye bağırdı. “Üzgünüm, yemin ederim!”

“Üzgün müsün?” dedim, onu yavaşça indirip Mario’yla gittiğinden beri yapmak istediğim gibi kuvvetle sıktım.

Etrafa bakındım. Kimseler yoktu. Herkes gölde veya evin içindeydi. Onu bir ağaca doğru itip vücudumla arasına kıştırdım.

“Bana büyük, çok büyük sorunlara neden olabilirdin. Şansa bak ki ön kapımdan girdiğinden beri seni öpmek istiyordum.”

O sırada Lion’ın söylediklerini hatırladım: Noah diğerleri gibi değildi.

Elimi yanağına götürüp o çok hoşuma giden çillerini okşadım. Teni gergin, mermer gibiydi, eğilip onu öpmemek, pürüzsüz dokusunu dudaklarımda hissetmemek mümkün değildi. Yanağından öptüm, sonra sokuldum, gülümsediğinde gamzesinin belirlediği yeri, boynunu öperek tatlı teninin tadını çıkardım. Neredeyse duyulamayacak bir sesle inleyince daha fazla dayanamadım. Dudaklarımız birleşince içimi binlerce farklı duygu kapladı: belirsizlik, sıcaklık, derin, karanlık bir arzu. Ağaçla vücudum arasında benimle kaynaştığını hissettim.

Dili dilimi arıyordu, değdiğinde neredeyse zevkten ölecektim. Beni aşağı çekti, ellerimi kontrol edemiyordum, her tarafını hissetmek deliye döndürüyordu.

Ellerim uyluklarına tırmanarak külotunun kenarına dokundu. Tanrım, orasına dokunmak, zevkten bağdırtmak, adımı defalarca söylediğini duymak istiyordum!

“Nick...” dedi soluk soluğa.

“Dur de, duracağım,” dedim, bana işkence etmek, deliye döndürmek için cehennemden çıkıp gelmiş gibi görünen gözlere bakarak.

Bir şey demeyince devam ettim. Parmaklarımla külotunu kenara itince omzumda inledi. Titriyordu, bir elimle onu tutup diğeriyle ona zevk verdim. Tüm bu sürede onu izledim, büyülenmiş gibiydim.

Bir an sonra ağzını benimkiyle kapatmak zorunda kaldım; birinin onu duyacağımdan endişeleniyordum.

Noah mükemmeldi. Ve ben bir aptal gibi âşık oluyordum.

NOAH

O kadar titriyordum ki –zevkten titriyordum– beni tutmasına izin verdim. Demin olanlara inanamıyordum; geleceğini görmemiştim, o kadar hızlı olmuştu ki... Ona hediyesini veriyor, gülüyordum, birden beni bir ağaca doğru ittirmişti, okşamalarından titremeye başlamıştım. Onu durdurmak istemişim. Tanrım, durdurmalıydım ama ellerini her yerimde hissetmek... inanılmazdı.

“Çok değerlisin,” diye fısıldadı kulağıma, bağırmayayım ve ikimiz birden yakalanmayalım diye beni öptükten sonra.

Dan’ın bana bu şekilde dokunmaya çalıştığı zamanları hâlâ hatırlayabiliyordum. Hemen hayır diyordum, yaklaşılamamıştı bile. Ama Nick... Aklımı kaybediyor olmalıydım.

“Sanırım... geri dönmeliyiz,” dedim elbisemi düzelterek. Neden birden kendimi bu kadar kötü hissetmişim?

“Hey,” dedi Nick, çenemden tutup başımı kaldırdı. “İyi misin?”

“Evet, ben sadece... Bunun olacağını göremedim,” dedim ona bakmamaya çalışarak. “Kendimizi kaptırıp kontrolü kaybediyoruz ya da ben kaptırıp kontrolümü kaybediyorum ve bunun için üzgünüm... Anna ya da her kimse, ona dön. Burada benimle kalmak zorunda değilsin.” Ne kadar heyecanlandığımı görmesin diye uğraşıyordum.

Beni tutmasını istiyordum. İçten içe benimle kalmasını istiyordum. Birbirimize âşık olalım ya da en azından birbirimizi daha iyi tanıyalım istiyordum. Nick benim için tam bir gizemdi, ben de onun için öyleydim. Bir yanımla beni sevdiğini söylemesini ya da bir partide ağaca yaslanmak yerine beni gerçekten yalnız kalabileceğimiz bir yere götürmesini istediğimi öğrenmesine izin veremezdim.

“Anna’nın yanına gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu, aniden sinirlenmişti. Belki de devam etmek istemediğim için kızmıştı. Belki benim de ona aynısını yapmamı istiyordu. Ama onunla ormanın orta yerinde seks yapmayı düşünmek bile beni hasta ediyordu.

“Evet, git onunla ol,” dedim ayak parmaklarıma bakarak. “Benimle kalmak zorunda değilsin. Sana söylemiştim: Bu bir hataydı, çok ileri gidiyoruz, bu doğru değil.”

Nicholas arkasına dönerek bir taşla tekme attı. Alçak sesle küfrettiğini duydum. Sonra öfkeyle geriye döndü, gözleri buz gibiydi.

“İyi,” dedi. Bir kolunu geriye doğru uzatıp tişörtünü çıkardı. Daha ne yaptığını anlayamadan arkasına dönüp kot pantolonunu çıkardı, göle doğru koşmaya başladı. Orada yüzenler onu görünce ismini seslenmeye başlamışlardı.

Nick’in bedeni soğuk suya batarken benim moralim ve özsaygım da batmıştı.

* * *

Sonraki bir buçuk saat ondan olabildiğince uzak durdum. Onu görmek istemiyordum; bunu sadece düşünmek bile sinirimi bozuyordu. Saat sabahın beşi olup da çoğu kişi gidince, geriye sadece Anna, Lion, Jenna, evin sahibi Mike, Sophie adında biri, Nick’in Sam adında bir arkadaşı, Nicholas ve ben kalmıştık. Büyük beyaz kanepeler ve koltuk-

larla dolu bir oturma odasında daire şeklinde oturuyorduk. Bir tarafımda Sophie'yle Jenna vardı; Sophie saçları sarıya boyanmış bir budalaydı. Sağ tarafımda Mike vardı, Nicholas onun yanındaydı. Memnundum, bu onun yüzüne bakmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

Ağacın yanında durduğumuzdan beri bana tek kelime etmemişti. Belki kızgındı ya da benden kurtulduğu için memnun olabilirdi. Yanlışlıkla göz göze gelip de başka tarafa baktığı zaman bir acı hissediyordum ama bir yanımla da rahatlıyordum. Olanları konuşmaktansa beni görmezden gelmesini tercih ediyordum.

“Çocukken oynadığımız oyunu neden oynamıyoruz?” dedi Sophie.

“Doğruluk mu, cesaret mi oyununu mu?” dedi Jenna, sırtıyordu. “Büyü artık, Soph.”

“Hayır, hadi oynayalım,” dedi Mike, muzip bir ifadeyle. Bu beni telaşlandırmıştı. Bu oyundan nefret ediyordum. Bir seferinde cesaret demiştim de bana bir bardak yemeklik yağ içirmişlerdi. Çok kötüydü.

“Şuradaki masadan şişeyi al,” dedi Mike arkadaşına.

Bira şişesini dairenin ortasına yerleştirip çevirince şişe Anna'yı işaret etti.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu. Nick huzursuz huzursuz kıpırdandı.

“Eee... doğruluk,” dedi Anna, Nick'e göz atarak. Önüme baktım. Tuhaf olmasaydı onları duymamak için kulaklarımı tıkdım.

“En son ne zaman biriyle birlikte oldun?” diye sordu Mike.

Gerçekten mi?

Anna sırtıttı. Nick'le yatmasını anlatırken bana bakışından nefret ediyordum.

“Arabanın arka koltuğundaydı,” dedi gülerek. “Yatağı tercih ederdim ama biliyorsun...”

Bunu duymak neden bu kadar canımı acıtmıştı? Nick’in ellerini vücudunda dolaştırması düşüncesi bile neden kal-kıp kızın saçlarını yolma isteği uyandırıyordu?

Şişeyi ben döndürdüm. Hikâyesinin bitip bitmemesi umurumda değildi. Detaylarla ilgilenmiyordum.

Lanet olsun, şimdi şişe Nick’i işaret ediyordu.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordum ona biraz kaba bir tavırla.

“Cesaret tabii ki.”

Onu gerçekten sinirlendirecek bir şey düşünmeye çalış-tım ama bunu yapamadan Sophie araya girdi.

“Üstündeki çıkar,” diye emretti, somurtarak Nick’i göz-leriyle yemesini izledim.

“Bu gerçek bir cesaret değil,” dedim.

“Daha hızlı olmayı öğrenmelisin kardeşim,” dedi Nick üstündekini sıyrarak. Fiziğinden odadaki diğer kızlar da benim kadar etkilenmiş olmalıydılar. Ronnie ve adamlarının attığı darbelere ve morluklara rağmen hâlâ uğruna ölünesi bir adamdı.

“Görüntü için teşekkürler Nick. Sıra bende,” dedi Jenna, uzanıp şişeyi döndürdü. Kahretsin. Bendim. Bana ne soracağını merak ederek neredeyse ürperiyordum.

“Doğruluk mu, cesaret mi?”

“Doğruluk.” Omuz silktim.

“Bize hayatında yaptığın en kötü şeyi anlat,” dedi Jenna. Benim hiç sıra dışı bir şey yapmayan iyi bir kız olduğumu düşünüyordu. Bir bilseydi...

Herkesin yüzündeki alaycı bakışları görünce gözlerini açma isteği duydum ama on bir yaşımdan beri beni yiyip bitiren şeyi gerçekten anlatmak istiyor muydum? Hayır. Dürüst olmak gerekirse, istemiyordum.

“Dokuz yaşımdayken mahalledeki bir mağazadan bir paket sakız çaldım. Beni yakaladılar, kaçmaya çalıştım, sonunda eşyalarla dolu iki rafı devirdim. Bir ay cezalıydım. O günden bu yana hiçbir şey çalmadım,” dedim o günü muhabbetle hatırlayarak... Kovalamaca en eğlenceli kısmıydı.

Herkes güldü.

Şişeyi bu sefer Nick’in adını unuttuğum bir arkadaşı çevirecekti. Bütün gece gözü bende idi. Tüm hoşnutsuzluğuma rağmen şişe yavaşladı ve tekrar bende durdu.

“Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu çarpık bir gülümsemeyle.

“Cesaret,” diye karar verdim, geçen sefer doğruluğu seçtiğim içindi ama yanlış bir seçim yaptığım hissine kapılmıştım.

“Elbiseni çıkar,” deyince yüzüme kan hücum etti.

Hayır. Bunu yapamazdım. Işıklar fazla parlaktı; herkes vücudumun her santimini görebilirdi.

Nicholas da bu fikirden hoşlanmamış gibiydi. Tek istediğim beni bundan kurtaracak bir şey bulmasıydı.

“Bunu değiştirebilir miyim?” diye sordum.

Anna açıkça eğlenerek bana vücudumla ilgili bir problemim olup olmadığını sordu. “Bu sadece bir oyun,” dedi.

“Değiştirebilirsin,” dedi Nick homurdanarak. Herkes itiraz etti ama fikri değişmeyince kabul etmek zorunda kaldılar.

“Pekâlâ. İlk seferinde katılmak istemediğin için cesaretin biraz daha karmaşık olacak,” dedi Anna. Bana acı çek-tirmekten zevk aldığını anlayabiliyordum. Ayağa kalkıp şişeyi kafasına vurma isteği duydum. Muzaffer bir edayla devam etti, “Bu yüzden dolaba girip Sam’le öpüşmen gerekiyor.”

Ne oluyordu be? O karanlık dolaba girmem mümkün değildi. Bu gece giderek kötüleşiyordu.

“Harika!” dedi Sam.

“Yapacağım,” dedim, “ama burada. Hiçbir dolaba girmeyeceğim.”

“Neden?” diye sordu Anna.

“Karanlıktan korkuyor,” dedi Nicholas. Beni hiç düşünmeden pat diye söyleyivermesine inanamıyordum. Herkes güldü.

“Nesin sen, dört yaşında mısın?” dedi Sophie.

Kızardığımı hissedebiliyordum. Bu konu yasak bölgeydi. Bu korkuyla alakalı hakikati sadece birkaç kişi biliyordu. Ardındaki nedeni üvey kardeşime bile söylememiştim.

“Nerede olduğu benim için fark etmez. Ama bu öpüşmeyi isteyeceğim,” dedi Sam hiç utanmadan yanıma yaklaşarak. Neyse ne, sadece bir öpüşmeydi. Neden umursayacaktım ki? Çevremdeki herkesi görmezden gelerek ayağa kalktım.

Sam kahverengi gözlü bir sarışındı. Jenna bizim okula gittiğini söylemişti. Yanıma gelince bir elini belime koydu. Diğer herkes alaya alıyordu. Eminim utandığımı anlamışlardı ama tek düşüncem bu işi bitirmekti.

Ona çabucak bir öpücük kondurmak istemişim ama bana göre fazla hızlıydı ve dudaklarımı zorla açıp dilini içeri soktu. Donakaldım, hemen sonra onu iterek uzaklaştırdım.

“Bu kadarı yeter,” diyerek tekrar yerime oturdum. Sebebini tam olarak bilmesem de kızmıştım.

“Melek gibi öpüşüyorsun, Noah,” dedi Sam yerine geri dönerek.

Nick ayağa kalktı. İki elini yumruk yapmıştı, aklında bir şey varmış gibi endişeli görünüyordu.

“Geç oldu,” dedi bana bakarak. “Gitmemiz gerekiyor. Zaten bu oyun çok aptalca.”

Kalktım, geri kalanlar da aynı şeyi yaptı. Herkes yorgundu; parti fazla uzun sürmüştü. Nick tişörtünü giyerken Sophie üzüntüye benzer bir ifadeyle onu izliyordu.

Vedalaşarak arabalarımıza yürüdük. Tanrı'ya şükür ki Anna kendi arabasıyla gelmişti ve onu eve götürmek zorunda değildik. Jenna ertesi gün erkenden arayacağına söz verdi, böylece bavullara ne koyacağımıza birlikte karar verecektik. Biraz mesafeliydim; bu gezi hiç uygun bir fikir gibi gelmiyordu.

Nick, Anna'ya veda etti, arabaya atladı ve yola koyuldu. Olanları konuşmak istemiyordum, bu yüzden radyoyu açtım. Ama yola çıkar çıkmaz uzanıp radyoyu kapattı.

“Sam’le öpüşmenden hiç hoşlanmadım,” dedi, parmaklarıyla direksiyonda gergin gergin tempo tutuyordu.

“Sadece aptal bir oyundu. Ne yapacaktım ki?” dedim Anna’nın itirafını hatırlayarak. Bunu duymak da umurumda değildi.

“Hayır demeliydin.”

“Zaten bir kere hayır demiştim. Ben senden Anna’yla ya da gözümün önünde sürttüğün yüzlerce piliçle ne yaptığını ya da yapmadığını açıklamayı istemiyorum,” dedim sesimi yükselterek.

“Öyle bir şey olmadı,” deyince kuşkuyla baktım. “Yüzlerce kız benim için bile çok fazla Çilli.”

“Ama ya Anna?”

“Anna’yla ilişkim.... bu farklı, ama seni daha iyi hissettirecekse, bir şey yapmayalı haftalar oldu,” yanıtını verdi. Sakin kalmaya çalıştığını görebiliyordum.

“Sana inanmıyorum ama doğru olsa bile bana hiçbir açıklama borçlu değilsin. Kıskanmıyorum.” Kollarımı kavuşturarak dışarıdaki karanlığa baktım. Tabii ki kıskanıyordum ama bunu asla sesli şekilde dile getirmezdim.

“Ben kıskanıyorum,” diyerek bana baktı. “Kıskanıyorum, aşırı kıskanıyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Hayatımda hiç kimseyi kıskanmadım Noah, özellikle de Sam gibi bir pisiği.”

Şaşırmıştım.

“Aptal bir oyun yüzünden böyle hissetmemelisin...”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye sözümü kesti.

Tam o sırada eve vardık. Nick sessizce arabanın kapısını açtı. Arabadan inmeden bileğimden tutunca ona baktım.

“Ormanda yaşananlar beklediğin gibi olmadığı için üzgünüm. Seni korkutmak ya da rahatsız etmek istemedim.”

Etrafıma ördüğüm duvarın yıkılmaya başladığını hissettim.

“Bana seni durdurma seçeneği verdin Nick, ben yapmadım,” diye cevap verdim. Ve bileğimi okşadığını hissettim.

“Seninle her şeyi yapardım Noah, bunu biliyorsun... ama gözlerindeki korku kaybolana kadar hiçbir şey yapmayacağım.”

Lanet olsun...

Arabadan indi. Kalbimin tekrar normale dönmesi uzun zaman aldı.

* * *

Ertesi gün Jenna alışverişe gitmek için beni öğleden sonra üçte aldı. Ona göre Bahamalar’a yapılan bu gezi, gardırobumuza çekidüzen vermek için mükemmel bir bahaneydi. Annem Nicholas’ın beni davet etmesine çok sevinmiş, bana kredi kartını vererek bir şeyler almam için yalvarmıştı. Annemi sırf üvey oğluyla iyi geçindiğimiz için bu kadar mutlu görmek tuhaftı, üstelik anneme göre bütün bunlar Nicholas bana kardeşi gibi davrandığı içindi. Will’le ikisi son birkaç haftadır yaptıklarımızı öğrenselerdi yüzlerindeki ifadenin nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Gidip gitmemek konusunda hâlâ kararsızlık yaşarken, Jenna’nın binlerce farklı tasarımcının kıyafetiyle soyunma odasına girip çıkmasını bekledim. O kadar ince, o kadar

narindi ki... imreniyordum. Koyu teniyle denediği her Şey çok güzel görünüyordu. Ben hâlâ hiçbir Şey sememiŐtim, hatta bu fikir pek ilgimi de çekmiyordu. Zaten daha giyme-diğim bir sürü kıyafetim vardı.

Telefonum çalınca arka cebimden çıkardım.

“Alo?” dedim. Yanıt yoktu. Ekranı baktım. Bilinmeyen numara. “Alo?” dedim tekrar, daha yüksek sesle. Hattın öbür ucunda birinin nefeslerini duyunca tüm vücudum r-perdi. Jenna yeniden soyunma odasından çıkarken telefo-nu kapattım.

“Kimdi?” diye sordu telefonumu tekrar arka cebime so-karken.

“Bilmiyorum. Bilinmeyen numara,” dedim, çantamı alıp kapıya yöneldim.

“Garip! Bir keresinde bilinmeyen bir numaradan bir te-lefon almıştım, bana takıntılı bir ucube olduğu ortaya ık-mıştı. Beni milyon kere aramıŐtı. Numaramı falan deđiŐtir-mek zorunda kalmıştım. Lion aklını kaçıracaktı.”

Doğruyu söylemek gerekirse... beni kim takip edecek-ti ki? Ama o sırada Nick’in Ronnie’nin tehditlerinden ve onları daha fazla ciddiye almam gerektiğinden bahsettiğini hatırladım. Yine de aptal bir telefonun beni korkutmasına izin vermeyecektim. EndiŐelerimi bir kenara bırakıp Jen-na’yla birlikte kasaya yürüdüm.

On dakika sonra, bir Starbucks’ın dışındaki masalarda oturuyorduk, Jenna ilekli Frappuccino’sunu içerken ben de yaban mersinli keki didikliyordum.

“Sana bir Şey sorabilir miyim?” dedi.

Ağzıma bir parça kek atıp başımı salladım.

“Nick’e karşı hislerin var mı?”

Az kalsın boğuluyordum. Bunu beklemiyordum. Bu kadar mı belliydi? Yutkunmaya ve öksürüğü durdurmaya çalıştım, portakal suyumdan bir yudum alarak nasıl tepki vereceğimi düşündüm.

“Neden soruyorsun?”

“Dün doğum günü partisinde... Bilemiyorum... Bir şeyler gördüğümü sandım. Nick mesela... Birini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti ama sen geldiğinde tamamen farklı bir adama dönüştü. Kafamda kurmuş olabilirim fakat Anna konuştuğunda senin verdiğin tepkiyle Sam’i öptüğünde onun verdiği tepki neredeyse tamamen aynıydı.”

Hımm. Gözünden bir şey kaçmıyordu... O gece etrafımızdakilerin aramızda olup biteni anlayacağını düşünmeden kendimizi kapıp koyverdiğimiz doğrudur. Ama öte yandan... aramızda neler oluyordu?

“Jenna, o benim üvey kardeşim,” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

Jenna gözlerini devirdi.

“Evet, bu senin gerçek kardeşin olmadığı anlamına geliyor, bu yüzden saçmalığı kesebilirsin,” dedi. “Nick’i tanıyorum ve değişti. Bunda bir şeyler var. Belki şimdi arkadaş olmaya çalıştığın doğrudur... ya da belki ona karşı gerçekten hislerin vardır?” Kendimi bir röntgen cihazının karşısında gibi hissediyordum.

Nick’e karşı duygularım neydi? Kesinlikle bir şeyler hissediyordum, bunu en azından kendime itiraf etmem gerekirdi ama tam olarak neydi...? Hiç bilmiyordum, sadece beni tamamen delirtmeyi başardığını biliyordum.

“Ebeveynimizin hatırı için arkadaş olmaya çalışıyoruz,” dedim bunun yalan olduğunu bilerek. “Ve ondan hoşlanmıyor değilim, özellikle de şimdi birbirimizi gerçekten tanımaya çalıştığımız için...”

Jenna pipetini emdi. “Pekâlâ. Ama bana bir araya gelmenizin harika olmayacağını söyleme. Bu ensest sayılmaz, öyle değil mi?”

Bir kez daha kek yerken az kalsın boğuluyordum.

NICK

Bahamalar'daki Atlantis Oteli en iyilerden biri olarak kabul ediliyordu. İki kere gitmiştim ve gerçekten inanılmazdı. Koridordan yemek salonuna ya da kumarhaneye doğru yürürken köpekbalıkları, nadide balıklar ve her türlü deniz canlısı görebileceğiniz devasa bir akvaryum vardı. Noah bayılmıştı ve bu deneyimi yaşamasına yardım ettiğimi bilmek beni mutlu ediyordu. İki oda ayırtmıştık: biri erkeklerle, diğeri kızlara.

Otele akşamüstü saat beşte varmıştık. Kızlar doğrudan sahile gitmek istemişlerdi. Noah'yı bikinili görmek için sabırsızlanıyordum, bu yüzden otuz dakika içinde yola koyulduk. Güneş yakıyordu ama ben havluya uzanıp ışınları emecek biri değildim. Sörf yapmayı seviyordum ve bu planlarda olmasa bile bakacağım güzel bir şey olacağını bilmek beni mutlu ediyordu.

Plaj koltuklarımıza vardığımızda Noah'nın elbisesini çıkarması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Kışkırtıcı bir bikini giymiş Jenna'nın aksine Noah siyah tek parça bir mayo giymişti. Elbette seksiydi ama ben teninden, o yumuşak, düz karından, o belinden biraz daha fazlasını görmek istiyordum.

Jenna'yla Lion doğrudan denize gittiler. Jenna sırtına atlayınca Lion onu fırlatmakla tehdit etti. Güneş kremi sürmekle meşgul olan Noah'ya döndüm.

“Bin dokuz ellili yıllara mı döndük yoksa bikinini evde mi unuttun?”

“Beğenmiyorsan bakmak zorunda değilsin,” diyerek arkasını döndü.

Yüzümü buruşturdum. Yaptığım her şey onu kızdırıyor gibiydi.

Sırtüstü uzanıp çantasından bir kitap çıkardı. Evde sürekli okuyordu. Thomas Hardy'yle alakalı neyi beğendiğini merak ediyordum ama boş verdim. Benim edebiyat zevkimle onunkinin hiçbir ortak yanı yoktu, bu çok açıktı. Onda kim olduğumu, davranışlarımı tamamen değiştiren ne vardı? Herkese boyun eğdirecek yılmayan bir karakteri gizleyen o tatlı, bal rengi gözler miydi? Onu hem çocuksu hem de seksi gösteren o çiller miydi? Bilmiyordum ama başını kitabından kaldırdığında, eğer dikkat etmezsem Lion'ın Jenna'ya olduğu gibi, benim de ona deli olacağımı biliyordum.

“Benimle suya gel,” dedim, uzanıp kitabını kaptım.

“Neden?”

“Birçok neden düşünebilirim. Yüzebiliriz, deniz kabukları arayabiliriz... Neden, Çilli, neden bahsettiğimi sandın?”

Yüzündeki pembelik şimdi kıpkırmızı olmuştu.

“Aptalın tekisin ve seninle suya girmeyeceğim. Şimdi kitabımı geri ver.” Uzanınca elini tutup yanıma çektim.

“Yaşlandığın zaman okuyabilirsin. Hadi.”

İlk başta direndi ama sonra onu kucağıma alıp suya taşıdım.

“Bırak beni!” diye bağırdı, tekmeliyor, bağıırıyordu.

Sözünü dinledim, onu suya attım, yüzeye çıkıp balık gibi nefes almaya çalışırken güldüm. Peşimden geldi ve

sonraki on dakikayı onu batırarak, kaçarak ve gülmekten kırıılarak geçirdim.

* * *

Öğleden sonra olaysız geçti. Ellerimi Noah'dan uzak tutarsam, onun rahatlayıp eğlenebileceğini fark etmiştim. Sahilde margarita içerek berrak suyun tadını çıkardık. Koltuğumda uyuyakalmıştım, Lion'la Jenna kim bilir ne yapmak için ortadan kaybolmuşlardı ve bir saat sonra gözlerimi açtığımda Noah gitmişti. Her tarafa bakınarak onu arandım. O sırada güldüğünü duydum. Sol tarafıma döndüm, bir grup üniversiteli genç voleybol oynuyordu. Noah, mayosu ve daracık şortuyla bir profesyonel gibi zıplayıp topa vururken, bütün erkekler aval aval ona bakıyordu. Çoğu uzun boylu ve düzgün vücutluydu. Noah sayı yapınca içlerinden biri ona sarılarak havada döndürdü, kıskançlıktan köpürüyordum.

Lanet olsun! Paldır küldür yanlarına gittim. Neler olduğunu bilmiyordum ama kızgındım. Noah beni gördü, gülümseyince dondum kaldım. Mutluydu. Mutluluktan uçuyordu.

“Nick, gel oyna!” diye bağırdı, topu yeni arkadaşlarından birine verip bana doğru koştu. Güneşten yanakları yanmış, gözleri ışıldıyordu. “Attığım sayıyı gördün mü?” diye sordu gururla.

Başımı salladım, içten içe beni yiyip bitiren öfkeyle ne yapacağımı bilmiyordum.

“Voleybol oynadığını bilmiyordum,” dedim, sesimin çok sert çıktığını fark etmiştim.

Ama Noah duymazdan gelerek yanıtladı, “On yaşındayken başladım. Sana söylemiştim, Toronto’da takım kaptanıydım.”

Kendime hâkim olarak ona gülümsedim.

“Pekâlâ, seninle çok gururlanıyorum, bu kadar iyi olman çok güzel ama gitmemiz gerekiyor,” dedim. Tüm bu adamların Noah’ya neredeyse ağızları sulanarak bakmaları hoşuma gitmiyordu.

“Hadi Noah,” diye bağırdı aralarından biri, az önce Noah’ya sarılan adamdı. Ona dondurucu bir bakış attım.

“Üzgünüm,” dedi Noah, “Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Çabucak vedalaşayım.” Hepsinin onunla konuşmasını izlemekten rahatsızdım. Hatta Noah gitmesi gerektiğini söyleyince aralarından biri inledi. Eğer bunun için Noah’yla başımın belaya gireceğini düşünmeseydim adamın suratını kumlara bastırırdım.

Tekrar yanıma geldiğinde, “Harikaydı,” dedi. “Oynamayalı üç ay olmuştu. Kendimi cidden evime dönmüş gibi hissettim.” O zaman annesiyle birlikte taşınmak için her şeyi geride bırakmanın onun için ne kadar zor olduğunu anladım: arkadaşları, okulu, erkek arkadaşı... “Çocuklar bizi oteldeki kulüpte onlarla buluşmaya davet etti. Herhalde harikadır, gitmeliyiz.”

Kesinlikle olmaz demek, adamların ondan tek bir şey istediklerini, bütün gece orada durup onu yatağa atmaya çalışmalarını izleyemeyeceğimi söylemek istiyordum ama yüzünde daha önce hiç görmediğim bir mutluluk görünce... hayır diyemedim.

“Tabii ama önce duş alıp yemek yememiz lazım,” dedim. “Jenna’yla Lion çoktan döndüler, onlarla konuştum.”

“Harika,” dedi Noah.

Ama bu durum için söylenebilecek son şey harikaydı.

* * *

Lion’la birlikte asansörün önünde kızlarla buluştuğumuzda tek yapabildiğim onu odasına geri sokmamak oldu.

Ona böyle giyinmesini kim söylemişti? Üzerinde sırtı çapraz ince askılı beyaz bir elbise vardı. O kadar açıkta kalan vücudunun görüntüsü sağlığım için iyi olmazdı. Ona dokunmamak, saatlerce ona bakabileceğim odama götürmek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Uzun ve zarif bacakları, o akuamarin topuklu ayakkabılarla daha da güzel görünüyordu.

Onu Converse ve kot pantolondan vazgeçmeye kim ikna etmişti? Cevap tabii ki hemen yanındaydı: o lanet olası Jenna.

NOAH

Jenna'nın beni bunları giymeye ikna etmesine nasıl izin verdim bilmiyordum. Hiç de uygun değildi. Tüm sırtım açıktı. Özel bir sütyen takmak zorunda kalmıştım. Kendimi tamamen çıplak hissediyordum. Ama Jenna aklına bir şey koyduğunda bundan daha sinir bozucu olamazdı ve bir yanımla içten içe Nick'in nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum. Bütün gün gerçekten arkadaşımış gibi davranmış, bana el sürmemişti ve tuhaf görünse de bundan hoşlanmamıştım.

Asansörün önünde buluştuğumuzda ifadesinden hoşlanmadığını anlamıştım. Beni tepeden tırnağa süzdü. Bir an gördüklerinden gerçekten hoşlanmadığını düşündüm.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum, hayal kırıklığıyla. Beklediğim tepki bu değildi.

“Üşümeyecek misin?” diye sordu gözünde garip bir parlaklıkla.

“Böyle iyiyim,” dedim, kapısı açılır açılmaz asansöre bindim. Yanımda Jenna siyah dar kısa bir şort ve kışkırtıcı pembe bir bluz giymişti. Beni benimkinden çok daha fazla görünüyordu ve Lion bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değil gibiydi.

Erkekler arkamızdan yürüyordu. Restorana vardığımızda dekora ve ambiyansa inanmadım. Havuzun hemen

yanında şık bir noktadaydı. Nicholas ve arkadaşlarımızla birlikte buranın keyfini çıkarmak bir ayrıcalıktı. Sanırım annen bir milyonerle evlendiğinde böyle oluyordu.

Bahçelerin arasından geçen patikanın yanındaki güzel bir masaya oturduk. Manzara muhteşemdi. Tabaklarımız hızla servis edildi, yemekler enfes, sohbet eğlenceliydi.

Telefonum vızırdayarak konuşmamızı böldü. Hattın diğer ucunda beni sessizce dinleyen biriyle bilinmeyen numaradan telefonlar gelmeye devam ediyordu.

“Alo?” dedim otomatik olarak, tanıdık bir ses cevap verdi. Sahilde voleybol oynadığım çocuklardan biriydi. Jess’ti ismi sanırım. Bana kulübün adını söyleyerek yemek biter bitmez gelmemizi söyledi.

Mesajı Jenna’ya ilettim, yerinde bir aşağı bir yukarı sıçramaya başladığı sırada Nick bana garip bir bakış attı. Nesi vardı onun böyle?

Ona bir mesaj yolladım. Çok saçmaydı ama kontrol altına almazsam gecemizi mahvedecekti.

Neyin var senin böyle? Odadan çıktığımdan beri bana kötü bakışlar atıyorsun.

Telefonu titreşip okuduğunda gözlerini görmek komikti. Kendi telefonum titreşirken bana baktı.

Sanırım kıyafetlerini senin seçmen daha çok hoşuma gidiyor. İçinde rahat etmediğin bir şeyi giymemelisin.

Kıyafetimi Jenna’nın seçtiğini nereden biliyordu? Ne kadar tuhaf hissettiğim bu kadar belli miydi? Jenna çok seksiydi. Onun yanında aptal bir oyuncak bebek gibi olmalıydım.

Ağlayabilirdim. Nick’in ağzını açık bırakmak istesem de tam tersi bir etki elde etmiştim.

Artık cevap vermemeye karar vererek telefonumu bir kenara bıraktım. Hiçbir zaman fazla süslenip püslenen bir

kız olmamıştım ve başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü de hiç umursamamıştım, özellikle de erkeklerin. Bunu Nick için yapmak ama boşa gitmesi kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmuştu.

Telefonum masanın üzerinde eskisinden daha gürültülü şekilde tekrar vızırdadı.

Mesajı görünce tatlı bir ürperti hissettim.

Çok değerli görünüyorsun, Noah.

Gözlerimiz karşılaştınca içimde sıcaklık hissettim. Eğer ciddiye, bunu kesinlikle tuhaf bir şekilde gösteriyordu.

O dört küçük kelimenin üzerimde bu kadar etki yaratmasına izin verdiğim için kendime kızıyordum. Onun için bütün bunları yapmamalıydım. Planladığım giysileri giymeliydim.

“Hey!” diye neredeyse bağırdı Lion. “Neyiniz var çocuklar?”

“Hiç,” dedi Nick, kaliteli kristal bardağından bir yudum alarak.

“Gitmemiz lazım. Jess’e on beş dakika içinde orada olacağımızı söyledim ve ekmek istemiyorum,” dedim. Nick o mesaj için teşekkür etmemi bekliyorsa, yanıliyordu.

Oradan çıkıp kulübe doğru yürürken sarı saçlı, mavi gözlü bir adam beni durdurdu: Jess.

“Tanrım, Noah... inanılmaz görünüyorsun!”

Gülümsedim. Gördün mü Nick? İşte aradığım tavır buydu.

Jess’i herkesle tanıştırdım. Nick’in elini sıkması birkaç saniye aldı, tokalaştığı zaman da fazla sıkıldığını anlayabiliyordum.

“Kulüp hemen şurada. Çılgın bir atmosfer var.” Dışarıda iki koruma ve uzun bir insan kuyruğu vardı. “Onlar benimle birlikte,” dedi Jess birine, koruma bizi süzdükten

sonra geçmemize izin verdi. Dans pisti müziğin ritmine ayak uyduran insanlarla doluydu. Işıklar rahatsız ediciydi ama bunun dışında eğlenceli bir akşam için mükemmel bir yerdi.

“Şurada bir bölmemiz var,” dedi Jess, kulübün en güzel yerinde dans pistinin hemen dışında bir yeri işaret ederek. “Beni takip edin.” İnsanların arasından geçerken düşmemeye çalıştım. Bu ayakkabılar öldürücüydü, ayaklarım beni şimdiden öldürüyordu. Bölmede dört kişi vardı. Onlarla önceden sahilde tanışmıştım. Şimdi benim adımı bağırıp diğerlerini gürültülü bir şekilde selamladılar. Bütün durum komikti. Beylerin çoğunun yanında kızlar vardı ve sıcak karşılaşmaları onlardan eskisinden daha çok hoşlanmama neden oldu. Jess’in yanıma oturmak için yarıştığını ya da Nick’in hemen yanıma yerleştiğini fark etmeden edemedim.

“Ee Noah, ne zamandır voleybol oynuyorsun? Bu çapsızlardan on kat daha iyiydin!” dedi Jess bana bir içki vererek. İçkiyi dudaklarıma götürürken gergindim. Nick’le tanıştığım gece olanlardan sonra, içinde ne olduğunu bilmediğim bir bardak uzatan kimseye güvenmiyordum.

“Sorun yok, içkiyi koyarlarken izledim,” diye fısıldadı Nick. Ona teşekkür etmek istedim ama döndüğümde süper uzun boylu, süper seksi bir hatun çoktan gelip yanına oturmuştu. Nick arkasını dönüp onunla konuşmaya başlayınca anında öfke içimi kemirmeye başladı.

“Dans etmek ister misin Jess?” diye sordum tam Jenna Lion’ı dans pistine sürüklerken.

“Evet, tabii ki,” dedi. Elini tuttum, beni çılgın dansçılara doğru götürürken dönüp Nick’e bakmadım bile.

Dans etmeyi her zaman sevmiştim ve hiç fena değildim. Anneme ve onun ergen ruhuna teşekkür etmem gerekiyordu: Evde tüm işlerini ardına kadar açık müzik eşliğinde ya-

pardı, bu yüzden kalçalarımı sallamaktan hiç utanmazdım. Dans etmek eğlenceliydi. Ama o sırada bunu birlikte yapmak istediğim kişi Jess değildi. Nick'in diğer kızla birlikte belirdiğini görünce kalbim sıkıştı.

Dans ederken çok seksiydi. Onu dans ederken hiç görmemiştim, o sarışınla izlemek beni daha önce hiç hissetmediğim kadar kızdırıp kıskandırmıştı. Elleri doğruca kızın poposuna gidince odama kaçmamak için arkamı dönüp derin bir nefes almak zorunda kaldım. Aramızda bir şey olmadığını biliyordum ama onun başka bir kıza, özellikle de tam karşımda dokunduğunu görmekten nefret ediyordum. Jess beni belimden tuttu, sırtımı göğsüne bastırdım. Nick beni görebiliyordu, gözlerini dikip baktığım anlayabiliyordum.

Jess'i uzaklaştırmak istiyordum. Kendimi rahat hissetmiyordum ama Nicholas'ın her hareketi beni pes etmeye sevk ediyordu. Yanağı sarışının yanağına değdi, kız başını çevirip kulağına bir şeyler fısıldarken havanın azaldığını hissediyordum.

İçimden ölüyor olsam bile bu bende aynı şekilde karşılık verme isteği uyandırmıştı, bu yüzden Jess'in kollarını bana dolmasına izin verdim, kalçalarım ona sürtünüyor, sert bedenini hissediyordum. Ateşle oynuyordum, bunu biliyordum.

Nick kızın kulak memesini dişlerken kaşlarını çatarak bana baktı. Onları izlerken, kızın ne hissettiğini tam olarak biliyordum.

Bu kadarı yeterdi.

Jess'ten hızla uzaklaşarak beni VIP'de beklemesini söyledim. Hemen dönerim dedim. Başını salladı, sadece her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Onun içini rahatlatarak dans pistinin etrafındaki parmaklıklardan birine doğru yürüdüm. Orada hâlâ dansçılar olsa da en azından kendimi toparlayabilecek küçük bir alanım vardı.

O sırada karşımda Nick belirdi. Gözleri benimkileri aradı, ellerimi tutup beni kendine çekti. Avucunu çıplak sırtımda hissedince kalbim küt küt atmaya başladı.

“Neden bana istemediğim şeyleri yaptırıyorsun?” diye sordu.

Cevap vermedim. Söyleyeceğim bir şey yoktu. Olmadığım bir şey olmaya çalıştığım için kendime, beni buna sevk ettiği için ona kızgındım.

“Beni deli ediyorsun, Noah,” diye itiraf etti dudakları kulağıma değerek.

Başımı kaldırıp ona baktım. Acı çektiğini görebiliyordum; kıskançlıktan, özlemden, şehvetten. Beni istiyordu. Onu çılgına döndürüyordum. Dudaklarımdan bir tebessüm geçti.

“Dans etmeyi biliyorsun,” dedim kollarımı boynundan yukarıya uzatarak. Saçlarına dokundum, boynunu yavaşça okşayarak onu kışkırtmaya çalıştım.

“Yapma bunu,” dedi ama durmadım. “Bana burada yapamayacağım bir şey yaptıracaksın,” diye uyararak başını sağ tarafa çevirdi. Dönüp bakınca Jenna’yla Lion’ın dans ederken bizi izlediğini gördüm. Jenna’ya gerçekte neler olduğunu anlatmak istedim ama sonra kendime bunun delilik olduğunu söyledim. Kimse bu ilişkiyi kabul etmezdi.

“Geri dönmeliyim,” dedim hüsrarla.

“Boş ver,” diyerek beni kendine çekti. Kulağıma dişledi, sırtımı okşadı, gözlerimi kapatıp zevkten iç geçirdim.

“Durmalısın,” dedim, küfrettiğini duydum, sonra dudakları dudaklarımdaydı. Bu öpüşmeyi beklemiyordum. İzleniyor, kendimizi ele veriyorduk, ama bundan da önemlisi, öpüşü ani, tutkulu ve son derece tahrik ediciydi.

“Nick...” dedim soluk soluğa, “Nick, dur.” Şimdi elleri her yerimdeydi. Eğer böyle giderse çok geçmeden beni dans pistinin ortasında çıılçıplak bırakacaktı.

Ellerini omuzlarıma koydu, beni geriye doğru iterek gözlerimin içine baktı.

“Hadi benim odama gidelim,” dedi. Dondum. “Seni burada, benim yaptığının aynısını yapmak isteyen bunca insanın ortasında görmeye dayanamıyorum. Lütfen Noah, gel benimle. Seninle yalnız olmak istiyorum.”

Üzgün görünüyordu... ya da akıl sağlığını zorlukla koruyor gibiydi. Onun böyle acı çektiğini görünce kendimi kötü hissettim. Ve o öpüşmeden sonra ben de o kadar insanın yanında olmak istemiyordum. Üstelik ayakkabılarım beni öldürüyordu.

“Tamam, hadi gidelim,” diyerek elini tuttum. Gülümsemi ve beni, şaşkın şaşkın bize bakan Lion’la Jenna’nın yanına götürdü. Jenna beni tutarak kızgın kızgın baktı.

“Seni küçük yalancı sürtük!” Sonra gülmekten kırıldı. “Aklınızı mı kaçırdınız siz?” Sanırım Lion’ın nutku tutulmuştu ama Nick’e bakışları pek onaylamadığını gösteriyor gibiydi.

“Biz gidiyoruz,” dedi Nick ikisine de aldırmadan.

“Bu kadar erken mi?” diye şikâyet etti Jenna. Odaya döndüğünde beni sabaha kadar sorgulayacağından eminim ama o anda umurumda değildi.

“Ayaklarım çok acıyor. Bu ayakkabılar bir işkence aleti.” En azından bu konuda yalan söylemiyordum. Nick beni uzaklaştırırken, seslerin arasında kendimi duyurmaya çalışarak Jenna’ya, “Benim adıma herkese veda et,” diye seslendim. Başını salladı, az önce gördüklerini hâlâ kavrayamadığı belliydi.

Ses geçirmez duvarlar dışarıdaki müziğin sesini geçirmiyordu. Geç olmuştu ama insanlar hâlâ sıradaydı ve içeri girmeye çalışıyorlardı.

“Ayakların acıyor, öyle mi?” dedi Nick.

Başımı sallayıp bir banka oturdum. Nicholas önümde diz çökerek ayakkabıları çözmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?!” Kıkırdadım.

“Bunlara nasıl katlanıyorsun bilmiyorum, bakmak bile acı veriyor,” diyerek önce bir ayakkabıyı, sonra diğerini çıkardı.

“Teşekkürler. Rahatladım.” Ama sadece ayakkabıları kastetmiyordum.

On dakika sonra Nick’in odasındaaydık. Tek ışık pencere-
relerden geliyordu ama görmek için yeterliydi. Beni duvara
itti, ayakkabılarımı yere bırakarak beni yeniden, daha de-
rin, daha büyük bir arzuyla öptü.

Nedenini bilmiyordum ama ne zaman beni kollarına
alsa, tek düşünebildiğim yek vücut olmamız ve ellerimi
onun her yerinde dolaştırmaktı. Ve şimdi öyle yapıyordum.
Saçlarını avuçlayarak onu kendime çektim. Ellerimi tutup
başımın üstüne kaldırdı.

“Kıkırdama,” dedi, boynumu öpüyor, nabzımın attığı
yeri dişliyor, köprücük kemiğimi sömürüyordu. Elbisemi
yukarı itip uyluğumu okşamaya başlayınca zevkten inle-
dim. Şimdi ışık zayıf da olsa fazla olduğunu düşünüyor-
dum. Devam etmesine izin verirsem beni çıplak görecekti.

“Dur lütfen,” dedim ama aldırmadı. “Dur,” diye tekrar-
ladım, geri çekildi ama uyluğumda duran sağ elini tuttum.

“Neden?” diye sordu, gözleriyle devam etmek için bana
yalvarıyordu. Hayatımda hiçbir şey beni bu kadar etkile-
memişti. Tek istediğim onun isteklerine boyun eğmek, beni
yatağa götürmesini, bana istediğini yapmasını söylemekti
ama hayır... henüz yapamazdım.

“Hazır değilim,” dedim ve bir bakıma bunun doğru ol-
duğunu biliyordum.

Nefeslerimiz normale dönene kadar alnını alnıma bas-
tırdı.

“Tamam,” dedi biraz sonra. “Ama gitme.”

Aklından ne geçtiğini merak ediyordum.

“Daha önce birbirimizi yeterince tanımadığımızı söylemiştin ve haklıydın. Seni tanımak istiyorum Noah, gerçekten istiyorum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar istememişim. Bu gece benimle kalmanı istiyorum.”

Yüzlerce kızla zerre kadar pişmanlık duymadan takılan zorlu Nicholas’ın bana açıldığını görmek... beni derinden etkilemişti.

“Tamam. Hadi konuşalım,” dedim.

Ben de onu daha iyi tanımak istiyordum.

* * *

Nick’in otel odasındaki banyodaydım. Beyaz elbisemi çıkarmış, iç çamaşırlarımla aynada kendime bakıyordum. Onunla konuşurken rahat olabilmem için bana tişörtlerinden birini ödünç vermişti ama karnımdaki yara izinden gözümü alamıyordum. Yara izim her zaman sorun olmuştu. Bu yüzden hiç bikini giymiyor, kimsenin karnımı görmesine izin vermiyordum. Bunu düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu.

Ama unutmaya çalışarak yüzüme su çarpıp tişörtü başımdan geçirdim. Tişört üzerimden elbise gibi sarkıyordu, bu yüzden kendimi fazla açıkta hissetmeme gerek yoktu. Ayaklarımı da soğuk suyla yıkayarak o yüksek topuklu ayakkabıların iškencesinden sonra kaslarımın gevşediğini hissetmenin keyfine vardım.

Dışarı çıktığımda Nicholas’ın balkonda oturduğunu gördüm. Kotuyla gömleğini çıkarmış, pijama altıyla gri bir tişört giymişti. Onu görmek için dışarı çıktığımda vücuduna bakmamaya çalıştım.

Dışarıya adım attığımda bana dönerek, “Tişörtümle çok güzel görünüyorsun,” dedi.

“Uzun boylu olduğun için şanslıyım, aksi halde utanç verici olabilirdi.” Tam o sırada telefonu çalmaya başladı.

Cevap vermeden önce ismi gördüm, ben kulak misafiri olmadan konuşabilmek için uzaklaştı. Madison adında biriydi.

Yanımdan geçerken kıskançlığımın alevlendiğini hissettim, konuşmalarından kısa bir parça yakalamaya çalıştım.

“Nasılsın prenses?” dedi tatlı bir sesle. Nicholas ne zamandan beri birilerine *prens*es diyordu? O an kaçmak istedim. “Evet, çok iyiyim, bir sürü doğum günü hediyesi aldım. Hâlâ senden bir hediye bekliyorum. Kocaman bir kucaklaşma ve öpücük olabilir mi acaba?”

Gitgide kötüleşiyordu. Gitmem gerekiyordu. Şimdi. Önümde flört etmesine dayanamıyordum. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Bana hiçbir şey açıklamasına gerek olmadığını söyleyerek ısrar eden bendim. Ayrıcalıklı olmak istemediğimi söyleyen bendim. Peki ne bahanem vardı?

“Öyle olduğunu biliyorsun tatlım ama hemen kapatmam lazım. Seni yarın ararım, olur mu?” diye devam etti. Bu konuşmada çok fazla sevgi vardı. Sanki bambaşka bir Nicholas’ı dinliyordum. “Ben de seni seviyorum prenses. Hoşça kal.” Ve telefonu kapattı.

Kollarımı kavuşturup okyanusa doğru döndüm. Bunun beni rahatsız ettiğini bilmesini istemiyordum, bu kötü bir emsal teşkil ederdi.

“Üzgünüm. Bunu açmak zorundaydım,” diyerek boyumdan dövmemin yanından öptü.

“Konuşmamız gerektiğini söylemiştin,” diyerek arkamı döndüm. Beni bırakıp koltuklardan birine oturdu.

“Harika, hadi konuşalım,” dedi, yüzünde sakın bir ifadeyle. Hiç pişmanlığı yoktu! Öfkemin arttığını hissedebiliyordum. “Birbirimize onar soru sormaya ne dersin? Ama dürüst cevap vermen gerekiyor ve ikimizin de veto etme hakkımız var.”

Başımı salladım. Neredeyse eğleniyordu.

“Sen başlamak ister misin?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım.

“Madison da kim?” diye sordum.

Şaşırmış görünmüyordu ama yine de yüzünü buruşturdu, yeterince dağınık değilmiş gibi elini saçlarımn arasından geçirdi.

“Sana bunu söylersem cevabımı kabul etmeli ve bana daha fazla soru sormamalısın,” diye uyardı beni, sebebini tahmin etmeye çalışarak başımı salladım. Uzun bir soluk verdi. “Madison benim kardeşim, beş yaşında ve annemin diğer kocasından olan kızı.”

Pekâlâ... beklediğim bu değildi.

“Kardeşin mi var?” diye sordum inanamayarak.

“Evet ve bunu sorarak bir soruyu boşa harcadın, artık sadece sekiz soru kaldı.”

Başımı iki yana salladım. Annem biliyor muydu? Ya Will?

“Nasıl haberim olmaz? Yani kimse bundan bahsetmedi. Beş yaşında bir kız kardeşin var!” diye bağırdım, önündeki masanın kenarına oturarak.

Dirseklerini dizlerine koyup bana doğru eğildi.

“Bilmiyordun çünkü neredeyse kimse bilmiyor ve öyle kalmasını istiyorum.”

Belli ki annesiyle ilgiliydi... Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece Nick’le babasını terk ettiğini, o daha çocukken boşandıklarını... Hepsi bu kadardı.

“Onunla iyi bir ilişkin var mı?” diye sordum, beş yaşında bir kızla oynamasını, gözleri yaşararak sarılmasını hayal etmeye çalışıyordum. Hayal bile edemiyordum.

“Harika. Ona tapıyorum ama yeterince göremiyorum,” dedi, gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Onun için bundan bahsetmenin zor olduğu belliydi... yine de benim için bunu yapıyordu.

Masadan kalkıp kucağına kıvrıldım. Onu şaşırtmıştım ama beni uzaklaştırmak yerine kollarını doladı.

“Üzgünüm,” dedim, sadece kız kardeşi yüzünden değil, aynı zamanda annesiyle olan bitenler için de.

“Bazen onu buraya getirmeyi düşünüyorum ama yasa gereği onu pek sık göremiyorum. Kız kardeşim ihtiyacı olan tüm ilgiyi göremiyor; o hasta, şeker hastası ve bu durumu daha da kötüleştiriyor,” diyerek beni göğsüne bastırdı.

Ne diyebilirdim ki? Şu anda kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Onu sadece yanlış değerlendirmekle kalmamış, aynı zamanda hayatının mükemmel olduğunu, hiçbir sorun yaşamadığını düşünmüştüm. Ne kadar aptalcaydı.

“Sende fotoğrafı var mı?” diye sordum. Neye benzediğini düşünemiyordum.

Nick iPhone’unu çıkardı, küçücük, çok güzel bir sarışın kızın fotoğrafına rastlayana kadar fotoğraflarına göz attı. Gülümsedim.

“Gözlerini senden almış,” dedim. Küçük kızın da muzip bir ifadesi vardı ama bunu kendime sakladım.

“Evet ama bir tek gözleri... Geriye kalan her şeyiyle an-neme benziyor.”

Dönüp ona baktım. Benden bir şeyler sakladığını biliyordum; annesiyle bir şeyler olduğunu biliyordum ama sormaya cesaret edemedim. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Sıra sende,” dedim.

Üzerinde düşünüyor gibiydi, sonra sordu, “En sevdiğin renk ne?”

Güldüm.

“Dünya kadar soru varken bunu mu soruyorsun?”

Yanıtı beklerken sırtıttı.

“Sarı.”

“En sevdiğin yemek?”

“Peynirli makarna.”

“O halde ortak bir noktamız var,” dedi elini koluma koyarak. Onunla böyle olmak... harikaydı. Harika ve çok ama çok yeniydi.

“Thomas Hardy’yi neden seviyorsun?” diye sordu. Bu soru beni şaşırtmıştı. Bu beni izlediği, ne okuduğumu bildiği anlamına geliyordu.

“Sanırım... sanırım ille de mutlu sonla bitmeyen kitapları seviyorum. Daha gerçek oluyorlar, hayata daha fazla benziyorlar... Mutluluk aramak gereken bir şey, o kadar kolay bulunmuyor.”

“İnsanların mutlu olabileceğine inanmıyor musun?” diye sordu Nick. Artık sorular kişiselleşiyordu, vücudum kasılmaya başlamıştı.

“Bence daha az mutsuz olabilirsin. Böyle ifade edelim.”

Aklımdan geçenleri anlamaya çalışır gibi beni süzüyordu. Bu şekilde bakılması beni rahatsız etmişti.

“Mutsuz musun?” dedi tek parmağıyla yanağımı okşayarak.

“Şu anda değilim,” dedim, bana hüznle gülümseyerek karşılık verdi.

“Ben de değilim.”

Sadece hayal mi ediyordum yoksa gerçek duygularımıza ulaşmak için görünmez bir çizgiyi mi geçiyorduk?

“Okul bitince ne okumak istiyorsun?”

Tamam, bu kolaydı.

“İngiliz edebiyatı. Kanada’da. Ama yazar olmak istiyorum,” dedim. Tam o sırada Kanada’nın artık o kadar da iyi bir fikir olmadığını fark ettim.

“Bir yazar...” Bunu düşünüyor gibiydi. “Yazdığın bir şeyler var mı?”

Başımı salladım. “Bazı şeyler yazdım ama kimseye okutmadım...”

“Yazdığın bir şeyi okumama izin verir misin?”

Başımı iki yana salladım. Utançtan ölürdüm. Ayrıca, yazdıklarım insanlarla paylaşabileceğim şeylerden ziyade günlük gibiydi.

“Sonraki soru,” dedim beni bu noktaya getiremeden.

Bana dikkatle baktı, önce tereddütlü ama sonra kararlılıkla, sözlerinin her birini dikkatle seçti.

“Karanlıktan neden korkuyorsun?”

Buna cevap vermek istemiyordum.

Sadece istememek değildi; yapamıyordum. Aklıma binlerce anı üşüşmüştü.

“Geç bunu,” dedim titrek bir sesle.

NICK

Noah'nın tepkisini gözlemledim. Şişe çevirme oynarken karanlık bir dolaba girmesi gerekince kâğıt gibi bembeyaz olduğunu gördüğümünden beri onu bu kadar korkutacak ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Az önce bundan bahsetmek bile onu dehşete düşürmüştü, bir şeyin anısı içten içe eziyet ediyormuş gibiydi.

“Sakin ol Noah,” diyerek ona sarıldım. Ona bu şekilde sarılmanın hayalini kuruyordum ama şimdi o lanet soruyu sorarak her şeyi mahvetmişim.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi, titrediğini hissedebiliyordum. Neler oluyordu böyle?

“Önemli değil, her şey yolunda,” dedim sırtını sıvazlayarak. Bu gece onu öpmeye karşı koyamamıştım; son seferden bu yana çok uzun zaman geçmişti, ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Noah beni büyülemişti, yeni bir Nicholas'ın varlığını, uğraşsa da onu düşünmeden duramayan bir Nicholas olduğunu fark etmeye başlamıştım.

“Galiba gitmem lazım,” dedi Noah. Bu tepkiyi kışkırttığım için kendime lanet ettim. İşler her ciddileştiğinde ya da birbirimize yaklaştığımızda benden kaçması hoşuma gitmiyordu.

“Hayır, kal,” dedim, yüzümü boynuna gömerek muhteşem, büyüleyici, tatlı ama aynı zamanda son derece seksi kokusunu içime çektim.

“Yorgunum, bugün uzun bir gün oldu,” dedi ayağa kalkarak. Kalması için ellerini tuttum.

“Burada benimle uyu,” der demez sözleri duyduğunda ne düşüneceğini fark ettim.

İfadesinden işleri daha da kötüleştirdiğimi anladım. Noah’ya temkinli davranmam gerekiyordu.

“Uyu dedim, başka bir şey ima etmiyorum,” dedim yakararcasına.

Bunu düşünüyor gibiydi.

“Kendi yatağında uyumayı tercih ederim,” dedi ellerini ellerimden çekerek. Bana başka bir şey söylemek istiyor, hatta söylemediğine pişman görünüyordu ama kötü anıları canlandırdığını ve artık bu odada olmak istemediğini anlamıştım.

“Önemli değil, seni geri götüreyim,” diyerek ayağa kalktım.

Noah kıkırdayınca içim mutlulukla doldu. Benim sevdiğim Noah buydu.

“Nicholas, odam seninkinin tam karşısında, benimle gelmene gerek yok,” diye hatırlatarak içeri girip eşyalarını topladı. Onu kendi tişörtlerimden biriyle görmek çok seksi geliyordu. Poposunun hemen altına kadar iniyordu, daha iyi göreyim diye yukarı kaldırmamak için kendimi zor tuttum.

“Umurumda değil,” dedim.

“Teşekkürler.”

Ayakkabılarını alıp geçmesi için kapıyı açtım. Nedendir bilmiyordum ama Noah bende centilmen gibi davranma isteği uyandırıyor.

Koridoru geçip odasına gittik, anahtar kartını çıkarıp yuvaya yerleştirmesini izledim. Yeşil bir ışık yandı, kapı bir tık sesiyle açıldı.

Noah arkasına döndü. Gergin ya da korkmuş görünüyordu. Ona o soruyu sorarak ne yaptığımı anlamamıştım ama eskisine göre çok daha uzaktı sanki. Daha içeri girmeden belinden tutup kendime çektim, derin derin öperken daha fazlasına özlem duyuyordum. O da beni öptü ama aniden bırakıp elimden ayakkabılarını aldı.

“İyi geceler Nick,” dedi ürkek bir tebessümle.

“İyi geceler Noah.”

* * *

Ertesi sabah ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama ertesi gün asansörün önünde buluştuğumuzda Jenna’yla Lion bize bakıyorlardı. Umursamadım. Doğruca Noah’nın yanına gidip dudaklarından öptüm. Bunu beklemiyordu ama durdurmaya da çalışmadı. Kot şort, tişört ve spor ayakkabı giymişti. Bu günlük giysiler önceki gece giydiği kıyafetten ve genelde birlikte çıktığım kızların giyim tarzından tamamen farklıydı. Dış görünüşte sadeydi ama içinde bin parçalı yapboz gibiydi ve ben nereye ait olduğumu bilmiyordum.

“Bir oda tutun,” dedi Jenna gülerek.

“Kapa çeneni Jenna,” dedim. “Güzel görünüyorsun,” dedim Noah’ya. Bir gece önce ona attığım mesajla duygularını incittiğimi düşünüyor, bir daha riske girmek istemiyordum.

“Sen de öyle,” dedi neşeyle.

Asansöre binip kahvaltıya gittik, önceki gece olanları konuştuk. Jenna aklımızı kaçırdığımızı düşünüyordu. Noah pek bir şey söylemiyordu, bu yüzden savunmamızı ben yapmak zorunda kalıyordum.

O gün şehri dolaşacak, mağazaları gezecek, dışarıda yemek yiyecektik. Ertesi gün eve gitmek zorundaydık ve ön kapıdan geçtikten sonra aramızda yaşananların hiçbir

anlam ifade etmeyeceğinden korkuyordum. Kişiliklerimizin sürekli çatıştığını inkâr edemezdik. Noah'yla anıları-
mın çoğu ya tartışmalar ya da kaçamak öpüşmelerdi ve bu
beni endişelendiriyordu: Onu kaybetmek istemiyordum;
aramızda olup biteni daha ileri götürmek istiyordum.

Öğleden sonra uçup gitti. Yemek yediğimiz restoran gü-
zeldi; Noah'ya ne isterse ısmarlıyordum ama önemli de-
ğildi, içeri girmeden tek bir dükkânı bile geçmeyen Jenna'ya
kıyasla pek bir şey değildi.

Renkli değerli taşlardan kolyelere bakan Noah'nın ya-
nında durdum. Ucuz incik boncuklardı ama otelden çıktı-
ğımızdan beri ilk ilgilendiği bunlar olmuştu. Şehri ve çevre-
sini sevmişti, daha fazla bir şeyler edinmeyi umursamıyor
gibiymi.

“Bana şunu verin lütfen,” dedim dükkân sahibine.
Noah sesimi duyunca irkilerek bana baktı.

“Bana bunu alman gerekmiyor, sadece bakıyordum.”

“Ben istiyorum,” diyerek küçük kehribar uçlu kolyeyi
aldım. “Gözlerine uyuyor,” dedim, boynuna taktım.

“Teşekkürler,” dedi ucundaki süsü tutarak.

“Önemli değil,” dedim sırtıtarak. Takması ve takanın
ben olmam hoşuma gidiyordu.

Daha sonra hep birlikte denizin karşısında dondurma yi-
yip otele döndük. Kızlar acıkmıştı, akşam yemeği servisi çok
geçmeden başladı. Jenna, gezimizi iyi bir şekilde bitirmek
istiyorsak şehirdeki bir kulübe giriş izni olduğunu söyledi.

“Hepinizle birazdan görüşürüz.” Vedalaştık, Lion'la
ikimiz odamıza gittik.

“Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama dikkatli ol-
san iyi olur,” dedi Lion. “Gözüm sendeydi Nick ve bu kız
seni büyiledi.”

“Sadece eğleniyoruz Lion, mahvetme,” dedim, tişörtü-
mü çıkararak arkamı döndüm.

“Nicholas, ne tür kızlardan hoşlandığını biliyorum ve bunun sonunu pek iyi görmüyorum. Seninle Noah’dan daha farklı iki kişi hiç görmedim.”

Dosdoğru ona baktım. Artık beni sinirlendiriyordu.

“Lion, kendi işine bak. Tanıştığınızda Jenna’yla ortak bir noktanız olduğuna inanmamı mı istiyorsun?”

“Sadece söylüyorum.” Sonra odadan çıkarak beni kafamda endişeli düşüncelerle yalnız bıraktı. Doğruydu; Noah bana hiç benzemiyordu ama belki de bana gereken tam olarak buydu. Daha önce kimseyi tanımak bile istememiştim. Noah cevabını bulmam gereken bir bilmece gibiydi.

Duş alıp siyah tişörtle kot pantolon giydim. Hazır olunca asansöre gittim. Lion, Jenna ve Noah’yla birlikte oradaydı. Noah dar siyah bir pantolon ve mavi bir bluz giymişti. Nefesimi kesiyordu.

Buraya geldiğimizden beri ilişkimiz tamamen değişmişti. Neredeyse hiç tartışmıyorduk –bu zaten önemliydi– ama hiçbir zaman aşamayacakmışız gibi görünen mesafe hiç hoşuma gitmiyordu. Ne zaman birimiz iki adım ileri gitse, diğeri beş adım geri gidiyordu.

Otelden çıktığımızda hava çok güzeldi. Güneş çoktan batmıştı. Kulübe doğru yürüdük. Bu işin iyi gitmeyeceğini ancak kapıya vardığımızda fark ettim. Voleybolcuların hepsi dışarıda bizi bekliyordu. Jenna’ya giriş kartını önceki gün Noah’yla ben gittikten sonra verdiklerini anlamamam aptallık olmuştu.

Noah onları selamlamak için yanımdan uzaklaştı. Jess tıpkı önceki gün yaptığı gibi ona sarılıp yerden kaldırıncı onu kaldırıma çarpmamak için tüm gücümü kullanmak zorunda kaldım.

“Dün veda etmeden gittin!” diye sitem etti Noah’ya. Öne çıktım. Tanrı’ya şükür ki Noah’yı bıraktı. Noah heyecanlı görünüyordu; yanakları kızarmıştı. Bu geri zekâlıdan

hoşlanıyor muydu? Eğer öyleyse, hareketlerimden sorumlu olamazdım.

Diğer oyuncular da sırayla onu selamladılar, bazıları-
nın ondan etkilendiği belliydi. Dar pantolonu ve yüksek
topuklu sandaletleriyle podyum mankenlerine benziyordu.
Saçları gevşek bir şekilde geriye toplanmıştı, sarkan birkaç
bukle melekse yüzünü çevreliyordu.

İçeri girdiğimizde mekânın önceki geceye göre daha kala-
balık olduğunu gördüm. Görünüşe göre bekârlar gecesiydi.
Eşiniz yoksa kapıda yeşil bir bileklik veriyorlardı; bunu söy-
lemek istemezseniz sarı, biriyle birlikteyseniz kırmızı veri-
yorlardı. Noah'nın yeşil seçtiğini görünce koparmak istesem
de çenemi kapalı tuttum. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Bara yakın küçük bir bölmeye oturduk. Jenna, Noah'yı
içecek almaya sürükledi. Lion şimdiden kendisiyle bana bi-
rer içkiyle geri dönüyordu. Bardaklarımızı tokuştururken
bana gülümsedi. Güçlü bir şeydi.

“Yirmi ikinci yaş günün kutlu olsun dostum!” diye ba-
ğırdı müzik sesinin üzerinden. Az sonra kızlar döndü.

“Bu gece sarhoş oluyoruz!” diye haykırdı Jenna. Noah
kıkırdadı. Bu fikre pek sıcak bakmasam da bir şey söyle-
medim.

Gece ilerledikçe daha da gerildiğimi hissediyordum.
O lanet olası bileklikler, yeşil ya da sarı bileklikli kızlara
sürtünmek isteyen her erkeğe bir davetiyeydi. Bölmede
otururken Noah'nın yaşça kendisinden çok daha büyük
bir adamla dans ettiğini görebiliyordum. Kalçalarını bu
şekilde hareket ettirirken çok seksiydi ve benim dışımda
bir erkekle dans ederken son derece mutlu görünmesi beni
sinirlendiriyordu.

Dördüncü içkimi mideye indirdim, tam yanına gittiğim
sırada birlikte olduğu adam onu kendine çekerek dudakla-
rına bir öpücük kondurdu.

İşte o zaman gözüm döndü.

Noah'yı itip uzaklaştırarak o pisliği gömleğinden yaladım. Sonrasında tek hatırladığım, yerde onunla yumruklaştığımızdı. Umurumda değildi; adamın vücudunu Noah'ninkine bu kadar yakın görmek beni delirtmişti.

"Nicholas, dur!" diye bağırdı duymazdan gelinmeyecek kadar tanıdık bir ses. Lion'ın kolları beni arkadan kavradı, beni dışarı itelerken sövdüğünü duydum. Gözüme darbe almıştım; son dövüşümden henüz iyileşmemiş olan göz.

"Ne halt ediyorsun sen adamım?"

"Noah nerede?" diye sordum etrafa bakınarak. Her tarafta birileri vardı, ama onu göremiyordum. Ortaya çıktığında bana ters ters baktı.

"Aklını mı kaçırdın sen?!" diye sordu öfkeyle, aceleyle yanıma gelip beni itti. Kızmasına sebep neydi ki? Ona bağırdım:

"Bir adamın seni önümde sıkıştırması hoşuna mı gidiyor?"

"Dans ediyordum!" diye bağırdı. "Dans!"

Onu sarsma isteğimi bastırarak yanına gidip, "Ve seni öpmesine de izin verdin, öyle mi?" diye sordum. Kendimi kontrol edemiyordum, sözlerimin sonuçlarını düşünemeyecek kadar sarhoş halde konuşmaya devam ettim, "Eğer karşına çıkan her serserinin seni ellemesine izin vereceksen, o zaman iyi kız rolünü bırakmalısın, etrafta bir sopayla dolaşan bir tür rahibeymişsin gibi..."

Bana o kadar hızlı tokat attı ki birkaç saniye acımaya bile başlamadı.

Refleks olarak onu omuzlarından tuttum.

"Bunu bir daha yap da gör bakalım neler oluyor."

Ne yaptığımı ancak konuştuktan sonra fark ettim. Yüzündeki korku ifadesi geri adım atmama neden oldu. Fazla sık nefes alıyordu, gözleri yaşarmaya başlamıştı.

"Noah."

Geri adım attı.

“Seninle olamam, Nicholas.” Sözleri bıçak gibi kesiyordu. “Sen hayatımı kaçarak geçirdiğim her şeyi temsil ediyorsun.”

Ona tutmaya çalıştım ama eğilerek kurtuldu, kahverengi gözleri ateş saçıyordu.

“Bana elini sürmeye kalkma!” diye bağırdı. “Her şeyi yumruklarınla çözmek istiyorsan bu senin sorunun ama benim önümde yapma!”

Bir şeyler söylemek istedim ama arkasını dönüp otele doğru yürüdü.

“Aptalın birisin Nick,” dedi Jenna aceleyle peşinden giderken.

Omzuma bir el kondu. İtmek istiyordum ama yapmadım.

“Ayvayı yedin dostum,” dedi Lion.

“Rahat bırak beni.”

NOAH

İşlerin bu kadar kontrolden çıktığına hâlâ inanamıyordum. Bir dakika bir erkekle dans ediyordun, bir dakika sonra neredeyse düşüyordun, seni dans pistine davet etmesini istediğin adam hiç sormadan seni öpen sersemin canına okuyordu. Vaktim olsaydı onu kendim defedecektim ama Nicholas daha ben fırsat bulamadan çılgına dönmüştü.

Şiddetten her şeyden fazla nefret ediyordum. Bunu çok fazla görmüştüm, bunun her zaman sorun olduğunu, asla çözüm olmadığını biliyordum. Şiddet eğilimli biriyle birlikte olmak istemiyordum. Nicholas işler çirkinleştğinde yumruklarını kullanmakta hızlı olduğunu çoktan göstermiş ama ben aptal gibi bu ayrıntıyı gözden kaçırmıştım, çünkü Nick'e karşı hissettiklerim hiç kimseye hissetmediğim kadar güçlüydü. Onunla geçirdiğim son birkaç gün harikaydı, ona açılmaya bile başlamıştım ama bu geceden sonra her şey bitmişti. Kendi bölgesini işaretlemeye çalışan, kıskanç, sert bir adam olduğunu açığa vuruyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Omuzlarımdan tuttuğunda ne kadar öfkeli olduğunu görünce korkmuştum. Beni korkutan biriyle birlikte olamazdım, bu bir vazgeçme nedeniydi.

Otel odamıza vardığımızda, Jenna bir yandan Nick'in davranışına öfkeleniyor, bir yandan da bana onu affetmem

için yalvarıyordu ama umurumda değildi, sadece yatağa girmek istiyordum. Gün planladığım gibi bitmemişti, tek düşünebildiğim eve dönüp olaylara daha net bir perspektiften bakmaktı.

Bir saat sonra koridorda bir ses duydum. Nick'in geç saatlere kadar dışarıda kaldığını biliyor ve onun için endişeleniyordum. Kalkıp kapıya gittim, aralayarak koridora göz attım. Gördüklerimle donakaldım.

Nick yalnız değildi. Kapıyla arasına sıkışmış bir kız vardı ve öpüşüyorlardı; Nick kızı elleyip okşuyordu...

Ses çıkarıp çıkarmadığımı bilmiyordum ama Nick orada olduğumu fark etmiş gibiydi. Dönüp bana baktı. Kızı bırakıp bana döndü, elleriyle gözlerini kapatarak bana doğru yürüdü.

"Kahretsin, Noah..." dedi, kızın ruju hâlâ dudaklarında daydı.

Arkamı dönüp kapıyı yüzüne kapattım.

Bütün gece uyuyamadım.

* * *

Ertesi sabah o kadar yorgundum ki başım ağrıyor, kendimi hasta gibi hissediyordum. Dış görünüşümle ilgilenme zahmetine bile girmedim. Geldiğimizden beri Nick için güzel görünmeye çalışmışım ama ne anlamı vardı ki? Sonunda bariz olan şey gerçekleşmişti. Nicholas şiddet yanlısı ve çapkının biriydi. Beni kandırıyordu, ben de aptal gibi buna kanmışım. Yüzünü bile görmek istemiyordum.

Daha sonra ne olduğunu bilmiyordum ama kızın onun vücuduna dokunduğu, Nick'in dudaklarının kızın dudaklarında olduğu görüntüyü aklımdan çıkaramıyordum. O adam beni kulüpte öptüğünde bunu yüzüme vurmuştu, halbuki ben istememiştim bile. Ama onun yaptığı çok daha kötüydü.

Jenna ne kadar sessiz olduğumu fark etmişti, hazırlanırken hava durumu ve hava trafiği hakkında şakalar ve yorumlarla beni oyalamaya çalıştı. Bütün yolculuk boyunca Nicholas'tan nasıl kaçabileceğimi bilmesem de bunu yapmaya kararlıyım.

Bavullarımızı otel odasından dışarı sürükleyip asansöre ulaştığımızda onu gördüm. Saçları çekelenmiş gibiydi, dirseklerini dizlerine dayamış bir koltukta oturuyor, ellerine bakıyordu. Bizi duyunca başını kaldırıp baktı.

“Noah...” dedi, onun sesiyle adımları duymak ağlama isteği uyandırmıştı.

“Benden uzak dur,” diye emrettim. Jenna donakalmıştı, ne diyeceğini ya da yapacağını bilemiyordu.

Nick yanıma yaklaşınca gözlerinin altındaki torbaları gördüm.

“Noah, lütfen, dün gece için özür dilerim. Sarhoştum ve ne yaptığımı bilmiyordum.” Elimi tutmaya çalıştı ama çektim. Bu haliyle bile büyüleyiciydi ve ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Bunun üzerinde çalışmam gerekecekti.

“Seni bir daha yanımda istemiyorum. Aramızda her ne varsa bitti. Buna hiç başlamamalıydık, başından beri hataydı.”

Gözlerinde binlerce duygu görüyordum: öfke, pişmanlık, acı, utanç...

“Sarhoştum Noah. Ne yaptığımı bilmiyordum.”

Tepki vermeden ona baktım.

“Tamam ama ben şu anda ne yaptığımı biliyorum. Yeniden iki üvey kardeş olmamızı istiyorum. Sen benim için sadece busun. Annemin yeni kocasının çocuğu. Daha fazlası değil.”

Asansör geldi ve bindim. Jenna da binerken Nick arkasını dönüp uzaklaştı. Bizi neyin beklediğini bilmiyordum

ama tek istediğim o hafta sonunun bitmesiydi. Uzun zamandır ilk kez annemin yanında olmak istedim, kollarıyla beni sarmasını, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum.

* * *

Uçuş sonsuza dek sürecekmış gibi gelmişti. Sabırsızlığımın yüzümden belli olup olmadığını bilmiyordum ama üçü de beni tüm bu süre boyunca yalnız bırakmıştı. Jenna'yla Lion'ı bırakınca arabaya bir sessizlik çöktü. Pencereden dışarı baktım. Orada olmak istemiyordum. Nick'in benden olabildiğince uzak olmasını istiyordum; kendimi hiç olmadığı kadar ihanete uğramış hissediyordum. Bir an mutluluğun mümkün olduğunu, parmaklarımın ucunda olduğunu, ona dokunduğumu düşünmüştüm. Nick'le neredeyse bir gelecek görebilmiştik ama bu, ortaya çıktığı kadar çabuk dağılmıştı. Ağlama isteğiyle gözlerim yanıyordu. Nick'in o adama vurduğunu hâlâ görebiliyordum; neredeyse korku filminden bir kesit gibiydi. Ve sonra o kızla birlikteydi. O andan itibaren ona karşı duygularımın sandığımdan çok daha güçlü olduğunu biliyordum. Bu Dan'i en iyi arkadaşım ile görmekten bile daha kötüydü.

Yanağımdan bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissettim, silmeye fırsat bulamadan parmakları tenime dokundu, kendisine ait olmayan bir şeyi çalıyordu. Tokatlayarak uzaklaştırdım.

“Dokunma bana Nicholas!” diye emrettim, tamamen gözyaşlarına boğulmadığım için şükrediyordum.

Reddetmemden incinmiş gibiydi ama bu bir yalan olmalıydı: Nicholas benim için hiçbir şey hissetmiyordu. Bunu kanıtlamıştı.

Tam o sırada arabayı durdurdu. Dışarı bakınca hâlâ evden uzakta olduğumuzu gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, kafam karışmıştı, öfkeli ve şaşkındım. Kendimi savunmasız hissediyor, ondan uzaklaşmak istiyordum.

Nick döndü.

“Beni affetmelisin,” dedi yalvararak.

Başımı iki yana salladım. Onu dinlemeye devam etmeyecektim. Hatta onunla aynı arabada olmak bile istemiyordum. Emniyet kemerimi çözüp arabadan indim. Yolun ortasında olmamız umurumda değildi.

Olabildiğince hızla peşimden koştuğunu duydum. Kaçmaya çalıştım ama çok geçmeden beni yakaladı ve yüzüne bakmam için kendine doğru çevirdi.

“Üzgünüm Noah,” dedi. “Bunu yapmak istemedim. Buna alışık değilim. Anlamıyor musun? Bunu hiç kimseye hissetmemiştim ve dün gördüğümde... neredeyse kendimi kaybettim. O aptalın seni öpmesi, yani...”

“Peki sen adamın yüzünü dağıtırken ben ne hissettim sanıyorsun?!” diye bağırdım elinden kurtulmaya çalışarak. “Hayranlık mı? Memnuniyet mi? Hayır! Korktum! Sana daha önce de söylemiştim, şiddetten hoşlanmıyorum! Ve üstüne üstlük, kapımın hemen önünde biriyle öpüşüyorsun!”

Nick sözlerimi duyunca elektrik çarpmış gibi beni bıraktı.

“Benden korkuyor musun?” diye sordu.

Dağılmanın eşiğinde olduğumu biliyordum ama yine de başımı salladım.

“Sana asla elimi sürmem...” dedi. “Geçmişte başına ne geldi bilmiyorum Noah ama her ne ise, söz veriyorum: Seni asla incitmeyeceğim.”

Başımı iki yana salladım.

“Çoktan yaptın Nicholas.”

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama lafını kestim.

“Lütfen beni eve götür.”

Yolun geri kalanında konuşmadık, eve vardığımızda anemle William'a merhaba dedikten sonra valizlerimi doğruca odama götürdüm. Nicholas geride bile kalmadı. Çantalarımızı çıkardıktan sonra tekrar arabasına bindi. Artık umursamıyordum; hiç umursamamıştım ya da en azından kendime öyle deyip duruyordum.

* * *

Ertesi sabah bana bir mektup geldi. Jenna, Lion ve Mario'yla takılacaktım, buluşacağımız yere giderken mektubu yolcu koltuğuna koydum. Gönderen adresi yoktu, arabadan indikten sonra beklerken mektubu açtım.

İçinde ne bulacağımı hiç hayal edemezdim. Okumaya başladığımda kalp atışlarım hızlandı ve yüzümden kanın çekildiğini hissettim.

Sana bu mektubu yazıyorum çünkü senden dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyorum. Arkanı kolla Noah.

A.

Bu sözler aklımda ateş gibi yanıyordu. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti, ellerimin titremeye başladığını hissettim. Birisi mektubu posta kutumuza atmış olmalıydı, çünkü pul yoktu. A? A da kimdi? Aklıma gelen ilk kişi Anna'ydı ama o olamazdı. Sürtüğün tekiydi ama böyle bir şeyi yapabileceğini sanmıyordum. O sırada aklıma Ronnie ve Nicholas'a savurduğu tehditler geldi ama neden A yazacaktı ki? Adı bu harfle başlayan kimseyi tanımıyordum. Bu delilikti. Korkmuştum ama bunu bir şaka olarak görmeye karar verdim. Ne bu şehirde ne de evimde biri gelip bana zarar verebilirdi.

"Ne var ne yok?" diye sordu tanıdık bir ses: Mario'ydu. Onu davet etmişim çünkü Bahamalar'a gittiğimden beri sü-

rekli bana mesaj atıyordu. Tabiri caizse Mario'yla bir şeyler yaşamıştık: Öpüşmüştük ama o buna benim verdiğimden daha çok önem vermiş gibi görünüyordu. Onunla romantik ne varsa son vermeyi planlıyordum ama Nicholas'la olanlardan sonra o kadar emin değildim. Mario hoş, nazik, ilgiliydi; bana saygılı davranıyordu, benimle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Kendime yalan söylediğimi biliyordum ama hayatımda bir kez olsun normal biriyle olmak, beni mutlu edebilecek, bana insan olarak saygı duyacak birini bulmak istiyordum ve Mario mükemmel görünüyordu.

Ona gülümsedim. Çok inandırıcı görüldüğümünden şüpheliydim, özellikle de aklım hâlâ o mektupta olduğu için. Mektubu pantolonumun cebine sokuşturarak mutlu bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım.

“Hiç. İyiyim,” diyerek ona sarıldım. Bowling salonuna gidiyorduk. Pek uzman sayılmazdım ama eğlenmeye, oylanmaya ve Nick'i unutmaya çalışacaktım.

O sırada Jenna'yla Lion geldi. Jenna bana sarıldı; iyi olmadığını ve olanlardan bahsetmek istemediğimi biliyordu. Lion nasıl davranacağını bilemiyor gibiydi.

Yine de ona gülümsedim ve dördümüz birlikte içeri girdik. Çok büyük bir yerdi, etrafta oyun oynayan ve bir şeyler atıştıran insanlar vardı. Alanda sürekli lobutlara çarpan top sesleri yankılanıyordu. Birisi isabet ettirince bağırان insanlarla kendimi iyi hissetmişim.

Ayakkabılarımızı beklerken Mario oynamayı gerçekten bilip bilmediğimi sordu.

“Bana gülme,” dedim. “Hem zaten topu yere atmak o kadar da zor olamaz.”

“Eh, gelmene sevindim,” dedi. Kahverengi gözleri Nick'inkinden o kadar farklıydı ki... “Nicholas'la aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum,” diye devam edince bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Nick

hakkında konuşmak istemiyordum, özellikle de onunla...
“Ama umursamıyorum Noah. Senden bana bir şans vermeni istiyorum. Nick senin için iyi değil. Bunu bir şans istediğim için söylemiyorum, sadece doğruyu söylüyorum. Tek kadınla yetinecek biri değil ve sen ondan daha iyisini hak ediyorsun.”

Haklı, diye düşündüm, ama aynı zamanda bir yanımla Nick’i savunmak, Mario’ya yanıldığını söylemek, Nick’in değişebileceğini, onu değiştirebileceğimi söylemek istiyordum.

Ne kadar saflık.

“Şu anda kimseyle birlikte olamam,” dedim. “Seni incitmek istemem ama anlamanı istiyorum.” O sırada kendime uygun doğru insanları sevemediğim için kendime lanet ediyordum.

Yaklaştı, parmağını yanağımda gezdirerek arkasında sıcak bir his bıraktı.

“Memnuniyetle sadece arkadaşın olurum. Şimdilik.” Ayakkabılarını aldı. Ben de aynısını yaptım, az önce söylediklerini tam olarak anlamamıştım.

* * *

Bovling düşündüğümünden çok daha zor çıkmıştı. Sonunda kendim oynamaya cesaret edinceye kadar izlemeye başladım. Tek bir lobut bile devirmeyi başaramamıştım. Herkesin gülmesi beni kötü etkiledi. Elimde değildi, çok rekabetçi dim.

Alışmaya başlayınca biraz fazla motive oldum. Topu çok sert yuvarladım, top kayarken kulvarda sırtüstü düştüm. Ama hepsi bu kadar da değildi: Parmaklarım topa sıkışmıştı, top karnımın üstünde duruyordu.

Canımı yaktığını ve çok utandığımı söylemeye gerek yoktu. Neredeyse kusacaktım ve ayağa kalktığımda yıl-

dızlar görüyordum. İlk başta bana güldüler ama sonra iyi olup olmadığımı görmek için yanıma geldiler. Ölecek değildim ama kalçamın bir tarafı o kadar acıyordu ki neredeyse ağlayacaktım.

“Hastaneye gidelim,” dedi Mario.

“Noah, düştüğünde başını vurdun, bir doktora görünmen gerekiyor,” diye ısrar etti Jenna.

“İyiyim ben!” diye bağırdım. Aslında canım yanıyordu ama barda işe gitmek için bir saatten az zamanım kalmıştı. Bahamalar’da zaten bir gün kaçırmıştım, bu yüzden bunun kaçıışı yoktu.

Ne kadar sinirlendiğimi görünce herkes beni bıraktı.

“Seni götürmemi istemediğinden emin misin?” diye sordu Mario bir dakikada sekizinci kez. Kaşlarımı çatığımı görünce pes ettiğini göstermek için ellerini kaldırdı.

“Tamam, tamam!” dedi gülerek. “Ama üzerine biraz buz koy ve miden falan bulanırsa beni ara. Seni hastaneye götürürüm.”

Off... Hemen oradan çıkmam gerekiyordu.

“Teşekkürler Mario,” dedim, yanağından öperek arabama bindim.

* * *

Yarım saat sonra Bar 48’in kapısından giriyordum. Çalışmayı seviyordum ama özellikle o gün olmak istediğim son yerdi. Herkese yalan söylemiştim; aslında hiç iyi değildim. Yan tarafım ağrıyordu ve kafam patlayacakmış gibi geliyordu.

“Selam kızım,” dedi Jenni, bu vardiyada çalışan kızlardan biriydi. Pek ortak noktamız olmasa da iyi bir kızdı. “Moralin iyi, cadı,” dedi çıkletini patlatarak.

Bilmem anlatabiliyor muyum?

İş gömleğimi giyip işe koyuldum. Perşembe günüydü ama mekân tıklım tıklımdı. Saat onda paydos ettim, eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

“Merhaba Noah,” dedi patronum. İçki servisi yapmak için kendini paralıyordu. “Bu gece geç çıkman mümkün mü? Geçen günün saatlerini telafi edebilirsin.”

Hayır, lütfen! diye bağırarak istiyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Kısa bir süreliğine dinlenme odasına sıvıştım, kendime küçük bir buz torbası hazırlayarak alnıma bastırdım. O saplanan ağrı bir türlü geçmiyor, her geçen saniye kendimi daha kötü hissediyordum.

Personel tuvaletinde kusmak için iki kez kattan ayrılmak zorunda kalmama rağmen çalışmaya devam ettim. Bir şeylerin ters gittiği belliydi, gerçekten hastaneye gitmem gerekip gerekmediğini merak etmeye başlamıştım. Ağzımı çalkaladım. Dışarı çıktığımda az kalsın kalp krizi geçirecektim: Ronnie oradaydı. Bir grup adamla köşede duruyordu. Dehşete kapılmıştım. Cebimdeki mektup tutuşmuş yanıyor gibi geliyor, koşarak kaçma isteği duyuyordum. Bana ateş ederkenki yüzünü hâlâ hatırlayabiliyordum.

“Şu adamlarla ilgilen,” dedi patronum bana bir içki tepsi vererek. Kahretsin. Benim içki servisi bile yapmamam gerekiyordu ama o kadar yoğunluk ki kuralları çiğnemeyi umursamıyorlardı. Jenni’den yardım istemeye çalıştım ama benden bile daha meşguldü.

Tepsiyi alıp beni fark etmeyeceklerini umarak içkileri hızla bıraktım.

“İnanamıyorum,” dedi Ronnie kolumu tutarak.

“Bırak gideyim.” Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum.

“Ah, hadi ama, biraz kal burada.” Bana karşı nefretini, aşağılamasını hissedebiliyordum. Onu küçük düşürmüştüm ve onun gibi biri bunun peşini bırakmazdı.

Arkadaşları gülmekten kırılıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Oradaki onca insanla patronum beni göremiyordu bile.

“Ne istiyorsun Ronnie?” diye sordum dişlerimi sıkarak.

“Seni her şekilde becermek istiyorum, buna ne dersin?” Arkadaşları gülmeye başladı.

“Kapıdaki görevlinin seni kışının üstüne atmasını istemiyorsan gitmeme izin versen iyi olur,” diye tehdit ettim.

“Erkek arkadaşın nasıl?” diye devam etti. “Onu son gördüğümde bebek gibi ağlayarak onu rahat bırakmamızı istiyordu.”

Nick’in yediği dayağı –benim sebep olduğum dayak– hatırladım, bütün öğleden sonra hissettiğim mide bulantısı geri dönmüştü.

“Bırak gideyim, canımı acıtıyorsun,” dedim, demir gibi tuttuğu bileğimi kıvrarak.

“Beni çok iyi dinle,” diyerek yakınına çekti, o iğrenç dudaklarının oynadığını görebiliyordum. “Nicholas’a de ki...”

Tam o sırada bir kol belime dolandı, Ronnie’yi gülmeye bir gürültüyle yere savurdu, birden Nicholas önümde belirip vücuduyla beni engelledi.

“Ne söyleyecekti bana?” diye sordu sakın sakın.

Ronnie gülümseyerek ayağa kalktı, karşı karşıya duruyorlardı.

Kalbim çarpmaya başlamıştı. *Bir daha olmasın, lütfen.*

“Hey, seni özledik biraderim,” dedi beni dehşete düşüren karanlık bir gülümsemeyle. “Artık ortalıkta görünmüyorsun. Yumuşamış gibisin.”

“Noah’ı rahat bırak,” dedi Nick, vücudundaki tüm kaslar kasılmıştı.

“Yoksa ne olur?” Ronnie burunları değene kadar öne çıktı.

Nicholas'ın elini tuttum.

“Nicholas, sakın yapma,” diye fısıldadım. Beni duyduğunu biliyordum. Ronnie de duymuştu. Nick yumruğunu Ronnie'nin göğsüne bastırdı, iterek uzaklaştırdı.

“Hayatımdan uzak dur Ronnie. Benimle sorun yaşamak istemezsin. Burada hapse geri dönme riskine giremeyeceğin kadar fazla tanık var.”

Ronnie dişlerini sıkarak zorla gülümsedi.

Tam o sırada kapı görevlisiyle birlikte müdür geldi.

“Siz ikiniz,” dedi Ronnie'yle Nick'e, “çıkın buradan, hemen.”

Her tarafım titriyordu.

Peşlerinden dışarı çıktım. Nicholas kendi arabasına, Ronnie de kendininkine gitti: daha doğrusu Nick'in Ferrari'sine. Nick'in yanından geçip sokakta gözden kayboldu. İçimde garip bir hisle Nick'in yanına gittim.

“İyi misin?” diye sordu bana, endişeyle yüzüme bakıyordu.

“Evet, iyiyim, ben sadece...” Aniden o garip his hâkim oldu. Artık Nick'i net olarak göremiyordum ve her şey karmardı.

Düzenleme

Ny.Ozlem

NICK

Noah'yı tam yere düşmek üzereyken yakaladım, söverek arabanın diğer tarafına sürükleyip yolcu koltuğuna yerleştirdim.

Bayılmıştı. Güvenlik görevlisine bağıarak bir şişe su getirmesini istedim. Noah yavaş yavaş kendine geldi.

“Hey, Noah...” dedim şişeyi dudaklarına götürerek. “Al, iç biraz.”

Gözlerini açtı, şişeyi tutup küçük yudumlar aldı.

“Ne oldu?” diye sordu etrafına bakınarak. “Ronnie nerede?”

İyi olduğunu anlayınca rahat bir nefes aldım.

“Gitti...” dedim koltuk başlığına yaslanarak. “Lanet olsun Noah, beni çok korkuttun.”

Hayalet gibi solgun, “Ben iyiyim,” dedi.

“Hayır, değilsin,” dedim. “Lion bana bowling oynarken düşüp kafanı vurduğunu söyledi ama hastaneye gitmeyi reddetmişsin.”

“Hastaneye gitmedim çünkü bana ne söyleyeceklerini zaten biliyordum. Dinlenmen gerek diyeceklerdi.”

Sabrımı kaybetmeye başlıyordum.

“Kan pıhtısı olabilir.”

“Öyle bir şey değil.”

O zaman dinlemeyi bıraktım. Arabaya binip otoyola doğru yola çıktım.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni acil servise götürüyorum. Başını çarptın ve bayıldın. Belki senin hayatınla bu şekilde oynamanda sorun yok ama benim için öyle değil.”

Hastaneye varınca Noah arabadan inip acil servise tek başına gitti. Formu doldurup kendisini çağırma merkezini bekledi.

“Benimle içeri girmeni istemiyorum. Sen burada bekle.”

“Hadi ama Noah.”

“Ben ciddiylim.”

Dışarıda kaldığım için kızgındım. Noah’yla işi berbat ettiğimi biliyordum ama onun incindiğini ve kendisini daha iyi hissetmesini sağlamak için yanında olamayacağımı düşünmek beni öldürüyordu. Ronnie istediğini elde edene kadar durmayacaktı, işlerin daha da kötüleşeceğinden korkuyordum.

Babamın güvenlik amiri Steve’i arayıp durumu anlatmayı düşündüm ama bu çok fazla açıklama yapmamı gerektirecekti. Babam olup biteni öğrenecek ve polisi aramak isteyecekti. Ronnie adaletin peşinde olduğunu duyarsa şimdikinden üç kat daha tehlikeli olurdu. Çete kavgalarının sokaklarda çözülmesi gerekiyordu ama bu Noah’ı kaybetmek anlamına gelecekse bunu yapamazdım. Yüzünü hemen oracıkta dağıtmamak için tüm gücümü kullanmıştım çünkü bunu yaparsam Noah’nın beni asla affetmeyeceğini biliyordum.

Onu geri kazanmak için şiddet kullanmakla alakamı yeniden düşünmem gerekecekti. Noah sonunda bana açılmış ve yakınlaşmıştık. Ona kız kardeşimden bahsetmiştim. Birini sevmenin ne demek olduğunu anlamaya başlamıştım. Biliyordum, artık onu sevdiğimi biliyordum, nefes almak için ona ihtiyacım vardı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim?

Noah ağlarken görmek istediğim, incitmek istediğim son kişiydi. İşlerin ne zaman bu kadar değiştiğini ya da ondan nefret etmekten şu anki duygularımı hissetmeye ne zaman geçtiğimi bilmiyordum ama tek bildiğim onu kaybetmek istemediğimdi.

Noah doktorun odasından çıkıp bana doğru yürüdü. Endişeyle ayağa kalktım.

“Küçük bir beyin sarsıntısı.”

Lanet olsun. Biliyordum.

“Önemli bir şey değil. Başım dönerse ya da bayılırsam geri gelmemi ama biraz dinlenirsem iyi olacağımı söylediler. Evde kalmam gerektiğiyle ilgili işyerine verilecek bir not ve baş ağrısı için birkaç ağrı kesici aldım.”

Çok rahatlamıştım, ona dokunmak için uzandım ama daha dokunamadan hızla geri çekildi.

“Beni işe geri götürebilir misin? Arabamı almak istiyorum.”

Kızmıştım ama çenemi kapalı tutmanın daha iyi olacağına karar verdim. Onu bara götürdüm ve iyi olduğundan emin olmak için eve kadar takip ettim. Özellikle bundan sonra kendisine yaklaşmama izin vermeyeceğini fark ettim ve Anna’ya gittim.

Yolculuğumdan bu yana bana birkaç kez yazmıştı, ona karşı dürüst olmam gerektiğini biliyordum: Anneme duyduğum nefretin bana hâkim olmasına izin vermiş, aralarında inanılmaz kişiler olsa bile tüm kadınlara aynı şekilde davranmıştım; benim durumumda, bir kadını ne olursa olsun özellikle kendime ait kılmam gerekiyordu.

Evinin önünde durduğumda dışarı çıkıp tedirgin bir tavırla yanıma yürüdü.

Dudaklarımdan öpmek için eğildi ama ben otomatik olarak geri çekildim. Bundan sonra dudaklarım sadece bir kişiyi öpecekti ve o kişi Anna değildi.

“Ne oluyor Nick?” diye sordu, reddetmemden yaralanmıştı. Anna’yı incitmek istemiyordum; birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk. Göründüğüm kadar büyük bir pislik değildim.

“Görüşmeye devam edemeyiz Anna,” dedim. Yanaklarının rengi soldu, yüzünde perişan bir ifade belirdi.

Bir duraksamadan sonra, “O kız, değil mi?” dedi. Gözleri dolmaya başlamıştı. İstedğim bu muydu; etrafımdaki bütün kadınları ağlatmak mıydı?

“Ona âşığım.” Bunu sesli dile getirmek sandığım kadar zor olmamıştı. Özgürleştiriyor, memnuniyet veriyordu, gerçektir.

Hızla gözyaşlarını silerek, “Sen sevemezsin Nicholas,” dedi. Şimdi öfkeliydi. “Yıllarımı beni sevmeni bekleyerek, biraz olsun açılman ve bana yer açman için elimden gelen her şeyi yaparak geçirdim ama senin yaptığın tek şey beni oyalamak, kullanmak oldu... ve şimdi kalkmış bana bir liseliye âşık olduğunu mu söylüyorsun?”

Bu iş hiç kolay olmayacaktı.

“Seni asla incitmek istemedim Anna,” dedim ama başını iki yana salladı.

“Ne diyeceğim biliyor musun?” dedi öfkeyle. “Umarım hiçbir zaman istediğini elde edemezsin. Sen seilmeyi hak etmiyorsun. Noah’nın akli varsa senden uzak durur. Senin gibi bir geçmişle, seninki gibi bir hayat yaşayıp bir de böyle bir kızın sana âşık olabileceğini mi sanıyorsun?!”

Yumruklarımı sıktım. Bu saçmalık için havamda değildim ama bir yanımla Anna’nın kesinlikle haklı olduğunu biliyordum. Kendimi kontrol etmeye çalışarak Anna’ya veda ettim. Arabamı tekrar çalıştırıp yola çıkarken gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum.

* * *

Noah'nın beni affetmesi için uğraşmam gerektiğini biliyordum ama nasıl olacağını hiç bilemiyordum. O gece eve gittiğimde tek istediğim onu görmektir ama odasında yoktu. Sonunda onu oturma odasında, başı annesinin kucağında uyurken buldum. Raffaella, Noah'nın uzun saçlarını okşayarak bir film izliyordu. Rahat görünüyordu, onu görünce kavga yüzünden, o kızı öptüğüm ve Noah beni gördüğü için, onu incittiğim için göğsümde on yıldır hissetmediğim bir sıkışma hissettim... ayrıca annesiyle ilişkisini görmek de beni üzmüştü. Aklımın gerilerinde kilitli duran anılar canlanmıştı. Eskiden annem de aynı şeyi yapardı. Daha sekiz yaşımıdayken, kâbus gördüğümde beni sakinleştirirdi: Saçlarımdaki eli kendimi güvende ve rahat hissetmem için mükemmel bir çareydi. Ağlayarak uyuyakaldığım, korktuğum, onun geri gelmesini, odamın kapısını açmasını, eskisi gibi beni sakinleştirmesini beklediğim geceleri hâlâ hatırlıyordum. Göğsümün derinliklerinde bir acı, sadece Noah'yla birlikteyken geçen bir acı hissettim. Onu seviyordum. Daha iyi bir insan olabilmek, o kötü anıları unutmak, sevildiğimi hissedebilmek için yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Raffaella bana bakarak gülümsedi.

"Tıpkı çocukluğundaki gibi," diye fısıldadı.

Başımı salladım, keşke bunu yapan ben olsaydım diye düşündüm.

"Sana bunu hiç söylemedim Ella, ama burada olmana, ikinizin de burada olmanıza seviniyorum," dedim ne yaptığımın pek de farkında olmadan. Sözcükler ağzımdan çıkıvermişti. Ama doğrudu. Noah hayatımı değiştirmiş, daha ilginç bir hale getirmişti; vazgeçmeme, bir şey için mücadele etme isteği uyandırıyor: onun için. Onu istiyordum.

Değişecek, bedeli ne olursa olsun daha iyi bir insan olacak, ona hak ettiği gibi davranacaktım. Onu elde edene kadar durmayacaktım.

Ertesi sabah kahvaltı için aşağı indiğimde onu her zamanki gibi elinde bir kâse mısır gevreği ve bir kitapla gördüm. Ama okumuyordu. Hatta yemiyordu. Kâsede kaşığını dolaştırıyordu, aklının başka yerde olduğu belliydi. Beni duyunca başını kaldırıp baktı ve kitabının sayfalarına geri döndü. Raffaella okuma gözlüğüyle gazeteye bakıyordu.

“Günaydın,” dedi. Kendime bir fincan kahve alıp karşısına oturdum. Bana bakmasını, varlığıma bir şekilde bir tepki vermesini istiyordum. Öfke bile olabilirdi, yeter ki görmezden gelmesindi: Bu bağırmasından ya da hakaretten bile kötüydü.

“Noah, yemeyecek misin?” diye sordu annesi normalden biraz daha yüksek sesle. Noah baktı, kâsesini iterek ayağa kalktı.

“Aç değilim.”

“Bunu unutunuz hanımefendi. Dün akşam yemeği bile yemedin. Kahvaltını bitirsen iyi olur,” diye buyurdu Ella.

Kahretsin. Noah yemiyordu ve hepsi benim hatamdı.

“Beni rahat bırak anne,” diyerek mutfaktan çıktı.

“Ne oldu Nicholas?” diye sordu Ella gözlüğünü çıkararak.

Onu duymazdan gelerek ayağa kalktım.

“Bir şey yok, merak etme.” Koridorda Noah’ya yetiştim.

“Hey, sen!” diye seslendim ona, alelacele önüne geçtim.

“Çekil,” dedi.

“Demek yemiyorsun, öyle mi?” dedim. İyi görünmüyordu. Bitkindi. “Nasılsın Noah? Yalan söyleme. Kendini iyi hissetmiyorsan hastaneye gitmemiz gerek.”

“Sadece yorgunum. Pek uyuyamadım.”

Onunla birlikte odasına kadar yürüdüm.

“Benimle konuşmamaya daha ne kadar devam edersin?” diye sordum.

“Şu anda seninle konuşuyorum, öyle değil mi?” dedi, benim kapısından çekilmemi bekliyordu.

“Demek istediğim, konuş benimle, beni tersleme, Bahamalar’dan eve döndüğümüzden beri yaptığın bu,” dedim, ona daha önceki gibi ulaşabilmeye çalışıyordum.

“Sana söylemiştim Nicholas, bu iş bitti. Şimdi çekil de odama girebileyim.”

Lanet olsun.

NOAH

Kendime daha iyi bakmadığım için aptallık ettiğimi biliyordum. Olaylar üst üste gelmiş, kontrolden çıkmasına izin vermiştim. Nick, mektup, düşmek, her şey beni alt etmişti. Nicholas'la birlikte olmak sorunlara, acılara, hatta hiç tatmadığım kadar acıya yol açmış, bunların hepsini bırakmam gerektiğini fark etmiştim. Bunu yapmamak benim için de onun için de kötüydü. Onunla devam edemeyeceğimi kabul etmek acı veriyordu ama burada yeni bir hayat kurmak, bu şehirde kendime bir yer bulmak ve kalbimin dağılmış parçalarını bir araya getirmek istiyorsam bunun doğru, hatta gerekli olduğunu anlamıştım.

Tüm kötü şeyleri geride bırakmaya hazır olarak yataktan kalktım. Öğleden sonra Jenna'yla alışverişe gidecektim. Derslerin başlamasına sadece bir gün kalmıştı, her ne kadar gergin ve korkmuş olsam da yazı geride bırakmanın, yeniden başlamanın, daha iyisini yapmanın, eski halime geri dönmenin mutluluğunu yaşıyordum.

Tanrı'ya şükür ki beraberken Jenna insanı içine çeken bir tipti, bu yüzden Jenna ve St. Marie'deki ilk günümün nasıl olacağına dair düşünceler arasında dikkatim dağılmıştı. Jenna elitist bir okul olduğunu ama pek çok farklı kişi olsa bile hepsinin ortak bir yanı olduğunu söylemişti: Hep-

si zengindi. Oraya nasıl uyum sağlayacağımı bilmiyordum ama gözümü bile kırpmadan saat sabahın yedisi olmuştu, alarm çalıyordu ve ilk ders günümün zamanı gelmişti.

Artık düzgün bir şekilde dikilmiş olan üniformam masamın yanındaki sandalyede beni bekliyordu, banyodan çıktığımda tuhaf hissetmekten kendimi alamayarak giyinmeye başladım. Etek artık dizimin on santim kadar üstündeydi ve gömlek tam olarak doğru yerlere oturuyordu. Siyah ayakkabılarımı giyip aynada kendime baktım. Tanrım, neden yeşil olmak zorundaydı ki; üstelik yosun yeşili? Daha da kötüsü kravatı bağlamayı bilmiyordum. Bunu şimdilik erteleyerek çantamı aldım, tipik ilk okul günü endişesiyle çıktım: On yedi yaş için olmasa da altı yaşında bir çocuk için tipik bir durumdu.

Annem mutfaktaydı, giyinmişti ama uykulu görünüyordu, elinde bir fincan kahve vardı. Nicholas mutfak adasında onun karşısında oturuyordu. Hastaneden döndüğüm-den beri onu neredeyse hiç görmemiştim, sadece bir kez beni kontrol etmiş, ama o zaman bile uyuyormuş gibi yapmıştım. Konuşmadan geçen üçüncü gündü. Annem uymak için bile evde olmadığını söylemişti. Kapıda durup bir an ona bakmadan edemedim. Saçları darmadağınktı, kot pantolonu ve bol siyah gömleğiyle iyi görünüyordu. Kendime olup bitenleri hatırlatmam gerekmişti.

“Bu aptal şeyi nasıl takacağımı hiç bilmiyorum, yardıma ihtiyacım var,” dedim.

“Oh, Noah, çok tatlısın,” dedi annem gülerek. Ona kaşlarımı çattım.

“Gülme. Cine benzedim.” Orada oturmuş yüzünde hafif, neredeyse fark edilmeyen bir gülümsemeyle gazete okuyan Nicholas’ın karşısına oturdum.

“Ben kahvaltını hazırlayayım, kravat için Nick’ten yardım isteyebilirsin.” Huzursuzca bakarken Nick gazetesini bırakarak kuşkuyla baktı.

Annem müzik açtı, böylece kalp atışlarımı sadece ben duyabiliyordum. Nick'in bana dokunmasını istemiyordum ama o lanet şeyi nasıl baēlayacaēımı bilmiyordum ve YouTube'da bununla ilgili eēitimleri izleyerek yarım saat harcamak istemiyordum. Ayaēa kalktım, başka tarafa bakarak yanma gittim.

Ayaēa kalkmadan belimden tutup beni bacaklarının arasına çekti.

"niforman güzel görünüyor," dedi, göz göze gelmeye çalışarak.

"ok saçma ve benimle konuşmanı istemiyorum," diye tısladım beyaz gmleēimin yakasını kaldırmaya çalışırken uzun parmaklarımı boynuma deēince.

Annem şarkı mırıldanarak kahvaltı hazırlarken birkaç metre ötede olanlardan bihaberdi.

"Seninle konuşmayı bırakmayacaēım, benim hakkımdaki fikrini deēiřtirteceēim sana," dedi, yüzünü yüzüme gereēinden fazla yaklaştırmıştı. "Seni kendim için istiyorum Noah ve seni elde edene kadar durmayacaēım."

Ne oluyordu ya? Nick aklını mı kaybetmişti? Bu Nicholas Leister'dı; Bay Ben-kimseye-ait-deēilim...

Parmakları boynuma deēdi, bu sefer bilerek yapmıştı. O kadar erotikti ki gerçekte ne dřndēme, ne istediēime konsantre olabilmek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Ve Nicholas'ın beni bir daha incitmemesini istiyordum; ya da hiç bir erkeēin.

"Bitirdin mi?" diye sordum. Durup bana baktı. Sonra çabucak dēm yapıp uzman bir bakış attı.

"Evet. İlk gününde iyi şanslar." Ayaēa kalktı ve beklenmedik bir şekilde hızla yanaēıma bir öpücük kondurdu. Bana sarılması, tutması, arabasıyla beni o aptal okula götürmesi, kendimden geçene kadar beni öpmesi için neredeyse haykırmak istiyordum. Ama bunun yerine orada durup n kapıdan çıkışını duymayı bekledim.

“Noah,” dedi annem mutfağın diğer ucundan. Düşüncelere dalmıştım, onu dinlemiyordum. Önüme bir fincan kahveyle gönderici adresi olmayan bir mektup koyunca ona döndüm.

“Bu sabah geldi,” diyerek kahvesinin son yudumunu içti. “Buralarda birinden gelmiş olmalı, üzerinde ne bir pul ne de gönderici adresi var. Kimden olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Başımı iki yana salladım, ellerim titreyerek alıp açtım. Annem gazetesine geri döndü. Buna sevinmiştim çünkü bu, o anda bembeyaz olduğumu fark etmediği anlamına geliyordu.

El yazısı geçen günküyle aynıydı:

Seni izliyorum. Burada olmamalısın. Hiç gelmemeliydin. P.S. Yeni okulunda başarılar dilerim.

B.A.

Mektubu korkuyla masaya bıraktım. Bu gerçekten korkutucu olmaya başlamıştı. Kim beni böyle tehdit edecek kadar zalim olabilirdi ki? Her kimse beni çok iyi tanıyor olmalıydı çünkü o gün okula başlayacağımı biliyordu. Aklıma gelen tek kişi Ronnie’ydi ve eğer oysa, o zaman bundan ne kadar nefret etsem de başvurabileceğim tek kişi vardı.

Mektubu kazağımın cebine koyup ayağa kalktım.

“Kahvaltını bitirmeyecek misin?” diye sordu annem.

“Çok gerginim. Daha sonra bir şeyler yerim,” diyerek yukarıdaki odama koşturdum. Daha önce komodininde sakladığım mektubu alıp yan yana koydum. Haklıydım: El yazısı aynıydı, uzunluk da neredeyse aynıydı, tek bir fark vardı. İmza. B.A. Bu bana birden fazla kişinin yazdığı anlamına mı geliyordu? Burada daha şimdiden nasıl düşmanlarım olabilirdi ki? Mektupları çekmeceye saklayıp düşünmemeye çalıştım. İlk günümde böyle bir şey için endişelenmek istemiyordum. Daha fazlası gelirse Nicholas’a

söylemeye karar verdim. İstemiyordum ama yardım edeceğini biliyordum.

Tekrar aşağı indim, annemle onun arabasına binip okula doğru yola çıktık. Beni götürmek için ısrar etmişti. Şimdi buna pişmandım. Kendi arabamla gitmeyi tercih ederdim. Araba kullanmak aklımdakileri uzaklaştırırdı.

Ana binanın ön kapısı yeşil kıyafetli öğrencilerle doluydu. Bazıları dışarıdaki banklarda oturuyor, diğerleri tek sıra olmuş içeri giriyordu. Dışarıdaki birkaçı ya son sigaralarını bitiriyor ya da okul rutini başlayana kadar dakikaları uzatıyordu. Benim okulumda da aynısının olduğunu hatırladım. Şimdiden gruplar oluşturmuşlardı, yaz sonrası arkadaşlarını görmekten memnunnlardı.

“İyi günler tatlım,” dedi annem. Heyecanlı olduğunu söyleyebilirdim.

“Ne oluyor anne?” diye sordum gülerek.

Normal davranmaya çalışıyor ama maalesef bunu yapamıyordu.

“Şşşt. Bu okula gidebildiğin için mutluyum, hepsi bu.” Bir damla gözyaşını sildi.

Başımı iki yana sallayıp yanağından öptüm.

“Çılgınsın, ama seni seviyorum,” dedim arabadan inerken kıkırdayarak.

El sallayarak veda edip gitti. Kapıya doğru yürüdüm, çimleri geçip hâlâ banklarda oturan öğrencilerin yanından geçerken yanımda biri belirerek beni korkuttu.

“Aman Tanrım, berbat görünüyorsun!” dedi Jenna beni itekleyerek. Onu o üniformayla, her zamanki gibi göz alıcı görmek beni güldürdü. O lanet olası yeşil kazak ve kravatla bile çok seksiydi. Bacakları açıktı, çorapları sevimli, eteği çok kısaydı. Benimki de uzun değildi ama onun ve diğer kızlarınkine kıyasla mütevazıydı.

“Kapa çenenini!” dedim.

“Hadi, seni arkadaşlarımla tanıştırayım,” diyerek beni banklardan birine sürükledi. Partide tanıştığım Sophie’yle Sam de dahil iki kız ve üç erkek vardı.

“N’aber Noah?” dedi Sam. O aptal doğruluk mu, cesaret mi oyunu sırasında onu öpmek zorunda kaldığımı hatırladım. Sarışındı, çekici kahverengi gözleri vardı ama aynı zamanda onu bana küçük bir çocuk gibi gösteren sevinçli bir havası da vardı. Beni baştan aşağı süzdü. “Bu üniformanın içinde iyi görünüyorsun.”

Gözlerimi devirdim. Bu korkunç kıyafetle Jenna dışında hiç kimse iyi görünmüyordu; oğlanların düğmeli gömlekleri ve siyah pantolonlarıyla seksi olduklarını düşündüm. Partide gözleriyle Nick’i kesen Sophie bana bakınca aklından neler geçtiğini merak ettim. Yanında parlak gözlü kahverengi saçlı bir hatun düşmanca baktı. Onu tanıyormuşum gibi gelmişti.

“Noah, bu Sam, onu zaten tanıyorsun,” dedi Jenna. Onun iğneli tonunu duymazdan geldim. “Bu Sophie, bu da Cassie, Anna’nın kız kardeşi, geçen akşam yemekte ondan bahsetmiştim.” Neden tanıdık geldiğini şimdi anlıyordum. O da ablası gibi benden hoşlanmıyor gibi görünüyordu. Bakışlarından kaçınmak için diğer iki çocuğa döndüm. Biri kahverengi saçlı, gözlüklü, çok yakışıklı, diğeri her zamanki sarı saçlı oyun kurucu tipiydi. “Bunlar Jackson ve Mark.”

“Merhaba,” dedim gülümseyerek.

“Demek Nicholas Leister’in yeni üvey kardeşisin öyle mi?” diye sordu Jackson, gözlüklü çocuk.

“Biricik,” dedim.

“Sana ne kadar imrendiğimi bilemezsin,” dedi Sophie. Belli ki ona kafayı takmıştı, kıza Nick’in asla onun olamayacağını söylemek istediğim için kendime kızdım.

Jenna ve çocuklar sigaralarını bitirirken zil çaldı.

“İşkence zamanı,” dedi Mark, sigarasını söndürüp rahat bir tavırla sırt çantasını omzuna geçirdi. “İçeride görüşürüz Noah,” dedi gülümseyerek.

Herkes içeri girince ders programımı öğrenmek ve ihtiyacım olan belgeleri almak için sekreterlik ofisine gittim. Ofis başka bir binadaydı, oraya doğru yürürken etrafıma bakındım. Birinin beni izlediğini hissetmekten kendimi alamamıştım, içeri girerken içimde tuhaf bir his vardı.

* * *

Gün olaysız geçmişti. Jenna popülerdi ve saatler geçtikçe beni tonlarca insanla tanıştırmıştı. Matematikle İspanyolca dışında hemen hemen tüm derslerimde vardı. Bu iki derste seksi çocuk Mark ve Sophie vardı. Çoğu dersimde Cassie de vardı ve gün boyu bana tahammül edemediğini fark etmiştim. Fırsat buldukça beni aptal gibi göstermeye çalışmıştı. Çok arkadaşı vardı; görünüşe bakılırsa ablası da tıpkı Nick gibi o okulda milyonerler arasında bir efsaneydi. Herkes bana Nick’i, ne yaptığını, onunla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu falan soruyordu. Bazıları yarışta bulunmuş ve neden olduğum kavgayı görmüştü, bunun bana tepeden bakmak için yeterli bir neden olduğunu düşünüyorlardı. Lanet olsun sana, Nicholas Leister, hayatımı mahvetmeyeceği bir yer var mıydı acaba? Ayrıca herkes o cuma günü okulun başlangıcını kutlamak ve yeni çocukları karşılamak için yapılacak partiden bahsediyordu. Aslında nasıl olacağını bilmiyordum ama konu ne zaman açılrsa herkes tuhaf tuhaf bana bakıyordu.

Eve gitme zamanı geldiğinde annem dışarıda bekliyordu. Bana herkesi ve her şeyi sordu ama çok yorgundum, eve giderken pek bir şey anlatmadım. Yapabildiğim tek şey dinlenmekti, o gece barda çalışmak zorunda olmadığım

için mutluydum. Eve gidince uzandım ama çok geçmeden tanıdık bir sesle neredeyse yataktan sıçradım.

“Uyan uykucu!” dedi. Jenna olmalıydı.

“Ne istiyorsun?” diye sordum derin bir uykudan gözlerimi açarak.

“Jackson’la Mark bizi davet etti, son sınıfların neredeyse tamamı orada olacak. Gelmen gerek.” Işıl ışıl gülümsüyordu.

“Jenna, bugün pazartesi, yarın okul var,” diye itiraz ettim bir anlamı olmadığını bilerek.

“Yani? Senenin başındaki partiler her zaman en iyisidir. Cidden Noah, seni popüler yapmanın ne kadar zor olacağını biliyor musun?”

Başımı iki yana sallayarak doğrulup oturdum.

“Bazen Marslı gibi oluyorsun,” diye şikâyet etti. “Hadi duş al da kıyafetini seçeyim.”

Beni yataktan çekip çıkardı. Sıcak duşumu alırken elimden geldiğince onu göz ardı etmeye çalıştım.

“Orada ne yapıyorsun?!” diye bağırdı kapının diğer tarafından.

Havluya sarınıp saçlarımdan sular damlayarak banyodan çıktım. Jenna canı istediğinde baş belası olabiliyordu. Tuvalet masama oturdum, saçlarımı kuruturken makyaj malzemeleri almak için çekmeceyi açınca o zarfları yeniden gördüm. O aptal mektuplar benim için her şeyi mahvediyordu; mektupları aklımdan çıkaramıyordum. Birilerine söylemek istiyor ama bunun işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyordum. Nick’e kızgın olsam da başka bir kavgaya girmesini istemiyordum, özellikle de benim yüzümden, ama ona mektuplardan bahsedersem tam da böyle olacağını biliyordum. Çekmeceyi hızla kapatıp kendi kendime bir kez daha bunun sadece iğrenç bir şaka olduğunu söyledim. Ronnie beni bir mektupla tehdit edecek kadar

aptal değildi ve Nick'in yeni üvey kardeşi olmam gibi basit bir nedenden ötürü benden nefret eden bir sürü kız vardı.

Aynada kendime bakarken dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğunu, orada kalıp bunu derin derin düşünmenin bir anlamı olmadığını, unutmamanın en iyisi olduğunu düşündüm. Makyajımı yaptım, Jenna da aynısını yapmak için kendi evine gitti. Aynada gördüklerime odaklandım. Endişelenmek için bir saniyemin bile boş olmasını istemiyordum. Makyajım bittikten sonra bir yarım saat daha saçlarımla oyalandım, sonra annemin bana aldığı çoğu hâlâ fiyat etiketiyle askıda duran neredeyse tüm elbiseleri denedim. Sonunda kabarık bir etekle dar ve siyah bir üst seçtim.

Tam beni saat kaçta alacağını sormak için Jenna'yı aramak üzereyken kapımın dışında bağırtilar duydum. Yalınayak, elimde yüksek topuklu ayakkabılarla neler olup bittiğini görmek için dışarı baktım.

Bağırtilar annemle William'ın odasından geliyordu. Daha iyi duymak için koridora çıktım. Tartışıyorlardı.

“Ne yapmamı istiyordun?!” diye bağırdı annem. Çok kızmazsa asla bağırılmazdı. Kendime onu bu hale getirmek için William'ın ne yapmış olabileceğini sordum.

“Bana söylemen gerekirdi!” diye kükredi William, annemden bile daha öfkeliydi. “Tanrı aşkına, sen benim karım-sın! Bunca zaman... böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın?”

Annemin saklamış olabileceği pek çok şey vardı ama insanı bu şekilde delirtecek tek bir şey vardı.

“Yapamadım...!” dedi annem.

Dinlerken birisi kalçamı sıktı, havaya sıçradım ve ayakkabılarımı düşürdüm. Korkuyla arkama dönüp bağırdım:

“Ne yapıyorsun?!”

Nick merakla bana bakıyordu.

“Ben de sana aynı şeyi sormalıyım,” diye yanıtladı, belli etmeden kıyafetime bakıyordu. Ben de üstüne çok iyi oturan beyaz gömleğinin içindeki gövdesine bakmaktan

kendimi alamıyordum. O simsiyah saçlarıyla nasıl da tezat oluşturunuyordu!

“Neden kavga ettiklerini biliyor musun?” diye sordum kaygıyla.

Arkasına bakıp basit bir hayır dedi, ellerini duvara yüzümün iki tarafına koyarak beni duvara hapsetti. “Yani benimle yine konuşuyor musun?” derken dudaklarının her hareketini izliyordum.

Onu itip uzaklaştırmak istiyordum ama dokunmak istemiyordum. Vücuduna tek bir parmağımı bile değdirsem kararlılığım paramparça olurdu.

“Daha ne kadar böyle devam etmeyi düşünüyorsun?” diye sordu hüsrarla.

“Seni etrafımda istemediğimi anlayana kadar.”

Sırıttı ama gözleri hâlâ umutsuzdu.

“Beni öpmek için can atıyorsun.”

Kendimi kötü hissediyordum. Bu kadar gergin olmaksızın nefret ediyordum, aramızda başlayanların bu şekilde sonlanmasından nefret ediyordum.

“Seni tekmelemek için can atıyorum,” dedim.

Gülümsedi, öfkeyle kollarımı kavuşturdu.

“Dışarı mı çıkıyorsun?” diye ekledi.

“Evet.”

“Jenna’yla mı?”

“Yok, babanla,” dedim alayla. “Başka tanıdığım var mı benim?”

Elini duvardan yüzümün yan tarafına götürerek bana o kadar farklı, o kadar yoğun bir şekilde baktı ki dayanmakta zorlandım.

“Bunu daha da zorlaştırma,” dedim ona. Mesafe beni ne kadar üzse de uzak durmasını istiyordum. Ne kadar istesem de olanları unutamıyordum, artık ona güvenemiyordum.

Onun acısı gözlerimi yakıyordu. Ona karşı hislerimi inkâr ederek ne yaptığımı bilmiyordum ama ona yaklaşmaktan, kalbimi yeniden açmaktan korkuyordum, özellikle de onun gibi birine. Yalnız olmak daha iyiydi, böylece kimse beni kontrol edemez, ne diyeceğimi söyleyemez ya da bana acı çektiremezdi.

O gece her şeyi, mektubu, takipçimi ve Nicholas'ı unuttuğum. O gece sarhoş olacaktım ve alkolün tüm kederimi gidermesine izin verecektim.

NICK

Derin derin uyurken telefonumun çalmasıyla uyandım. Yüzümü ovuşturdum ve arayanın Jenna olduğunu görünce paçam tutuştu.

“Beni sabahın üçünde uyandırmak için iyi bir nedenin olsa iyi olur,” diye homurdandım, gözlerimi kapatarak kendimi tekrar yatağa bıraktım.

“Nick, gelmen gerek... Noah kötü durumda,” dedi. Aniden gerilerek kalkıp ışığı yaktım.

“Ne oldu? Yaralı mı?” dedim, çoktan odayı geçip giyecek bir şeyler arıyordum.

“Yarım saattir kusuyor, fena halde sarhoş.”

Söverek anahtarlarımı aldım.

“Adresi söyle.”

* * *

Oraya gitmem on beş dakikamı aldı. İçerisi tıklım tıklım doluydu, kendime ite kaka yol açmak zorunda kaldım. Oturma odasıyla mutfığa baktım, tam telefonumu alıp nerede olduğunu sormak için Jenna’yı arayacaktım ki alt kata doğru yürüdüğünü gördüm.

“Noah hangi cehennemde?” diye sordum.

Jenna'nın hatası değildi ama birbirlerine göz kulak olmaları gerekmiyor muydu? Jenna sadece iyi değildi, yüzde yüz ayıktı.

“Onu üst kattaki yatak odasına götürdük,” deyince basamakları ikişer ikişer çıktım. “Fazla ileri gittiğini biliyordum ama beni dinlemek istemedi Nick.” Onu duymazdan gelerek kapıdan geçtim. İçeri girince Noah'nın yanına diz çöktüm. Muhtemelen çok fazla kustuğu için solgun ve terliydi.

“Ne zamandır böyle?” diye sordum. Kimse cevap vermeyince dönüp Jenna'ya bağırdım. “Ne zamandır?!”

“Yarım saatten fazladır kusuyordu ve beş dakika önce kendinden geçti... ya da belki sadece uyuyor... Bilmiyorum Nicholas, üzgünüm, onu durdurmaya çalıştım ama...”

“Tamam, Jenna,” dedim, göz ucuyla Lion'ın içeri girdiğini fark etmiştim.

Jenna'nın yanındaki kız bana ciddi bir bakış attı.

“Ben tıp öğrencisiyim. Sakin ol. Nabızı stabil. Sadece fazla kaçırdı. Uyuması gerekiyor, yarın fena halde akşamdan kalma olacak ama iyi.”

“İyi olduğunu nasıl söylersin?” dedim neredeyse bağırarak, Noah'nın baygın yüzü ellerimdeydi, sinirlerimin laçka olduğunu hissediyordum.

“Sadece öyle. Onu evine götür ve göz kulak ol,” dedi kız.

“Üzgünüm Nick. Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Jenna.

“Doğrusu şu anda söyleyeceklerin umurumda değil,” dedim soğuk soğuk, eğilip Noah'yı kaldırdım. Neredeyse hiç ses çıkarmamasından korkmuştum ama nefesleri normaldi. Başı omzuma yaslandı. Onu koruyamadığım için bir kez daha kendimi suçladım. Böyle olması benim hatamdı ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Merdivenlerden inerken kendime onu bu kadar sarhoş edecek ne olduğunu sorup duruyordum.

Arabayı park edip Noah'ya bakmak için döndüğümde korkunç bir déjà vu duygusuna kapılmaktan kendimi alamadım. Noah'yla tanıştığım gece de böyle olmuştu ama bunun nedeni birisinin içkisine uyuşturucu karıştırmasıydı. Bu benim de hatamdı, onu yolun ortasında bıraktığımı hatırlayınca gördüğüm andan itibaren ona karşı nasıl bir pislik gibi davrandığımı anlıyordum. Onu hak etmiyordum ama artık çok geçti; ağına düşmüştüm.

Arabadan inip onu yolcu tarafından dikkatle kaldırdım. Hâlâ kendinde değildi, çabucak içeri girip onu yukarı çıkarmam gerekiyordu. Geç olmuştu, Raffaella'nın onu böyle perişan halde görmesini istemiyordum. Düşünmeden doğruca kendi odama gittim. Uyanana kadar gözlerimi ondan ayırmayacaktım. Onu yatağıma yatırdığımda, muhteşem elbisesiyle ilk gördüğümünden beri burada olmasını ne kadar istediğimi düşünmeden edemedim. Ama bunun yerine, böyle olması gerekmişti. Ayakkabılarını çıkarıp komodinindeki küçük lambayı açtım. Etrafımızı saran zifiri karanlığın farkına bile varmamıştı, neredeyse paniğe kapılacaktım. Ya görüldüğünden daha kötüyse? Onu muayene ettirmek için hastaneye götürmeli miydim? Götürmemeye karar verdim çünkü reşit değildi ve özellikle de çok içtiği için başı belaya girebilirdi.

Giysilerinde kusmuk lekeleri vardı, tüyleri diken diken olmuştu. Ruhum donmuştu, eteğini ve külotlu çorabını çıkardım. Tişörtlerimden birini aldım ama ona giydirmeden bir şey fark ettim: Noah'nın karnının bir tarafında uzun bir yara izi vardı. Şok içinde ize baktım. Bu başına nasıl gelmiş olabilirdi? Sadece sıradan bir yara izi değildi; çok büyüktü ve düzinelerce dikiş atılması gerekmiş olmalıydı. Parmağı mı şimdiye kadar gördüğüm en güzel vücuttaki o yaranın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Noah uyurken elimi itti. Bu yüzden mi bikini giymek istemiyordu? Yara izi yüzünden

miydi? Kafamda biriken birçok küçük anı anlam kazanmaya başlamıştı: her zaman tek parça mayo giymesi, biri soyunmasına dair bir şey söylediğinde korkması, o doğruluk mu cesaret mi oyunu sırasında çok rahatsız olması...

Noah'nın benden binlerce mil uzakta olduğunu görüyordum. Onun hakkında bilmediğim ve onu korumam gereken çok şey vardı. Tişörtü başından geçirip üzerini battaniyeyle örttüm.

Ona ne olmuştu? Gerçek Noah Morgan kimdi?

Kafamda bu düşüncelerle yanına uzanıp onu göğsüme çektim, onu herkesten ve her şeyden korumak istiyordum. Başına bir şey gelmişti. Ne olduğunu öğrenecektim.

NOAH

Felaket sıcaktı. Hiçbir şey göremiyordum, boğuluyordum gibi geliyordu. Bir anda sıcaklığın neden yüz derece gibi geldiğini anladım. Beni bir çift kol sarmış, sıcak, iri yapılı bir vücuda çekmişti. Gözlerimi açtığımda, derin derin uyan Nicholas'ı görünce şoke oldum.

Buraya nasıl gelmişim? Onun yatağında ne işim vardı?

Önüme bakınca üstümde bana ait olmayan, gecelik kadar büyük gelen bir tişört gördüm.

Güçlkle nefes alabiliyordum. Birisi giysilerimi çıkar-mıştı.

Paniğe kapıldım. Yatak başlığına yaslanarak elimden geldiğince doğrulup oturdum. Nicholas hareket ettiğimi hissedince gözlerini açtı, doğrulup ihtiyatla bana baktı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Ne işim var benim burada?” diye sordum, üstümü banyoda değiştirdiğimi, hatırlamayacak kadar sarhoş olduğumu umuyordum.

“Jenna seni almam için beni aradı. Tamamen kendinden geçmiştin.” Üstü başı dağınık görünüyordu, giysileriyle uyumuştı.

“Sonra ne oldu?”

Nick sözlerini tartıyor gibiydi. Kalbim çarpıyordu.

“Giysilerini çıkardım, her tarafı kustumuk içindeydi, sonra da seni yatağa yatırdım.”

Kalkıp odanın öbür ucuna gittim. Bu yaptığına inanamıyordum.

“Nasıl yaparsın?!” diye bağırdım. Yara izini öğrenemezdi; bunu yapamazdı! Bu, asla geri dönemeyeceğim ve dönmeyeceğim bir geçmişin kapısını açacaktı.

Ayağa kalkıp ihtiyatla yaklaştı.

“Neden böyle davranıyorsun?” Belli ki kızgındı ve acı çekiyordu. “Seni rahatsız eden her neyse umurumda değil ve asla kimseye söylemeyeceğim. Noah, bana öyle bakma, senin için endişeleniyorum.”

“Hayır!” diye haykırdım. “Bilmediğin ve asla öğrenmeyeceğin bir şey için endişelenemezsin!”

Dışarı çıkmak, yalnız kalmak istiyordum; işler istediğim gibi gitmiyordu, hem de hiç. Midem düğüm düğüm olmuştu, ağlamak istiyordum.

Arkamı dönünce onu gördüm; hem kafası karışmış hem de bir şekilde kararlı görünüyordu.

“Bana bir daha söyletme,” dedim. “Uzak dur benden.”

Öfkeyle yanıma gelip beni tuttu. Kıpırdamadan durup nefesimi ve korkumu kontrol etmeye çalıştım.

“Bunu kafana soksan iyi olur. Hiçbir yere gitmiyorum. Senin için buradayım ve başına gelenleri anlatmaya hazır olduğunda, beni kendinden uzaklaştırmakla ciddi bir hata yaptığını anlayacaksın.”

Onu itip yanından geçtim. Neyse ki karşı koymadı.

“Yanılıyorsun. Sana ihtiyacım yok,” diyerek yerden eşyalarımı aldım.

Kapıyı çarparak dışarı çıktım.

* * *

Ağlamak, hiç durmadan ağlamak, içimde biriken tüm acıyı çıkarmak istiyordum. Nicholas yara izimi görmüştü. Şimdi başıma bir şey geldiğini, kimsenin bilmesini istemediğim, utandığım ve derinlere gömmeye karar verdiğim bir şey olduğunu biliyordu.

Titreyen ellerimle tişörtü çıkardım, vücudum ısınana kadar sıcak duşa girdim çünkü içimin ve dışımın donduğunu, buz gibi olduğunu hissediyordum. Banyodan çıkıp yatağımın üzerinde beyaz bir zarf görünce bayılacağımı sandım. Bir daha olmasın, bir mektup daha olmasın, lütfen, bugün olmaz.

Zarfı aldım. Bu bir tacizdi; birine söylemem gerekiyordu. İçindeki kâğıdı çıkarıp kendime hâkim olarak okumaya başladım:

Bana yaptıklarını hatırlıyor musun? Her şeyi mahvettiğin âni hiç unutmayacağım. Kesinlikle her şeyi. Senden nefret ediyorum. Senden ve annenden nefret ediyorum. Sırf bir milyonerin yanında yaşadığın için önemli olduğunu mu sanıyorsun? Siz para için kendisini satan iki fahişesiniz ama bu uzun sürmeyecek. Bunu yapacağım ve bu gerçekleştiğinde üniformalı zevkli okul günlerin sona erecek.

A.B.A.

Gittikçe kötüleşiyordu. Anneme söylemem gerekiyordu. Ama kendimi tuttum. Will annemi yeterince uğraştırıyordu. Dün tartışmışlardı. İstediğim son şey onu endişelendirmek ve şehirde daha şimdiden düşmanlarım olduğunu söylemekti. Hayır, anneme Ronnie'den bahsedemezdim, Nicholas'ın başını derde sokmadan bu mümkün değildi. Bu yarışlar yasadışıydı ve polise gidecek olursak onlara her şeyi anlatmak zorunda kalırdık. Nicholas yirmi iki yaşındaydı; bu hapishaneye girmek için yeterliydi ve eğer Ron-

nie yakalanırsa Nicholas ve arkadaşlarım hakkındaki tüm detayları anlatmakta tereddüt etmeyecekti.

Dikkatli olmazsam işler kötüye gidebilirdi.

Gitmeye korkuyordum. Kendimi bunalmış ve üzgün hissediyordum, tek istediğim, tıpkı bir önceki gece olduğu gibi, her şeyi unutmaktı. Kendimden geçene kadar içmek iyi olmamıştı, hayatımın en kötü akşamdan kalmalığıyla uyanmıştım ama buna değmişti. Bunu tüm sorunlarımla, içimdeki tüm şeytanlarla baş edemediğim için yapmıştım. Hiçbir şey anlamlı gelmiyor, her şey beni mahvetmekle tehdit ediyordu ve kolay bir çıkış yoluna ihtiyacım vardı.

Oturup saate baktım. Kırk beş dakika içinde ikinci ders gününe gitmem gerekiyordu. O sırada hiçbir şey bundan abes gelemezdi. Bir büyüünün etkisindeymişim gibi üniformamı giydim, kendimi kötü ya da suçlu hissediyordum. O mektubu yazan kişinin sözleri içime işlemişti. Doğruydum, bu hayatı hak etmiyordum, bu benim hakkım değildi.

Aşağıya indiğimde Nicholas babasıyla birlikte mutfaktaydı, konuşmaya dalmışlardı. Ben içeri girince kestiler.

“Annem nerede?” diye sordum, buzdolabına gidip süt çıkardım.

“Hâlâ dinleniyor. Bir sakıncası yoksa bugün seni okula ben götüreceğim,” dedi William gergin bir gülümsemeyle. Bir gün önce arabamdan garip sesler gelince bir garaja götürmüştük. William normalden daha ciddi görünüyordu. Annem yataktan çıkmak istemiyorsa, dün yaşananlar kötü etki bırakmış olmalıydı. Başımı salladım ve aralarında ne olduğunu öğrenmeyi aklımın bir kenarına yazdım.

Neyse ki Nicholas bana pek bakmadı. Yüzünü görmek istemiyordum. Benim hakkımda ne bildiğini bilmiyordum.

William kahvesinden bir yudum daha alarak bana döndü.

“Hazır mısın Noah?” diye sordu.

“Sen kravatımı bağlar bağlamaz olacağım.” Gülümse-di. İlk defa ondan doğrudan bir şey istemiştim. Tuhaftı... Farkında olmadan ona güvenmeye başlamıştım ve onunla tek başıma arabaya binmekten korkmayacak kadar rahat hissediyordum.

* * *

Bereket versin ki gün çabuk geçti: Jenna, gerekmediği halde bu kadar çok içmeme izin verdiği için özür dileyip durmuştu. Benim hatamdı, sadece benim hatamdı. Beni ta-nımayan bir dolu kız gelip Nicholas Leister’la yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu sormuştu. Sanırım okulun konusu olmuştum ve herkes ya beni eleştirmek ya da arkadaşım ol-mak istiyordu. Jenna bunun popülerliğin bedeli olduğunu, buna alışmamın iyi olacağını söylemişti ama ben sadece bir kayanın altına girip saklanmak istiyordum. Özellikle de istediğim zaman Nick’le birlikte olabilmeme dayanama-dıkları için nefret edenler yüzündendi ve bunlardan biri de Anna’nın kız kardeşi Cassie’ydi. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama birbirimize her baktığımızda yanındaki kişiyle fısıldaşıp gülüşmeye başlıyordu. Çocukçaydı ve ben çocukça saçmalıklarla uğraşacak havada değildim. Onu ve hayranlarını görmezden gelerek günü Jenna ve arkadaşla-rıyla geçirmiştim. Beklenmedik bir şekilde onları sevmiş-tim. Partiler ve benzeri şeyler için planlar yapıyorlardı.

Dışarı çıkarken annemin arabasının beni beklediğini görmedim ama çoğu kişi gittikten sonra birinin bir ağacın arkasına çömelmiş pis pis bana baktığını gördüm.

Ronnie.

Bedenimi adrenalin sarmıştı. Eğer mektupları yazan oysa, mahvoldum demekti. Onu gördüğümü anlayınca gü-lümsedi ve yanına gitmemi işaret etti. Benden uzaktaydı

ama bir şey yapmaya kalkışırsa kolaylıkla görülebilirdi. Etrafta hâlâ kendimi tamamen savunmasız hissetmeyeceğim kadar öğrenci vardı. Ama annem nerelerdeydi?

Bu işi hemen bitirmeyi düşünerek olabildiğince kararlı şekilde yanına yürüdüm. Yeterince yaklaştığımda tıraş edilmiş kafasına, kollarında ve boynundaki düzinelerce dövme baktım.

“Ne?” diye sordum, dolandırmadan konuya girerek beni etkilemediğini göstermek istiyordum.

Güldü.

“O kadar hızlı değil şekerim. O yaramaz kız öğrenci üniformasıyla seksi göründüğünü biliyorsun. Sen kötü, küçük, zengin bir kızsın, onu çıkarıp popona şaplak atmayı çok isterim,” dedi, ağacın arkasından çıkıp dimdik durdu.

“İğrençsin, eğer söyleyeceklerin bu kadarsa...” Çekip gitmek için arkama döndüm ama beni durdurdu.

“Beni böyle aşağılayıp sonra sıyrılacağını mı sanıyorsun?” diye fısıldadı kulağıma. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama başaramadım, öte yandan bir yanımla mektupları gönderenin o olup olmadığını anlamak için dinlemek istiyordum.

Toparlayabildiğim tüm öz kontrolle, “Zavallının birisin, yerinde olsam yeni bir hobi bulurdum,” dedim.

“Civelek bir kızsın,” dedi. “Senin gibi bir kıza ihtiyacım olabilir ama bu saçmalıkları söylemek için ağzını biraz daha açarsan, sana söz veriyorum...”

“Ne yaparsın?” diye sordum, bana bir şey yapmanın aptalca bir fikir olacağını anlasın diye arkamı işaret ettim.

Bunu düşünerek dalgın dalgın cevap verdi, “Her şeyi yapacağım bebeğim, buna inanabilirsin. Bana biraz zaman ver. Her neyse, senin için elimde bir şey var, bahse girerim beklemediğin bir şey.”

O sırada gördüm: mektup. Oydu, beni tehdit eden kişi Ronnie’ydi.

“İğrenç şakan eskisi kadar korkutucu değil,” dedim sakin kalmaya gayret ederek. “Tacizin için seni ihbar etmemi engelleyecek ne var?”

Bunu komik bulmuş gibiydi.

“Ben sadece elçiyim şekerim,” dedi zarfla yüzümü okşayarak. “Görünüşe göre seni ele geçirmek isteyen tek kişi ben değilim.”

Anlamıyordum. Eğer mektupları o yazmadıysa kimdi?

Tam almak için uzandığım sırada bir araba yanaştı.

“Uzak dur ondan!” diye bağırdı Nicholas. Arabadan fırlayarak önüme koştu.

Ronnie umursamamış görünüyordu. Aslında gülümsedi, başından beri bunu istiyormuş gibiydi. Nicholas görmeden mektubu çantama koydum.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye bağırdı. Sinirli olduğu açıktı.

Ronnie dik dik bize baktı.

“Görüyorum ki haklıymışım. Sen de o bacakların arasına girmeye çalışıyorsun, değil mi Nick?”

Nick öne çıkınca kolundan tutup geri çekmeye çalıştım.

“Yapma,” dedim. Nick’in o pislik torbasıyla yeniden dövüşmesi istediğim son şeydi.

“Kardeşini dinle Nick. Benimle bu işe bulaşmak istemezsin. Burada olmaz.”

Ama Nick korkmuyordu. Tekrar öne çıkarak, “Seni bir daha onun yanında görmeyeyim, yoksa yemin ederim ki bu, gün ışığını son görüşün olur,” dedi.

Ronnie gülümsedi, bana göz kırptı ve arabasına bindi. O gözden kaybolunca çözüldüm, her yerim titriyordu.

Nick yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Lütfen sana bir şey yapmadığını söyle bana.”

Duygularımı içimde tutmaya çalışarak başımı iki yana salladım. Zayıf görünemezdim, onun karşısında olamazdı.

“İyiyim ben,” dedim. “Sadece beni eve götür.”

* * *

Arabada rahatlamayı başardım. Titremelerimi gizlemek için ellerimi uyluklarımın altına soktum. Ama yine de o mektubu açmayı düşünmeden duramıyordum. Mektubu okumayacağımı, orada yazılanların sadece işleri daha da kötüleştirebileceğini düşünüyordum.

“Ne dedi Noah?” diye sordu Nick bir suskunluk süresinin ardından. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

“Beni tehdit etti,” dedim. Belirsizdi ama gerçektir.

Direksiyonu daha sıkı kavradı.

“Tam olarak nasıl?”

Başımı iki yana salladım.

“Önemli değil. Önemli olan yarışın intikamını almak istemesi.”

“Sana parmağını bile sürmeyecek.”

İlgisine minnettardım ama buna gerek yoktu. Başımın çaresine bakmayı biliyordum.

“Tabii ki yapamayacak,” diye onayladım... ama gerçek bu muydu?

* * *

Eve dönünce hemen odama çıktım. William bir grup avukatla oturma odasında idi, benim girdiğimi görünce selam bile vermeden kapıyı kapattı. Garipti ama o sırada daha çok annemle ilgileniyordum.

Annem yorgun görünüyordu, gözlerinin altında torbalar vardı. Beni görünce sarıldı. Her ne için kavga etmişlerse tahminimden çok daha kötü olduğu belliydi.

“İyi misin anne?” diye sordum beni bırakınca.

“Elbette,” dedi ama pek inandırıcı değildi.

“Will’le aranızda her şey yolunda mı? Bana söyleyebilirsin,” dedim ondan bir şeyler öğrenmeye çalışarak. Başını sallayarak uzun zamandır gördüğüm en sahte tebessümle gülümsedi.

“Her şey kesinlikle süper tatlım, merak etme.”

Başımı salladım, orada durup ondan bilgi almaya çalışmazdım. Ronnie’nin verdiği mektubu okumam gerekiyordu.

Odama gidip sinirlerim gerilerek mektubu çantamdan çıkardım.

Mektupta sadece bir cümle vardı.

Benden her şeyi çaldın ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşeceksin.

B.A.B.A.

Mektup elimden düştü. Ve anılar geri döndü.

Okul otobüsü beni kapımın önüne bırakmıştı. Daha sekiz yaşındaydım. Elimde bir çizim vardı. Bir ödül kazanmıştım. İlk ödülüm. Annemle babama anlatmak istiyordum. Yüzümde bir gülümsemeyle koşuyordum ve o sırada gördüm.

Annem etrafında kırık camlarla yerdeydi. Oturma odasındaki masa yine kırılmıştı. Sol yanağından kan akıyordu, dudağı yarılmış, gözü morarmıştı. Ama beni görünce elinden geldiğince ayağa kalktı.

“Merhaba tatlım!” dedi gözyaşları içinde.

“Yine kötü mü oldun anne?” diye sordum, endişeyle ona doğru adım atarak.

Annem başını salladı ve kapıdan iri yarı, güçlü kuvvetli bir adam girdi.

“Git yıkan, onunla ben ilgilenirim,” dedi babam. Annem bir an bize baktı, sonra yatak odasının kapısının ardında gözden kayboldu.

Elimde resimle babama döndüm.

“Ne yapmış benim kıymetli küçük kızım?”

Anılar akın ederken soluk soluğa kalmıştım. Yatağın yanına oturup dizlerime sarıldım. Bu olamazdı.

Anneme yemek yaparken yardım ediyordum ama endişeliydi. O gün işler pek iyi gitmiyordu. Ekmeği yakmıştı; makarna tencereye yapışmıştı. Ne olacağını biliyordu, biliyordu ve bedenindeki korkuyu hissedebiliyordu. Ben sadece küçük bir kızdım ama annemin yaptığı gibi işleri berbat edersen başının belaya gireceğini anlıyordum.

“Bu saçmalık da neyin nesi?” dedi babam, masayı sertçe devirerek ayağa kalktı. Tabaklar ve bardaklar yere çarptı. Böyle olduğunda hep yaptığım gibi ellerimle kulaklarımı kapatıp bir şarkı mırıldanarak kaçtım. Annem öyle yapmamı söylemişti ve ona itaatsizlik etmek istemiyordum.

Ama o zaman bile çığlıklar, tekme ve yumruklar duyulabiliyordu.

Yüzümden gözyaşlarının aktığını hissettim. Hatırlamaya hayli zaman olmuştu.

Babam kötü kokuyordu. O gün korkunç bir gün olacaktı. Babamın böyle kötü kokması her zaman kötüye işaretti. Bağırışlar kısa süre sonra başladı ve bir şeyin kırıldığını duydum. Odama koşup kapıyı kilitledim. Battaniyenin altına girip ışığı kapattım. Karanlık beni koruyacaktı, karanlık benim dostumdu...

Aniden gerçeğe geri döndüm. Bu tekrar olamazdı. Aniden bir kusma dürtüsü hissettim, tuvalete koşup o gün yediğim her şeyi çıkardım. Lavaboya yaslanıp ellerimi dizlerimin arasına soktum. Bir şekilde sükûnetimi yeniden kazanmam gerekiyordu. Babam hapisteydi. Babam hapisteydi. Bana zarar veremezdi, binlerce mil ötedeki başka bir ülkede hapsedilmişti. Ama eğer öyleyse, bunu kim yapıyor olabilirdi?

Geçmişimi kimse, kesinlikle hiç kimse bilmiyordu; yalnızca annem, sosyal hizmet görevlisi ve babamı hapse atan mahkeme. Bir oyalanmaya ihtiyacım vardı. En azından bir...

Telefonu aldım.

“Jenna?” dedim bir saniye sonra. “Yardıma ihtiyacım var.”

NICK

Bir şeyler oluyordu. Noah farklıydı, garip davranıyordu. Okuldan döndüğümüzden beri odasından çıkıp aşağı inmemişti. İyi olmadığını biliyor, onu görmek istiyordum. O yara izini gördüğümünden beri alarmlar çalmaya başlamıştı. Uzun zaman önce başına bir şey gelmişti ve şimdi de böyle davranmasına neden olacak bir şeyler oluyordu. Kendini kaybedecek kadar içmek... Bu Noah'ya göre değildi, tanıdığım Noah'ya, âşık olduğum Noah'ya göre değildi.

Benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Onu incitmiş, uzaklaştırılmayı hak etmişim ama başına kötü bir şey gelmesine izin veremezdim. Onu o aşağılık şerefsiz Ronnie'den korumak istiyordum, bu onu gizlice takip etmek ya da izlemek anlamına gelse bile.

Telefonum çaldı. Açıp kız kardeşimle konuştum. Okulun ilk gününde yanında olamamıştım, buna üzülüyordum ama aynı zamanda Noah'yı da yalnız bırakamazdım. Kendimi suçlu hissetsem de içimden bir ses bana Noah'nın yanında olmam gerektiğini söylüyordu. Kız kardeşime mümkün olduğunca kısa sürede geleceğimi söyleyerek okulda mutlu bir gün diledim. Onu küçük üniforması ve Arabalar sırt çantasıyla hayal ettim, içim vicdan azabıyla dolmuştu.

Günler geçti ve perşembe günü beni sinirlendiren bir şey oldu: Üniversitede geçirdiğim yorucu bir günün ardından

odama çıktığımda Noah'nın odasından kahkahalar ve gürültüler geldiğini duydum. Kapıyı açınca onu iki erkek ve üç kızla birlikte buldum. Oda dumanlıydı, yoğun kokunun esrar olduğu şüphe götürmezdi. Jenna, şişe çevirme oyunu oynarken Noah'nın öptüğü salak arkadaşıyla birlikte oradaydı. Okul eteği ve kırmızı sutyeniyle Sophie de oradaydı.

“Neler oluyor burada?” diye bağırdım manzarayı görünce. En azından Noah tamamen giyinikti ama parmaklarının arasında küçük beyaz bir esrarlı sigara tütüyordu.

“Nicholas, çık dışarı!” diye bağırarak ayağa kalktı.

Onu sarsmak, her birini tekmeleyip kovmak istiyordum ama bunun yerine öne çıkıp esrarı elinden aldım.

“Bu pisliği neden içiyorsun?”

Bir an kıpırdamadan durdu, sonra kayıtsızca omuz silk-ti. Gözleri kızarmış, gözbebekleri büyümüştü. Kafayı bulmuştu.

“Herkes dışarı!” diye bağırdım.

Kızlar fırlayıp kaçarken iki erkek karşı koymaya çalıştı.

“Neyin var senin dostum? Sadece eğleniyoruz,” dedi aralarından biri, burnumun dibine girmeye çalışarak. Tek bir bakışla uysallaştı, “Tamam, sakın ol birader,” diyerek eşyalarını topladı.

Noah meydan okur bir tavırla ellerini beline koydu.

“Rahat bırak beni!” diyerek etrafımdan dolaşıp kapıdan geçmeye çalıştı. Kollarından tutup bana bakmaya zorladım.

“Bana neyin olduğunu söylemek ister misin?” diye sordum öfkeyle.

Arkasına baktı, gözlerinin karanlık bir şeyler sakladığını görebiliyordum ama yine de neşesiz bir ifadeyle gülümsedi.

“Bu senin dünyan Nicholas,” diye yanıtladı sakın sakın. “Senin hayatını yaşıyorum, senin arkadaşlarınla takılıyorum, dünya umurumda değilmiş gibi hissediyorum. Sen

böylesin ve benim de böyle olmam gerekiyor,” dedi, geri çekilerek benden uzaklaştı.

Duyduklarıma inanamıyordum.

“Kontrolden çıktın,” diye tısladım ona. Âşık olduğum kızın dönüştüğü bu hal hoşuma gitmiyordu. Ama bunu düşündüğümde... Yaptıkları ve bunları nasıl yaptığını... Onunla tanışmadan önce benim yaptığım şeylerin aynısıydı. Onu bu duruma getiren bendim. Bu benim hatamdı. Kendini mahvetmesi benim hatamdı.

Bir bakıma rolleri değişmiştik. Ortaya çıkıp beni düştüğüm kara delikten çıkarmış ama bunu yaparken benim yerimi almaya başlamıştı.

“Hayatımda ilk kez kontrolün elimde olduğunu hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor, bu yüzden beni rahat bırak,” dedi, beni itip kapıdan çıktı.

Olduğum yerde kaldım. Ne yapabilirdim? Noah bir şey saklıyordu ve bana ne olduğunu söylemeyecekti. Güvenini uzun zaman önce kaybetmiştim, geri kazanmak için onun oyununu oynamak zorunda kalacaktım. Onu korumak, gittiği yerden alıkoymak istiyordum ama benimle aynı odada olmayı bile istemezken bunu nasıl yapabilirdim?

Bu kızı sevmek, sabrımın son kırıntısını da tüketecekti.

* * *

O gece babamla Raffaella bir toplantıya gitmişlerdi, geceyi şehir merkezindeki Hilton’da geçireceklerdi. Ben de evde kalıp başının daha fazla derde girmemesi için Noah’ya göz kulak olacaktım. Ne zaman onun korumasına dönüştüğümü gerçekten bilmiyordum ama ondaki bir şey beni onu yalnız bırakmaktan alıkoyuyordu. Onunla aynı çatı altında olup da ona yaklaşmak, kollarıma almak istememek pek mümkün değildi.

Davranışlarındaki değişiklikten, özellikle de etrafımdaki insanlar gibi davranmaya başlaması ihtimalinden endişeleniyordum. Tazeliği, doğal masumiyeti, yaşadığım dünyanın dışında bilmediğim çok şey olduğunu fark etmemi sağlamıştı ve Noah'nın benim gibi birine dönüştüğünü görmek beni içten içe öldürüyordu.

Ön kapının açıldığını duyduğumda saat gece yarısını geçiyordu. Noah Jenna'yla çıkmıştı. Nereye gittiğini bilmiyordum, ona sorduğumda çoktan Lion'ın kız arkadaşının arabasına yerleşmişti. Onu görmek için kapıya gittim. Yine sarhoştı. Orada olduğumu fark etmemişti bile. Yalınayaktı, bir elinde ayakkabıları, diğerinde çantası vardı.

“Nereden geliyorsun?” diye sordum. İrkilerek bana kaşlarını çatı.

“Ne yapıyorsun orada? Beni korkuttun!” dedi dengisini korumaya çalışarak. Neredeyse düşeceğini görünce itirazlarına rağmen onu kaldırıp banyoya götürdüm, tezgâhın üzerine yerleştirip duşu açtım.

“Beni yatağa atmak için gerçekten tuhaf bir yöntemin var, biliyor musun?” Ama en azından bağırıyor ya da kaçmaya çalışmıyordu. Ceketini çıkardığımda gözleri cam gibiydi. Saçları dağılmış, yanakları pembeleşmişti, dudakları normalden daha dolgun görünüyordu. Sarhoş olmasına rağmen beni çekiyordu ve en son böyle olduğunda yaptığım gibi onu yatak odasına götürmemek için soğukkanlı davranmam gerekiyordu. Ama kızgındım, tavrı beni endişelendiriyordu.

“Sonunda seninle yattığımda, söylenecek son laf tuhaf olur,” dedim soğuk bir ifadeyle, bluzunun üzerinden bir an siyah dantel sutyenine baktım.

“Artık ne yaptığın umurumda değil. Yara izini gördün ama seni iğrendirmedi, hatta benim kadar korkutmadı bile. Bir sürü kötü anıyı hatırlatıyor, biliyor musun?” Onu

soymayı bıraktım. Onu çıplak görmeye dayanamıyordum; vücudunun üzerimde çok güçlü bir etkisi oluyordu. Noah bu kadar ciddi bir şeyden bahsederken bile kafamı ne kadar güzel görüldüğüne takmayı bırakamamaktan nefret ediyordum. İnsanlar sarhoşken gerçeği söylüyorlardı. Bu durumdan faydalanmam gerekiyordu.

“Noah, neden korkuyorsun?” diye sordum.

Birkaç saniye sonra cevap verdi, sesi titriyordu:

“Şu anda senden korkuyorum.”

Hiç kıpırdamadan durdum, ses çıkarmamaya çalıştım. Titriyordu, bunun ona dokunduğum için olduğunu biliyordum. Beni istiyordu, bunu anlamayacak kadar aptal değildim ama ne kadar kabul etmeyi reddetse de bana karşı hisleri olduğunu da biliyordum.

Dudakları benimkilere çok yakındı, alt dudağı birinin öpmesi, dişlemesi için yalvarıyordu. Ama yapmayacaktım. Noah bu durumdayken olmazdı.

Onu kaldırıp doğrudan duşa, soğuk suyun altına soktum. Su tenine değince çığlık attı ama mücadele edemeyecek kadar sarhoştı. Su neredeyse çıplak vücudunun üzerinden akarken dona dona, sessizce durdu.

“Aptal gibi davranırsan karşılığı böyle oluyor,” dedim. Ben de girmek istiyordum. Bunu kullanabilirdim.

Az çok akli başına gelince onu bir havluya sarıp yatak odasına götürdüm. Davranışlarından utandığını söyleyebilirdim. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum.

“Biraz daha iyi misin?” diye sordum yastıklara yaslanıp bana baktığında.

“Bunu neden yapıyorsun? Senden nefret etmemi neden bu kadar zorlaştırıyorsun?”

“Neden benden nefret etmek istiyorsun ki?”

“Çünkü birinin beni tekrar incitmesine izin verirsem, üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Seni incitmeyeceğim,” dedim ona, bu konuda kendime de söz verdiğimi biliyordum.

Arkasını dönüp uykuya dalmadan önce bıçak gibi saplanan sözleri söyledi:

“Zaten yaptın.”

NOAH

Başka mektup gelmemiştii ama sonuncusu hafızama silinmez bir şekilde kazınmıştı. Baba kelimesi, saklanmaya çalıştığım çocukluk anılarımin yeniden ortaya çıkmasına neden olmuştu. Babam hayatımdan cıkali altı yıl olmuştu; adını bile duymamıştım. Günler, haftalar, aylar ve yıllar geçtikçe zihnim, hayatımın o aşamasındaki duyguları veya durumları hatırlamanın acısından beni koruyan bir tür kabuk geliştirmişti. Ve oraya geri dönmek istemiyordum. Öncesi ve sonrası vardı. Annem için de. Ama şimdi her şey geri dönmüşti.

O günlerde olanları hatırlamak bile beni o kadar derinden korkutuyordu ki göz ardı edemiyordum, bu yüzden dışarıda partilere katılıyor, içiyor, kaçmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. O sırada bununla başa çıkamıyordum. Yeterince güçlü değildim, henüz değildim: Hâlâ genç bir kızdım, yeterince zaman geçmemişti, o karanlığı zihnimde gömülü tutmam gerekiyordu ve bu aptal gibi davranmak anlamına geliyorsa, öyle olabilirdi. Ne yaptığımı biliyordum, kalbimi ve aklımı sakinleştirebilen tek şey alkolün uyuşturucu etkisiydi.

Hem zaten yeni arkadaşlarım neredeyse her gün sarhoş olmakta bir tuhaflık görmüyorlardı, bu yüzden fazla çaba harcamadan istediğimi yapabiliyordum. Tek engel Nick'ti.

O aptal yolculuktan döndüğümüzden beri gerçek bir ağabey gibi davranıyordu. Çok içince azarlıyor, sarhoş olduğumda benimle ilgileniyordu, hatta ayılmama yardım etmek için beni duşa bile sokmuştu. Çok tuhaf, aynı zamanda da şaşırtıcıydı. Benim için endişelenmesini istemiyordum. Olanlarla kendi başıma ve kendi yöntemimle yüzleşmek istiyordum. Sonunda babamdan kurtulduğumuzda, annemin bu şekilde sarhoş olduğunu görmüştüm. Madem anneme yardımcı olmuştu, ben neden uzak duracaktım ki?

O gün okula giderken aklımda bütün bunlar vardı. Öğretmenlerime pek dikkat etmemiştim. Hatta önceki geceden beri yemek bile yememiştim. Midem her türlü gıdayı reddediyordu, aklım uyuşmuştu ve tüm bunlar şeytanlarımı uzak tutmanın tek yoluydu.

O gün beni eve Jenna götürdü. Annem yine William’la gitmişti, birkaç gün evde olmayacaktı. Nereye gittiklerini bilmiyordum, umurumda da değildi. Birkaç kez babamın tehditlerini hatırladım ve o kadar korktum ki nefes alamadım. Ama çok uzaktaydı, hapisteydi ve bize el uzatamazdı. Ama öte yandan... Ronnie mektupları nasıl alıyordu?

Çantamı kanepeye bırakıp mutfağa gittim. Nicholas, Lion’la birlikte oradaydı. Mutfaka girince bana baktılar.

“Selam Noah,” dedi Lion gergin bir tebessümle. Nick bana baktı ama kıpırdamadı.

“Selam, kız arkadaşın az önce gitti,” dedim, buzdolabına gidip bir avuç üzüm aldım. Masada kırıntılar vardı, peynirli sandviç olduğunu tahmin ettim. Thor kuyruğunu sallayarak hızla yanımıza geldi.

“Bas git Thor,” dedi Nick.

“Aptallık etme Nicholas, beni rahatsız etmiyor,” dedim. Öfkeyle bakarak köpeği tasmaından yakaladı, sürükleyerek uzaklaştırdı.

“Beni rahatsız ediyor.”

Lion güldü.

“Buradaki gerilimi bıçakla kesebilirsin,” diyerek ayağa kalktı. Ağzıma bir üzüm attım. “Seni uyarmalıyım Noah, bugün kabul günü... Dikkatli ol.”

“O da ne?” diye sordum dalgın dalgın.

Nick bu sözlerden rahatsız olmuş görünüyordu ama Lion devam etti: “Bugün, yeni dönemin ilk cuması; yani yeni gelenleri karşıladıkları gün. Sen de onlardan birisin. Jenna sana söylediğim için beni öldürecek ama senin için üzülüyorum.”

“O saçmalığa gitmeyecek, bu yüzden endişelenecek bir şey yok,” dedi Nicholas.

“Aslında pek takip etmiyorum ama bu gece bir parti varsa o zaman evet Nick, gidiyorum,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Annen bana bu gece dışarı çıkmayacağını söyledi, o burada yokken çıkmanı istemediğini söylüyor. Ben sadece emirleri uyguluyorum.”

Alayla güldüm.

“Ne zamandan beri senin söylediklerine aldırıyorum?” diye sorarak bir üzüm daha yedim. Çok lezzetliydi.

“Burada kalıp sana göz kulak olmaya başladığımdan beri. Hiçbir yere gitmiyorsun, bu yüzden tartışma zahmetine girme.” Bu gerçeküstüydü. Ne zamandan beri Nicholas Leister’in söylediklerini yapmak zorundaydım?

“Dinle Nicholas, istediğim zaman istediğimi yaparım, bu yüzden koruma rolünü bırakabilirsin çünkü cuma gecesi burada kalmam mümkün değil.”

Gitmek için kalktım. Lion kıs kıs gülüyordu.

“Tenis maçı izlemeye benziyor,” dedi ama Nicholas soğuk soğuk bakınca suskunlaştı.

Yanlarından geçip odama gittim. Ne giyeceğime karar vermem gerekiyordu.

Jenna saat yedi gibi beni aradı. Kabul partisi St. Marie’de bir gelenektir, hayli eğlenceliydi, kampüste yapılıyordu. İçeri gizlice girmemiz gerekti. Gelmiş geçmiş en çılgın parti olması gerekiyordu. Birinci sınıf öğrencileri yiyecek içeceklerle ilgileniyor, sonrasında ortalığı temizliyorlardı, o kadar iyi hallediyorlardı ki şimdiye kadar kimse yakalanmamıştı. Ben yeni bir son sınıf öğrencisi olduğum için sadece eğlenme amaçlı oradaydım. Jenna bana rahat bir şeyler giymemi söylemişti, bu yüzden siyah kot pantolon, kolsuz bir tişört ve sandaletler seçmiş, saçlarımı açık bırakmıştım. Hazırlanmak için neredeyse hiç zamana ihtiyacım olmamıştı, bu yüzden beni almasına kadar yarım saatim vardı.

Yemek için aşağı inmek üzereydim ama daha merdivenlere gelmeden Nick’le karşılaştım. Yatak odamın dışında pusu kurmuş gibiydi.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu. Ondan nefret etmek istiyordum, ondan nefret etmek ve hayatını imkânsız kılmak istiyordum, diğer bir yanımla her şeyi bırakıp onu hemen orada öpmek istesem de bunu yapmaya kararlıydim.

“Bütün gece beni takip etmeyi mi planlıyorsun?” diye sordum. Alelacele önüme geçti, alt basamakta dönüp bana baktı.

“Nicholas, unut beni lütfen.”

Mutfakta sandviç yapmaya başladım. O gece içecektim, midemde katı bir şeye ihtiyacım vardı. Ama ekmeği keserken bir çift el beni arkamdan yakaladı, bir vücut tezgâha doğru itti. Bunca zaman sonra onu böyle hissedince elimdeki bıçağı düşürdüm. Tüm çabalarımın rağmen dudaklarını çıplak omzumda hissedince ürperdim.

“Bırak beni Nicholas.” Bedenim bu teması istiyor ama aklım *Tehlike! Tehlike!* bağıırıyordu.

Ama beni, kulağımı, boynumu öpmeye devam ediyordu. Saçlarımı yana itince bu basit temas zevkten gözlerimi kapatmama neden oldu.

“Bu aptal oyunu oynamaktan bıktım,” dedi bir elini karnıma koyarak. “Bahamalar’da yaşananların bir daha asla yaşanmayacağını söylerken yalan söylemiyordum. Bana ihtiyacın olursa, senin için buradayım Noah. Sen beni istiyorsun, ben de seni istiyorum.” Tekrar boynuma hamle yapınca düşüncelerimin akışını kaybettim. Onu istiyordum, beni öperken babamla, geçmişimle ilgili tüm o düşünceler uçup gitmişti. Nicholas Leister en az alkol kadar, muhtemelen daha da fazla dikkat dağıtıyordu.

Kolumu geriye doğru uzattım, elimi saçlarının arasından geçirerek başını boynuma çektim. Ellerini belime koyup beni hızla kendine çevirdi.

“Seni öpmemi ister misin?” diye sordu.

Bundan daha aptalca bir soru olabilir miydi?

“Evde kal, bundan daha fazlasını yaparız, söz veriyorum,” dedi, dudakları dudaklarıma yaklaşıırken.

“Beni rüşvetle mi tutacaksın?” diye sordum ona, şaşkın ve belki biraz kırgın bir ifadeyle. Son zamanlarda bana iyi davranmış, bana son mektubu verdiğinde Ronnie’yle kavgaya etmemek için direnmişti. Yine de onu affetmeye hazır olup olmadığını bilmiyordum.

“Bu çirkin bir sözcük. Baştan çıkarma tabirini tercih ederim.”

Beni öpmesine izin verdim. Duygu harika ama baş döndürücüydü. Birbirimize her dokunduğumuzda milyonlarca farklı duygu hissediyordum ve bu kez de farklı olmamıştı. Ama bir şeyler değişmişti. Beni ısrarla öpüyordu. Bu beni korkutmuştu ama dilinin baskısını hissedince aynı şekilde karşılık vermeden edemedim.

“Kalıyor musun?” dedi Nick, geriye çekilerek.

İkimiz de normal nefes almakta zorlanıyorduk.

Ellerimi göğsüne koydum.

“Gidiyorum Nicholas. Ama beni oyaladığın için teşekkürler.”

Ve oradan ayrıldım.

* * *

Okula vardığımızda Jenna’nın arabasındaki radyoyu kapatıp içeri gizlice girmek zorunda kaldık. Parti arka tarafta, havuzun bulunduğu fitness kompleksindeydi. Oradan kimse müziği duyamazdı. Aynı anda gelen diğer çocuklarla birlikte çitin altından çabucak geçmek heyecan vericiydi. Ortalık tam karanlık değildi –etrafta elektrik direkleri vardı– bu yüzden çimleri geçerken takılıp düşme endişesi yaşamıyorduk. İçeri girince havuzu, ağırlık odasını, seyirci sıralarını gördük. Liseden pek çok çocuk oradaydı, herkesin elinde plastik bardak vardı. Çoğu yüzüyordu. Müzik kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Jenna’ya dönerek güldüm.

“İşte bu bir parti.”

* * *

Gece ilerledikçe hiç hoşlanmadığım tuhaf şeyler olmaya başlamıştı. Yeni gelenleri kabul töreni gerçekten acımasızdı. Bir kızın ellerini ayaklarını bağlayıp havuza attılar. Zavalıcık uzun süre suyun üstünde kalmaya çalışarak debelenip durdu, sonunda bir çocuk suya dalıp onu boğulmaktan kurtardı. Onu ağlarken görünce bu partinin hayal ettiğimden farklı olduğunu anladım. Buna benzer birçok *kaba şaka* vardı. Yüzü sivilce dolu bir çocuğu iç çamaşırına kadar soydular ve ona güldüler. Bir başkasına bir tabakta ezilmiş bir şeyin iğrenç püresini yedirdiler, çocuk kaçıp kustu.

Bu insanların nesi vardı böyle?

Ortam pek hoş görünmüyordu, o yüzden oradan ayrılmaya karar verdim. Benim aksime Jenna çok eğleniyordu ama o sırada neler olup bittiğinden haberi bile yoktu; Lion onu sevmek için bir yere götürmüştü. Bu yalnız olduğum ve etrafımın aptallarla dolu olduğu anlamına geliyordu. Telefonumu alıp Nick'e mesaj attım.

Daha önce ihtiyaç duyarsam geleceğini söylemiştin... Gelip beni alabilir misin?

Bir dakika sonra cevabımı aldım:

Seni arka taraftaki otoparkta bekliyor olacağım.

Partinin nerede olduğunu önceden biliyor olmalıydı, Nicholas'ın da geçmişte aynı türden şakalar yaptığını öğrenirsem ondan gerçekten uzak durmam gerektiğini düşündüm. Oradaki ortamdan hiç hoşlanmamıştım, gitmek istiyordum.

Spor salonunun kapısında dört salağın yanı sıra Cassie ve küçük kız arkadaşları dışarı çıkmamı engelledi. Ne istediklerini merak ediyordum.

"Bırakın geçeyim," dedim.

Cassie gülümsedi.

"Sen de yenisin," dedi.

Oh hayır.

"Senin de herkes gibi kabul törenini geçmen gerekiyor Noah," dedi cüsseli çocuklardan biri.

"Sakin bana parmağını bile sürmeye kalkışma," dedim, paniğe kapıldığımı hissediyordum. O sırada diğer çocuklar çoktan etrafımı sararak yolumu bloke etmişlerdi.

"Küçük bir kuş bize birinin karanlıktan korktuğunu söyledi," dedi Cassie ablasını çok hatırlatan bir sesle. Bu fikri ortaya atan o muydu? "Ama artık büyük bir kızsın, bu yüzden korkularını yenmenin tam zamanı..."

Kalbim duruyordu. Neyi öneriyordu...

Benden üç kat iri iki adamın arkamdan yakalamasıyla kâbuslarım gerçek oldu.

“Bırakın gideyim!” diye bağırdım panik vücudumu sararken. “Bırakın gideyim!” diye tekrarlarken beni yüzme malzemelerinin konduğu bir dolaba götürdüler.

“Sadece bir süreliğine,” dedi çocuklardan biri, her tarafım titreyerek kurtulmaya çalışırken.

“LÜTFEN. HAYIR!” diye çığlık attım. Arkamdaki herkes gülüyor, gülüyordu.

Annem gitmişti. O gece babamla yalnız olacaktık. İşlerin kötüye gideceğini biliyordum. Babam kötü kokuyordu; o sırada istemeden döktüğüm şişe gibi kokuyordu. Annem olmadığı için korkuyordum çünkü annem olmazsa bana kızardı. Bana hiç zarar vermemişti ama kaç kere tehdit etmişti.

Babam eve geldiğinde yemek masadaydı, annem hazırlamış, ben de ısıtmak zorunda kalmıştım. Çatalını ağzına götürdüğünde bir şeylerin ters gittiğini anladım. Yüzü değişti, gözleri kısıldı, masayı devirince tüm tabak ve bardakları yere saçarak büyük bir karmaşa yarattı. Bir köşeye sürünüp tortop oldum. Korkmuştum; bağırtıların, dayığın ve kanların zamanı gelmişti. Ama annem yoktu, peki bu sefer ne olacaktı?

“ELLA!” diye bağırdı babam. “Bu saçmalık da ne?!”

Biraz daha tortop oldum, aniden ete ve patatese sos koymadığımı hatırlamıştım, buzdolabında bırakmış olmalıydım. Unutmuştum ve babam çok kızmıştı.

“Hangi cehennemdesin?!” diye bağırdığı sırada tüm vücudumu korku sarmıştı. Bir şeyleri kırıp bağırmaya başladığında odama gitmem gerekiyordu. Odaya doğru koştum, kendime engel olamadan kapıyı çarparak kapattım. Örtülerin altına girdim.

Babam bağırmaya devam ediyordu. Her geçen saniye daha da öfkeleniyordu. Sanırım o gece annemin evde ol-

madığını unutmuştu; annem işine gitmişti ve dönene kadar bana babamın bakması gerekiyordu. Kapıların art arda çarpıldığını duyduğumda odama yaklaştığını anlamıştım. Açılan kapının gıcirtısını duyunca daha da büzüldüm.

“Demek buradasın... Bugün karanlıkta oynuyorsun, ha?”

NICK

Okula vardığımda bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum. İçgüdüden mi yoksa kafamdaki küçük sestem mi bilmiyordum ama arabadan inip doğruca çitlere doğru yürüdüm. Spor kompleksinin dışında bir sürü çocuk duruyordu, bu yüzden o tarafa gittim. Benim geldiğimi görünce gözler fal taşı gibi açılmıştı. Bazıları birbirlerine dirsek atıp işaret ediyorlardı. Jenna'yla Lion pistin etrafındaki tribünlerden havuza doğru yürüyordu.

“Ne işin var senin burada?” diye sordu Lion.

“Noah'yı gördün mü?” diye sordum. İçimde kötü bir his vardı.

Jenna omuz silkti.

“Onu on beş dakika önce içeride bıraktım.”

Dönüp yürüdüm, ikisi arkamdan geldi.

Beni içeride görenlerin şaşkınlığına rağmen dikkatimi çeken tek şey arka taraftan gelen çığlıklar oldu. Kan donduruyordu. O kadar korkmuştum ki kontrolümü kaybettim.

“Nerede o?” diye bağırdım, sesini takip ederek dolabın kapısına yürüdüm. İçindeydi. Onu içeri kilitlemişlerdi, bağılıyor, kapıya vurarak çıkmaya çalışıyordu.

“ÇIKARIN BENİ BURADAN!”

Sakin olmaya çalışarak kapıyı çektim ama açılmadı, hayatımda hiç hissetmediğim kadar büyük bir öfkeyle arkama döndüm.

“Lanet olası anahtar kimde?”

Noah çılgık atmaya devam ederken etrafımdaki herkes her şeyden habersiz görünüyordu.

Cassie korkuyla birden ortaya çıkıp anahtarı uzattı. O kadar hızlı kaptım ki az kalsın parmakları kesilecekti.

“Bu sadece bir...”

“Kapa çeneni,” dedim kapıyı açarken.

Onu sadece bir saniye görebildim, sonra kollarını bana dolayıp yüzünü köprücük kemiğime gömdü, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, korkudan seğiriyordu.

Noah ağlıyor... ve ağlıyordu. Onunla tanıştığımdan beri, ne erkek arkadaşı aldattığında, ne Bahamalar’da kavga ettiğimizde, ne annesine kızdığında ne de onu yol kenarında bıraktığımda tek bir damla gözyaşı döktüğünü görmüştüm. Onun gerçekten ağladığını hiç görmemiştim ama şimdi tamamen yıkılmıştı.

Etrafımızı çevreleyen herkes sessizdi.

“Gidin buradan!” diye bağırdı Noah. Ama kimse yerinden kıpırdamadı. “Gidin dedim!”

O lanet veletler onu zifiri karanlık bir dolaba kilitlemişlerdi.

“Nick, ben...” dedi Jenna, endişeyle Noah’ya bakıyordu.

“Git, onunla ben ilgilenirim,” dedim Noah’yı sımsıkı tutarak.

Oda boşalınca, kucağımda Noah’yla bir tribün sırasına oturdum. Solgundu, iniltilerini durduramıyordu. Bu benim tanıdığım Noah değildi. Bu Noah tamamen yıkılmıştı.

“Nick...” diye bağırdı.

“Şşşt... Sakin ol,” dedim ona sarılarak. Ben de korkmuştum. Tüm korkularım gerçek olmuştu ve kendimi zor tutu-

yordum. Sadece ona sarılmak, kollarımın arasında tutmak, güvende olduğunu bilmek istiyordum. Mesajını aldığımda çok korkmuştum. Hatta Ronnie'nin onu bulduğunu, ona zarar verdiğini ya da daha kötüsünü düşünmüştüm.

“Uzaklaştır onları...” dedi Noah, yaprak gibi titriyordu.

“Kimi bebeğim?” diye sordum saçlarını okşayarak.

“Kâbusları,” dedi.

“Noah, uyanıksın,” diyerek gözyaşlarını sildim.

“Hayır...” Başını iki yana salladı. “Unutmam gerek. Olanları unutmam gerek... unuttur bana Nick, yap...” Sonra sokularak beni öptü. Dudakları gözyaşlarından ıslanmış, üzüntü ve korkudan seğiriyordu.

“Noah, neler oluyor?” diye sordum.

“Artık dayanamıyorum,” dedi.

* * *

Ağlaması bitince onu arabaya kadar götürdüm. Melankolik bir haldeydi, düşüncelere dalmıştı, düşünceleri muhtemelen dolapta kilitliyen hücum eden anılar kadar yoğundu.

Eve dönerken kolumu omzundan çekmedim, arabayı sol elimle kullanıyordum. Onun cankurtaran sandalıymışım gibi bana olabildiğince sokulmuştu. O aptal partideki sümüklülerin her birine bir ders vermek istiyordum ama önce Noah'nın iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Evde onu doğruca odama götürdüm. Karşı koymadı. Kapıyı kapatınca ışığı açtım.

“Bugün beni gerçekten korkuttun,” dedim.

“Üzgünüm,” dedi, yine gözleri dolmuştu.

“Üzülme Noah... Ama bana ne olduğunu anlatmalısın. Bilmemek beni öldürüyor, seni korktuğun her şeyden koruyabilmek istiyorum.”

Başını iki yana salladı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Tamam. Ama sana bir tişört getireyim. Bu gece benimle uyuyorsun.”

Eski tişörtünü çıkarıp başından yeni bir tişört geçirdiğinde bile şikâyet etmedi. Pantolonunu çıkarıp yatağına gitti, yorganı geriye çekti, içine girdi. Yatağa girip uzun zamandır yapmak istediğim gibi onu göğsüme çektim. Duygularımla savaşmış, hatta kendimi kandırmış, tek gecelik ilişkilerle ona karşı hissettiklerimi görmezden gelmeye çalışmış, o yokmuş gibi davranmıştım. Bana olanlardan korkuyordum; iyi sonuçlanmazsa savunmam yoktu. Ama elimde değildi; ona âşıktım ve ne hissettiğimin farkındaydım, inkâr edemezdim. Artık akıntıya karşı kürek çekemezdim. Bu yüzden ona söylemeye, risk almaya, on iki uzun yıldan sonra kalbimi açmaya karar verdim.

“Anlayabiliyor musun?” diye sordum gözlerinin açık olduğunu ve bana baktığını görünce. “Kalbim hiçbir zaman böyle atmaz. Sadece senin yanındayken böyle.”

Gözlerini kapatıp kıpırdamadan durdu.

“Seni her gördüğümde öpmek için can atıyorum, sana her dokunduğumda, bildiğim tek şey bütün gece devam etmek istediğim Noah. Sana âşığım, lütfen beni uzaklaştırmaktan vazgeç, ikimize de zarar veriyorsun.”

Yine gözlerini açtı. Gözlerinde yaşlar vardı, yakarır gibi bakıyordu.

“Beni incitmenden korkuyorum Nicholas.” Sesi kalbimi sızlattı.

Yüzünü sıkı sıkıya kavradım.

“İncitmeyeceğim. Bir daha asla. Söz veriyorum,” diyerek onu öptüm. Onu hep istediğim gibi, tüm tutkum ve içimdeki tüm duygularla öptüm. Onu, her erkeğin bir kadını en az bir kez olsun öpebilmesi gerektiği gibi öptüm.

Onu ikimiz de titreyene kadar öptüm. Sadece dudaklarımı boynuna götürmek, onu istediğim gibi, sonsuza dek özlemini duyduğum şekilde tatmak için geri çekildim.

“Beni deli ediyorsun Noah,” dedim her tarafını öperek, kulak memesini dişleyip dövmesini yaladım.

O sırada hiç beklemediğim bir şey yaptı: Yüzümü avuçlarına alıp alnını alnıma bastırdı.

“Madem beni seviyorsun, tüm hikâyeyi duyman lazım,” dedi. Kirpiklerinin arasından bal rengi gözleri parıldıyor, yanaklarındaki ve minik burnundaki çilleri çok sevimli görünüyordu.

“Anlat bana. Her neyse, birlikte atlatacağız.”

Devam edip etmemeye karar veriyor gibiydi. Derin bir nefes alıp bıraktı ve başladı:

“On bir yaşımdayken babam beni öldürmeye kalkıştı.”

NOAH

Samimi olma zamanının geldiğini biliyordum ama o anıları gün yüzüne çıkarmaktan korkuyordum. O dolapta olduğu gibi tekrar yıkılma düşüncesi bile beni umutsuzluğa sürüklüyordu. Ama Nicholas bana âşık olduğunu söylemişti, buna nasıl karşı koyabilirdim ki?

“Babam alkolikti. Onu başka türlü hatırlamıyorum bile. Bir NASCAR sürücüsüydü. Amcam olduğunu söylerken yalan söylemiştim. Bacağını kırınca bırakmak zorunda kaldı. Değişti, yemek yemeyi bıraktı, gülümsemeyi bıraktı, öfke ve acı onu içten içe kemirdi. Anneme ilk vurduğunda sekiz yaşındaydım. Hatırlıyorum çünkü oradaydım. Yanlış zamanda yanlış yerdeydim sanırım. O bunu yaparken sandalyemden düştüm ve hastaneye gitmek zorunda kaldım. Ama on bir yaşına kadar bana hiç dokunmadı. Annemi neredeyse her gün dövüyordu, o kadar rutindi ki normal olduğunu düşünüyordum. Annem onu terk edemiyordu, başka gidecek yeri yoktu ve bana bakacak kadar para kazanamıyordu. Babamın yarışlardan kalma bir emeklilik hesabı vardı, bununla idare edebiliyorduk ama dediğim gibi, ayyaşın tekiydi. Barlarda geçirdiği her geceden sonra eve geldiğinde tüm hıncını annemden çıkarırdı. Annemi iki kez öldüresiye dövmüştü ama kimse ona yardım etmedi, kim-

senin teklif edebileceği bir şey yoktu ve eğer polisi ararsa benim velayetimi kaybedeceğinden korkuyordu. Bununla yaşamayı öğrenmiştim, ne zaman o vurma gürültüsünü ya da annemin çığlıklarını duysam odama gidip yorganın altına saklanırdım. Tüm ışıkları kapayıp bitmesini beklerdim. Ama o sefer, bu yeterli olmadı. Annem iş için iki günlüğüne gitmiş, bana hiç saldırmadığı için güvende olacağımı düşünerek beni onunla bırakmıştı...”

Sanki o anları yeniden yaşıyordum. “Sarhoş gelmişti, masayı devirdi... Saklanmışım, ama sonunda beni buldu...”

O sözleri duyduğumda babamın bana zarar vereceğini biliyordum. Ona annem değilim, benim, Noah demek istiyordum ama o kadar sarhoştı ki umursamadı ya da fark bile etmedi... Her yer karanlıktı; en ufak bir ışık pırıltısı bile göremiyordum.

“Saklambaç mı oynamak istiyorsun?” diye bağırınca örtüleri sımsıkı üzerime çektim. “Ne zamandan beri benden saklanıyorsun, seni küçük sürtük?”

Hemen ardından ilk darbe geldi, sonra ikinci, sonra üçüncü. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama o bana vururken kendimi yerde buldum, çığlık atıyor ve ağlıyordum. Babam buna alışık değildi, bu onu daha da kızdırdı. Annem neredeydi? Babam ona her kızdığında böyle mi hissediyordu?

Babam karnıma vurdu, nefes alamadım.

“Evin erkeğine hak ettiği gibi davranmazsan başına neler geleceğini öğreneceksin,” dedi kemerini çıkarırken. Beni sık sık kemerle dövmekle tehdit ederdi ama bunu hiç yapmamıştı. Şimdi yapıyor, canımı yakıyordu. Ayağa kalkıp kaçmaya çalışırken babam odamın penceresine çarptı. Parçalanan camlar her yere saçılmıştı; sürünerek uzaklaşmaya çalışırken kırıkların dizlerimi ve avuçlarımı kestiğini hissedebiliyordum.

Gitgide daha da sinirleniyordu. Beni tanımıyor gibiydi. Sanki dövdüğü kişinin on bir yaşında bir kız çocuğu olduğunu bilmiyordu.

“Beni öldürmedi ama çok yaklaştı. Yanından geçip pencereden atladım. Karnımdaki yara izi pencere camından kesilen yer...” Yine gözlerim dolmuştu ama bu sefer konuşmaya devam ettim. “Komşular çığlıklarımı duydu, hemen ardından polisler geldi. İki ay boyunca devletin gözetimi altındaydım çünkü olanlardan sonra annemin bana bakmaya uygun olmadığını düşünüyorlardı. İşin tuhaf yanı, o iki ay içinde babamla yaşarken olandan fazla dayak yedim. Sonunda anneme geri dönmeme izin verdiler ve babamı hapse attılar. Onu en son aleyhine ifade vermek zorunda kaldığımda gördüm. Gözlerinde o kadar nefret vardı ki... Onu bir daha hiç görmedim.”

Konuşmayı kesip bir cevap bekledim ama gelmedi.

“Bir şey söyle,” dedim.

Nick önüne baktı, bir şey saklamaya çalışıyor gibiydi.

“Demek bu yüzden karanlıktan korkuyorsun.”

“Karanlık o anıları geri getiriyor ve paniğe kapılıyorum. Gelmeseydin, muhtemelen çok daha kötü olacaktı. Tesisteyken böyle kötü bir panik atak geçirmiştım. Korkunçtu.” Gülümsemeye çalıştım ama Nick uzanıp bana dokunduğunda yüzü hâlâ gergindi.

İçimde tuttuğum tüm havayı dışarı verdim. Dan’e tüm bunları anlatmak üzere olduğum zamanı hâlâ hatırlıyordum. Ama Dan donmuştu, babamın annemi dövmesinden öteye geçememiştım.

“Kendi babamı hapse gönderdim. Bu benim hakkımdaki duygularını yeniden düşünmene neden oldu, değil mi?”

“Noah,” dedi şok içinde, “sen doğru olanı yaptın... Tek istediğim senin yanında olmak ve gerekirse seni hayatım pahasına korumak. Şu anda hissettiğim bu. Ve sana yemin

ederim, seni dolaba tıkan o şerefsizleri çıplak ellerimle öldüreceğim...”

“Nicholas, ben hasarlı malım.”

“Sakın bunu bir daha söyleme,” diye emretti bana, hat-ta bunu söylediğim için kızmıştı.

Tekrar ağlamaya başlayınca yanaklarımdan ve dudak-larımda çağlayan gibi dökülen yaşları hissettim.

“Nick... Çocuk sahibi olamayabilirim.” Bu benim en büyük, en acı veren sırrımdı. O gecenin en kötü sonucuy-du. “Bana o kadar sert vurduğu için... Doktorlar hamile kalabileceğimi düşünmediklerini söyledi... hiçbir zaman.”

Beni kendisine çekti.

“Sen tanıdığım en cesur, en inanılmaz kadınsın,” diye-rek başımdan öptü. “Çocuk sahibi olabileceksin, olacağını biliyorum. Olmazsan da evlat edinebilirsin. Senden daha iyi annelik yapacak kimse yok. Duydun mu beni?” Üstüme çıkıp gözlerimin içine baktı.

“Seni seviyorum Noah,” dedi, donakalmıştım. “Seni kendi hayatımdan daha çok seviyorum ve zamanı geldiğinde sana dünyanın gördüğü en değerli çocukları vereceğim çün-kü çok güzelsin, biliyorum ki tüm bunların üstesinden gele-ceksin. Ve ben de bunu sağlamak için yanında olacağım.”

“Ne dediğini bilmiyorsun,” diye cevap verdim, hem korkmuş hem de rahatlamıştım.

“Ne dediğimi çok iyi biliyorum. Seninle olmak istediği-mi; canım ne zaman isterse seni öpmeyi, sana zarar verme-ye çalışan herkesten seni korumayı ve bana ihtiyaç duyma-nı istediğimi söylüyorum.”

Duyduklarıma inanamıyordum.

“Seni seviyorum Nick,” dedim. Bunu söyleyebileceği-mi hiç düşünmemiştim. Ama gerçek buydu, mutlak ger-çek. “Sana olan hislerimi görmezden gelmeye, onlardan saklanmaya çalıştım. Ama seni seviyorum. Seni deli gibi

seviyorum ve az önce söylediğin her şeyi istiyorum, benimle olmanı ve beni sevmeni istiyorum çünkü sana ihtiyacım var, sana soluduğum havadan daha fazla ihtiyacım var...”

“Seni öpmek istiyorum,” dedi.

“O halde öp,” dedim.

“Anlamıyorsun. Her yerini öpmek istiyorum. Sana dokunmak, tenini hissetmek... Benim olmanı istiyorum, Noah... kelimenin her anlamıyla. Bunu hiç kimse için hissetmemiştim... ve bu beni korkutuyor. Korkutuyor çünkü deliriyormuşum gibi hissediyorum.”

Onu kendime çektim. Kendini kaybetmiş gibiydi, gözlerinde görebiliyordum. Nicholas hayatında hiçbir zaman bir kadınla birkaç saatten fazla birlikte olmamıştı. Bağlılığın ne olduğunu bilmiyordu ama bana aşkını itiraf ettiğinden beri tamamen farklı biri gibiydi. Ben de onu seviyordum; bunu kalbimde, bana dokunduğunda, yakınımda olduğunda vücudumun verdiği tepkide hissedebiliyordum. Âşıktım ve tıpkı onun gibi korkuyordum, bunun Dan’le birlikteyken hissettiklerimle hiçbir ilgisi yoktu. Bu çok daha fazlaysıydı, çok daha güzeldi, çok yoğundu.

Kalçamı kendine doğru çekti, beni o kadar sıktı ki canım acıdı ama dudakları dudaklarıma değip beni tutkuyla öperken umurumda olmadı. Onu her yerimde hissediyordum; kolları güçlüydü, beni kavırıyordu ama aynı zamanda narindi, sanki kırılğan olduğumu biliyor ve beni incitmek istemiyordu.

Karşı koymadım. Hazır olduğumu bilmesini istiyordum. Gülümseyince soluğum kesildi ama çok geçmeden yerini öylesine yoğun, arzu dolu bir bakış aldı ki neredeyse korktum. Gömleğimi çekip göbeğimi ve karnımı öptü. Aklımı kaybedeceğimi sandım. Sırtımı okşadı, sonra dudakları ve parmaklarıyla yara izime dokundu. Birden irkilerek onu ittim.

“Hayır,” diyerek bana baktı. “Utanma Noah... Bütün bunlar senin herkesten daha cesur, daha güçlü olduğun anlamına geliyor...”

Başımı salladım.

“Mükemmelsin,” diye ekleyerek beni ateşli öpücöklere boğdu.

Ellerimi sırtından yukarı çıkardım, sıcak teninin altındaki kaslarını hissedebiliyordum. Her tarafına dokunmak istiyordum. Elini sol bacağıma götürüp beni bir, iki, üç kez usulca öptü, dilini içeri sokup bunu yapmak yazgısında varmış gibi tadıma bakarken içim ürperiyor, nefes nefese kalıyordum. Parmakları karnıma ulaştığında ona söylemem gerektiğini biliyordum: Bunu daha önce hiç kimseyle yapmamıştım. Dan’le bile. Belki bekleyebilirdi –sadece ikinci aşamadaydık– ama bunu aradan çıkarmanın daha iyi olacağını düşündüm. Nick çok tecrübeliydi ve birazdan korkuya kapılacaktım.

“Nick...” dedim göz göze gelmeye çalışarak. “Devam etmeden önce...”

“Bana bunu daha önce hiç yapmadığını söyle, en azından aptal eski sevgilinle,” diye lafımı kesince kendimi tutamayıp gergin gergin kıkırdadım.

“Şey, aslında...” Onunla dalga geçme şansının tadını çıkarıyordum. Her tarafı kasıldı. “Şaka yapıyorum Nicholas! Bakireyim ben.” Bunu itiraf ederken domates gibi kızarmıştım.

Gülümseyip dudaklarımın kenarından öptü.

“Bunu seni ilk gördüğümde anlamıştım,” dedi gülerek. Omzuna yumruk attım ama iyi niyetli olduğunu, gerilimi biraz olsun gidermek istediğini biliyordum. Sonra daha ciddi bir ifadeyle devam etti:

“Hazır değilsen vazgeçebiliriz.” Samimi olduğu belliydi ama onun için bunu söylemek zordu.

“Hazırım,” dedim. “İstiyorum... Ama önce bana bir konuda söz ver.”

“Söyle.”

Kendimi tutamayıp sııttım.

“Unutulmaz olacağına söz ver bana.”

Gözleri sonsuz bir sevgi ve şefkatle doldu.

“Bunun için endişelenme.”

Boynumdan aşağıya inmeye başladığında bacaklarımın arasına kadar uzanan bir sarsıntı hissettim. Nick hâlâ giyinikti ama gömleğini sıırmaya başladım. Yarısına kadar çıkardığımda doğruldu, bir eliyle tutup sonuna kadar çekti ve seksi bir tavırla yere fırlattı. Bacaklarımı ona doladım. Tek istediğim bana olabildiğince yakın olması, aramızda hava için bile yer kalmamasıydı.

Sadece uyluklarının bacaklarıma yaslandığını hissetmek bile gözlerimi kapamama ve yay gibi gerilmeme neden olan yakıcı bir zevk veriyordu.

“Muhteşemsin,” dedi, parmaklarını indirip külotumu nazikçe kenara iterken.

“Durmamı istersen söyle Çilli, çünkü içinde olmak için ölüyor olsam bile sen hazır olana kadar bunu yapmak istemiyorum.”

Ama benim için geri dönüş yoktu: İstediğim, ihtiyacım olan buydu. Onun yanımda olmasına ihtiyacım vardı; içimdeki o baskıyı, aylardır hissettiğim, öpüştüğümüzde, dokunduğumuzda, hatta tartıştığımızda bile alevlenen o baskıyı hafifletmeye ihtiyacım vardı.

“Sen benim kişisel işkencem olmak için yaratılmışsın,” dedi, daha önce hiç o anki kadar yanıp tutuşmamış yerlerime baskı yaparak. Kalp atışları, solukları hızlanmıştı. Parmaklarımı beline götürdüm, pantolonunun düğmelerini açmaya çalıştığım da kasıldı.

Sonra her şey yoğunlaştı; o yavaş, geçici dokunuşlar birdenbire bir heyecan kasırgasına dönüştü. Nick beni çevirip üstüne çıkardı. Kot pantolonunu çıkardım. Külotunun içinde gizli bir sertlik görebiliyordum ama kalçamı tutup beni ereksiyonunun üstüne yerleştirmeden önce fazla

zamanım olmadı. Hâlâ külotlarımızlayken vücutlarımızı birbirine bastırdık, inlemeye başlamıştık. Ellerimi omuzlarında, karnında gezdirdim, karın kaslarını okşadım. Dudaklarım ellerimi izledi: O anda tek istediğim vücudunu yalamak, dişlemek, dilimle tadına varmaktı ve kendimi tutmadım. Bu sırada kendini yukarı doğru itiyor, içime giriyor ve bana zevk veriyordu.

“Tanrım, Noah,” dedi tekrar üstüme çıkarak. Bacaklarımı yukarı doğru itti, ta ki bacaklarımı etrafına sarıncaya kadar.

“Dokun bana Nick... Buna ihtiyacım var,” dedim, ondan henüz bilmediğim ya da anlamadığım bir şeyi istiyordum.

Parmakları külotumun içinde ilerledi, tam da zevkten sızlayan noktada küçük daireler çizerek hareket ettirmeye başlayınca sırtım yay gibi kıvrıldı, arzunun sınırlarına dayanmıştım.

“Noah, seni incitmek istemediğimi biliyorsun, değil mi?” dedi, coşku sisinin arasından endişelendiğini görebiliyordum. “Ama yapmak zorundayım aşkım.”

“Biliyorum,” dedim, parmaklarından birinin içimde baskı yaptığını hissediyordum. “Tanrım, Nick...!” diye bağırdım; beni keşfetmeye başlamış, olacıklara açıyordu.

“Çıkardığın sesler beni çılgına çeviriyor,” dedi ilkinin yanma bir parmağın daha girdiğini hissettiğim sırada. Bağırmamı bastırmak için dudaklarıyla dudaklarımı kapattı. Diğer elini sırtıma götürerek sutyenimi çözdü. Tanrım; göğüslerimi görecekti...! Daha önce kimse görmemişti ama o kadar kendimden geçmişim ki bunu düşünecek bile zamanım olmadı. Sol göğsümü sıktı, diliyle daire içine alarak meme ucumu emdi.

“Tanrım, mükemmelsin, sanki sadece benim için yaratılmışsın, Noah...” diyerek külotunu çıkardı. İki parmağını çıkarınca kendimi birden boş ve hüsrana uğramış hissettim. Gözlerimi açtım ve karşımda çıplak durduğunu gördüm. Ağzım açık kalmıştı.

“Kahretsin, bana öyle bakma!” dedi boğuk bir sesle, komodini açıp prezervatif olduğunu tahmin ettiğim bir şey çıkardı. Gördüklerime inanamıyordum ama yaptığı her şey, hareketleri, nefes alırken göğsünün inip kalkması, hepsi beni tahrik ediyordu. Onu istiyordum, içimde olmasını istiyordum, daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Bacaklarımı açıp üstüme çıktığında vücudum patlamanın eşiğinde gibiydi. İkimiz de o kadar gergindik ki bu canımızı acıtiyordu.

“Seni seviyorum Noah,” dedi, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Mavi gözleri bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde bakıyordu. Sözleri beni mutluluktan uçuruyor, sadece yapması gerekeni yaptığını, bunun olması gerektiğini, Nicholas’ın beni sevdiğini biliyordum. Birlikte yaşadığımız onca şeye, birbirimize duyduğumuz nefrete rağmen, birlikte olmamız her zaman gündemdeydi.

“Devam et,” dedim.

Dikkatle üzerime yerleşti ve yavaşça içime girdiğini hissettim. İçimdeki tüm kaslar gerilmişti, biraz daha içeri girdiğinde çılgınca inledim. Canımı acıtmamaya çalışıyordu; sırtından ter damlıyor, her santimi geriliyordu.

“Hızlan Nick,” dedim, bacaklarımla onu içeri çekerek.

“Emin misin?” diye fısıldadı.

Başımı salladım, beni kulağımın arkasından öptü. Kolları başımın iki yanındaydı, kontrolsüzce soluyordu.

Aramızda kalan son engeli de aştı. Keskin, yoğun, ateş gibi bir acı hissettim, sonunda tamamen içimdeydi. Tek bir kişiydik, hayal edilebilecek en güçlü şekilde birbirimize bağlanmıştık, kendisine baktırmaya çalışınca gözümünden bir damla yaş süzüldü.

“Noah... Noah,” dedi neredeyse korkuyla uzanıp yüzümü okşadı. “Özür dilerim... Üzgünüm bebeğim.”

“Hayır,” diye sözünü kestim, kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. “İyiyim ben. Durma.”

Acı hâlâ vardı ama sadece Nick'in yüzündeki zevki görmek acıyı unutmama yardımcı oldu. Ona bunu vermek istiyordum. Bunu sonsuza dek hatırlamasını istiyordum.

“Tanrım, Noah... Bunun bana ne kadar iyi hissettirdiğini hayal bile edemezsin.” Öncekinden biraz daha sertçe geri çekilip girdi. Gözlerimi kapatınca, “Hayır Noah, bak bana, aman Tanrım, ölüyorum...” dedi. İtmeye devam ettikçe acı tamamen kayboldu; onu orada istiyordum, zevkten homurdandığında aklımı kaybedecekmişim gibi geldi. Hoşuna gidiyordu, benimle olmaktan hoşlanıyordu; artık ona bu zevki veren bendim, başka kimse değil, ben.

Saçlarını çektim.

“Daha hızlı,” dedim, hızlanınca kontrolümü tamamen kaybettim, içimde muhteşem bir dalga, çarpıp her şeyi kendisiyle birlikte alıp götürmekle tehdit eden bir dalga yükseldi.

“Artık benimsin,” dedi, aynı anda hem zevkten hem de acıdan inleyerek. “Tamamen bana aitsin. Söyle, Noah... Söyle.”

“Seninim,” dedim sırtını tırmalayarak.

O anda her şey durmuş gibiydi. Duyularım infilak etmişti; hiçbir şeyin önemi yok gibi geliyordu, sadece üstümdeki kişi, sadece o, sadece Nick vardı. İkimiz aynı anda orgazm olunca bağırdım. Bitkin düşmüştük, terliydik, güçlkle nefes alıyorduk. Başını omzuma koydu, onu tutan parmaklarımı gevşettim. Rahatlamıştım, onu hafif hafif okşayarak zevkin son titreşimlerinin tadını çıkarıyordum.

Omzumdan, yüzümden öptükten sonra geri çekilip gözlerimin içine baktı.

NICK

Noah'yla yatmak hayatımın en muhteşem deneyimiydi. Bunun olduğuna inanamıyordum. Hâlâ rüya gibi geliyordu. Onu ilk kez dar elbisesiyle görüp ne kadar muhteşem olduğunu fark ettiğimden beri bunu yapmayı düşünüyordum zaten. Ama ya onunla gerçekten sevişmek? Cenneteydim. Onu altımda hissetmek, gönlümce okşamak bana yıllardır başka kadınlarla yaşadığım seksten çok daha fazla zevk vermişti. Artık benimdi, sonsuza dek benimdi, çünkü onu bırakmam mümkün değildi.

Tüm olanlardan ve bana anlattıklarından sonra, nasıl bu kadar ilerleyebildiğimizi bilmiyordum ama sonunda bizi en başından beri ayıran duvarı yıkmıştık. Noah'nın çocukluğu korkunçtu, o kadar travmatikti ki yıllar sonra bile günlük yaşamını etkiliyordu; benim yapabileceğim tek şey, babasının peşine düşüp yaptıkları yüzünden onu öldürmemektir. Annesine de kızgındım. Ne tür bir aptal on bir yaşındaki bir kızı bir istismarcıyla bırakırdı? Noah'nın bilmesini istemiyordum ama babası kadar Raffaella'yı da suçluyordum ve zamanı geldiğinde bunu açıkça belirtecektim. Öte yandan, bana anlattığı onca şeye rağmen hâlâ bir şeyler sakladığını hissediyordum. Ne olduğundan emin değildim ama gözlerinde bir endişe izi görmüştüm ve bunun neyle ilgili olduğunu öğrenmek istiyordum.

Kollarımın arasında uyuyordu. Yaptıklarımızı düşününce kaldığımız yerden devam etmek için az kalsın onu uyandıracaktım. Hafif bir ışık yanıyordu, yansımada onun güzelliğine hayranlıkla bakabiliyordum. Çok çarpıcıydı; nefesimi kesiyordu. Ve vücudu... Ona dokunmak, ona zevk vermek hayatımdaki en büyük zevklerden biriydi.

Telefonumun titreştiğini duydum. Noah'nın uyanmasını istemiyordum, bu yüzden komodinin üzerinden alıp onun duyamayacağı bir yere koydum. Her kimse, bekleyebilirdi.

Onu sıkıca kendime çekince hafif bir uyku sersemliğiyle gözlerini açtı.

“Selam,” dedi tam bir gündür bana karşı kullandığı o yumuşak, hoş ses tonuyla.

“Sana ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?” diye sordum, uyandığını gördüğüme sevinerek üstüne çıktım.

Beni sadece kendisinin bildiği şekilde öperek sımsıkı sarıldı.

“İyi misin?” diye sordum. Olabildiğince dikkatli davranmıştım; birini incitmekten hiç bu kadar korkmamıştım ama Noah'nın geçmişi hakkında duyduklarımdan sonra, onun ufacak bir sızı bile hissetmesini istemiyordum.

“Acıktım,” dedi gülerek.

Yanakları pembe pembeydi, neredeyse ateşli görünüyordu ama bu normaldi, çünkü yanımda uyurken bütün gece onu bırakmamıştım.

“Ben de,” dedim, yanağından ve boynunda onu çılgına çeviren o özel noktadan öptüm.

Güldü, saçlarımdan çekeleyerek gözlerimin içine baktı.

“Yemek için açım,” diye açıkladı. O gülüşü beni neden bu kadar deli edebiliyordu?

“Tamam, hadi yiyelim,” diyerek onu duşa doğru çektim. Duşa birlikte girdik, işimiz bittikten sonra ona bir tişört verip bir eşofman altı giydim. Babam ve annesinin

hafta sonu için şehir dışında olmalarına bundan fazla şükredemezdim.

“Canın ne istiyor?” diye sordum aşağı inip mutfak adasına oturunca.

“Yemek yapmayı biliyor musun?” dedi kuşkuyla.

“Tabii ki biliyorum, ne sanıyorsun?” diyerek gülümse dim, saçlarını toplayıp başını geriye çekerek onu öptüm.

“Yenilebilir bir şey demek istemiştım,” dedi. Bu dünyadaki en güzel sestı: Mükemmel bir sabah için mükemmel bir ses tonuydu.

“Krep yapacağım, böylece şikâyet etmezsin,” diyerek onu bıraktım.

“Sana yardım edeyim,” dedi, kalkıp buzdolabına gitti. Yemeğı birlikte hazırladık: Ben hamuru hazırlarken o da ikimiz için çilekli smoothie hazırladı. Sonra mutfak adasına oturup yan yana yedik. Onun üzerine şurup dökerek yalamam muhteşemdi. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yapmamıştım, kahvaltımı çok daha iştah açıcı hale getirmişti. Sonunda her şey olması gerektiğı gibi olmuştu: Noah benimdi, mutluydu ve ben de mutluydum. Hiçbir kadına güvenmeden geçirdiğım yıllardan sonra, karmaşık ama mükemmel birini, bana erken yaşta kaybettiğım tüm sevgi ve güveni geri verebilecek birini seçmiştim. Noah’yla pek çok ortak noktamız olduğunu görmeye başlamıştım. Noah babasını kaybettiğinde on bir yaşındaydı, bense annemi on iki yaşındayken kaybetmiştim. İkimiz de küçük yaşta acı çekmiştik ve şimdi birbirimizin bunu atlatmasına yardımcı olmak için bir araya gelmiştik.

“Bir şey yapmalıyız,” dedi son krep lokmasını yerken. “Bana telefonunu ver.”

Ne istediğini bilmiyordum ama telefonu ona vermekte bir an bile tereddüt etmedim.

“Artık erkek arkadaşım olduğuna göre...” diyerek beni ihtiyatla süzünce gülümsedim. Bu terim hoşuma gitmişti. Evet, erkek arkadaşıydım, o da benim kız arkadaşındı: benim. “Ben ve Jenna hariç telefonundaki bütün kızları sileceğim.”

Ben gülmeye başlayınca, “Ben ciddiylim,” dedi, telefonumun kilidini açıp rehberime girdi.

“Ne istersen yap, umurumda değil,” dedim, “ama Anne ya da Madison’ı silme... Kız kardeşimle konuşmaya devam etmek için iznim var, değil mi?” dedim, kalkıp bulaşıkları lavaboya götürdüm.

“Anne de kim?” diye sordu burnunu kırıstırarak. Anna’ya çok benziyordu. Alelacele açıkladım:

“Anne, Madison’ı ziyarete gittiğimde onu getiren sosyal hizmet görevlisi. Ona neler olduğu hakkında beni bilgilendiriyor ve bir şey olursa arıyor.”

“Bir saat önce ondan gelen bir cevapsız araman var,” dedi. O sırada ondan bahsettiğimizi anlamış gibi ekran aydınlandı ve Anne’in adı belirdi. “İşte yine arıyor.” Endişeyle telefonu elinden aldım. Anne’in araması için çok erkendi.

“Nicholas?” dedi telefonu açınca.

“Neler oluyor?” diye sordum içimdeki dehşeti hissederek.

“Mesele Madison.” Sakin konuşuyordu ama sesindeki telaş hissedebiliyordum. “Hastanede. Görünüşe göre son yirmi dört saattir insülinini unutmuşlar ve kriz geçirmiş... Bence gelmelisin.”

Telefonu o kadar sıkıyordum ki neredeyse elimde parçalanacaktı.

“Durumu iyi mi?” Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

“Durumu hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” dedi. Başımı salladım ve telefonu kapattım.

Noah'nın yüzü solmuştu. Kalkıp yanıma gelerek gergin bir sesle sorunun ne olduğunu sordu.

“Kız kardeşim; hastanedeymiş ama sorunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, görünüşe göre insülinini almamış... Gitmem gerek.” Koşarak odama gittim. Noah peşimden geldi ama benim için önemli olan tek şey beş yaşındaki kız kardeşim ve ona bakan insanların onu hayatta tutan ilacı veremeyecek kadar aptal olmalarıydı.

“Ben de seninle geliyorum,” dedi Noah.

Birkaç saniye ona baktım ve başımı salladım. Evet, onu yanımda istiyordum. Annem orada olacaktı. Ve onu üç yıldır görmemiştim.

NOAH

Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim; ya da beni dola-bın içinde çılgılık atarken bulduğu geceyi sayarsam, sadece bir kez. Şimdi de aynı görünüyordu, üzgün ve sinirli. Onun arabasındaydık. Sol eliyle arabayı kullanıyor, sağ eliyle vitesin hemen üzerinde benim elimi tutuyordu. Endişelerinin beni bu kadar derinden etkileyebileceğini bilmiyordum. Bu üzüntüyü silmek, son birkaç saatteki gibi onu gülümsetmek istiyor ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Nicholas Leister'ı yıkacak, her şeyini verebileceği çok fazla insan yoktu ama kız kardeşinin onlardan biri olduğunu biliyordum. Bana annesinden çok az söz etmişti, ama ondan nefret ettiğini ya da en azından onu bir daha düşünmemeyi tercih ettiğini anlamam için yeterliydi. Şeker hastası kız kardeşine insülin vermemek, ondan daha da fazla nefret etmek için mükemmel bir nedendi.

Arabada konuşmadan yol alıyorduk. Bu kadar mutlu, bu kadar birlikteyken her şeyin birdenbire yıkılıp gitmesine üzülüyordum ama en azından arada bir elimi öpmeye ya da yanağımı okşamaya devam ediyordu. Nazikti, fakat bu okşamaların her biri beni teselli ederken bile acı veriyordu. Onunla yatmanın bir anlamı vardı ve teni tenime değdiğinde düşünebildiğim tek şey buydu.

Yemek için bile durmadık. Altı saat sonra Vegas'a vardığımızda doğruca hastaneye gittik.

Madison Grason pediatri bölümünün dördüncü katındaydı. Öğrenir öğrenmez koşmaya başladık. Bekleme odasında üç kişi gördük: bir çift ve iri yapılı bir kadın. Kadın, Nick'in arkasındaki kadına baktığını görünce kapıya doğru yürüdü.

"Nicholas, olay çıkarmanı istemiyorum," dedi kadın, bir Nick'e bir bana bakarak.

"Nerede o?" dedi Nick. Bu arada odanın arka tarafındaki kadın da ayağa kalkmış, endişeyle Nick'e bakıyordu.

"Uyuyor. İnsülin verdiler. O iyi Nicholas, tamamen iyileşecek."

Nick'in elini sıktım. Sakinleşmesini istiyordum ama çılgın gibiydi. Anne'in yanından geçip doğruca diğer kadına yürüdü. Sarışın bir kadındı, onu yakından gördüğümde aklımda hiç şüphe kalmadı: Nick'in annesiydi.

"Hangi cehennemdeydin? Bunun olmasına nasıl izin verirsin?" diye bağırdı. Kadının yanındaki kel adam aralarına girmeye çalışsa da kadın onu durdurdu.

"Nicholas, bu bir kazaydı," dedi, sakindi ama gözleri kederle doluydu.

"Karımı rahat bırak. Sen gelmeden önce zaten endişeden perişan olmuştuk..."

"Defol git!" Nick elimi öyle sıkıyordu ki canım acıyordu ama o anda kurtulmaya çalışmam imkânsızdı: Bana ihtiyacı vardı... "Günde üç kez insülin alması gerekiyor, bu roket bilimi değil; gerçi onu hiç düşünmeden bir avuç aptal bakıcının eline bırakırsan ne olmasını beklersin ki?"

"Madison iğnelerin yapılması gerektiğini biliyor ama hiçbir şey söylemedi. Rose yapıldığını sanmış..." Kel adam açıklarken Nick tekrar lafını kesti:

"Daha beş yaşında! Bir anneye ihtiyacı var!"

Bu sadece Nick'in kardeşiyle ilgili bir tartışma değildi. Bu kadarı belliydi. Annesine hem Maddie için hem de aynı zamanda kendisi için bağırıyordu. O âna kadar annesinin onu ne kadar incittiğini fark etmemiştim ama bu kadar küçük yaşta annesini kaybetmek zor olmalıydı. Ben de babamı kaybetmiştim ama bir bakıma ondan kurtulmuştum ve annem her zaman yanımdaydı. Nicholas'ın onu seven bir babası yoktu, sadece para veren bir babası vardı. Onu incittiği için o kadından ve oğluyla yeterince ilgilenmediği için William'dan nefret ediyordum.

Doktor gelince geri çekildim.

"Sizler Madison Grason'ın ailesi misiniz?"

Herkes ona döndü.

"Tedaviye cevap veriyor. İyileşecek ama geceyi burada geçirmesi gerekiyor. Glikoz seviyelerini ve genel durumunu takip etmek istiyorum."

"Tam olarak nesi var?" diye sordu Nick.

"Siz...?"

"Ağabeyiyim."

Doktor başını salladı.

"Kız kardeşiniz diyabetik ketoasidoz hastası. Bu, vücutta yeterli insülin bulunmadığında ve enerji kaynağı olarak yağ yakmaya başladığında meydana gelir. Bu olduğunda karaciğer keton üretir, bu da kan dolaşımında biriktiğinde toksik olan bir tür asittir."

"Böyle bir şey olduğunda ne yapmak gerekiyor?"

"Kardeşinizin şekeri  yüzün üzerinde. Karaciğeri glikoz üretiyor ama hücreleri insülin olmadan bunu ememiyor. Ona verdiğimiz dozlarla bunu kontrol altına alacağız. Daha fazla test yapacağız ama endişelenecek bir şey yok. Buraya geldiğinde beni rahatsız eden şey dehidrasyondur çünkü çok fazla kusuyordu ama artık bu geride kaldı. En kötüsünü atlattık. Çocuklar dayanıklıdır."

“Onu görebilir miyim?” diye sordu Nicholas.

“Evet. Uyandı ve siz Nick’seniz, sizi sorup duruyor.” Bunu öğrenmek bile Nick’in moralini düzeltmişe benzemiyordu. Kız kardeşi için durumun daha kötü olabileceği ve bunun ailesinin suçu olduğu düşüncesi onu içten içe öldürüyor olmalıydı.

“Gel, onunla tanışmanı istiyorum,” diyerek beni peşinden çekti. İçeri yalnız gireceğini düşünmüştüm ama bu kadar önemli bir şey için beni yanında istediğini bilmek içimi sevinçle doldurmuştu.

Madison’ın odasına girdiğimizde onu gördüm; minicik bir kızdı, şimdiye kadar gördüklerimden çok daha güzeldi. Yatağında doğrulmuş oturuyordu. Nick’i görünce elini kaldırarak gülümsedi.

“Nick!” Konuşurken acıdan kaşlarını çattı. Kolunda serum vardı; canını acıtmış olmalıydı.

Nick saatler sonra ilk kez beni bırakıp aceleyle onun yanına gitti. Devasa yatakta otururken Nick’in ona sarılışını görmek hoştu.

“Nasılsın prenses?” diye sordu Nick. Onu önce o kadar üzgünken sonra bu kadar rahatlamış gördüğümde ne hissettiğimden emin değildim.

Kız çok güzeldi ama beş yaşındaki bir çocuğa göre çok miniyordu. Solgundu ve gözlerinin altında kocaman mor torbalar vardı. Öyle üzücü bir izlenim bırakmıştı ki gülümsediğini görünce içim rahatladı.

“Geldin.”

“Tabii ki geldim. Ne sanıyordun?” dedi Nick, kardeşini dikkatle kucağına alıp duvara yaslandı. Küçük kız uzanıp Nick’in saçlarıyla oynamaya başladı.

Manzara yüreğimi ısıtmıştı. Nicholas’ın bir çocuğa Madison’a davrandığı gibi davranabileceğini hiç tahmin edemezdim. Doğrusu onu bir çocukla hayal bile edemezdim,

nokta. Nick seksi hatunları, uyuşturucuyu ve rock'n roll'u düşündüren türden bir adamdı.

“Bak Maddie, seni gerçekten özel biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu Noah.” Küçük kız beni ancak o zaman fark etmiş gibiydi. Gözü sadece ağabeyini görüyordu. Bu normaldi, öyle değil mi? Ama şimdi tıpkı Nick'inki gibi mavi olan o gözler bana dikilmişti.

“Kim o?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Ben daha bir arkadaş diyemeden Nicholas lafımı kesti:

“Benim kız arkadaşım.”

“Senin kız arkadaşın yok ki,” dedi.

Yanlarına gittim.

“Bu doğru Maddie ama sanırım ben fikrini değiştirttim,” dedim sırtarak. Komik bir kızdı.

“İsmi beğendim,” dedi. “Erkek ismi.” Nicholas bir kahkaha patlattı, ben de kendimi tutamayıp ona katıldım.

“Ah teşekkürler. Ne diyeceğimi bilemiyorum.” *Mesela erkek kardeş, mesela kız kardeş gibi*, diye düşündüm, Nick'in tanıştığımızda adım hakkında söylediklerini hatırlayarak.

“Böyle bir isimle, bahse girerim oğlanlar futbol oynamana izin veriyordur,” dedi.

“Futbol seviyor musun?” diye sordum, inanamayarak. Nicholas ona hep prenses diyordu ve bir futbol taraftarından çok prenseslere benziyordu.

“Bayılıyorum. Nick bana bir top verdi, çok havalı, pembe,” diye cevap verdi, hâlâ Nick'in saçını çekiştirip vuruyordu. Anlıyordum. Saçlarına ben de dokunmak istiyordum.

Onunla epey vakit geçirdik, inkâr etmek mümkün değildi: Çok sevimliydi. Yaşına göre zeki ve çok komikti ama yorgun görünüyordu, dinlensin diye gitmeye karar verdik.

Dışarı çıkarken Nick'in annesiyle karşılaştık. Bir annenin kızı için endişeleneceğini düşünürdünüz ne var ki o

farklı bir gezegende gibiydi. Oğlunun önünde kayıtsızmış gibi davransa da zar zor algılanabilen bazı gergin hareketleri oğlunun varlığından etkilendiğini gösteriyordu.

“Nicholas, seninle konuşmak istiyorum,” dedi ikimizin arasında bir ona bir bana bakarak.

“Seni yalnız bırakayım,” dedim ama Nick beni yanında tuttu.

“Seninle konuşacağım bir şey yok,” diye tısladı.

“Lütfen, Nicholas. Ben senin annenim... Bütün hayatını benden kaçarak geçiremezsin.” Benim orada dinliyor olmamı umursamıyormuş gibiydi. Nicholas gitar teli gibi gerilmişti.

“Beni o aptal kocan için terk ettiğin anda annem olmayı bıraktın...” Onu böyle, bu kadar ciddi görmek çok korkutucuydu.

“Bir hata yaptım,” dedi, çocuğunu terk etmek kazara yapılabilecek bir şeymiş gibi. “Ama artık çocuk değilsin. Yaptıklarım için beni affetmenin zamanı geldi.”

“Hata değildi. Altı yıl boyunca ortadan kayboldun, nasıl olduğumu sormak için bile aramadın. Beni öylece terk ettin!” diye bağırdı. “Keşke seni bir daha görmek zorunda kalmasaydım ve eğer yapabilseydim, o değerli küçük kızı senden alırdım. Onu hak etmiyorsun, onun gibi bir kıza sahip olmayı hak etmiyorsun.”

Oradan uzaklaştık. Beni koridordan aşağı çekti, sonra döndü, sonra tekrar döndü, ta ki boş bir alana ulaşana kadar. Küçük bir dolabın kapısını açtı, içeri girdik. Tek ışık tavana yakın bir pencereden geliyordu.

Yüzü kendinde değil gibiydi, nefesi kontrolden çıkmıştı, gözleri öfkeyle ya da belki üzüntüyle parlıyordu, emin değildim. Onu böyle görmekten korkmuştum, beni duvara itip dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda ne olduğunu anlamadım.

“Nicholas,” dedim titrek bir sesle yüzünü okşayarak. Ama o başka bir yerdeydi, duygularını kontrol edemiyordu. Beni tekrar öptü. Tek kelime edememiştim.

“Burada olduğun için teşekkür ederim,” diye fısıldadı, sesindeki çaresizliği duyunca onu sabit tutarak gözlerinin içine bakmaya çalıştım. “Beni öylece bırakıp gitmesini unutabileceğimi sanmıyorum. Ama şimdi sen varsın, sana sahibim ve âşık olmanın nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Artık bana yaptıkları umurumda değil Noah. Açık bir yarayı kapattın, bu seni daha da fazla sevmeme neden oluyor.”

O kadar yakındık ki gözyaşları gözlerime aktı ve dudaklarından bir gülümseme geçtiğini hissettim.

“Gel buraya,” diye mırıldanarak beni öptü.

Bu ikinci sevişmemizdi ve geçmişten gelen anılarla lekelenmişti.

* * *

Daha sonra yemeğe gittik. Maddie’yi birkaç saat daha ziyaret edemeyecektik, bu yüzden Las Vegas’ta görülecek yerleri görmeye karar verdik. Daha önce hiç gitmemiştim ve filmlerde görüldüğü kadar etkileyiciydi. Nereye baksam devasa binalar, lüks oteller ve gösteriler vardı. Geceleri nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordum; ne yazık ki orada çok geç saatlere kadar kalamayacaktım.

“Yarın onu taburcu edeceğiz. Beklediğimizden daha iyi. Muhtemelen şimdi gitmesine izin verebiliriz ama ben onu biraz daha gözetim altında tutmayı tercih ederim,” demişti doktor.

Saat akşamın beşiydi, gece yarısından önce Los Angeles’ta olmak istiyorsak geri dönmemiz gerekiyordu. Nicholas gitmek istemiyor gibiydi ama annesi oradaydı ve bunun, onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

“Bu hafta geri geleceğim,” dedi gözleri dolan Maddie’ye. “Çarşamba günü gelip sana bir hediye getireceğim ve birlikte oynayacağız.” Ona dikkatle ama sevgiyle sarıldı.

“İki gün sonra mı?” dedi Maddie somurtarak.

“Sadece iki gün,” dedi Nick, onu sarı saçlarından öperek.

* * *

Nick hastaneden çıkarken yıkılmış, bitkin görünüyordu ve bunun için iyi bir nedeni vardı. Duygu dolu bir gün olmuştu, bir önceki gün de öyleydi. İkimizin de birkaç saat uyumaya ihtiyacı vardı.

“Arabayı benim kullanmamı ister misin?” diye sordum. Sırıtarak beni sürücü tarafındaki kapıya yasladı.

“Kullandığın son arabayı kaybettiğimi hatırlar gibiyim.”

“Bunu hiç bırakmayacaksın, değil mi?” diye sordum gözlerimi devirerek.

Arkamı dönüp yolcu tarafına geçtim. Yolda birkaç kez kahve içmek için durduk ve uyanık kalmamıza yardımcı olsun diye müziği açık tuttuk.

Eve vardığımızda annemlerin gelmiş olabileceğini düşünmedik. Verandaya çıkarken Nicholas’ın kolu omzuma, benimki de onun beline dolanmıştı.

Annemi görmek gerçeğe dönmek gibiydi. İrkilerek çabucak birbirimizden uzaklaştık.

“Sonunda döndünüz. Endişelenmeye başlamıştık,” dedi annem, yanımıza gelip bana sımsıkı sarıldı. Onu iki gündür görmemiştim, tüm olup bitenlerden, babamla ilgili anılardan, Nick’le olanlardan sonra ona gereğinden daha sıkı sarıldım.

“Özledin mi beni?” dedi gülerek.

Nick’i de selamladı, içeri girdik ve Nick’in kız kardeşinin durumu hakkında sorguya çekildik. Sanırım Nick on-

ları arayıp nerede olduğumuzu haber vermişti ve William da Maddie'nin sağlığı için endişeliydi.

“Kardeşinin iyi olduğuna sevindim,” diyerek kanepeden kalktı.

Nick odanın bir tarafındaydı, ben diğer tarafında. Birbirimize dokunmamak tuhaf geliyor, içimde garip bir boşluk hissediyordum. Son kırk sekiz saattir yakınımda olmasına o kadar alışmıştım ki hep yanımda olmasını istiyordum. Tam o sırada gözlerinin içine baktım. Vaat gördüm.

“Yorgunum,” dedim. “Sakıncası yoksa yukarı çıkacağım. Sabah dersim var...”

Annem Will'le birlikte film izliyordu, yatmalarına daha epey bir zaman vardı.

“Sen bizimle mi kalıyorsun Nick?” diye sordu annem, kaş çatmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Neyse ki fark ettiğini sanmıyordum.

Nicholas sıırttı.

“Benim de yukarı çıkmam lazım. Benim de dersim var. İyi geceler,” diyerek kanepenin etrafından dolaşıp bana katıldı.

Kötü bir şey yapmanın verdiği duygudan mı yoksa ailelerimizin aşağıda olduğunu ve bizi yakalarlarsa çıldıracaklarını bilmekten miydi bilmiyordum ama Nick'in beni odamda duvara yaslayıp elini gömleğimin altına sokması hayal edebileceğim en heyecan verici şeydi.

“Yatağıma gel, benimle uyu,” diye fısıldadı kulağıma. Konuştuğu süre boyunca boynumu öpüyor, ısıırıyor, yalıyordu.

“Yapamam,” dedim inleyerek.

“Bu sesleri çıkarıp sonra da bana yatağına götürme diyemezsin,” dedi, uyluklarıyla seksi bir şekilde zorlayarak.

Kıkırdayarak gözlerimi kapattım.

“Annem her an gelebilir Nicholas,” dedim ustalıkla sol bacağıma sıkarken. “Kalp krizi geçirmesini istemem.”

“Yine de benimle geliyorsun,” dedi beni sürükleyerek.

“Hayır!” diye bağırdım, topuklarımı sımsıkı yere basarak. Artık hem birlikte olup hem de annem ve babasıyla aynı çatı altında yaşadığımıza göre ne yapacağımızı hiç bilmiyordum ama bir tür kural ya da özdenetim olması gerektiğini biliyordum.

Durdu, alt kattaki sesleri fark etti ve haklı olduğumu anladı.

“Seni seviyorum,” diyerek dudaklarıma çabucak bir öpücük kondurdu. “Bir şey olursa, nerede olduğumu biliyorsun.”

“Biliyorum. Soldan ikinci kapı.”

Kapıyı kapattım. Olup bitenleri analiz etmem gerekiyordu. Soluklanmaya ihtiyacım vardı.

* * *

Son birkaç gündür olanlar beni zıt düşünce ve duygularla dolu bir bulutun içine sokmuştu. Nick’le birlikteyken mutluydum: Bunun uzun sürüp sürmeyeceğini bilmiyordum çünkü çatışmaya meyilliydik ya da en azından son birkaç aydır öyle görünüyordu. Öyle ya da böyle, ona deli oluyordum. Bunu kendimden bile gizlemiştim ama artık ortaya çıkmıştı ve onu düşünmeden edemiyordum, özellikle de sadece birkaç adım ötemde olduğunu bilirken. Uyumakta güçlük çekerken onu aramamak zordu ama kendimi zorladım. Onunla mesafemi korumayı öğrenmem gerekiyordu. Ama onunla birlikte olmadığım zamanlarda her düşüncem babama ve onun tehdit mektuplarına dönüyordu. Hâlâ birine söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Neden? Hapisteydi ve mektupları gönderenin o olup olmadığından bile emin değildim. Belki Ronnie babamı yeni öğrenmişti ve bütün bunları bana karşı kullanıyordu. Bu

yüzden en azından başka bir mektup gelene kadar bir şey söylememeye karar verdim, bunun asla olmayacağını tahmin ediyordum.

Ertesi sabah okula geç kalma riskim olduğunu bilerek aceleyle kalktım. Gergindim çünkü partinin tüm yansımalarıyla uğraşmak zorunda kalacaktım. Herkes deli bir kadın gibi bağırдыğını duymuş ama kimse yardımına gelmemişti.

Üniformamı giyip aşağıya koştum. William her sabah olduğu gibi çoktan gitmişti, Nick’le annem mutfaktaki adada kahvaltı ediyorlardı. Nick başını kaldırıp bana baktığında yanına koşup onu öpmek için kendimi zor tuttum. Annem kalkıp bana kahvaltı hazırlamaya başladı. Kravatım için yardım alma bahanesiyle (ki artık kravat bağlamayı çok iyi biliyordum) Nick’in yanına gidip annem bakmadığı sırada çabucak öptüm.

Bana fısıldadı: “Şu anda kafamda seni o üniformayla üst kattaki bir odada hayal ediyorum.” Bunları söylerken kravatımı bağladı, beni hafifçe öperek boynumu okşadı.

Kimsenin bakmadığından emin olmak için döndüm. Ama annem yumurta çırpma ile meşguldü ve hoparlörlerden bangır bangır müzik çalıyordu.

Oynadığımız tehlikeli ama bir o kadar da heyecan veren bir oyundu.

Aşağı uzanıp eteğimin altını yokladı, bacaklarımı ve popomu okşadı.

“Zorluyorsun,” dedim.

“Biliyorum,” dedi, tam annem dönüp yemeğimi servis ederken geri çekildi.

İlk kez kahvaltımı Nick’in yanında oturarak yapıyordum ve tek düşünebildiğim birlikte krep yiyip smoothie içtiğimiz o sabahtı. Çok tatlı bir anıydı, özellikle de yemekten hemen önceki kısmı...

Annem bizimle pek konuşmadı. Düşüncelerine dalmış görünüyordu, onun evliliğiyle ve orada yaşamaktan mutlu olup olmadığıyla daha fazla ilgilenmediğim için kendimi kınadım.

“İyi misin anne?” diye sordum endişeli bir bakışla. Annemde fark ettiğim o dalgın bakış, o dikkat dağınıklığı fazla alışılmış bir hale geliyordu.

Zihninde her nereye gittiye oradan geri geldi ve gülümseyormuş gibi yaptı.

“Evet, tabii ki... Çok iyiyim,” dedi, tabağını alıp lava-boya bıraktı. “Nick bugün seni okula götürmenin sorun olmayacağını söyledi. Üzgünüm tatlım ama biraz başım ağrıyor. Sanırım gidip uzanacağım.” Beni başımdan öpüp Nick’in omzunu sevgiyle sıktı.

“Biraz tuhaf davranıyor, değil mi?” dedim Nick meyve suyunu bitirdiğinde. Sandalyemi yanına çekti.

“Biraz, ama önemli olduğunu sanmıyorum.” Ellerini dizlerime koyarak eğildi. “Gitmeye hazır mısınız?” Sesi baştan çıkarıcıydı. Beni gıdıkladı. Başımı salladım. Sanırım arabamın tamirde olması ilk başta düşündüğüm kadar kötü değildi.

Beş dakika sonra yola çıkıyorduk ama kimsenin bizi göremeyeceği bir köşede durdu, yüzümü ellerinin arasına alarak yoğun bir şekilde beni öptü.

“Bu da neydi şimdi?” diye sordum, sırtarak arabayı tekrar vitese taktı.

“Öpüşmeyeli yedi saat yirmi beş dakika oldu,” dedi sakin sakin.

“Sayıyor musun?” dedim gülerek. Bu gerçekten morali mi yükseltmişti.

“Seninle olmadığım zaman sıkılıyorum, aklımı meşgul etmem gerekiyor.”

On beş dakika sonra Saint Marie'nin kapısındaaydım. Gerilmekten kendimi alamıyordum. Nick de ciddi görünüyor, direksiyonu sımsıkı tutuyordu.

“Beni alacak mısın?” diye sordum.

“Elbette. Başka seçeneğim yok; erkek arkadaşım, öyle değil mi?” dedi neredeyse küstahça.

Güldüm.

“Bu ille de erkek arkadaşın görevi değil... Senin hiç kız arkadaşın bile olmadı, değil mi?” Haklı olduğumu, onun ilk sevgilisi olduğumu bilmek beni güldürdü.

“Seni bekliyordum,” dedi dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurarak. Sözleri o kadar hoşuma gitmişti ki ona sokuldum. Onunla öpüşmek bana bundan daha ileri gittiğimiz iki seferi hatırlatmıştı. Tekrar yapmak istedim.

“Günün geri kalanında seni kaçırmamı istemiyorsan gitsen iyi olur,” diye uyardı beni. Belimdeki eli beni orada tutmak istediğini gösteriyordu.

“Saat dörtte görüşürüz,” dedim, gülümseyerek kapıyı açtım. Bu bağımlılık yapıyordu.

“Seni seviyorum,” dedim.

“Ben de seni seviyorum! Görüşürüz kıymetlim.” Başını sallayarak uzaklaştı.

Kapıya varmadan önce birçok göz bana çevrildi ama daha bundan etkilenme fırsatı bulamadan Jenna kollarıma atılarak bana sarıldı.

“Noah! Çok ama çok üzgünüm.” Bana sımsıkı sarıldı. “Bunu yapacaklarını bilmiyordum. Yanında olup sana yardım etmeliydim. Onlar sadece bir avuç olgunlaşmamış bebek. Böyle aptalca şakaları artık bitirmiş olmaları gerekir ama biliyorsun...”

“Önemli değil, Jenna, senin hatan değildi,” dedim.

“Emin misin...?” diye devam etti. “Çıldırılmış gibiydin. Karanlığın seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum.”

“Çocukluğumdan kalma bir travma ama geçti. Artık bir önemi yok.” Tam o sırada zil çalınca dolaplarımıza doğru yürüdük.

Ama bitmemişti. Dedikodular yayılmıştı, nereye dönsen insanlar bana bakıyordu. Kendimi Marslı gibi hissediyordum ya da daha kötüsü, insanlar bana acıyormuş gibi geliyordu. Yemekhaneye gidip Cassie’yi beni dolaba tıkan adamlarla birlikte görene kadar ne kadar kızgın olduğumu fark etmemiştim. O kadar öfkelenmişim ki yanına gidip çilekli frappemi saçlarına fırlatana kadar ne yaptığımın farkına bile varmadım.

Etraftaki herkes dondu kaldı ve ne yaptığımı anlayamadan arkamda müdürün sesini duydum.

“Bayan Morgan, ofisime lütfen.”

Lanet olsun.

NICK

Okuldan ayrılırken tüm bu karanlık duygulara kapılacağı-mı düşünmüyordum ama kapılmışı-tım. O kadar sevdiğim kızın nasıl işkence gördüğünü, neredeyse öldürülecek olduğunu düşünmeden duramıyordum. Bu nedenle doğruca babamın ofisine gittim. Bütün bunlar hakkındaki düşüncelerini ama özellikle de sevdiğim kadının yıllardır dövüldüğünü ve kötü muameleye maruz kaldığını öğrendikten sonra neler yapılabileceğini öğrenmek istiyordum.

Leister Enterprises'a varınca doğruca üst kata çıktım. Babamın sekreteri Janine beni doğduğumdan beri tanırdı: Bana doğum günü hediyeleri almak, arkadaşları-mın partilerine götürmek onun işiydi. Babam çalışmakla meşgulken futbol maçlarıma gelirdi. Hatta karnemde kötü notlar olduğunda beni azarlardı. Janine benim için bir tür anneydi ama ona kalbimi hiç açmamıştım. Noah ortaya çıkana kadar hiçbir kadına kalbimi açmamıştım. Öte yandan birbirimize yakındık.

"Nicholas, ne arıyorsun burada?" diye sordu gülümseyerek. Altmışın üzerinde zayıf bir kadındı. Babam onu bırakmamıştı çünkü Janine de onun kadar çalışkan ve sadıktı, ayrıca iş başında babamla uğraşmak hiç kolay değildi. Biliyordum, çünkü yanında staj yapmıştım.

“Merhaba, Janine, babamla konuşmak istiyorum. Toplantıda mı?” diye sordum, içeri dalmamak için kendimi tutmaya çalışarak.

“Hayır, içeri girebilirsin, bu öğleden sonraki davayı gözden geçiriyor.” Hemen geri dönüp kapıyı çalmadan açtım. Babam koyu mavi gözlerini evraklardan kaldırıp doğruca bana baktı.

“Ne arıyorsun burada?” diye sordu sert sert. Hiç merhaba demezdi, bu onun alışkanlığıydı.

“Seninle Noah hakkında konuşmak için geldim. Daha doğrusu Raffaella hakkında.” Hayatında bir kez olsun bana karşı samimi olmasını umarak lüks masasının önünde durdum. “Aşağılık eski kocasının yaptıklarını biliyor musun?”

Babam bir an bana baktıktan sonra evrakları bir kenara itti, ayağa kalktı, bara gidip kendine bir kadeh konyak doldurdu.

“Nasıl öğrendin?” diye sordu.

Demek biliyordu. Bu beni pek şaşırtmamıştı. Bu uzun süre saklanacak türden bir konu değildi.

“Noah ışıkları kapalı bir odada kalırsa çıldırıyor. Geçen gün az daha panik atak geçirecekti. Sakinleşince bana anlattı.” O pisliklerin ona yaptıklarını hatırlayınca öfkelenmişim ama sükûnetimi korudum. “Baba, o aşağılık herifin ne yaptığını biliyor musun? Noah neredeyse ölüyormuş. Karnına bir cam parçası batmış, çocuğu bile olmayabilir.”

“Biliyorum,” dedi, yüzünde bir keder ifadesiyle oturarak.

“Öyle mi?” Öfkeyle odada volta atmaya başladım. “Öz annesi onu bir istismarcıyla yalnız bırakmış! Raffaella’nın da en az onun kadar suçu var,” diye bağırdım aciz bir öfkeyle.

“Nicholas, karım hakkında bu şekilde konuşmana izin verecek değilim. Onun neler yaşadığını ya da kızını orada

bıraktığı için ne kadar pişman olduğunu bilemezsin. Bizimki gibi bir hayatı yoktu, parası ya da çocuğu için savaşıma yardım edecek kimsesi yoktu, yıllarca o adamın şiddetine maruz kaldı. Vücudu bir yara izi haritası... Bu yüzden sana izin vermeyeceğim...”

“Noah küçük bir kızdı baba!” diye lafını kestim. “Tanrı aşkına! Pencereden atlamak zorunda kalmış! O aşağılık herif ölmüş olmalıydı!”

“Nicholas, otur. Bilmen gereken bir şey var.” Karşısındaki koltuğu işaret etti.

Koltuğa oturmak yerine arkasında durdum. Babam içkisini dudaklarına götürürken keşke bir tane de bana hazırlasaydı diye düşündüm.

“Bir ay önce şartlı tahliye edilmiş,” dedi. Beynim bu kelimeleri özümsemeye çalışırken vücudum gerildi. “Hüküm giyeli altı yıl olmuş. Raffaella daha önce istismar suçlamasında bulunsaymış daha fazla ceza alabilirmiş, ne var ki sadece Noah’ya karşı işlediği suçlardan dolayı ceza almış. Noah yaralanmış ama en kötüsü pencereden atladığında cam yüzünden yaralanmış olması. Babası bunun için suçlanmadı. Görünüşe göre yüksek mevkilerde arkadaşları varmış ve cezası indirilmiş. Sana şunu söylemeye çalışıyorum, adam dışarıda ve Raffaella onunla temasa geçmeye çalışacağından korkuyor. Kısa süre önce öğrendim ve çok kızdım, Rafaella bana daha önce söylemeliydi. Garip bir şey olursa diye gözlerimizi açık tutmalıyız. Bir şey deneyeceğini sanmıyorum ama yine de endişeleniyorum. Raffaella çok korkuyor, her gece kâbuslar görüyor, Noah’ın onun dışarı çıktığını bilmesini istemiyor. Bu sırrı saklamalısın.”

“Nasıl dışarıda olabilir? Bir şey yapamaz mısın?” diye sordum son derece tedirgin hissederek. O deli adam şu anda karısıyla kızının peşinde olabilirdi ve Noah kâbuslarındaki adamı tekrar görürse nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

“Bir yargıca uzaklaştırma emri çıkarttırmaya çalıştım ama adamın herhangi bir şey denediğine dair bir kanıtımız olmadığı için bu mümkün olmadı. Muhtemelen fazla düşünüyoruz: Adam başka bir ülkede, ta Amerika’ya kadar geleceğini sanmıyorum. Yine de tetikte olmalıyız, özellikle de Ella’nın iyiliği için...”

“Anlaştık. Sen karınla ilgilen, ben de Noah’yla,” dedim bardan kendime bir içki alarak.

Arkamdan bana baktığını hissedebiliyordum.

“Oğlum... Lütfen bana üvey kız kardeşine ilgi duymadığını söyle,” dedi gözlerini kapatarak.

Kahretsin... O kadar mı belliydi?

“Sadece onu korumak istiyorum baba,” dedim içkimi bir dikişte bitirerek.

“Bak, aranızda ne var bilmiyorum, bilmek de istemiyorum ama lütfen, yalvarırım, aptalca bir şey yapmayın. Raffaella’nın olup bitenler yüzünden aklını kaybetmesini engellemek yeterince zor. İhtiyacım olan son şey üvey kardeşine ilgi duyduğunu öğrenmek.”

İlişkimize karşı bu kadar umursamaz davranmasından nefret ediyordum.

“Ona *ilgi duymuyorum* baba. Onu seviyorum. Ve sana söz veriyorum kimsenin ona el sürmesine izin vermeyeceğim.”

Babam başını salladı.

“Dikkatli ol Nicholas.”

Ofisten ayrıldım ve tam çıkarken telefonum çaldı: Noah.

“Ne oldu?” diye sordum. Sınıfta olması gerekiyordu. Ne demeye beni arıyordu ki?

“Nick... gelip beni almalısın,” dedi tuhaf bir sesle.

“Neden? İyi misin sen?” diye sordum, asansöre binip aşağı inerken.

“Sadece... beni günün geri kalanı için okuldan uzaklaştırdılar.”

Onu okulun önünden alırken gülümsedim. Arabama doğru koştu, o kadar tatlıydı ki daha bana ne olduğunu anlatmadan onu öpmekten kendimi alamadım.

“Kafasına çilekli frappe mi attın?” diye sordum kıkır kıkır gülerek. “Gerçekten mi?”

“Ne oldu bilmiyorum...” diye itiraf etti. “Ama umurumda da değil. Bunu hak etmişti. Beni yargılama: İçimde dışa vurmam gereken bir şeyler vardı.” Noah emniyet kemerini takınca gülerek yola koyuldum.

“Sence evde kimse var mıdır?” diye sordum hemen sonra.

“Muhtemelen. Neden?”

“Çünkü şu anda seninle sevişmeyi o kadar istiyorum ki sanırım patlayacağım.” Onu, beni korkutan bir yoğunlukla istiyordum. Elimi bacağına götürüp eteğini yukarı sıyırmaya başladım. Teni yumuşaktı.

“Bu oyunda iki kişi oynayabilir, değil mi?” dedi ve önümdeki arabaya çarpmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Noah emniyet kemerini çözerek yaklaştı. Elini dizime koyarak dudaklarını boynuma götürdü.

“Hadi ama Çilli,” dedim dilini kulağımda hissedince. “Aynı anda hem araba kullanıp hem de bunu yapamam.”

“Sen başlattın.” Boynumu ve çenemi dişlerken eli bacağımdan yukarı kayıyordu.

Aradığı şeye ulaşınca elini durdurdum.

“Çık dışarı,” diye emrettim ona, gözleri arzuyla yanıyordu.

“Sanırım bunu pas geçeceğim, bunu son söylediğinde beni bir hendekte bırakmıştın.”

“Arabadan in, yoksa hemen burada yapacağım,” diye tehdit ettim.

Koltuğuna geri döndü. Dinlemediğini görünce kendim indim, kapısına yürüyüp onu dışarı çıkardım.

“Burada yapmayı düşünmüyorsun değil mi?” diye sordu, arkamızdaki uçuruma ve deniz kıyısına bakarak.

Onu duymazdan geldim, arabanın kapısına yasladım bacaklarını bana dolamaya zorladım.

Sırtı yay gibi gerilerek gözlerini kapattı. Kulağını, çenesini, teninin çıplak olduğu her yerini öptüm. Onu görmek istiyordum, bir elimle gömleğinin tüm düğmelerini açtım.

“Bu üniformanın beni ne kadar tahrik ettiğini sana söylemiş miydim?” dedim göğüslerini öperken.

“Sen ve dünyadaki diğer tüm erkekler,” diye iç geçirdi.

Noah ve onun alaycı mizah anlayışı. Ona daha sıkı sarılınca daha yüksek sesle iç geçirdi.

Neyse ki yalnızdık.

“Şimdi seni tekrar benim yapacağım,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Sen benimsin, ben de senin...” dedi bakışlarıma karşılık vererek. “Seni seviyorum Nick.”

“Ben de seni seviyorum kıymetlim,” dedim, bana verdiği karşılığın zevkine vararak iyice içine girdim. “Seni deli gibi seviyorum,” dedim, ona sımsıkı sarılarak bilinen en derin hazza ulaştık.

* * *

Günün geri kalanını kumsalda, kumlara uzanarak ve birbirimizi daha yakından tanıyarak geçirdik.

“İlk kiminle öpüştün?” diye sordu, karın üstü uzanmış, başını ellerinin üstüne koymuştu. Gençti, çok güzeldi. Her saniye ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Tabii ki sen,” diye cevap verdim, rüzgârın saçlarını karıştırmasını, güneşin yanaklarını kızartıp çillerini daha görünür hale getirmesini izliyordum.

Gözlerini devirdi.

“Ben ciddiym,” dedi Noah, sürekli gözlerine uçuşan bir tutam saçı görmezden gelerek.

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?” diye sordum. “Tamam, ama güleceksin... Jenna’ydı.”

“Hayır!” Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Yok artık! Ciddi misin?”

“Çocuktuk, komşum ve tek arkadaşımdaydım, sadece nasıl bir şey olduğunu görmek istedim. Ben garip olduğunu düşündüm, Jenna iğrenç olduğunu düşündü ve bir daha asla yapmayacağını söyledi.”

Noah gülmekten kırıldı. Bundan rahatsız olmamasına sevinmişim. O öpücük benim için hiçbir şey ifade etmiyordu: Jenna benim arkadaşımdaydım, gerçek arkadaşlarımdan biriydi.

“Ya sen?” diye sordum, rahatsız olmuşum, Noah’yı başka bir adamın kollarında hayal etmek istemiyordum.

“Şey, yaptığımda o kadar küçük değildim, yani bir daha asla yapmayacağıma yemin etmedim. Aslında hoşuma gitmişti.”

“Peki kiminleydin?” Tavrım istediğimden biraz daha ciddiydi ama ses tonumu ya duymazdan gelmiş ya da fark etmemişti.

“Halka açık havuzdaki cankurtaranla... Çok ateşliydi ve acil odasında öpüştük.”

Onu tutup üstüme çektim.

“Demek hoşuna gitti ha?” dedim, hareket edemesin diye kıştırarak.

“Bayıldım,” diye itiraf ederken benimle dalga geçtiğini fark ettim.

“Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor?”

“Doğruyu söylemek gerekirse, evet, bence çok komik,” diyerek gülümsemesi onu ikimiz de nefessiz kalana kadar öpmeme neden oldu.

“Sana birine gerçekten işkence etmenin ne demek olduğunu öğretmem gerekecek,” diyerek dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ama dokunmadım. Elimi bacağından aşağı kaydırırken duyduğu arzunun büyümesini izledim. Parmaklarım diz çukuruna gelince durdum, parmaklarımı tekrar uyluğuna götürürken diğer elimle gömleğinin düğmelerini açıp karnının yumuşak tenini öptüm.

Sonra ayağa kalktım, onu orada, yanakları kızarmış, doyurulmamış özlemlerden ölürken bıraktım. Ne yaptığımı anlaması birkaç saniyesini aldı. Bana terk edilmiş köpek yavrusu gibi bakıyordu.

“N’oluyor ya?” diye sordu, kızmıştı.

“İşte böyle, bir daha beni kışkandırmaya çalışmadan önce iki kere düşüneceksin.” Başladığımız işi bitirmemek neredeyse imkânsızdı ama yapmadım; çok eğleniyordum.

Ağzı bir karış açık halde, gömleğinin düğmelerini yeniden iliklemeye başladı.

“Her zamanki gibi aynı salak kafalısın,” diye homurdandı, ayağa kalktı, battaniyeyi kaptı ve arabaya yürüdü. Uzun bacaklarına ve rüzgârda uçuşan saçlarına hayranlıkla bakarak kıkırdadım.

Arabaya varmadan onu geri getirip derin derin öptüm. Ondan daha fazla ayrı kalamazdım: Olsa olsa birkaç dakika ayrı kalabilirdim. Dudaklarımı dudaklarına sürttüm ama ağzını kapalı tutuyordu, tereddütlüydü, ona tapınarak yalayana kadar dilimi içeri sokmama izin vermedi. Teslim olduğunda, ona gelmiş geçmiş en güzel öpücükle karşılık verdim. Hatırlanmaya değer bir öpüşmeydi, o aptal cankurtaranın öpüşmesi gibi değil.

NOAH

İşlerin bu kadar hızlı ilerlemesinden korkuyordum. Dan'le olanlardan sonra yeniden âşık olmak planlarımın arasında yoktu. Ama işte olmuşum, ilişki yaşamayı hayal edebileceğim son erkek olan üvey kardeşime deli oluyordum. Mario gibi birine âşık olsaydım belki daha kolay olurdu ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Ona sadece arkadaş olabileceğimizi söylediğimden beri beni tamamen terk etmişti. Belli ki onun için yeterince ilginç değildim. Nick'le yaşadığımız her şey heyecan doluydu; beni mutlu ediyordu, hiç şikâyetim yoktu. Onunla birlikte olmayı bu kadar istemem beni korkutuyordu; kısa bir süre ayrı kaldığımızda bile yokluğunun acı vermesi beni endişelendiriyordu. Bırakın beni öpmesini ya da sevişmemizi, onu gördüğümde bile bacaklarımın titremesini engelleyemiyordum. Bulutların üzerindeydim, eğer tehdit mektupları olmasaydı, dünyanın en mutlu insanı olurdum.

Mektupları sonsuza dek sır olarak saklayamayacağımı biliyordum ama annemin önünde babamın adını anmak istemiyordum. O adamın şiddetinden benim kadar, hatta daha fazla acı çekmişti ve artık mutlu bir evliliği olduğu için bu anıları canlandırmak istemiyordum ama başka ne yapabilirdim ki? Babam uzun süredir hapisteydi ve bana

bir şey yapması neredeyse imkânsızdı. Bu da tüm bunların arkasında Ronnie'nin olması anlamına geliyordu. Karanlık geçmişimi bir şekilde öğrenmiş, bunu beni korkutmak ve en zayıf noktamdan vurmak için gündeme getirmişti. Ve bu durumla başa çıkabilecek tek kişi Nicholas'tı.

O gece, çift olarak gideceğimiz –bunu ilk kez yapıyorduk– partiden sonra ona söyleyecektim. Yerinde duramayacak, daha önce söylemediğim için beni azarlayacaktı ama onun tepkisinden ve o gangster Ronnie'nin yapabileceklerinden korkmuştum.

Nick'in cemiyet partisine vardığımızda ruh halimi gizlemeye çalıştım ve kapımı açmak için yanıma geldiğinde kocaman gülümsedim. İlişkimiz başladığından beri değişmişti: Eskiden kızların kendi kapılarını açabileceklerini söyleyen Nicholas gitmiş, yerine gerçek bir centilmen gelmişti. Tüm o eski moda jestlere ihtiyacım yoktu ama bunların sadece bana yapıldığını bilmek hoşuma gidiyordu.

“Bu gece ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar zor olacağını söylemiş miydim?” diye sordu, bir an için dışarı çıkmama izin vermeden. Hava serindi ve üzerimdeki dar siyah elbise pek de pratik bir seçim olmamıştı.

Başımı kaldırıp parlak gözleriyle uzun siyah kirpiklerine hayranlıkla baktım. Gözlerinin içinde, gizledikleri sıcaklık ve arzunun içinde kayboldum. Nicholas Leister, Calvin Klein modelinin tam bir kopyasıydı ve artık tamamen benim olmuştu.

“Eh, bunu yapmak zorunda kalacaksın,” dedim ellerimi boynuna dolayıp saçlarıyla oynarken. Ellerimi o muhteşem vücuttan uzak tutmak benim için de zordu. “Herkesin bize bakacağını biliyorsun, değil mi?”

“O zaman benim olduğunu anlayacaklar,” dedi eğilip beni öperek. Bunu her yaptığında düşüncelerimin ucunu kaybediyordum. İnisiyatifi ele alan her zaman Nicholas

oluyordu ve benim için bundan daha ateşli bir şey olamazdı. Orada, karanlıkta, sadece belime dokunan parmakları bile içimi titretiyordu. Dili yavaş, şehvetli hareketlerle, dilime değme arzusuyla dudaklarımın arasından geçti, son zamanlardaki çılgınca öpüşmemize hiç benzemiyordu. Kendimi eriyormuş gibi hissediyordum.

“Hadi eve gidelim,” dedi bir an geri çekilerek. Beni ne kadar istediğini görünce soğukla ilgili tüm endişelerim yok oldu. Gülümsedim.

“Annemler evde,” dedim. Geçen hafta pek birlikte olmamıştık: Annem beni rahat bırakmamıştı, sürekli benimle konuşuyor, onunla takılmamı sağlamaya çalışıyordu; William da Nick’in neredeyse tam zamanlı olarak ofisinde olmasını istemişti. Bizi ayrı tutmak için komplo kuruyor gibiydiler.

Nick homurdandı, “Kendime ait bir yer bulmam gerekecek.” Donup kaldım.

Ne?

“Birkaç haftadır arıyordum. Artık birlikte olduğumuza göre, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ben bir yetişkinim ve şirketteki maaşım düzgün bir ev tutmaya yeter. Böylece ailemiz için endişelenmek zorunda kalmayız.”

Teorik olarak, Nicholas’ın taşınması en iyisi olurdu. Erkek arkadaşınız ve ailenizle aynı evde yaşamak tuhaf ve rahatsız ediciydi ama her sabah yanımda olmayacağı, yatmadan önce onu göremeyeceğim, koridorun diğer ucunda olduğunu bilmeyeceğim düşüncesi bile beni üzüyor ve korkutuyordu. Sadece bir oda ötede olduğunu bilmek kendimi daha güvende hissettiriyordu, özellikle de Ronnie tehdit ettikten sonra...

“Gitmeni istemiyorum,” dedim. Mantıksız davranıyordum ama içtendim.

“Saklanmak zorunda kalmak, birbirimize dokunamamak mı istiyorsun?” diye sordu, elini sürtüp sırtımda bir

daire çizerek. “Biliyorsun, babam bizden haberdar. Gitme-
me karşı çıkmayacaktır, o zaman istediğimiz kadar birlik-
te zaman geçirebiliriz. Bitişik odalarda yatmazsak tüm bu
erkek-kız kardeş meselesine son verebiliriz. Sanırım annen
bile kendi odasından birkaç metre ötede olmadığını bilirse
bunun üstesinden gelebilir.”

“Biliyorum,” dedim onu kendime çekerek, “ama... he-
nüz yapma, gitmeni istemiyorum.” Umutsuz göründüğünü
biliyordum ama umurumda değildi.

Şaşırarak, “Neler oluyor Noah?” diye sordu. Bir şeyler
sakladığımı anlamış görünüyordu.

Başımı iki yana sallayarak zorla gülümsedim.

“Hiç, yok bir şey... İyiyim ben, sadece senin evde olman
hoşuma gidiyor, hepsi bu.” Bir bakıma bu doğrudu.

Beni başımdan öperek, “Benim de, merak etme, bunu
konuşmak için zamanımız var. İçeri girmeliyiz, donuyor
olmalısın,” dedi.

Başımı salladım ve içeri girdik. Bu parti de daha önce
katıldıklarımız gibi tıklım tıklımdı. Hafif titreşen ışıklar
vardı, insanlar neredeyse karanlıkta dans edip içiyorlardı.
Çok geçmeden Jenna’yla Lion’ı bulduk. Nick beni ortamın
biraz daha sakin olduğu mutfağa sürükledi. Birkaç kişi
bira pong oynuyordu. Nick’le Lion da katıldılar.

Jenna bizi bir arada görmekten mutluydu, uzun zaman-
dır ilk kez kendimi onların ortamının bir parçası gibi his-
sediyordum. Oradaki hemen hemen herkesi tanıyordum,
yarışlarda yaşananlardan dolayı bazıları bana pis pis baksa
da çoğu orada olmamdan memnun görünüyordu.

Harika bir gece geçirdik. Çok fazla içmedim –bunu aş-
mıştım– buna ihtiyacım yoktu; Nick’le kendimi sakın ve
güvende hissediyordum. Ayrıca mektup almayalı bir haf-
tadan fazla olmuştu. Ama saate bakmaya gidip de telefo-
numun nerede olduğunu bilmediğimi fark edince gerildim.

Lanet olsun.

Çantamı karıştırdım, gecenin büyük kısmını geçirdiğim oturma odasını kontrol ettim. Jenna tuvaletteydi; Nick kendini tamamen bira pong oyununa kaptırmıştı.

Muhtemelen arabadan inerken çantamdan düşmüştü. İstedğim son şey buydu; telefonumu kaybetmek ve kıt paramı yenisi için harcamak zorunda kalmak.

Dışarı çıktım, Nick'in arabasını park ettiği köşeyi döndüm. Yoluma devam ederken partiden gelen müzik zayıfladı. Hava buz gibi, gökyüzü bulutlarla kaplıydı, muhtemelen Los Angeles'ta ilk kez yağmur göreceğimi fark ettim. Bunu özlemiştim. Güneşi seviyordum ama yağmurun ve soğğun günlük hayatın bir parçası olduğu bir yerde büyümüştüm.

Arabanın yanındaki çimlere baktım ama bir şey bulamadım. Telefonumu arabada düşürüp düşürmediğimi görmek için eve dönüp Nick'ten anahtarları isteyecektim ama arkamda birinin sesini duydum.

İçimi mantık dışı bir korku kaplamıştı. İzlendiğimi hissediyordum. Arkamı döndüm ama akşam gölgelerinden başka bir şey göremedim. Kalbim küt küt atıyor, zor nefes alıyordum, geriye yürümeye başladım ama o anda o kişi saklandığı yerden çıktı. Ronnie'ydi.

"Acelen ne tatlı?" diye sordu tuhaf dudaklarında bir gülümsemeyle.

Durdum. Mecbur kalırsam çığlık atmaya hazırdım ya da öyle sanıyordum ama beni ele geçiren korku o kadar güçlüydü ki denersen bir ses çıkıp çıkmayacağından emin değildim.

"Ne istediğini bilmiyorum Ronnie ama bana doğru bir adım atarsan ölüm perisi gibi çığlık atmaya başlayacağım," dedim, sözlerimin ardındaki paniği gizleyememiştim.

"Seni görmek isteyen biri var Noah. Onu öylece ortada bırakmayacaksın, değil mi? Onun mektuplarını aldın, öyle değil mi?"

Arkama dönmeye çalışırken daha ses çıkarmaya fırsat kalmadan beni arkamdan yakalayan ellerin ağzımı kapattığını hissettim.

“Yerinde olsam uslu durmaya çalışırdım,” dedi Ronnie, iki adam beni hareketsiz bırakırken bana yaklaştı. “Baban seni bekliyor. Sabırlı biri olmadığını ikimiz de biliyoruz.” Arkamdaki iki adama işaret etti.

Debelenerek beyhude yere kaçmaya çalışırken beni kaldırdılar. Ağzıma nemli, pis kokulu bir bez tıkayıp üzerini koli bandıyla kapattılar. Hatırladığım son şey babamın, beni neredeyse öldürecek olan adamın yüzüydü.

NICK

Noah'yı görmeyeli yirmi dakika olmuştu ama onu şimdiden özlemiştim. Etrafa bakındım, hiçbir yerde bulamadım.

“Jenna, Noah'yı gördün mü?” diye sordum, içip dans ettiği köşeye giderek. Durup bana baktı.

“Tuvalete gittim, çıktığımda burada değildi. Sophie, telefonunu gören olup olmadığını sorduğunu söyledi.”

Dışarı çıkıp onu aramaya karar verdim. Hava buz gibiydi ve etrafta kimse yoktu. Sağa sola, hatta arkamızdaki ormana baktım ama ondan hiçbir iz yoktu. Tekrar içeri girdim, göğsümde rahatsız edici bir baskı hissederek yatak odasına baktım: Onu hiçbir yerde bulamadım. Sonunda adını seslenerek ve telefonunu arayarak tek tek bütün odalara baktım. Hiçbir şey yoktu. Tek bir işaret bile.

Aşağı koştum, ön kapının yanında Jenna'yla Lion'ı buldum.

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Jenna, şimdi endişeliydi.

Şiddetli bir korkuya kapılarak hemen peşimde Jenna ve Lion'la köşeye koşturdum. Arabama giden köşeyi dönünce çimlerin üzerinde ayak izleri gördüm. İçim düğüm düğüm izleri takip ettim, ayak izlerinin bittiği yerde Noah'nın yere atılmış gibi duran topuklu ayakkabılarını gördüm.

“NOAH!” diye bağırdım çaresizlik içinde bir o yana bir bu yana bakarak. “NOAH!”

Jenna’yla Lion da bağıırıyordu. Cevap yoktu.

Ronnie’nin tehdidini hatırladım. O pislik herif mi bir yere götürmüştü?

* * *

“Polisi ara,” dedim Lion’a paniğimi atlatınca.

Lion şaşırmış görünüyordu ama telefonunu çıkardı. Numarayı tuşlarken içeri girdik. DJ kabinine girerek müziği kestirdim. Herkes ıslık çalıp yuhaladı ama aldırmadım. “Noah’yı gören var mı?” diye bağırdım. Bir sandalyeye çıkıp kalabalığa baktım, onu orada görmeyi diliyor ve yalnız bıraktığım için kendimden nefret ediyordum.

Herkes yuh alıyor, başlarını iki yana sallıyordu. Sandalyeden inip başımı ellerimin arasına aldım. Lanet olsun... Lanet olsun...

“Nicholas, sakin ol,” dedi Jenna.

“Anlamıyorsun!” diye bağırdım, duyan var mı diye umursamadan. “Ronnie onu tehdit ediyordu.” Tam o sırada Lion beni tuttu.

“Nick, polis,” dedi telefonu bana vererek. “Ailesinden biriyle konuşmak istiyorlar.”

Telefonu alıp kulağıma götürdüm.

“Kız arkadaşım kayboldu, hemen gelmeniz gerekiyor,” dedim, ses tonumu daha iyi kontrol etmem gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum.

“Bayım, sakin olun ve bana ne olduğunu açıklayın,” dedi hattın öbür ucundaki ses. Adam sakindi, hayatımın tüm amacının aniden kaybolmasından değil de hava durumundan bahsediyormuşuz gibi konuşuyordu.

“Ne mi oldu, kız arkadaşım ortadan kayboldu, olan şey bu!”

“Sakin olun bayım, çoktan bir devriye arabası gönderdik ve geldiklerinde bölgeyi arayacaklar ama şimdilik onu en son nerede gördüğünüzü bana tam olarak söylemenizi istiyorum...”

Operatöre olanları anlattım ama sanki bir balonun içindeydim ve olanların hiçbiri gerçek değildi.

Çok geçmeden bir polis arabası yanaştı, tüm görevliler dışarı fırladı. Umursamadım; bunu kimin yaptığını zaten biliyordum.

“Peki siz...?” diye sordu polis ifademi aldıktan sonra. Böyle ağırdan almasına inanamıyordum; bir şeyler yapılması gerekiyordu ve şimdi...

“Ben Nicholas Leister,” dedim o gece ikinci kez. Tüm bu sorular saçmaydı: Yapmamız gereken şey Ronnie her neredeyse onu bulmak ve Noah’yı kurtarmaktı.

“Yani onun erkek arkadaşı mısınız?” Jenna’yla Lion diğer iki polisle konuşurken ben sabırsızlıkla başımı salladım. “Noah Morgan... reşit değil mi?” diye sordu beni sorgulayan polis memuru. Kahretsin. Bu hiç aklıma gelmemiştir.

“On yedi yaşında. Bakın, o benim üvey kız kardeşim, ebeveynimiz birkaç ay önce evlendi ve size daha önce de söyledim, bunun arkasında kimin olduğunu biliyorum. Lütfen, zaman kaybediyoruz, ona zarar verebilirler.”

Polis bana kaşlarını çatarak baktı.

“Öncelikle, siz birinci dereceden akrabası değilsiniz, bu yüzden size bir şey söylememize gerek yok. Sizden isteyeceğim şey, ailesini ya da yasal vasisini aramanız ve olanlardan onları haberdar etmeniz. Yasalara göre yirmi dört saat boyunca kayıp ihbarında bulunamayız, bu yüzden...”

“Sen beni dinlemiyor musun?!” diye bağırardım sinirlerime hâkim olamayarak. “Kız kaçırıldı, bu yüzden şimdi oyalanmayı bırak ve bir şeyler yap!”

Beni yakalayıp arabasına çarpana kadar ona ne kadar yaklaştığımı fark etmemiştim.

“Sakin ol yoksa seni tutuklamak zorunda kalacağım,” dedi.

Beni bırakana kadar dişlerimin arasından sövdüm.

“Şimdi aileni ara yoksa ben arayacağım,” dedi göğsünü şişirip beni korkutmaya çalışarak.

Arkamı döndüm, telefonumu çıkararak aradım. Dördüncü çalışta babam açtı.

“Baba... gelmen lazım. Bir şey oldu.”

* * *

Dört saat sonra eve dönmüştük. Kimse Noah’nın nerede olduğunu bilmiyordu ama etrafta insanlar dolaşüyor, onu kaçıranların bizimle temasa geçme ihtimaline karşı telefonlarımızı takip eden cihazları prizlere takıyorlardı. William Leister önemsiz biri değildi ve üvey kızı kaybolduğunda akla ilk gelen fidyeye için kaçırılmış olmasıydı. Ronnie’nin tehditlerini on farklı polise iki yüz kez anlatmıştım ama bilmediğim şey Noah’nın çekmecesinde buldukları tehdit mektuplarıydı. Onu kaçıranın babası olduğunu anladığımda neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

Felaket haldeydim; olanlara inanamıyordum. Olayı öğrendiğinde Raffaella’ya sakinleştirici vermek zorunda kalmışlardı ve şimdi onu sakinleştirmeye çalışan bir arkadaşıyla birlikte yatak odalarından birindeydi. Babam sürekli telefondaydı, polislerle ve yetkililerle konuşuyordu. Tek yapabildiğim birbiri ardına sigara içmek ve kafamda canlanan yüzlerce korkunç görüntüyü göz ardı etmeye çalışmaktı.

Lion’la Jenna gelmişti, Jenna’nın ailesi de gelmişti ama ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Saat sabahın beşini geçmiş ama kimse bir haber almamıştı.

“Bir şey olursa kendimi hiç affetmeyeceğim,” dedim kesik kesik soluyarak. “Bütün bunlar benim hatam. Kahretsin! Neden bana söylemedi?!”

“Nick, eğer Noah bunu gizlemeye karar verdiyse, kendine göre nedenleri vardır,” dedi Jenna. “Onunla bir aydır arkadaşım ve bırak babasının istismarcı olduğunu, hapiste olduğunu bile bilmiyordum.”

“Eğer ona elini sürerse...” dedim sesimin çatladığını duyarak. Hiçbir şey yapmadan öylece oturamazdım. Hayatım o hafta başındaki haline dönsün diye kafamı duvarlara vurmak falan istiyordum. Yıllardır ilk kez mutlu olmuştum ve tüm bunlar bir şekilde beni seçen o inanılmaz kız sayesinde olmuştu. Ronnie’nin ona dokunduğunu hayal etmek bile midemi bulandırıyor. Ronnie’nin bu işin içinde olduğunu biliyordum. Hayatım üzerine bahse girerdim.

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Herkes deli gibi oradan oraya koşuyordu. Babamın ofisine gittim, polis telefonu açmasını işaret edince herkes sessizliğe gömüldü. Hoparlör açıldı, konuşmanın her kelimesi duyulabiliyordu.

“Leister,” dedi telefona.

“Bay Leister... Sizinle konuşmak bir onurdur,” dedi daha önce hiç duymadığım bir ses. Sesi derindi, tüm bunlar eğleneliymiş gibi, neşeli bir sestti. “Karımla kızımı, onları bulamayayım diye kıtanın öbür ucuna götüren adam... Siz zeki bir adamsınız, evet bayım... Aksi takdirde, iş imparatorluğunuz olmazdı ve karım sizi hiç düşünmezdi.”

Sol tarafa baktığımda Raffaella’nın eliyle ağzını kapattığını, gözyaşlarını bastırarak başını iki yana salladığını gördüm.

“Noah nerede?” diye sordu babam gergin bir sesle.

“O konuya geleceğiz. Ama doğruyu söylemek gerekirse, kızımın yeri sizi ilgilendirmez Bay Leister. Tek endişelenmeniz gereken, ailenizin bir parçası bile olmayan birini geri almak için ne kadar para bulabileceğiniz.”

Babam bana şöyle bir baktı.

“Ne gerekiyorsa öderim seni piç kurusu ama sakın ona elini sürmeye kalkışma.” Ben de tam olarak böyle derdim ve ona minnettardım.

“İki sırt çantasında bir milyon dolarlık kullanılmış banknotlar, öğlen şahsen sizin tarafınızdan teslim edilecek,” dedi Noah’nın babası. “Eğer bu işi berbat ederseniz, sonuçlarını hayal gücünüze bırakıyorum. Ve yalnız gelin Bay Leister... bu bir emir.”

“Noah’yla konuşmak istiyorum,” dedi babam gergin bir sesle. “Onun iyi olduğunu bilmem gerek.”

“Elbette Bay Leister.”

Hemen sonra Noah’nın sesini duydum.

“Nicholas...” Tüm söylediği buydu. Sesi korkunç geliyordu. Hattın diğer ucunda onu duyduğumda bir adım öne çıkmaktan kendimi alamadım.

Ama tam o anda hat kesildi.

NOAH

Şiddetli bir baş ağrısı ve baş dönmesiyle uyandım. Etrafıma baktığımda tek görebildiğim yumuşak, kırmızı bir ışıktı. Beni tuttukları odada yattığım yatak ve köşedeki basit sandalyeden başka bir şey yoktu. Berbat bir koku vardı, fare sidiği gibiydi. Dışarıdan gelen, bir dans kulübündekine benzer müzik, hızlanan nefesimden ve hızlı kalp atışlarımdan başka bir şey duymamı imkânsız kılıyordu.

Ne olduğunu anlayınca paniklemeye başladım. Kulaklarımda tanıdık bir ıslık sesi çınılıyordu, vücudumda pompalanan kanı duyabildiğime yemin edebilirdim. Ağzımda acı bir tat vardı, çaresizce bir bardak soğuk su içmek istiyordum. Bana verdikleri uyuşturucu her ne ise beni hâlâ etkiliyordu. Doğrulup oturunca zincirlerin şingirtisini duydum: Ellerimden biri duvara kelepçelenmişti. Kurtulmaya çalıştım ama nafileydi. Sakinleşmeye çabalayarak nasıl kaçabileceğimi düşündüm. Telefonumu hiç bulamamıştım, bu yüzden kimseyle iletişim kuramıyordum. Beni en çok korkutan şey, tüm bunların arkasında babamın olduğunu bilmektir.

Böyle bir şey olamazdı. Babam hapisteydi ama çıkmış olsa bile, yapacağı ilk şeyin annemle ikimizi aramak ve beni kaçırmak olacağını düşünmek saçmaydı. Ne var ki öyle yapmıştı. Gözlerimi bulandıran yaşlardan nefret ede-

rek, gürültü çıkararak zinciri çekip asıldım. Nasıl bu kadar aptal olabilmıştım? O tehditleri neden ciddiye almamıştım? Nicholas'a neden söylememiştim...?

Nick.

O sırada deliye dönmüş ve her şey için kendini suçluyor olmalıydı. Zamanda geriye gidip o evden yalnız çıkmak yerine onun yanında kalmak için her şeyi verirdim.

Olağanüstü durumlarda kalındığında, her zaman sevdiğimiz kişilere keşke söyleseydim dediğimiz şeyleri ya da hayatın aslında ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiğimiz halde küçük şeyler için endişelenmekle ne kadar aptallık ettiğimizi düşünürdük. Kaçırılmıştım. Bu gerçekten endişelenilecek bir meseleydi.

Birinin kapıyı açtığını duydum, Ronnie görününce tepeden tırnağa ürpermeme neden oldu.

“Güzel. Uyanmışsın,” diyerek kapıyı arkasından kapattı. Zayıf ışık içerisini, onun kara gözlerini, dudaklarını, tıraşlı kafasını görebileceğim kadar aydınlatıyordu. Sağ gözünün altındaki yeni dövmeyle bile görebiliyordum: Korkunç bir yılan. Yavaş yavaş gelip yatakta yanıma oturdu. Bana kalan küçücük alanda ondan olabildiğince uzaklaştım.

“Şunu söylemeliyim ki seni bu yatağa zincirlenmiş ve tamamen benim insafına kalmış görmek beni çok heyecanlandırıyor,” dedi şehvetle beni süzerek. O dar elbiseyi giymeye karar verdiğim saate lanet ettim ama şimdi yapabileceğim tek şey nefesimi ve korkumu kontrol etmeye çalışmaktı. “Bilmem biliyor musun ama harika bir vücudun var.” Bir elini çıplak ayak bileğime koydu. Onu itmeye çalıştım ama beni yatağa bastırdı.

Bana istediğini yapabiliirdi.

“Ne var biliyor musun? Seninle yarışmaya karar verdiğimde, bir Nascar sürücüsünün kızı olabileceğin aklımın ucundan bile geçmemişti. Beni yendiğinde çok kızmıştım.

Yanlış hatırlamıyorsam bana aptal olduğumu ve araba kullanmayı öğrenmem gerektiğini söylemiştin.”

Eli bacağımdan yukarı tırmandı.

“Dokunma bana,” diye emrettim, uzaklaşamayınca. Tüm bunların sadece bir kâbus olmasını, Nick’in kollarında uyanmayı diliyordum.

“Eh, bu aptal herif o gecenin intikamını almak üzere tatlım,” dedi. Eli artık uyluğumdaydı. Kenara kaydım ama üstüme çıktı, altında debeleniyordum. Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülüyordu. “İşim bittiğinde küçük erkek arkadaşının sana bir kez bile bakmayacağına bahse girerim. Orayı öyle bir parçalayacağım ki bir daha istemeyecek...”

“İMDAT!” diye bağırdım umutsuzca, onu üzerimden atmaya çalışıyordum. Güldü, bir eliyle beni tutarken diğer eliyle kemerini çıkardı.

“Kimse seni duyamaz, aptal. Kimsenin umurunda da değil zaten,” diyerek eğilip dilini göğüslerimde gezdirdi.

Çaresizlik içinde başımı başka tarafa çevirdim.

“DOKUNMA BANA!” diye haykırdım.

Bir eliyle boynumdan tutup ben yatağa bastırdı, diğer eliyle elbisemi yukarı çekti.

“HAYIR!” diye çığlık attım neredeyse ses tellerim yırtılacaktı. “BIRAK BENİ!”

Boynumu biraz daha sıktı, güçlkle nefes alabiliyordum.

“İçine her şekilde sokacağım, sen de uysal ve sessiz kalacaksın,” diye tıslayarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bunu yaparken eli çığlık atmama yetecek kadar gevşemişti:

“ÇIKARIN BENİ BURADAN!”

O sırada kapı açıldı. Dışarıdan gelen titrek kırmızı ışık odayı doldurdu ve o anda gördüğüm şey beni tecavüzcümden daha çok korkuttu: Babam oradaydı ve korkunç görünüyordu.

“Bu kadarı yeter. Kaybol,” dedi küçük bir kızken beni taşa çeviren, annemi binlerce kez tehdit eden, rüyalarımda hâlâ peşimi bırakmayan o ses; neredeyse ölesiye dövüldüğüm gece duyduğum tek ses, pencereden kaçarken aklımdan çıkmayan ses...

Ronnie küfretti, ayağa kalkmadan önce yüzüme bir tokat attı. O kadar hızlıydı ki geldiğini fark etmemiştim, canım yanıyordu.

“Hayır, şimdilik bu kadar yeter,” diye babamın yüzüne çıkıştıktan sonra çıkıp gitti.

Babam tek kelime etmedi, kapıda durmuş bakıyordu. Ancak bir süre geçtikten sonra bakmaya cesaret edebildim. Değişmişti... Saçları eskiden benimki gibi sarıydı. Şimdi beyazdı ve çok kısa kesilmişti. Kolları eskisinden iki kat daha kalındı ve dövmelemlerle kaplıydı. Son birkaç yıldır her ne yapıyorsa görüntüsünü tamamen değiştirmişti. Artık Ronnie'den bile daha korkunçtu.

Babam kapıyı arkasından kapattı, köşedeki sandalyeyi ters çevirdi ve kollarını arkalığa dayayarak oturdu.

“Çok büyümüşsün, Noah. Sende annenden bu kadar çok şey görmem inanılmaz.”

O yanımdayken hissettiğim tüm korku ve baskı, altı yıl sonra geri dönmüştü.

“Beni tutukladıkları gece,” dedi gözlerimin içine bakarak, “kesinlikle her şeyimi kaybettim... Ve hepsi senin hatandı. Küçük bir kız bunu bana nasıl yapabildi, hâlâ anlayamıyorum. Öfkemi ondan çıkardığımda annen bile beni durduramamıştı. Ama seninle her zaman farklıydı. Sen benim küçük kızımydın, seni seviyordum, sana asla zarar vermeyeceğime kendime söz vermiştim. Annen gibi değildin, savaşıydın, sen sesini duyurmayı başarırdın.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum, boğazımdan yükselen hıçkırıkları kontrol etmeye çalışarak.

“Bu dünyadaki her erkeğin en çok istediği şeyi, Noah,” diye cevap verdi dudaklarında korkunç bir gülümsemeyle. “Sen elimdeki her şeyi aldın. Anneni, evimi, özgürlüğümü... Para istiyorum, şu anda ailemi geçindiren parayı. Sizi bulmanın zor olacağını düşünmüştüm ama tek yapmam gereken o piçi internette aramaktı ve işte oradaydınız, hepiniz mutlu bir aile gibi orada duruyordunuz. Buraya geldiğimde, yeni kardeşinin yüksek sınıftan kişilerle haşır neşir olmadığına öğrendim. Onu takip ediyordum ve bir barda Ronnie’yle kavga ettiklerini gördüm. Bundan sonra tek yapmam gereken çocuğa planımı anlatmaktı ve o da dahil oldu...”

Duyduklarıma inanamıyordum. Babam delirmişti. Hapishane ona zarar vermişti.

“Karımı çalan o pislikten alabileceğim her şeyi alacağım, bütün hafta sana sarkıntılık eden o küçük pislikten bahsetmiyorum bile.”

Demek beni takip ediyordu. Hayal ürünü olduğunu düşünmüştüm ama şimdi haklı olduğumu biliyordum. Bunu bir süredir planlıyorlardı ve babam beni dünyadaki her şeyden daha çok korkuttuğunu bildiği için o mektuplarla bana işkence etmişti.

Bana hayat veren ama öteye geçmeyen bu adamın yüzüne baktım. Ondan nefret ediyordum, varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum. Onu sevmişsem bile, bana el kaldırdığı anda bu sevgi yok olmuştu.

“William Leister senden bin kat daha erkek. Sen değersizsin. Bir kadını dövebildiğin için kendini özel mi sanıyorsun? Senden nefret ediyorum! Ve o kadar aptalsın ki bahse girerim bundan kurtuluşunun tek yolu bir kez daha hapse gitmek, sefil hayatının geri kalanını hapiste geçirmek olur...”

Nefes almak için bile durmamıştım. Bana ne yapacağı umurumda değildi. Bir süre öylece oturup dinledi, yüzünde sonunda öfkeyle biten bir dizi duygu belirmişti.

Ayağa kalkıp yüzüme bir tokat attı. Canım yanmıştı ama bunu ona belli edecek değildim. Bana bir daha dokunacağını hiç düşünmemiştim. Ama aradan altı yıl geçmiş olmasına ve başka bir ülkeye gitmeme rağmen beni bulmuş, yeniden cezalandırıyordu.

İkinci darbe hemen ardından geldi ve dudağımı patlattı. Çenemden aşağı kan süzüldüğünü hissedebiliyordum.

“Lanet ağzını bir daha açma,” dedi, arkasını dönüp dışarı çıktı. Sinirlerim yıpranmıştı, gözyaşlarım akmaya başladı.

* * *

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama son birkaç saatin fiziksel ve zihinsel yorgunluğu yüzünden uyuyakalmıştım. Sarsılarak uyandırıldım ve kulağıma bir şey yapıştırıldı.

“Konuş,” dedi babam öfkeyle.

O an yanında olmak için her şeyimi verebileceğim tek kişi vardı. Onu düşlemiştim ve beni dinleyebileceği düşüncesi bile hiç gücüm kalmayana kadar ağlamak istememe neden oluyordu. Ona ihtiyacım vardı, beni kurtarmasını, o kapıyı kırıp beni güçlü kollarına almasını istiyordum, onu istiyordum, başkasını değil.

“Nicholas...” diye fısıldadım. Hemen sonra telefon alındı ve yalnız bırakıldım.

NICK

Çaresizlik içindeydim. Bu baskıya bir dakika daha dayanamazdım. İçimi yakan korku o kadar yoğundu ki acısını engellemek için kalbimi söküp çıkarmak istiyordum. Yapabileceğim bir şeyler olmalıydı; o piçin parayı almasına ve belki de Noah'yı bize geri vermemesine müsaade edemedik. Kuşkusuz düşünmediğim bir şey, bir detay vardı ama ne olduğu aklıma gelmiyordu. Şafağa bir saat kalmıştı, onu şehirde kendim aramaya gitmeden dayanabilir miydim bilmiyordum. Evim insanlarla dolu olsa bile hiçbiri bir sonraki adımda ne yapacağını bilmiyor gibiydi. Bazıları, babamın parayı kendisinin vermesini, polisin hemen peşinden takip etmesini söylüyordu. Ama ya Noah'nın aşağılık babası durumu anlar ve ona bir şey yapmaya karar verirse? Adam kafadan kontaktı; sırf kızını kaçırıp fidye istemek için kıtayı aşmıştı. Muhtemelen yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Babamın çalışma odasındaki koltuktan kalkıp üst kata çıktım. Noah'nın dokunduğu bir şeylere yakın olmak, kıyafetlerini koklamak, odasında olmak istiyordum. O kadar korkmuştum ki onun iyi olduğunu bilmek için canımı bile verebilirdim.

Kapıyı açınca annesini gördüm. Ağlamaktan gözleri şişmiş, Noah'nın milyon kere giydiği tişörtlerden birine sarıl-

mıştı. Üstünde Dodgers logosu vardı. Neden bu logo vardı bilmiyordum, Noah buralı bile değildi, ama işte, bu Noah'ydı: tuhaf, mükemmel. Ve kahretsin, onu seviyordum. Eğer ona bir şey olursa yaşamaya nasıl devam edebilirdim bilmiyordum.

Raffaella durduğu pencereden baktı ve bir an gözleri parladı.

“Benden ne sakladığını biliyorum,” dedi hiçbir duygu olmadan. Durdum, ne cevap vereceğimi bilemiyordum. “Ona karşı hislerinin ne olduğunu bilmiyorum Nicholas ama Noah benim hayatım. Çok acı çekti. Bu olanları hak etmiyor.” Hıçkırıklarını susturmak için elini ağzına götürdü. “Onu son birkaç gündür olduğu kadar mutlu görmeye- li yıllar oldu. Ve şimdi... Tek bildiğim bunda senin bir pa- yın olduğu ve bunun için sana teşekkür etmek istiyorum.”

Başımı iki yana sallayarak çaresizlik içinde yatağın ayak ucuna oturdum. Bu sözleri dinleyemiyordum, yapamıyordum, her şeyin benim hatam olduğunu bilmiyordu. Noah'yı yarışlara götürmüştüm; Ronnie'yle tanışması benim hatamdı ama babasıyla o pisliğin nasıl bir araya gelip de hayatımın aşkını kaçırmak için komplo kurduğunu anlayamıyordum.

“Noah küçüklüğünden beri her zaman çok olgundu. Bir insanın hiç görmemesi gereken şeyler gördü ve hiçbir zaman geri adım atmadı. Seninle bambaşka biri gibi görünüyordu...”

Duygularım dolup taşmaya başlamıştı. Korku, acı, yalnızlık... Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar perişan hissetmemiştim. Gözlerim dolmaya başlamıştı, tek yapabileceğim gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı akmasına izin vermek oldu.

Raffaella kalkmama yardım ederek bana sarıldı. Kucaklaması güçlüydü; bir anne kucaklamasıydı. Raffaella geç-

mişte hata yapmış olabilirdi ama kızını seviyordu ve onu asla terk etmezdi. Hayatımda ilk defa bir ailem olduğunu hissettim.

Elinde Noah'nın kapüşonlusuyla beni bırakıp geri çekildi. Ona söz verdim.

“Sana yemin ederim ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Onu bulacağım.” Olabildiğince sakın konuşmuştum.

Başını salladı, arkamı dönüp odama gittim.

Neredesin Noah?

Düşüncelerim üşüşürken bir ileri bir geri volta atıyordum. Ta ki Noah'nın doğum günüm için bana hediye ettiği minyatür arabayı görene kadar. Elime alıp nota baktım.

Araban için gerçekten üzgünüm. Bir gün sana yenisini alacağım. Doğum günün kutlu olsun. Noah.

Bana yenisini almak... Teknik olarak araba hâlâ benimdi. Benim adıma kayıtlıydı; mülkiyeti hâlâ bende idi.

Aklıma gelince, buna inanamadım. Dönüp babamın çalışma odasına koştum. Koltuğuna oturmuş polisle ve güvenlik amiri Steve'le konuşuyordu.

Heyecanlanmaktan kendimi alamıyordum. Eğer haklıysam, Noah'nın nerede olduğunu öğrenebilecektik.

“Baba,” dedim içeri girince. Steve'le ikisi bana döndüler. Uykusuz bir gecenin ardından yorgun görünüyorlardı ama ikisi de tetikte ve gergindi, her ne olacaksa ona hazır dılar.

“Ne oldu?” dedi babam.

“Galiba onu nasıl bulabileceğimizi biliyorum,” dedim, yanılmamak için dua ederek. “Bir buçuk ay kadar önce bir bahiste arabamı kaybettim. Siyah bir Ferrari, iki yıl önce almıştım.”

Babam yüzünü buruşturdu.

“Nicholas, şu anda senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok,” dedi ama onu duymazdan geldim.

“Arabayı Ronnie aldı,” diye devam ettim, şimdi Steve’e bakıyordum. “Arabada, satın aldığımda sigorta şirketinin taktığı bir takip çipi var. Eğer arabayı bulabilirsek...”

Birkaç saniye sessizlik oldu.

“O zaman Noah’ı buluruz,” dedi Steve cümlemi tamamlayarak.

NOAH

Saatlerdir hareket edemediğim için tüm vücudum ağrıyordu. Birkaç kez içim geçmişti ama hiçbirisi birkaç dakikadan fazla sürmemişti. Ne olup bittiğini bilmiyordum, sadece dışarı çıkmam gerektiğini biliyordum. Arka plandaki müziğin aralıksız gürültüsü beni yoruyordu, neredeyse hiç ışık almayan klostrofobik oda da cabasıydı.

Pencereden ışık sızmaya başladığında, belki de kimse-
nin beni bulamayacağını fark etmeye başladım. Ve bu beni
tekrar ağlattı. Vücudumu korku kaplamıştı.

Ronnie geri gelmişti. Yatağın ayak ucundaydı. Odanın
dışındaki kırmızı ışığı kapatarak bana eziyet ediyordu. Ka-
ranlıkta benimle birlikte olduğunu, bana istediğini yapabi-
leceğini, kendimi savunamayacağımı, kaçamayacağımı bil-
diğim uzun dakikalar boyunca beni karanlıkta bırakmıştı,
hayatımın en korkunç anlarıydı. Ağlayıp ışığı açması için
ona yalvarırken kafamda kıkırdamalarının yankısını duyu-
yordum.

O gidince uzun süre sakinleşmeye çalıştım. Dışarıda-
ki müzik kesilmişti, artık tek duyabildiğim kendi nefesle-
rimdi. O sırada üst kattan bir ses geldi. Sanki tepemde bir
insan kalabalığı dolaşıyordu. Dışarıdaki insanlar bağırdı,
silah sesleri ve başka sesler duydum. Kalbim tekliyordu,

kaskatı kesilmiştim. Kapıda ter içinde, yüzünde korkunç bir ifadeyle babam belirdi.

Aceleyle yanıma gelip beni zincirden kurtardı. O sırada beni irkilten bir şey gördüm. Tabancasının namlusunu canımı yakarak kaburgalarımın bastırıyor, ben donup kalırken şunları söyledi:

“Kılını bile kıpırdatma.”

“Lütfen...” diye yalvardım hıçkırıklar içinde. Bu adam her şeyi yapabiliyordu.

“Kapa çeneni!” diye emretti, beni kapıdan geçirip uzun bir koridorda itmeye başladı. Göremiyordum, korkmuştum, sadece bir ayağımı diğerinin önüne atabilmek için uğraşıyordum. Savunmasızdım ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Başka bir kapıya gelene kadar beni itmeye devam etti. Etrafta insanlar olduğunu anlayabiliyordum ama ne kadar uzakta olduklarını kestiremiyordum. Birinin *Polis!* diye bağırdığını duyduğumda umudum yeniden doğdu. Tanrı'ya şükür, beni bulmuşlardı!

Babam beni dışarıdaki terk edilmiş bir otoparka iterken ışık gözlerimi acıtıyordu. Beklemediği durum orada silahları bize doğrultulmuş yirmi veya daha fazla polisin konuşlanmış olmasıydı. Babam beni kendine çekip tabancayı şakağıma dayadı.

“Silahı bırak!” diye bağırdı biri megafonla. Gözyaşlarım yüzümde aşağı akarken gözlerimi olay yerinde doluşturdım, tüm bunları anlamlı kılacak kişiyi bulmaya çalışıyordum.

“Beni yakalayacak olurlarsa seni de yanımda götürürüm küçük kız,” diye fısıldadı babam kulağıma.

Hiçbir şey söylemedim, onunla göz göze gelince sesim çıkmamıştı: Nicholas polis arabalarından birinin yanındaydı, beni görünce adımı haykırdı. Annemle William da onun yanındaydı, tek istediğim hayatımın geri kalanında

üçüyle birlikte olmaktı. Onlar benim ailemdi. Artık bunu biliyordum. Babamın neler yapabileceğini gördükten sonra, onu hapse attırdığım için kendimi suçlayan yanımda suza dek yok olmuştu. O benim babam değildi, asla da olmayacaktı, ona ihtiyacım yoktu. Hayatımda beni her şeyden çok seven bir adam vardı ve onu hak ettiği şekilde sevmemin zamanı gelmişti.

“Silahını bırak ve ellerini başının üstüne koy!” diye bağırdı bir polis, kargaşayı bastıran sesi netti.

“Lütfen... Bırak beni,” diye fısıldadım. Ölmek istemiyordum. Bu şekilde değil. Hâlâ yaşamak istediğim milyonlarca şey vardı.

O sırada bir şey oldu. Her şey çok hızlıydı. Babam hayır dedi, silahı tıkladı ve kafamın yan tarafına daha da sert bastırdı. Beni vuracaktı, babam beni öldürecek ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir patlama gözlerimi kapatmama sebep oldu. Acının başlamasını bekledim... ama başlamadı.

Beni tutan güçlü kolları beni bıraktı ve onun yanıma düştüğünü hissettim. Sağıma baktım, tek gördüğüm kırmızıydı... Bana hayat veren adamın hareketsiz bedeninin çevresine kan yayılmıştı.

İlk işim dönüp koşarak kaçmak oldu.

* * *

Nereye gittiğimi tam olarak bilmiyordum; aklım trans halindeydi, tek bir düşünce dışında tamamen boştu: koş, koş. Ve koştum, vücudum sert bir şeye çarpma kadar durmadım. Etrafımı kollar sardı, tanıdık bir vücut hissettim, rahatlatıcı bir koku duydum ve birden sakinleştim.

“Oh, Tanrım...” dedi Nick bana sımsıkı sarılarak. Beni yerden kaldırdı, onun kollarında olduğumu fark edince her

şeyin yoluna gireceğini anladım. Nicholas gibi bir adamın yanında olduğum sürece güvenliğim için hiçbir zaman endişelenmeyecektim; sesini yükselttiği için korkudan titremem gerekmeyecek, yaptıklarım ya da söylediklerim için endişelenmek zorunda kalmayacaktım: Beni kendi hayatından fazla sevecek ve hiçbir zaman el kaldırmayacaktı.

Beni hafifçe uzaklaştırarak yüzüme baktı, patlamış dudığıma dokununca yüzümü buruşturmaktan kendimi alamadım.

“Noah...” Adımı söylerken gözlerimin içine bakıyordu. Yüz ifadesinde acıyı, güvende olduğumu bilmenin verdiği rahatlamayı ve incindiğimi bilmenin verdiği kör nefreti gördüm. Tek istediğim onu yanımda hissetmekti, dudakları dudaklarıma değdiğinde canımın yanması umurumda değildi.

“Bunun için zamanımız olacak bebeğim,” dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. “Seni seviyorum, Noah. Çok ama çok fazla.”

Bunu duyunca pek çok şey hissettim. Gözyaşlarım geri gelmiş, vücuduma dolan adrenalin boşalmaya başlayınca bacaklarımı bir titreme almıştı. Annem geldi, beni Nick’ten kısa süreliğine uzaklaştırarak sımsıkı sarıldı. Ona sıkı sıkı sarıldım; yine kendimi evimde hissediyordum ama geçmişimiz bu şekilde geri dönünce onun da acı çekmesi beni üz-müştü. “Bebeğim...” dedi, gözyaşları yanağımı ıslatırken. “Özür dilerim, çok üzgünüm,” diye tekrarlayıp duruyordu.

“Sorun yok anne,” diye güvence verdim ona, ne söylememi istediğini biliyordum.

William da oradaydı. Annemin omzu üzerinden göz göze geldik. Gözlerinde yaşlar görünce başımı salladım. Yanımıza gelip teselli edercesine ikimize sarıldı.

Kucaklaşmamız bitince dönüp babama bakmaktan kendimi alamadım. Onu bir ambulansa taşıyorlardı. Göğsü-

nün yan tarafından vurulmuştu. Hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Ama bunu düşünmüyordum. Hemen ardından polisin Ronnie'yi evden çıkardığını gördüm. Yaralanmamıştı ve elleri kelepçeliydi. Gözlerimin önünde olup bitenleri sindirmeye çalışırken Nicholas hafifçe çenemden tutarak yüzümü kendisine çevirdi.

“Bana bak,” dedi hayatımda duyduğum en yumuşak sesle. Gözleri kızarıp şişmişti. O da benim kadar acı çekmişti. Bu olaydan sonra kendimi toparlamak, babamın yaptıklarının paramparça ettiği her şeyi yeniden bir araya getirmek için ona ihtiyacım vardı. “Her şey yolunda,” diye devam etti. “Artık benimlesin.”

Sözleri içimi rahatlatmıştı.

“Seni seviyorum,” dedim içimi garip bir duygu kaplar-ken. Yorgunluktan mıydı yoksa son birkaç saattir yaşananların stresinden mi bilmiyordum ama daha fazla devam edemeyecektim. Bacaklarım tutmuyordu, onun tişörtüne tutunarak gözlerimi kapatıp kendimi bilinçsizliğin tatlı huzuruna bıraktım.

NICK

Arabada GPS ipinin h    aktif olduğunu doğruladığımızda Noah'yı bulmamız an meselesiydi. Ya da ben    le umuyordum. Ronnie'nin arabayı Noah'yı tuttukları yere park etmeme ihtimali her zaman vardı ama bunun beni durdurmasına izin veremezdim. Son zamanlarda o araba olmadan pek g  r  lmediğini biliyordum, bu y  zden Noah'yı GPS'in arabanın park edildiğini g  sterdiği k  hne kul  pte bir yere kilitlemi  olmaları ihtimali y  ksekti.

Babam bir sonraki adımıımızın ne olacağını planlayan polislerle konuştu. Ofisi insan kaynıyordu. Birkaç ajan Steve'le birlikte kul  b  n planlarını inceliyordu. B  y  k ihtimalle onu binanın batı tarafındaki bodrum katında hapsedmi lerdi. Ana ıkı ları kapatarak onları k   eye kısıtırsak, babası sadece tek bir yoldan dışarı çıkabilirdi, o da arkadaki yangın ıkı ıydı. Ekibin geri kalanı orada bekleyecek, eğer dışarı çıkarsa geri d  n     olmayacaktı. O aşağılık herif tahmininden çok daha erken hapse girecekti.

     kendini içeri kapatıp dışarı çıkmama ihtimali her zaman var,  dedi polislerden biri, Noah'nın hapsedildiğini d    nd  ğ m  z odayı işaret ederek.

    halde lanet kapıyı kırın!  diye bağırdım. Hemen gitmek istiyordum; biz orada oturmuş gevezelik ederken

ona neler yaptıklarını kim bilebilirdi. Yaralı ya da daha da kötüsü olabilirdi.

“Bay Leister, işi bize bırakın,” dedi polis otoriter bir tavırla.

Benimle bu şekilde konuşmalarından, Noah’nın hayatı hakkında karar vermelerinden nefret ediyordum. Ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Dışarı çıktım, günün muhtemelen iki yüzüncü sigarasını yaktım. Verandada her çeşit insan toplanmıştı. Kapının yakınında, çeşmenin yanında en az yedi ekip arabası vardı, etrafta düzinelerce ajan bulunuyordu. Medya da oradaydı, kapının dışında kameralar kurmuşlardı. Kusmak istiyordum.

“Noah’yı öldürebilir, William!” diye bağırdığını duydum birinin.

İçeri koştum, polislerin babamın ofisinden arabalarına doğru koştuğunu gördüm. Çaresizlik içinde Raffaella’ya baktım, babamın koluna tutunmuş ağlıyordu.

“Sakin ol Ella, bunu yapamayacak. Nerede olduklarını biliyoruz. Söz veriyorum, hiçbir şey yapmayacak,” dedi babam onu sakinleştirmeye çalışarak.

“Neler oluyor? Nereye gidiyorlar?” diye sordum.

“Kulüpteki kameralara erişebildik. Oradalar, Nicholas. Polisler şu anda oraya gidiyor.”

Panikten tüm vücudum donmuştu.

“O zaman burada kalmayacağım,” diyerek kapıya doğru döndüm. Bir el beni durdurdu.

“Gitmiyorsun,” dedi babam kesin bir ifadeyle.

Ne diyordu bu adam?

“Burada kalmıyorum!” diye bağırdım, ondan uzaklaşarak merdivenlerden aşağı koştum. Polislerin bazıları çoktan gitmiş, kız arkadaşımın hayatını sona erdirebilecek bir görev için yola çıkmışlardı.

“Raffaella!” diye bağırdı babam arkamdan. Arkama dönünce Noah’nın annesinin bana doğru geldiğini gördüm.

“Beni de götür Nicholas,” dedi kontrolsüz bir şekilde ağlayarak ama yüzünde çelik gibi bir kararlılık ifadesi vardı.

Korkmuş ama tamamen kontrollü bir ifadeyle yanımıza gelen babama tereddütle baktım.

“Bu aileden başka kimseye zarar vermesine izin veremeyeceğim,” diye kükreyerek Raffaella’nın dirseğini tuttu. Onun da bizim kadar korktuğunu biliyordum. Daha önce hiç başımıza böyle bir şey gelmemişti. Raffaella’ya bakışı tıpkı benim Noah’ya bakışım gibiydi ve Noah da bir kaçırılmanın olay mahalline gitmeye kararlı olsaydı ben de farklı bir tepki vermezdim.

“Ben gidiyorum William Leister, sen istesen de istemesen de. Söz konusu olan benim kızım!” diye haykırdı çaresizlik içinde. Sonunda hıçkırıkları babamı yenmişti.

Tekrar babama baktım.

“Ben gidiyorum baba. Beni durdurmaya çalışma.”

Çaresizlik içinde cevap verdi, “Tamam. Ama polislerle gidelim.”

* * *

On dakika sonra, peşimizde üç polis arabasıyla şehri geçiyorduk. Telsizden bilgi alışverişlerini dinlemek sinirlerimi bozuyordu. Polislerin bazıları oraya varmıştı, çıkışları kontrol ediyorlardı.

Çabucak gelmiştik, devriye arabası doğruca Noah’nın babasının çıkmasını bekledikleri yere gitti. Polisler kapının etrafını sardı. İçerideki gürültüyü duyabiliyorduk... ve silah seslerini duyunca arabadan indim.

Yanımdaki polis kolumu tuttu.

“Burada kal,” dedi.

Emrettiği gibi yaparak Noah’nın çıkacağı kapıya gözlerimi diktim, yaralı olup olmayacağını merak ediyordum.

Fazla beklememiz gerekmedi. Gergin geçen on dakikanın ardından kapı hızla açıldı ve Noah'yla babası görüldü, gözlerini kırpıştırarak kendilerini bekleyen müfrezeye bakıyorlardı.

Noah yaralıydı. Kanaması vardı.

Birinin beni arkamdan tuttuğunu hissettim. Koşmaya çalıştığımın farkında bile değildim.

“NOAH!” diye bağırdım var gücümle. Yaşlar içindeki korku dolu gözlerini bana çevirdi. Babası bir eliyle onu tutarken diğer eliyle tabancasını başına doğrultmuştu.

“Silahı bırak!” diye megafonla bağırdı polislerden biri.

Çaresizlik içinde başımı tuttum. O piç bir şeyler söylüyordu, Noah'nın yüzündeki korku, o âna kadar hissedebileceğimi hiç bilmediğim bir öldürme güdüsü uyandırmıştı.

Onu öldürecektim. Onu çıplak ellerimle öldürecektim.

“Silahını bırak ve ellerini başının üstüne koy!” diye bağırdı biri.

Bundan sonra her şey çok hızlı oldu ama gözlerim her şeyi ağır çekim gibi görüyordu.

Noah'nın babası silahın emniyetini açıp namluyu sertçe Noah'nın şakağına dayadı. Noah gözlerini kapattı ve bir polisin silah sesi tüm alanı doldurdu.

Noah'nın babası bize doğru döndü. Raffaella çaresizce ağlamaya başlayınca adamın ona baktığını anladım. Gömleği kırmızı kana bulanarak yere düştü, ağır yaralanmıştı. Noah önce şaşkınlıkla babasına, sonra bana baktı, afallamıştı. Sonra koşmaya başladı.

Beni tutan polisi kenara itip koşarak onu karşıladım.

Onu kollarımda hissettiğimde tekrar rahat nefes alabildim. Vücudunu vücuduma yasladığında yaşadığından emin olabildim.

“Tanrım!” diye bağırdım, onu yerden havalandırıp sımsıkı sarıldım. Onu vücudumla örtmeye, hayatım pahasına korumaya çalışırken hıçkırıkları yoğunlaşmıştı.

Noah'ı yere bırakıp çılgın gibi vücudunun her santimini inceledim. Yüzüne baktım. Onu dövmüşlerdi. Kahretsin! Onu dövmüşlerdi!

Her tarafım titremeye başlamıştı. Birinin onu incitmesine izin vermiştim. Ona asla kötü bir şey olmayacağına söz vermiştim ama şimdi onu yüzüstü bıraktığımı kendi gözlerimle görüyordum.

“Noah...” dedim, sesimi kontrol etmeye çalışarak. Ona beni affet demek, bunların olmasına izin verdiğim için özür dilemek istiyordum. Sevdiğim kızı yüzünde morluklar ve kesiklerle gördüğümde hissettiğim kadar suçlu hissedeceğim ya da bu kadar derinden yaralanacağım hiç aklıma gelmezdi.

Ellerini boynuma sardı, kendine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onu öpmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama bunu fazla sert yaparsam canını acıtmaktan korkuyordum.

Onu hafifçe geriye ittim.

“Bunun için de zamanımız olacak aşkım,” dedim alınlarımız birbirine değerken. “Seni çok ama çok seviyorum Noah.”

Gözlerinden iki damla daha yaş süzüldü ama gülümsedi. O sırada Raffaella gelerek kızına sarıldı. Çaresizce birbirlerine sarılmalarını izledim. Babam bir an bana baktıktan sonra onlara katıldı, bir daha asla böyle bir şey olmayacağını biliyordum. Babamın yüzünde, ailemize bir daha asla kimsenin dokunamayacağının sözünü görebiliyordum.

Annesi bırakınca Noah döndü, babasını ambulansa koyduklarını gördü. O sırada yüzünde gördüklerimi nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum ama polis kelepçeli Ronnie'yi dışarı çıkardığında korkunun geri geldiğini gördüm.

“Bana bak,” dedim ona. Tekrar korkmasını istemiyordum. O piçi öldürmek istiyordum ama daha fazla şiddet

Noah'nın şu anda ihtiyaç duyduğu son şeydi. "Her şey yolunda. Artık benimlesin."

Elleri yanaklarıma değdi, omuzlarıma doğru kaydı, gözlerinin odaklanamadığını gördüm. "Noah?" dedim, kollarımda gevşerken tuttum. "Doktor çağırın!" diye bağırdım kendine gelmeyince. Onu kaldırdım, dehşete kapılmıştım. Vurulmuş muydu? Kimsenin bilmediği bir iç yarası mı vardı?

"Uyan Noah," dedim, başka bir ambulansa gidene kadar sımsıkı tutarak.

"Bana bırakın," dedi bir doktor. Polis sirenleri çalmaya başlarken arkamdan Raffaella'yla babam geldi.

"Nesi var?" diye sordum. Noah'yı kollarımdan alıp sedyeye yatırdılar, sağlık görevlileri etrafında toplanarak onu ambulansa yerleştirdiler.

"Onu hastaneye götürüyoruz. Siz annesi misiniz?" diye sorduklarında Raffaella başını sallayarak ambulansa bindi.

"Ben de geliyorum," dedim tartışmaya yer bırakmadan.

"Ben arabamla sizi takip edeceğim," dedi babam.

Ambulans yolculuğu bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Noah'nın bilinci hâlâ yerinde değildi ama doktor onu çabucak muayene ettikten sonra endişelenecek bir şey olmadığını söyledi.

Üzerine eğilip elimi dikkatle saçlarında gezdirdim.

"Özür dilerim Noah. Çok üzgünüm."

NOAH

Gözlerimi açtığımda hastane yatağındaydım. Başım ve yüzüm ağrıyordu ama yanımda kimin olduğunu görünce rahatladım.

“Sonunda uyandın!” dedi Nicholas bağırarak, tuttuğu elimi öptü.

“Ne oldu?” diye sordum, oraya nasıl geldiğime dair hiç fikrim yoktu.

“Bayıldın,” dedi endişeli gözlerle bana bakarak. “Doktorlar psikolojik yorgunluk olduğunu söyledi. Sana uyku hapi vermişler. Çok yorgun düşmüşsün.”

Başımı salladım, her şeyi anlamaya çalışıyordum. Olanları, kaçırılmamı, babamdan ve Ronnie’den yediğim darbeleri, babamın beni vurduğunu sandığım ânı, kanlar içinde yere düştüğünü hatırladım.

“Ona ne oldu?” diye sordum.

Nicholas ne demek istediğimi hemen anlamıştı.

Bir anlık tereddütten sonra konuştu.

“Atlatamadı, Noah. Kurşun kalbini delip geçmiş. Hastaneye varamadan öldü.”

Çok tuhaftı. Belki de içimde bir şeyler kırılmıştı ama hiçbir şey hissetmiyordum, kesinlikle hiçbir şey... Sadece rahatlama, sonsuz bir rahatlama, göğsümden bir ağırlık kalkmıştı. On yıldan fazladır taşıdığım bir ağırlık.

“Hepsi bitti,” dedi Nick, yatağının yanındaki sandalyeden kalkıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Artık sana kimse zarar veremez. Seninle ben ilgileneceğim, Noah.”

Gözlerimin yaşardığını hissettim.

“İşlerin bu hale geleceğini hiç düşünmemiştim. Anneleri bir araya getirdiği için yıldızlara şükredeceğim hiç aklıma gelmezdi. İki ay önce temsil ettiğin her şey benim için cehennem gibiydi. Ve şimdi...” Yatakta dizlerimin üzerinde doğrulup yüzüne dokundum, o da ellerini dikkatle belime doladı. “Seni seviyorum Nick. Seni deli gibi seviyorum.”

Dudakları dudaklarımda, beni nazıkçe ama aramızda büyüyen aşkın tüm gücüyle öptü. Hayatta sadece bir kez yaşanan türden, kalbinize dokunan ve sizi asla terk etmeyen türden bir aşk, başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak türden bir aşk, hep aradığımız, hatta nefret ettiğimiz bir aşk... Ama bizi canlı kılan, birbirimize ihtiyaç duymamızı sağlayan, bizi diğeri olmadan yaşayamayacağımız bir şekle dönüştüren... Yeni bulduğum bir aşk.

SONSÖZ NICK

Bir ay sonra

“Sakın gözlerini açayım deme,” diye uyardım onu odanın ortasına getirirken. Noah’nın orada olması bana kelimelerle ifade edemeyeceğim bir mutluluk veriyordu. Hayatımda yaptığı değişiklik ilişkimizde yeni bir başlangıç olmuştu ama bu ihtiyacım olan bir şeydi ve sonunda iyi olacak, ihtiyacımız olan tüm zamanı birlikte geçirmemizi sağlayacaktı.

“Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun,” diye hatırlattı bana, kıpırdanarak. Kendi kendime gülümsedim.

“Bunu seveceksin,” dedim, arkasına geçerek. “Tamam... şimdi!” diyerek gözündeki bağı çıkardım.

Önündekini görünce şaşkınlıkla baktı. Yeni satın aldığım çatı katı dairesinin girişindeydik; yatak odasının, mutfak ve oturma odasının kapılarını görebiliyordu. Büyük değildi, sadece bir kişinin rahatça yaşayabileceği kadardı ama güzel bir daireydi. Bir aile dostu benim zevkime göre dekore etmişti ve çok güzel görünüyordu. Kahverengi ve beyaz tonları yuva gibi, modern bir duygu veriyordu. Oturma odasının ortasına, Noah’yla baş başa film izleyip dinlenebileceğimiz çikolata renkli kanepenin karşısına bir şömine yaptırmıştım. Mutfak küçüktü ama iki kişinin bir-

likte kahvaltı yapabilmesi için mükemmel bir ada da dahil olmak üzere ihtiyacımız olan her şey vardı. Parke zeminlerde kalın halılar ve şehrin muhteşem manzarasına nazır büyük bir pencere vardı. O anda gecenin karanlığı, ışıkların yıldızlardan bir halı gibi parladığı anlamına geliyordu.

Noah şaşkınlıkla etrafına bakarken ağzı hafifçe aralanmıştı.

“Ee... ne düşünüyorsun?”

Başını iki yana salladı. Sözcükleri bulması biraz zaman aldı.

“Senin mi?” diye sordu, kanepeye gidip elini arkasına koydu. Arkasını döndüğünde yüzünde tarif etmekte zorlanacağım bir ifade vardı: şaşkın, belki de endişeli.

“Yani ben burada yaşayacağım ama sen zamanının çoğunu burada benimle geçireceksin. Burayı bu yüzden satın aldım, böylece aramıza kimse girmeden birlikte olabiliriz,” diyerek yanına yürüdüm. Onu burada görmek hoşuma gidiyordu. Onun varlığı burayı gerçek bir yuva gibi hissettiriyordu.

Bir an sonra yüzünde bir tebessüm belirdi.

“Bu inanılmaz!” diye bağırdı. Ama gözlerinden bir şeyler sakladığını görebiliyordum.

Saçlarını okşadım, kulaklarının arkasına sıkıştırdım ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Ne var?” diye sordum. İfadesi beni endişelendirmişti.

Başını iki yana sallayarak nefes alıp verdi.

“Sadece seni her gün görmeyi özleyeceğim,” dedi başını göğsüme yaslayarak. Ben de onu özleyecektim: Uyanıldığında onunla kahvaltı etmeyi seviyordum, onu saçını düzeltmeden önce görmeye bayılıyordum, her zaman yüzünde bir gülümsemeyle hazırды ve kuşkusuz kilitli kapımızın ardında sağ salim olduğunu bilmeyi seviyordum... Artık taşındığım için tüm bunlar değişecekti ama böyle ol-

ması gerekiyordu, bunu biliyordum. Babamla yaşamak ve onun üvey kızına âşık olmak delilikti. Hemen hemen hiç tam olarak rahat hissetmiyorduk, birbirimizle neredeyse hiç yalnız kalmıyorduk ama artık kendi evim olduğu için Noah'yı ebeveyn gözetimi olmadan her zaman görebilirdim.

“Ben de öyle, ama bunu yapmamız gerekiyor. Seni her gün görüp de canım istediğinde bunu yapamamaya dayanamıyorum,” dedim o mükemmel dudakları öperek. “Ya da bunu.” Onu bende uyandırdığı tüm tutkuyla, dilim diline değerek, daha güçlü öptüm. Hemen karşılık verdi, bir anda tüm vücuduma arzu hâkim olmuştu. Üzerimde böyle bir etkisi vardı. “Ya da bunu.” Onu kucağıma aldım, kıkırdayarak bacaklarını bana doladı.

“Ya da bunu,” diyerek tişörtümü sıyırdı.

Omuzlarımda ve boynumda ellerini hissedince inledim. Kocaman yatağı ve inanılmaz manzarasıyla artık yeni yatak odam olan yere yürüdüm, onu yumuşak yastıkların üzerine bırakarak beyaz bluzunun düğmelerini açtım.

“Sanırım beni ikna ettin. Yeni evini sevdim,” diye iç geçirerek teninin her santimini öpmeme izin verdi.

“İkna olacağını biliyordum,” dedim dudaklarına yaklaşarak.

O anda, bu kadının sonsuza kadar yanımda olacağını fark ettim. Onu her şeyden çok seviyordum, beni, onunla tanışmadan önce hayatımın içinde bulunduğu kara delikten kurtarmıştı. Bunu anlamamız zaman almıştı ama artık birlikteydik ve ilişkimizi geliştirmek için çalışacaktık. Hayatlarımız kolay olmamıştı, birbirimizi bu yüzden bu kadar iyi anlıyorduk. Kritik bir anda, fırtınanın ortasında, birbirimizin sığınağı olmuştuk, bu kolay bulunur bir şey değildi.

Birkaç saat sonra, Noah kollarımda uyurken çok önemli bir şeyin farkına vardım. Işıklar sönmüş, perdeler çekilmişti... ve Noah yüzünde korkudan eser bulunmayan rahatlamış bir ifadeyle uyuyordu. O zaman benim de ona yardım ettiğimi, onun hayatında köklü bir değişikliğe neden olduğumu fark ettim. Bu benim hatamdı.

TEŞEKKÜR

Bir yıl önce biri bana bugün kendi kitabım için teşekkür yazısı yazacağını söyleseydi, ona deli olduğunu söyledim. On beş yaşımdan beri bu ânın, *bunu başardım* diyebileceğim ânın hayalini kurmuştum.

Öncelikle bana güvendiği için Penguin Random House'a teşekkür etmek istiyorum. Editörüm Rosa Samper, bana e-posta gönderdiğin gün neredeyse kalp krizi geçirecektim. Benimle bir arkadaş gibi konuştun ve bana şimdiye kadar verilen en güzel hediye verdin. Gelen kutuma ulaşan o teklifi asla unutmayacağım. Sana ve *Benim Hatam*'ı muhteşem kılan diğer herkese teşekkürler.

Menajerim Nuria'ya, bana kitabın potansiyelini söyleyen ilk kişiye, bana yol gösterdiğin ve ihtiyacım olan her konuda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Anneme, yazdığım her şeyi övdüğü için. Sana her zaman tarafsız olmadığını söylüyorum ama sanırım en iyisi olduğumu hissettirmek için buradasın. Mükemmel bir annenin tam tanımını olduğun için teşekkürler.

Babama, koltukların kabarak herkese kızının bir yazar olduğunu söylediğin için. Kaya gibi dayanağım olduğun ve hiçbir zorluk karşısında asla pes etmediğin için teşekkür ederim. Yeterince sıkı çalışırsan hiçbir hedefin imkânsız olmadığını öğrettin bana.

Kız kardeşlerim Flor, Belu ve Ro'ya: Birbirimizi öldürmek istiyoruz ama birbirimizi deli gibi seviyoruz.

Kuzenim Bar'a, ilk okuyucuma. Senin yardımın ve coşkun olmasaydı bu hikâyeyi bitiremezdim.

Büyükannemle büyükbabama. Pitu, senden ne zaman tavsiye istesem bana yardım ettiğin için teşekkürler; Abu, her zaman yanımda olduğun için teşekkürler.

Arkadaşlarım Ana'ya, Alba'ya, Z ile başlayan gruba. Beni kahkahayla güldürdüğünüz için, hepiniz farklı yollara gitmiş olsanız da bir arada kaldığınız için teşekkür ederim. Sizlerle büyüdüm ve sizi her zaman kalbimde taşıyacağım.

Eva, Mir. Size zaten bilmediğiniz ne söyleyebilirim ki? Departmanda iki kafadar ruh bulacağımı hiç düşünmemiştim. Bu maceranın başından beri yanımda olduğunuz için teşekkürler.

Sarı Timsah'ıma. Belén, okuma tutkunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Başından beri bu hikâyeye inandın ve beni koşulsuz destekledin.

Anita, bana hayal kurmanın önemli bir kelime olduğunu öğrettin. Hayallere inanmanın bizi biz yaptığını öğrettin. Los Angeles gezisiyle başlayan yolculuğumda her zaman partnerim olacaksın.

Başlangıçta Wattpad'de yanımda olan herkese. Sizler olmasaydınız bunların hiçbiri olmazdı. Yorumlarınızı okuyarak sabahın erken saatlerine kadar uyanık kaldım. Sizlerden bu kadar sevgi göreceğimi hiç düşünmemiştim. Birlikte başardıklarımız bizi birleştirdi. Keşke hepinizle tanışıp sizlere sarılabilseydim.

Ve son olarak, ilk romanımın; harflere, kâğıt ve mürekkebe aktarılan hayallerimin okuyucuları olan sizlere teşekkür ederim. İyi eğlenceler!

YAZAR HAKKINDA

Mercedes Ron, 321 binden fazla takipçisinin olduğu Wattpad'de başarıya ulaşmış Arjantinli genç bir yazardır. Şu anda İspanya'da yaşıyor ve Sevilla Üniversitesi'nde Sözel-Görsel İletişim eğitimi alıyor. Hayali yazmak ve şarkı söylemek. İlkini zaten yaptı. İlk olarak İspanyolca *Culpables* olarak yayımlanan bu üçleme Wattpad'de 40 milyondan fazla okunmuştur.

